

Bladet fra munden eller oprør fra bunden

- en bistandsklients præk, profetier,

antagelser (postulater),

brandtaler og brokkerier

eller Lægmandsprædikener

- om livet, ideologierne,

filosofien og religionen

Per H. Christiansen

Indhold

1. Om splintrede verdensbilleder (vi er i slutningen af år 2003)	6
Karma og reinkarnation	6
Ekskurs (gensyn med genetikken)	8
2. Subjektiv, personlig, følelsesladet kritik af kapitalismen	28
Historisk tilbageblik	32
Monetarismens genopstår	54
Tre almindelige velfærdsmodeller	76
USA's fordækte krige og imperialistiske under-cover-operationer	84
Frihedsbegrebet (i historisk og nutidig belysning)	96
Tilnærmelse til en slags værdibegreb	107

Lidt om folkeskolen (et eksempel fra det virkelige liv)	118
Intelligensbegrebet (som jeg anskuer det)	134
Kriminalitetsbegrebet	143
Om sprog og det at skrive	146
3. Forsvar for kapitalismen og livet i øvrigt (vi er i september, år 2004)	149
Samfundskritiske debatindlæg (læserbreve, kronikker) etc.	172

Per H. Christiansen:

Bladet fra munden eller oprør fra bunden

(en bistandsklients præk,
profetier, antagelser (postulater),
brandtaler og brokkerier)

eller lægmandsprædikener

- om livet, ideologierne,
filosofien og religionen

Denne bog må frit kopieres af enhver
(til enhver), der kunne tænkes at være
interessert i dens indhold, der kan
betragtes som et omfattende bidrag til
den generelle samfundsdebat (forvirring)!

Bogen er et velegnet diskussionsoplæg
til undervisningen i samfundsfag
(uanset deltagernes politiske orientering).

Forfatter og programmør

Per H. Christiansen

Dalskrænten 50

Græse Bakkeby

3600 Frederikssund

47 38 41 10 (bedst efter 21.00)

E-mail: per.h.christiansen@comxnet.dk

Hjemmeside: http://hjem.get2net.dk/per_h_christiansen

Se også Visual-Basic-hjemmesiden:

<http://www.a1vbcode.com/author.asp?name=Per+H%2E+Christiansen>

hvorfra adskillige af mine

undervisningsprogrammer

(om regning, matematik og grammatik m.v.)

kan downloades vederlagsfrit.

Om splintrede verdensbilleder (vi er i slutningen af år 2003)

Det er (engang i slutningen af det tyvende århundrede) blevet sagt (i tv) af en kendt dansk forfatter (Peter Høeg), at vi lever i de splintrede verdensbilleders tidsalder. - Hvad ligger der mon i denne udtalelse? Vel næppe, at eksempelvis den mekaniske fysik ikke længere holder vand, og at kvantefysikken følgelig er det eneste saliggørende, og vel næppe heller blot dette, at ideologier som f.eks. marxismen/socialismen har spillet fallit og derfor nu er blevet udskiftet med mere rigtige, mere tidssvarende livsanskuelser. Nej, pointen er vel, at det i det forløbne århundrede (med massemediernes udbredelse og den omsiggribende "globalisering") er blevet tydeligt for de fleste, at ingen enkelt ideologi, religion eller filosofi alene formår at afspejle (eller afdække hele sandheden om) den virkelighed, vi alle er en del af.

- Og konsekvensen af en sådan konklusion bør naturligvis være, at vi (i stedet for at ride med på skiftende politiske dagsordener, præget af billige, populistiske slogans) begynder at udsøge det bedste fra alle de gammelkendte ideologier, dvs. samle det ypperste af alt, hvad der tidligere er blevet tænkt og formuleret til en ny helhedsteori, et nyt og forhåbentlig mere dækkende verdensbillede, end nogen enkelt ideologi hidtil har formået at eksponere - thi, som skrevet står: Der er intet nyt under solen, ej heller hvad det erkendelsesmæssige eller filosofiske angår. - Der er med andre ord ingen grund til ukritisk at hilse ethvert nyt paradigmeskift velkommen!

NB. Med paradigmeskift menes erstatning af ét sæt (videnskabelige) grundantagelser med en række nye og anderledes grundteser og/eller regler for, hvordan et bestemt problemfelt skal behandles. - Det kan f.eks. være, at man - fra at mene, at arv og miljø er ligeværdige faktorer i udviklingen af de levende organismers egenskaber - begynder at tillægge arven større og større betydning, for til sidst at nå frem til den antagelse, at alt hovedsageligt er genetisk bestemt, og at der altså for enhver evne/adfærd/sygdom/mangel må være et tilsvarende gen/genkompleks, som man efter behag kan modificere, fjerne eller tilføje.

Karma og reinkarnation

I Orienten (Østen) har man i århundreder troet på reinkarnation (sjælevandring) og karma. Sidstnævnte begreb (der betyder noget i retning af handling og handlingens resultater) bygger på en forestilling om, at den effekt vore tanker og gerninger har på omverdenen, løbende rammer os selv som en boomerang og derved bestemmer vores skæbne (livskvalitet) i liv efter liv. - Ideen om karma genfinder vi også i nyere vendinger fra den vestlige verden: Jf. f.eks. udtrykkene "man ligger som man reder", "enhver er sin egen lykkes smed" og "what goes around comes around" etc.

- I bibelen (hvis autoriserede forkyndere normalt tager afstand fra karmalæren) finder vi sentenser, der viser, at ideen om, at "enhver aktion modsvares af en tilsvarende reaktion", sagtens kan forenes med et moderne kristent livssyn. Jf. f.eks. formuleringerne "som du sår, skal du høste" og "den der griber til sværd, skal selv omkomme ved sværd". - Så skønt Jesus siges at have sonet alverdens synder, er der øjensynligt alligevel ingen, der undgår at opleve konsekvenserne af deres handlinger (gode som dårlige)! - I bibelen siges det endvidere, at der er en tid til alt:

"Alt har sin stund og hver en ting under himmelen sin tid:

Tid til at fødes og tid til at dø; tid til at plante og tid til at rydde (høste); tid til at dræbe og tid til at læge; tid til at nedrive og tid til at opbygge; tid til at græde og tid til at le; tid til at sørge og tid til at danse; tid til at (bort)kaste sten og tid til at sanke (indsamle) sten; tid til at omfavne og tid til at unklade at omfavne; tid til at søge (få) og tid til at miste; tid til at gemme og tid til at kassere; tid til at flænge (iturive) og tid til at sy; tid til at tie og tid til at tale; tid til at elske og tid til at hade; tid til krig og tid til fred". (Prædikerens Bog, Kapitel 3, vers 1-8).

Da der ikke for alle kan være en tid til alt, medmindre vi alle lever adskillige liv, og da bibelen uden denne forudsætnings opfyldelse altså ikke kan være fortaler for en højere retfærdighed eller orden, er reinkarnationstanken næppe heller uforenelig med en fordomsfri bibelsk teologisk tankegang (logik)!?

- Da livets definition er døden og omvendt, idet livet og døden er modsætninger, som eksisterer i kraft af (dvs. forudsætter) hinanden, og da intet, der eksisterer i kraft af noget andet, kan være absolut (= evigt/uforanderligt), må både livet og døden være relative (time-lige/foranderlige) størrelser. - Og da noget ikke kan opstå (komme) af intet, men kun kan være et resultat af noget andets undergang/forvandling, må alt levende være opstået, ved at noget dødt (ved egen eller noget andets kraft) er blevet levende og omvendt. - Og med denne (forhåbentlig ikke alt for Erasmus-Montanus-agtige) bevisførelse/argumentation er reinkarnation om ikke en uomtvistelig realitet, så i det mindste en plausibel mulighed!?

Vi kan også forholde os lidt mere konkret til problematikken: Sammenligner vi f.eks. kategorierne "levende væsen" og "dødt væsen", så kan de fleste vel blive enige om, at det, der adskiller et dødt væsen fra et levende, er, at førstnævnte er blevet adskilt fra (eller forladt af) det, der engang gjorde det levende - det, vi normalt kalder bevidstheden, personligheden eller sjælen - deraf udtrykket afsjælet legeme. - Klart er det vel også, at et sådant legeme med tiden forvandles til ukendelighed og går fuldstændigt i opløsning. - Men hvad med det u håndgribelige eller flygtige/æteriske fænomen, vi kalder sjælen?

Ja, ifølge de to mest almindeligt kendte opfattelser, hvoraf den ene går for at være irrationel/religiøs, mens den anden bryster sig af at være rationel/ateistisk, så ændres sjælens eksistensbetingelser for evigt, fra det øjeblik den forlader legemet og døden indtræder. - Ifølge den religiøse opfattelse ender sjælen for evigt i enten himlen eller helvede. - Om den dér får stillet en bolig i form af et nyt legeme til sin rådighed, er der vist delte meninger om. - Og ifølge den ateistiske går den (ligesom legemet) til grunde, hvorefter den/der blot ikke er mere!

Bortset fra, at ingen af de nævnte opfattelser tager højde for den kendsgerning, at noget, der i en periode har eksisteret under bestemte betingelser, ikke herefter for evigt kan eksistere (eller ikke-eksistere) under nogle andre betingelser, da alt evigt varende pr. definition hverken har nogen begyndelse eller afslutning, ja, så er de (efter min mening) begge (i udpræget grad) udtryk for overtro, idet deres ophavsmænd - hvor disses fatteevne og viden ikke slår til - griber til forklaringer, som for almindelig sund fornuft eller logik er direkte uspiselige og mest af alt ligner fantastiske eventyr eller røverhistorier. - Hvis alle siden tidernes morgen såkaldte afdøde legemer og sjæle i al fremtid skal være noget andet end det, de engang var (og tilmed være uden erindring om deres tidligere identitet), må alle de nye legemer og sjæle, der hele tiden opstår, jo komme ud af den blå luft. - Hvordan forkla-

rer man ellers, at noget så avanceret som et menneske kan opstå? - Måske vil man hævde, at det skyldes generne, som det har arvet fra sine forældre, der igen har arvet deres gener fra deres forældre osv. - Men hvad er gener (arveanlæg) andet end fysiske udtryk for (eller modstykker til) latente og/eller udviklede evner/erfaringer/færdigheder og egenskaber m.v., der kun kan være resultater af en udvikling, dvs. af at nogen i liv efter liv (ved at stræbe, træne og øve sig) har opnået dem. - Eller tror man måske, at man selv kan lære matematik, ved at en anden studerer denne disciplin, eller at man selv bliver god til kajakro-ning, blot fordi andre dyrker denne sportsgren osv. - Og hvordan skulle to mennesker ved at skaffe sig afkom kunne videregive konglomeratet af deres arvemasse til et ud af den blå luft opstået nyt lille væsen, som pga. sin uforklarlige oprindelse aldrig kan have ønsket (stræbt efter) at tilegne sig de til nævnte konglomerat svarende talenter og karakteregenskaber mv. - Ville en sådan tilegnelse ikke nødvendigvis kræve, at nogle ganske bestemte, udviklingsbetingede forudsætninger var til stede. - Eller tror man måske, at en hund kan lære at tale, eller at en tiger kan opdrages til at blive vegetar (planteæder)? - Og hvem andre end et menneske, der allerede havde levet, kunne mon tænkes at være i besiddelse af de førnævnte forudsætninger. - Ja, kære læser, du har nok gættet, at mit svar er: ingen!

- Er det logisk at antage, at Gud (eller de kræfter, der er ansvarlige for livets opståen og udvikling) bestandig skaber nye sjæle på alle mulige forskellige niveauer, lige fra den mest primitive amøbe til det mest avancerede pattedyr (mennesket) og forsyner de pågældende sjæle med fysiske legemer, der tjener som redskaber for deres livsoplevelse, for så snart nævnte legemer er slidt op at lade de deri boende sjæle gå til grunde og siden gentage det samme (udsigtsløse) eksperiment en gang til. - Hvilken grusom gud eller (hvis man er ateist) hvilke tilfældighedsprincipper kunne mon tænkes at være ansvarlige for noget sådant? - Kunne formålet (hvis et sådant fandtes) blot være - af hver art - at skabe en eller flere prototyper af en bestemt standard/kaliber, for derefter at standse hele projektet/produktionen? - I så fald er vi måske ikke andet end forsøgskaniner i et kæmpemæssigt (kosmisk) biokemisk (biologisk) forsøg etc. - Interessant er det i hvert fald, at hvor det drejer sig om fænomener (eller virkelighedsudsnit), vi ikke umiddelbart kan få overblik over (som f.eks. døden), så er både videnskaben og religionen parat til at acceptere de mest utrolige teorier eller forklaringer.

Ekskurs (gensyn med genetikken)

De fleste kan vel se fornuften i, at enhver må gøre sine egne erfaringer, da man ikke kan lære af andres oplevelser, ligesom man næppe heller - alene i kraft af gener, man har arvet fra sine forældre - kan erhverve (eller besidde) evner og kvaliteter m.v., som man ikke selv har ønsket at tilegne sig og derfor ikke har gjort noget for at udvikle.

- Til gengæld kan den telepatiske receptivitet (dvs. tankeoverføringsmæssige intryksmodtagelighed), der øjensynligt eksisterer mellem især væsener af samme art, af og til befordre et erkendelsesmæssigt kvantespring: At Charles Darwin og naturforskeren Alfred Russel Wallace næsten samtidig, men uafhængigt af hinanden fostrede teorien om naturlig udvælgelse er et klassisk eksempel. Et andet eksempel er Newton/Raphsons matematiske algoritme til bestemmelse af differentialkvotienter. Og de fleste har vel også hørt om abe-banankasse-eksperimentet, der viste, at så snart én forsøgsabe havde fundet ud af, at den ved at stille sig oven på en kasse kunne nå en banan, der hang i loftet i dens bur, var der straks en lang række forsøgsaber verden over, som var i stand til at gøre det samme!

I begyndelsen af det syttende århundrede mente man, at liv (især de lavere former) kunne opstå spontant. Således var f.eks. mus i kornkammeret et ubestrideligt bevis på, at kornet havde frembragt musene. Fluelarver i fordærvet kød mentes at være genereret (eller opstået ud) af det døde kød etc. Fra omkring 1660 og frem til 1870 udførte man imidlertid en lang række eksperimenter, der alle afkræftede teorien (om spontan genese), som her-efter blev endeligt forladt.

- I 1809 lancerede den franske botaniker og zoolog Jean-Baptiste Lamarck (1744-1829) i værket *Philosophie zoologique* en udviklingslære, der bygger på den teori, at miljøet virker omskabende på arterne, samt at de derved opståede ændringer nedarves. Forøget brug af et organ virker ifølge Lamarck udviklende på dette, mens aftagende anvendelse virker degenererende. Endelig gik Lamarck ud fra, at tilegnede færdigheder, egenskaber og karakteristika m.v. kunne nedarves og skyldtes organismernes naturlige trang til at udvikle og tilpasse sig omgivelserne. F.eks. skulle giraffens lange hals være et resultat af, at arten igennem generationer havde bestræbt sig på at nå akacietræets højtsiddende blade etc. - I dag forkastes lamarckismen desværre af de fleste, da de færreste arvelighedsforskere og naturvidenskabsfolk tror på reinkarnation, og (af gode grunde) heller ikke har kunnet påvise, at erhvervede egenskaber nedarves (men kun at visse mutationer bliver det). NB. Det berømte forsøg, i hvilket man på basis af et begrænset antal stamfædre fremavlede adskillige generationer af mus, som før hver parring fik halerne klippet af, uden at det resulterede i fødslen af en eneste haleløs mus, skulle øjensynligt bevise, at miljøskabte ændringer ikke nedarves, som Lamarck hævdede. - Umiddelbart virker forsøget lidt tåbeligt. - Thi det er vel logisk at antage, at de genetiske ændringer, der evt. nedarves, enten opstår som følge af et samspil mellem miljøpåvirkninger og en pga. disse ændret adfærd, eller udelukkende skyldes en af nysgerrighed efter nye oplevelser betinget adfærd ændring - og altså ikke hidrører fra miljøets ensidige (eller ugengældte) indvirkning på individet! - Det må vel bl.a. være ved at tilpasse sin adfærd til skiftende miljøpåvirkninger, at individet udvikler (eller tilegner sig) kvaliteter, der evt. kan nedarves?! - Kunne man forestille sig, at der samtidig med haleafklippingen var opstået nogle livsbetingelser, som helt overflødiggjorde musenes haler (som balanceredskaber), havde forsøget vel været mere anvendeligt eller realistisk?!

I 1859 lancerede den engelske naturvidenskabsmand Charles Darwin (1802-1882) sin udviklingslære, ifølge hvilken det er de i enhver henseende bedst tilpassede, der overlever i kraft af den (såkaldte) naturlige udvælgelse, som kampen for tilværelsen medfører (survival of the fittest by means of natural selection). Darwin, der var inspireret af landsmanden og økonomen Thomas Robert Malthus' populationsteorier (1798), hævdede, at individerne fra enhver arts afkom pga. skiftende og ofte utiltrækkelige fødemængder tvinges til at konkurrere ihærdigt med hinanden for at overleve. De, der overlever, er naturligvis de stærkeste/klogeste eller på anden vis bedst udrustede og dermed en legemliggørelse af de mest gunstige, naturlige variationer, som altså (hvor ubetydelig deres fordel end måtte synes) går i arv til næste generation. Dermed bliver hver ny generation mere tilpansningsdygtig end den foregående generation, og det er denne gradvise og vedvarende proces, der er grundstenen i arternes evolution. - Ifølge Darwin kan også pludseligt (dvs. tilfældigt eller på uforklarlig vis) opståede ændringer i arvemassen (de såkaldte mutationer) hos f.eks. et enkelt individ give dette bedre overlevelselsesbetingelser og dermed et evolutionært forspring i forhold til de øvrige medlemmer af dets art (flok). Sådanne mutationer kan selvsagt gå i arv, hvorved der evt. skabes helt nye og bedre tilpassede variationer inden for samme art!

- Optakten til udgivelsen af Darwins hovedværk *On the origin of Species by Means of Natural Selection* (der i 1871-73 udkom på dansk under navnet *Arternes oprindelse*) var en jordomsejling, som den unge medicin- og teologistuderende (Darwin), 24 år tidligere foretog med skibet *Beagle*, som han (1831-36) var naturvidenskabelig volontør på. Skibets omfattende bibliotek og hans feltstudier på især Galapagosøerne, hvis mange forskellige dyrearter hver især varierede betydeligt fra ø til ø, gav ham mulighed for at foretage en række værdifulde observationer, som efter hans tilbagevenden til hjemmet uden for London blev fulgt op af naturstudier og forsøg med bl.a. husdyr- og planteavl. - Til de vigtigste forudsætninger for teorien om den af kampen for tilværelsen betingede naturlige udvælgelse, der resulterer i de bedst tilpassedes overlevelse, hører dels naturens udbredte overproduktion, især af kønsceller, dels den store variation, som hver arts kuld udviser. - Udover *Arternes oprindelse* (bogen, der rystede verden) skrev Darwin også værket *Menneskets afstamning og parringsvalget* (*The Descent of Man*), der som titlen antyder behandler det (for teologien så) kontroversielle spørgsmål om vor egen arts opståen. NB. Ligesom Lamarck mente også Darwin, at tilegnede (eller tillærte) karakteristika kan gå i arv til kommende generationer.

Gregor Johann Mendel (1822-84) var en østrigsk augustiner munk, hvis eksperimenter med krydsning af ærteracer, høgeurter og bier (1857-69) lagde grunden til vore dages arvelighedsforskning. Mendel var således (om nogen) den såkaldt moderne genetiks fader. - Ved at krydse høje ærteplanter med lavstammede fandt han, at afkommet (der var en blandingsrace eller såkaldt hybrid form) opnåede samme højde som de høje forældreplanter og ikke en gennemsnits- eller middelhøjde, som man måske kunne forvente. - For at forklare dette resultat, forestillede han sig, at der fandtes nogle "arveenheder" (svarende til de arveanlæg, vi i dag kalder gener), som for nogles vedkommende havde dominante, for andres recessive, dvs. vigende egenskaber. Med sin (såkaldte) første lov, loven om deling (af genpar) formulerede han den antagelse, at gener normalt optræder parvis i kroppens almindelige celler, men adskilles under dannelsen af kønscellerne (æg- og sædcellerne), hvorved hvert gen fra et par bliver en del af hver sin separate kønscelle. - Når æg- og sædceller forenes og derved danner nye genpar, vil de dominante gener undertrykke de tilsvarende vigende gener og sørge for, at deres egne anlæg slår igennem. - For at påvise eksistensen af de nævnte "arveenheder", krydsede Mendel en række eksemplarer fra den første hybride generation af høje planter med hinanden og fandt, at kun hver fjerde plante i anden generation blev lavstammet, mens resten blev høje. - Mendel forestillede sig ganske rigtigt, at generne dannede par af typen AA, Aa og aa (idet et A angiver et for stor højde dominant gen, mens et a angiver et for lille højde vigende gen). En fortsættelse af hans avlsekspirerimenter viste, at den selvbestøvende AA-plante gav ensartet afkom i form af høje planter, samt at krydsning af to aa-planter altid gav lavstammet afkom, mens krydsning af to høje (hybride) Aa-planter som forventet gav én lavstammet plante for hver tre høje (da generne i det sidste tilfælde danner følgende par: AA, Aa, Aa og aa). Da samtlige planter enten var høje eller lave, kunne Mendel konkludere, at "arveenhederne" ikke lod sig blande (men forblev uændrede fra generation til generation). Det førte til formuleringen af hans anden såkaldte lov, loven om et uforandret udvalg af gener (the law of independent assortment). Mendels arbejde forblev upåagtet frem til år 1900.

Ordet gen er græsk og betyder arveanlæg. Et gen er en bærer af en arvelig egenskab. Genet er en udelelig enhed, der som regel eksisterer i dobbelt besætning, idet ethvert individ (plante som dyr) har modtaget to sæt arveanlæg, ét fra sin far og ét fra sin mor. I modsætning til legemscellerne rummer kønscellerne (ganske som Mendel forudså) kun ét

sæt arveanlæg, hvis enkelte gener enten kommer fra faderen eller moderen. Inden et individ opstår, og fra æg- og sædcellen modtager hver sit sæt arveanlæg, har den såkaldte reduktionsdeling (meiose) sikret, at det i kønscellerne indeholdte antal gener er blevet halveret. Ethvert gen har en bestemt plads i eller på et såkaldt kromosom. - Ordet kromosom er græsk og betyder farvelegeme. Kromosomerne kan lokaliseres til cellekernerne, hvor de forefindes i et for hver dyre- eller planteart bestemt og som regel konstant antal. Nogle celler som f.eks. de røde blodlegemer har ingen kromosomer. Kromosomerne er normalt "opløst" i cellernes protoplasma (levende materiale), men samler sig før disses deling til stavformede legemer, der efter farvning kan iagttages under mikroskop (deraf navnet farvelegeme). - Kromosomer kan ved celledeling spaltes på langs (dvs. duplikeres), så hver ny dattercelle kommer til at indeholde et til de oprindelige kromosomer svarende (identisk) kromosomsæt. Det gælder imidlertid (som tidligere antydnet) ikke for kønskromosomerne, de såkaldte X- og Y-kromosomer, der eksisterer haploidt (dvs. i halveret antal) i den modne kønscelle, der kombineret med en anden kønscelle (æg- eller sædcelle) rummer individets genbesætning eller arvemasse, det såkaldte anlægspræg (genotypen), der er summen af de arveanlæg, som findes i det befrugtede æg, og som individet i modsætning til fremtoningspræget (fænotypen) ikke nødvendigvis selv eksponerer, men blot er bærer af. - Genotypen (der naturligvis nedarves, men som i en eller anden grad kan modificeres af ydre påvirkninger) er altså noget latent, hvor fænotypen er individets egenskaber, som de fremtræder eller manifesteres. - Et menneske har omkring 40.000 gener (arveanlæg).

- I begyndelsen af det 20. århundrede blev Mendels arvelighedslove genopdaget af Hugo de Vries, K. E. Correns og E. V. Tschermak-Seysenegg. Da man dengang også var begyndt at kortlægge såvel cellernes som kromosomernes opbygning (eller finstruktur), var arvelighedsforskningen (genetikken) i hastig udvikling. - En hovedhjørnesten i denne videnskab er det forhold, at der til enhver egenskab svarer to gener, som tilsammen bestemmer, hvordan den pågældende egenskab udvikles. Således er det en kombination af to arveanlæg, der bestemmer, om et menneske f.eks. får blå eller brune øjne. Hvis to samhørende gener er forskelligartede, siges individet at være heterozygotisk, hvad den tilsvarende egenskab angår, og det ene gen vil i så fald være dominant, mens det andet vil være recessivt (vigende). Er de to gener ens, er individet homozygotisk, hvad den pågældende egenskab angår. Drejer det sig f.eks. om generne for øjenfarven hos et menneske, som er heterozygotisk, idet det både har et gen for brun og et gen for blå øjenfarve, vil vedkommende have brune øjne, da genet for denne farve er dominant i forhold til genet for blå øjne. Er individet homozygotisk, har det to gener, der begge enten giver blå eller brun øjenfarve. I det første tilfælde bliver øjnene blå, mens de i det sidste bliver brune.

- Kromosomer, der parvist hører sammen, kaldes homologe. Når to gener begge har indflydelse på udviklingen af en bestemt egenskab (som f.eks. øjenfarven), befinder de sig på samme plads (dvs. over for hinanden) på hver sit kromosom. Under kønscelledelingen (reduktionsdelingen) går det ene af to homologe kromosomer til den ene dattercelle, det andet til den anden. Derfor rummer kønsceller (som allerede nævnt) kun halvt så mange kromosomer som kroppens øvrige celler og kun en enkelt genbesætning i stedet for en dobbelt, som legemscellerne har. På et kromosom sidder generne i ordnet rækkefølge side om side (eller på linie). Man må derfor regne med, at gener, der tilhører det samme kromosom, ikke kan kombineres frit ved kønscelledannelsen, hvorfor sådanne gener kaldes koblede. I to homologe kromosomer sidder de til hinanden svarende gener som nævnt over for hinanden. - Når homologe kromosomer under reduktionsdelingen udveksler kromo-

somstykker, kan de koblede gener skilles, hvorved der sker en såkaldt overkrydsning. Denne gør det vanskeligt at vurdere krydsningsforsøg med koblede gener, når de udvekslede gener er forskellige, og individet altså er heterozygot, hvad den pågældende egenskab angår. Det er ikke alle kromosomer, der er homologe. Hvor kvindens to X-kromosomer er homologe, er hverken mandens X- eller Y-kromosom det. X- og Y-kromosomerne er kønskromosomer; de resterende kaldes autosomer. - Arvegangen for egenskaber som blødersygdom og rød-grøn-farveblindhed, hvis gener sidder på kønskromosomer, kaldes kønsbunden arv. Drejer det sig om nedarvning af kønsbundne egenskaber, er det afgørende, om det er faderen eller moderen, der er genbærer. Normalt ses kønsbundne egenskaber kun hos mandligt afkom.

Ordet kønskromosom er græsk. Der findes to slags kønskromosomer, de såkaldte X- og Y-kromosomer. Cellernes kønskromosombesætning varierer fra køn til køn. I legemscellerne, hvis kromosomtallet er diploidi (dobbelt), er der hos kvinder to X-kromosomer, hos mænd ét X- og ét Y-kromosom. I kønscellerne, hvor kromosomtallet er haploidi (enkelt), er der i ægcellen som regel ét X-kromosom, i sædcellen enten et X- eller Y-kromosom. Det er sædcellens kønskromosom, der bestemmer, om det befrugtede æg udvikler sig til en pige (XX-kromosombesætning) eller dreng (XY-besætning).

I dag kender de fleste ordene DNA-analyse og DNA-profil. - DNA findes i cellekerner og er bundet til protein (æggehvidestof). Både kromosomerne og generne består af DNA (desoxyribonukleinsyre), hvis enorme molekyler kan reproducere ved deling. DNA-molekylet er en spiralformet struktur i kromosomerne, der er opbygget af to DNA-tråde, og som indeholder den genetiske kode til skabelse af levende organismer. DNA styrer celledeling og videregiver således arvelige egenskaber fra generation til generation via kønscellerne. NB. DNA (nuklein-/kernesyre) består af såkaldte nukleotider, der igen er opbygget af kulhydrat (ribose eller en deraf afledt alkohol), fosforsyre samt purin- eller pyrimidinbaser. Nogle nukleotider er meget betydningsfulde for energitransporten i organismen, andre er vigtige co-enzymmer.

Som Mendels anden lov indikerer, er gener særdeles stabile, hvad deres biologi og egenskaber angår. De kan således videreføres gennem adskillige generationer uden at forandre sig. Alligevel opstår der undertiden en ændring, en såkaldt mutation, hvorved et gen, der tidligere betingede et organs/anlægs naturlige udvikling, forvandles til et sygdomsgen. Hvis mutationen finder sted i kønscellerne, kan det sygdomsskabende gen overføres til afkommet, som selv bliver sygt, hvis genet er dominant. Er genet vigende, kan det vare mange generationer, før sygdommen slår igennem. Måske gør den det aldrig. - Mutationer er pludseligt opståede ændringer i arvemassen, hvad genernes egenskaber, antal eller fordeling på kromosomerne angår. Som mutation betegnes også en sådan ændringsresultat (der f.eks. kan være en deformitet). Normalt skelner man mellem tre hovedtyper af mutationer: 1) genommutationen, der er en ændring af kromosomsættet og dermed genbestanden, og som skyldes tab/gevinst af enkelte kromosomer eller tab/gevinst af et eller flere hele kromosomsæt, 2) kromosommutationen, der hidrører fra en ændring af genernes antal, rækkefølge eller placering på kromosomerne og 3) genmutationen, der skyldes en biokemisk ændring af et gen og den dertil hørende egenskab.

Mutationer af de tre ovennævnte typer kan f.eks. opstå pga. radioaktiv stråling, brug af sennepsgas eller lægemidler som thalidomid (der kan give fosterskader/-misdannelser). Polyploid (forekomst af flere end de sædvanlige to kromosomsæt i en celle) kan opstå

som følge af pludselige temperaturforandringer, røntgenbehandling, brug af diverse kemikalier samt planteforædling, idet polyploider ofte vokser hurtigere og giver større udbytte end diploider! Eksempler på fremavlede polyploider er kæmpeasp, visse stammer af majs og rug, rughvede (en krydsning mellem rug og hvede) samt diverse kløverarter og prydblplanter. Polyploidier ses også hos mange vilde planter og gamle kulturplanter (som f.eks. visse hvedearter) samt hos dyr som svin og kaniner, der i givet fald ikke kan formere sig.

- Set i et større perspektiv er mutationer vigtige for evolutionen, idet de giver råmateriale til den naturlige udvælgelse. De fleste er dog skadelige for de ramte individer, men enkelte kan være nyttige: Et klassisk eksempel fra industrialiseringens barndom er beretningen om de i en engelsk skov hjemmehørende lyse natssværmere, som var på nippet til at uddø, da de træstammer, de plejede at sidde på, pga. fabriksrøg blev så mørke, at de ikke længere kunne skjule sig effektivt for skovens fugle. Imidlertid opstod der som ved et mirakel én eller flere mutationer, hvorved natssværmernes lyse farve gradvist ændredes til en mørk, der matchede de tilsødede stammer og ydede tilstrækkelig camouflage, til at de undgik at blive udryddet fra området.

Den omstændighed, at nedarvede egenskaber i mange tilfælde kan spores tilbage til bedsteforældrene eller andre forfædre end forældrene, hvilket begrebsparret geno- og fænotype også indikerer, hænger måske sammen med, at man ikke kan være en inkarnation af sin far eller mor, men f.eks. godt kan være det af sin bedstefar eller bedstemor, såfremt han/hun afgik ved døden, før man selv blev født! Det burde således være et oplagt mål for forskningen at undersøge, om en bestemt DNA-profil kan nedarves mere eller mindre uændret!

- Hvorom alting er, så kan det (for mig at se) kun være vore ønsker, vor stræben og vore anstrengelser, der i liv efter liv skaber vores egenskaber, talenter og færdigheder m.v. - Nogle af disse bliver med tiden så indarbejdede/indøvede, at de til sidst bliver rygmarvsprægede, dvs. kommer til at fungere pr. automatik, hvilket f.eks. gælder hjerteslaget og åndedrættet etc. - Almindelige færdigheder som tale-, læse- og skrivefærdighed bliver (for nogle) efterhånden noget, de næsten kan i søvne. Og der kan naturligvis nævnes mange andre eksempler.

Skønt mange i dag mener, at der findes et gen for næsten enhver tænkelig egenskab eller evne m.v., er der alligevel (så vidt jeg er informeret) udbredt enighed om, at når det drejer sig om visse ting, som f.eks. evnen til at køre på cykel, så findes der sandsynligvis ikke et til denne færdighed svarende cykelgen. Til gengæld vil de gener/genkomplekser, der styrer motorik/balance m.v. være ansvarlige for en lang række mere eller mindre beslægtede færdigheder (som netop evnen til at cykle), og altså skabe disses fælles forudsætninger.

- Hvis den i vore dage udbredte opfattelse, at der findes et gen (genkompleks) for stort set enhver tænkelig færdighed (eller kvalitet), holder stik, må de færdigheder/kvaliteter, sjælen løbende tilegner sig, før eller siden afspejles i arvemassen (ved at nye gener kommer til og/eller den samlede genstruktur/-sammensætning ændres/udvikles). - Thi de færreste kan vel forestille sig, at de genetiske forudsætninger for eksempelvis at blive en blændende violinvirtuos eksisterede, før violinen blev opfundet!

I øvrigt vil det vel være logisk at antage, at sjælen, når legemet dør (og den dermed er disinkarneret) bevarer sin erindring om den viden og de erfaringer, den allerede har opnået i tidligere inkarnationer, for hvordan skulle den ellers, når den siden genfødes (dvs. fra det øjeblik, den undfanges) kunne genskabe sin oprindelige arvmasse/genstruktur ud af forældrenes kromosomer (hvilket foreløbig er mit bedste, omend udetaljerede bud på, hvad der sker)?

- NB. Når sjælen forlader legemet og derved frigør sig af dets begrænsninger (hvilket sker helt, når man dør og delvist, når man sover og/eller tænker på et andet menneske og således er sammen med dette menneske på et sjæleligt/mentalt plan) kan den i vid udstrækning bevæge sig frit i tid og rum og eventuelt dér møde andre sjæle, som ligeledes (temporært eller permanent) har forladt deres krop, hvilket vel må formodes at være sandheden bag den kendte sentens, ifølge hvilken det gælder, at ægteskaber indstiftes (aftales) i himlen! - Vore drømme, hvoraf de fleste ofte er glemt, når vi vågner, er altså i mange tilfælde erindringer om vore natlige møder og rejser.

- Som antydnet kan sjælen også forlade kroppen helt eller delvist i vågen tilstand. Det sker f.eks., når man driver den så meget af, at man kommer ud af form - hvilket naturligvis betyder ud af kroppen i en eller anden grad/forstand. Når man ikke er i god form, er man ikke fast forankret i sin krop, og man føler sig måske svimmel/omtåget eller ved siden af sig selv etc., hvilket også kan være tilfældet, når man lige er vågnet - især hvis man ikke er udhvilet.

- Det er en kendt sag (for mange), at overdreven eller vedvarende brug af hash (en såkaldt rusgift, der udvindes af harpiks fra hamp-/cannabisplantens topskud) ofte resulterer i en (mere eller mindre permanent) form for stenethed (paralysering), der skyldes, at man i rusen retter opmærksomheden indad eller væk fra kroppen, hvorved sanserne/sensitiviteten i længden ødelægges/svækkes så meget, at man lettere (end før dette misbrug indledtes) forskrækkes over indtryk og påvirkninger fra omgivelsernes side, med det resultat at enhver disposition for angst-/paranoiaanfald forstærkes, fordi enhver udefra kommende impuls virker alt for pludseligt og dermed overvældende ind på én!

- En følgevirkning af den dermed forbundne sårbarhed kan selvfølgelig være forøget aggressivitet, der enten manifesteres åbenlyst eller i form af en såkaldt passiv-aggressiv-personlighedsforstyrrelse, som for den pågældende kan være yderst vanskelig at håndtere, idet de dermed forbundne reaktioner ofte i enhver henseende er ufrivillige eller rygmarvsprægede. - På denne baggrund kan det undre, at man nu igen (fra politisk hold) taler om at frigive hash/cannabis på lige fod med spiritus/alkohol, skønt det skal medgives, at der - også når det drejer sig om førstnævnte nydelsesmiddel - findes personer, som evner at regulere deres forbrug på en hensigtsmæssig måde. - I øvrigt vil hash ofte virke bevidsthedsudvidende eller erkendelsesfremmende, i modsætning til spiritus, der blot bedøver eller gør folk direkte dumme.

- NB. Gentagne bevidste (eller meditative) forsøg på at gå ud af kroppen kan på længere sigt svække koordinationen mellem sindet og denne (og dermed disponere for en række af de med vedvarende/overdreven anvendelse af hash forbundne symptomer), hvorfor det frarådes enhver at hengive sig til sådanne øvelser/discipliner. - Men når det sker spontant, er det naturligvis i orden.

- Ifølge reinkarnationslæren sker der (fra undfangelsesøjeblikket) det, at sjælen (i en vis forstand) repeterer (dvs. genoplever) en lang række tidligere liv (hvilket vil sige udviklings-trin), indtil den er omkring 30 år gammel. - Og det er da også almen viden, at den på forskellige stadier i fostertilstanden ligner henholdsvis en kylling, en gris og en hund etc. - Da livets første fase er en repetition, forstået på den måde, at man som 15-årig måske tænker og oplever verden på nogenlunde samme måde, som man gjorde 50 liv tidligere (hvor man måske var medlem af en klan/stamme eller et andet større gruppe-/familiefællesskab, som klassekammeraterne eller andre subkulturer (peer groups) nu illuderer), så sker udviklingen i repetitionsfasen meget hurtigt og tit i spring. I barndommen og ungdommen kan man således nå at ændre sig betydeligt i løbet af ganske få år. Men fra man når de 30, hvor repetitionen er overstået, og man altså udviklingsmæssigt står på nogenlunde samme trin, som (man gjorde) i det sidste (eller nærmeste, foregående) liv, begynder alt at gå relativt langsomt, idet man ikke længere kan nøjes med at "gentage" noget, man allerede kan, men nu må lære alt, hvad der kan udvikle en yderligere, fra grunden. - Det forklarer også sandheden i talemåden: det man i ungdommen nemmer, man ej i alderdommen glemmer - idet de færdigheder m.v., som man tidligt tilegner sig, jo for længst (i tidligere liv) er blevet opøvet, og derfor (i vid udstrækning) fremstår som medfødte evner.

- Da et menneske normalt ikke ændrer sig ret meget i løbet af et enkelt liv, er det naturligvis begrænset, hvor meget det kan forandre sig fra liv til liv. Ingen kan (som der står i bibelen) lægge en alen til sin vækst, hvilket vel betyder, at man ikke kan springe et udviklings-trin over (blot fordi dette eventuelt er ubehageligt eller forekommer kedeligt), idet hvert trins gennemførelse er nødvendig, for at næste trin kan nås.

- Da det som allerede nævnt er i kraft af vore ønsker og bestræbelser, at vi gør fremskridt og udvikler os, og da ingen naturligvis kunne tænkes at ville ønske sig tilbage i trækronerne, er det selvsagt helt hen i vejret at tro, at vi f.eks. kan blive genfødt som aber i vores næste liv, blot fordi vi måske i dette liv har syndet el. lign. - Ofte tror folk med sådanne fundamentalistiske (dvs. firkantede/ortodokse/fanatiske) religiøse opfattelser, at de selv bliver genfødt som engle eller lignende, idet de (i deres åndshovmod) mener at være gode og have patent på sandheden, mens andre, der forfægter en anden opfattelse, anses for at være onde og have aldeles uret i deres anskuelse.

- Jeg nævner det her, fordi karma i nogles bevidsthed er uløseligt forbundet med snævre forestillinger om synd og straf eller andre misforståelser, der skyldes, at de hellige skrifter tages alt for bogstaveligt, som det f.eks. er tilfældet, når man tror, at de seks dage, Vorherre (ifølge bibelen) var om at skabe himlen og jorden, var almindelige dage af tolv timers varighed, som vi alle kender dem. - Jeg mener: Når man kan forstå, at syv såkaldte hundear svarer til ét menneskeår, så burde man også kunne forstå, at én dag for Gud umuligt kan svare til én menneskedag! (for nu at lægge lidt af den samme nedlæthed for dagen, som jeg netop har talt imod).

Bemærk i den forbindelse, at det paradigmeskift, der skete, da Darwins evolutionsteorier knockoutede de af skabelses- og syndefaldsberetningen inspirerede forestillinger om livets opståen og menneskets første tid på jorden, sandsynligvis aldrig ville have fundet sted, hvis man dengang havde været i stand til at se lidt mere nuanceret på tingene, dvs. forstå de bibelske forklaringer som analogier/lignelser eller billeder (dvs. i en mere overført end bogstavelig betydning). - Jeg mener: Skabelse og udvikling behøver vel ikke udelukke hinanden. Hvorfor skulle en skabende proces ikke samtidig kunne være en evolutio-

nær proces, når man betænker, at de begge resulterer i, at noget nyt frembringes eller opstår? - Meget afhænger naturligvis også af, hvordan man opfatter begreberne Gud, mennesket, Adam, Eva, slangen, kundskabens træ og Paradisets Have etc. - Hvis begrebet Gud er et billede på en skabende kraft eller the big bang, begynder det hele vel så småt at give mening for en naturvidenskabsmand, der nok også (i en eller anden grad/forstand) betragter kundskaber og viden som forudsætninger for, at en skabelse/udvikling kan finde sted. - Bemærk endvidere, at mennesket (ifølge bibelen) først skabes på den syvende dag, dvs. til sidst og efter dyrene, ganske som udviklingslæren hævder. - I forlængelse af ovenstående er det vigtigt at nævne, at paradigmeskift ofte har karakter af radikale opgør med eksisterende forestillinger og teorier og dermed indebærer en vis risiko for at noget rigtigt (brugbart/oprindeligt) forkastes til fordel for noget mangelfuldt eller ufuldkomment, hvorved man populært sagt ender i en blindgyde eller måske ligefrem går fra en yderlighed til en anden.

- Ifølge karma- og reinkarnationslæren, der er en del af en især i orienten udbredt kosmologi (livsfilosofi), føres vi i liv efter liv, drevet af en tilbagevendende sult efter (og mættelse af) skiftende oplevelser af modsatrettet karakter, igennem syv riger: mineral-, plante-, dyre- og menneskeriget samt tre efterfølgende riger af mere åndelig natur. - Medmindre sjælen (ligefrem) går igen, residerer den efter hver inkarnation i én af syv planetsfærer, der hver især udgør et eksistensplan eller en himmel, deraf udtrykket den syvende himmel! - Disinkarneret (adskilt fra kroppen og eventuelt også fra åndernes hus jorden) er den u håndgribelig (usynlig) for de fleste - det (bevidstheds)stof, hvoraf drømme er gjort!

- Siden gentages rejsen gennem de nævnte riger, men blot i en endnu større målestok, så der ikke bliver tale om en kedsommelig repetition af et uforanderligt cyklisk forløb, men derimod om en slags opstigning gennem noget, der vel bedst kan beskrives som et åbent (uafsluttet) og ekspanderende spiralkredsløb. - I praksis skulle det betyde, at de væsener (adam'er og eva'er), der nu er mennesker, i næste ombæring bliver (en slags) klodevæsener, hvilket kunne være en forklaring på, at universet udvider sig. - Men nu er vi godt nok i bogstaveligste forstand meget langt ude! - Ikke desto mindre er de guder, vi kender fra den græske, nordiske og romerske mytologi, i realiteten planeter. - Forfædrene, der engang blev tilbedt, endte med at få planetstatus! - Således er elskovens gudinde Afrodite eller Freja et hhv. græsk og nordisk navn for Venus, mens handelens (kommunikationens) gud Hermes eller Odin svarer til Merkur. - Ifølge førnævnte kosmologi er alting væsener inde i væsener. - Hvor mennesket tilhører mellemkosmos, er de væsener, vor krop består af (dvs. celler og organer m.v.), at henregne til mikrokosmos, mens jordklodevæsenet, som vi selv er en del af, tilhører makrokosmos, der naturligvis også omfatter universets mange solsystemer og mælkeveje (galakser). - Endelig er Gud (Den Almægtige) det væsen, i hvilket vi alle leve, røres og ere!

- NB. Med almægtig menes: alvidende, altseende, althørende, altsansende, altforstående, alkærlig, allestedsnærværende, altboende, altgennemtrængende, altbesjælende, altrummende, altstyrende osv. - Om man anvender begrebet (Gud) eller den naturvidenskabelige betegnelse (universet/verdensaltet), gør (for mig at se) ingen forskel, da der i begge tilfælde er tale om én og samme realitet. - Set i lyset af ovenstående udredning kunne et bud på den dybere mening med bibelcitateret Herrens veje er uransagelige lyde som følger: Da en myre bevæger sig ad helt andre stier end et menneske, ganske som dette bevæger sig ad helt andre stier end Gud (Den Almægtige), er Hans færden naturligvis lige så uforståelig for os, som vores er det for myren!

- For et voksent, rationelt tænkende menneske er barnets gudsbegreb - at Gud er en hyggelig, hvidskægget bedstefar, der sidder oppe i himlen og passer på os - selvfølgelig uanvendeligt. - Personligt kan jeg ikke forlige mig med den tanke, at Gud skulle være en afgrænset (dvs. en uden for mennesket og den omgivende natur eksisterende) realitet (som deisterne mener), hvorfor jeg helt må tilslutte mig panteisternes opfattelse, ifølge hvilken Gud på én gang er ét med alt og altbesjælende eller -iboende. - Ifølge panteisterne er det gennem Guds omnipotens (almagt), transcendens (uberørthed) og immanens (allestedsnærværelse), at Hans alkærlighed manifesteres. - I den forstand, at samtlige i Gud eksisterende sjæle ligesom Han selv har et ego (jeg), en bevidsthed (personlighed) samt intelligens og skabevne, er de alle skabt i Hans billede! - Ligesom Vorherre er Gud for alle, der lever i Ham, er vi mennesker også en slags Guder for de væsener, hvis eksistens afhænger af vores liv. - Set i dette perspektiv er den gammelkendte diskussion mellem monoteister (som mener, der kun findes én gud) og polyteister (der tror på eksistensen af flere guder) naturligvis uden betydning. - Guds såkaldte transcendens (det at en side af Hans væsen er umanifesteret, hvilket vil sige egenskabsløs eller hinsides det fysiske/skabte og sansede/tænkte og dermed må betegnes som ren, lykkelig bevidsthed/væren) finder vi en pendant til i videnskabens forestilling om et bagved alt liggende kvantefelt, som samtlige fremtrædelsesformer udspringer (popper op) af. - En tilsvarende pendant er Albert Einsteins energibegreb, der (som hans berømte ligning $E = mc^2$ indikerer) forudsætter, at masse kan omdannes til ren energi og således blive umanifesteret, dvs. en del af kvantefeltet, og vice versa. - For mig at se er Jahve og Allah blot religiøse betegnelser for selvsamme kvantefelt, dvs. for den samme evige, uforanderlige, egenskabsløse realitet, der ligger til grund for alt relativt! - Hvor den danske atomfysiker Niels Bohr mente, at det er tilfældigheder, som afgør, om/hvornår elementarpartiklerne opstår (fødes) ud af kvantefeltet, forfægtede Einstein det synspunkt, at Vorherre ikke rafler med atomerne (som han udtrykte det). - I formlen $E = mc^2$ står E for energi, m for masse og c for lysets hastighed. - Bemærk også, at teorien om spontan genese øjensynligt passer bedre på de af kvantefeltet opståede partikler (livets byggestene), end på de tidligere omtalte mus i kornkammeret! - Ligesom mono- og polyteister har skændtes om, hvorvidt der fandtes én eller flere guder, har deister og panteister gjort spørgsmålet om Guds transcendens (placering hinsides det skabte) og immanens (tilstedeværelse i det skabte) til et enten eller, hvilket er absurd, når man betænker, at ren (transcendent og umanifesteret) energi konstant omdannes til (manifesteret) masse, som den derved bliver en immanent (iboende) del af, og omvendt, hvorved Gud altid med en del af sit væsen er til stede (inkarneret) i alt, mens Han med en anden del befinder sig uden for sit skaberværk. - Hans immanens og transcendens er altså ligeværdige egenskaber, der på ingen måde udelukker hinanden. - I det omfang Gud er ren, umanifesteret energi, er Han uforandret, er han Allah/Jahve, dvs. én og den samme (monoteisme). - Jvf. citatet "Allah er den eneste Gud, og Muhammed er Hans Profet" samt Jahves ord til Moses: "Jeg er den, jeg er" (dvs. den samme evige, ubeskrivelige realitet). - At Allah er identisk med "afguden" Baal, som visse teologer i det amerikanske bibelbælte hævder, er for mig at se noget fundamentalistisk sludder. - I den udstrækning Gud er manifesteret (masse), har Han mange fremtrædelsesformer/ansigter (polyteisme). - Og i de her skitserede betydninger er jeg naturligvis både deist, panteist, monoteist og polyteist!

I dag (vi skriver stadig år 2003) befinder størstedelen af menneskeheden sig i jordmenneskenes rige, dvs. i overgangsfasen mellem dyreriget og en åndelig verden, som den danske åndsforsker Martinus kalder det rigtige menneskerige, og som er den første af tre på hinanden følgende spirituelle udviklingszoner. Dette (såkaldte) rigtige menneskerige svarer til de kristnes himmel eller den tilstand, som hinduerne kalder nirvana, og som indebærer

en frigørelse fra alt jordisk begær, fra karmas såkaldte hjul (rækken af genfødsler) og den dermed forbundne lidelse. - Imidlertid er det i jordmenneskeriget, at døden, ondskaben og det åndelige mørke kulminerer, idet menneskene her stadig har meget af rovdyrets mentalitet i deres væsen og således kun i begrænset omfang har evnet at løse sfinksens gåde, dvs. formået at forvandle denne bastard af en løve og en mand til et helstøbt/fuldblods (dvs. guddommeligt) menneske (som eksempelvis en Jesus, en Muhammed, en Buddha eller en Krsna).

- Spørgsmålet er nu: Hvorfor befinder vi os i dag i nævnte fabeldyrs rige (der også kaldes det dræbende princips eller de ulykkelige ægteskabers udviklingszone)? - Jo, ifølge karma- og reinkarnationslæren skyldes det tilstedeværelsen af nogle basale naturlove. - Det drejer sig først og fremmest om et overordnet hunger- og mættelsesprincip, der ligesom et andet kosmisk princip, modsætningens princip (eller kontrastprincippet), ligger til grund for al udvikling: Uden kontraster, ingen skabelse, dvs. ingen relativ, fysisk eller timelig virkelighed. Og uden hunger og mættelse, ingen forandringskabende drivkraft eller udviklingsdynamik. - Når de levende væsener er mætte af lyset (dvs. det gode eller himmelske), drives de af deres sult (efter kontrasten) mod mørket (det onde eller jordiske) og omvendt. - I dag er vi med andre ord dér, hvor vores sult har ført os hen.

Imidlertid eksisterer hverken godt eller ondt i absolut forstand: Kunne man forestille sig en evig, paradisisk tilstand, ville denne tilstand pga. sin evighedskaraktter til sidst fremkalde så megen lede eller mættelse, at den nærmest måtte karakteriseres som et helvede. - Et evigt liv i mørket ville have en tilsvarende effekt. - Og dermed er det, vi normalt kalder ondt, jo i virkeligheden et camoufleret gode (a blessing in disguise), idet det giver det levende væsen mulighed for at tilfredsstille den til dets udviklingstrin og inkarnation svarende hunger eller sult efter variation og fornyelse. - Følgelig er alt dybest set såre godt og i overensstemmelse med Guds tanke. Thi som skrevet står: Ingen fugl falder til jorden, uden at det er Hans vilje.

- I øvrigt kan de fleste vel være enige om, at Intet er så galt, at det ikke er godt for noget. Og skønt Herrens veje siges at være uransagelige (The Lord works in mysterious ways), vil enhver, der oplever (eller udsættes for) noget, som umiddelbart virker uretfærdigt eller ubegribeligt, næsten altid kunne erkende sig selv som værende den dybeste årsag til det skete, forudsat at vedkommende virkelig ønsker at trænge til bunds i problemet.

I umindelige tider har der eksisteret arketyperiske beretninger (myter, sagn, legender, fabler, eventyr og lignelser etc.), der beskriver de levende væseners vandring fra mørket mod lyset og omvendt. Således er f.eks. sagnet om Camelot (eller om Kong Arthur og ridderne af det runde bord) en klassisk syndefaldsberetning, idet det i første omgang er mørket, krigen og døden, der bliver genstand for væsenernes appetit (da historien jo starter med at Arthur (ansporet af troldmanden Merlin) trækker sværdet Excalibur op af en sten, det i mange år har siddet uhjælpeligt fast i).

- Med Camelots fald kommer mættelsen, og ridderne vandrer vansmægtende rundt i en slags ingenmandsland og leder (i overensstemmelse med deres nye sult) efter den hellige gral (symbolet på lyset, freden, kærligheden eller det gode). Til sidst bliver freden genoprettet, idet sværdet gives tilbage til den mystiske dame i søen - og dermed er cirklen sluttet! - Det skal her indskydes, at legenden om Camelots fald også er en beretning om overgangen fra det, vi normalt forstår ved hedenskab, til kristendom.

- Når man betænker, hvilke problemer Kong Arthur fik pga. vennen Sir Lancelot, som ægtefællen Guinevere bedrog ham med, er det klart, at Riget Camelot efterhånden kom til at svare fuldstændigt til sfinksens, det dræbende princips eller de ulykkelige ægteskabers udviklingszone, der også er den jord, Adam og Eva (efter at have spist af kundskabens træ) måtte betræde, mens Gud fordrev dem fra Edens Have.

- Det skal understreges, at det er de i dyrets og sfinksens rige gjorde lidelseserfaringer, der udvikler medfølelsen, mens kampen for tilværelsen og bestræbelserne på at forstå naturens love og livets logik udvikler intelligensen. - Begge disse kvaliteter er nemlig nødvendige, for at Adam og Eva senere kan vende hjem til Gud eller genvinde det tabte Paradis.

Ligesom sagnet om Kong Arthur må både syndefaldsberetningen og Jesu lignelse om den fortabte søn, ret beset siges at være beskrivelser af udviklingsforløb, der styres af et overordnet hunger- og mættelsesprincip. - Således havde Eva næppe spist af æblet, hvis det paradisiske liv med Adam havde opfyldt alle hendes behov og lagt beslag på hele hendes interesse. - Den fortabte søn var også mæt af livet i Faderens vingård, da han besluttede at drage ud i verden, ligesom han siden blev mæt af dette liv (blandt svinene) og derfor begav sig hjemad.

Da hvert eneste rige - lyst som mørkt - tilfredsstillende en til et bestemt udviklingstrin hørende, altoverskyggende sult og dermed er en slags forjættet land eller paradys, er alle såkaldte verdensgenløbere - guddommelige (Jesus, Faderen) som djævelske (Merlin, Lucifer og/eller slangen) - i en vis forstand helte. Verdensgenløberne er foregangsmænd og anførere, hver gang et nyt rige skal erobres eller tages i besiddelse.

NB. Ifølge overleveringen er Lucifer/Satan en falden engel, der af Gud blev forvist fra himlen, og som i skikkelse af en slange fristede Eva til at spise af kundskabens træ. - Lucifer er det latinske navn for lysbringeren/morgenstjernen, dvs. planeten Venus (erotikkens gudinde, der jo også var en fristerinde)! I middelalderen var Lucifer (som i dag) et andet navn for Djævelen, som stammende fra kirkefædrenes udlægning af Esajas 14,12, der omhandler Morgenstjernens, Babylons konges, fald, og som tolkedes som Satans nedstyrtelse fra Himmelen. Måske hentydes der her til en tid, hvor nogle af planeterne udviklede sig til animalske væsener, og pga. dette åndelige fald blev aktører i en legendarisk klodernes kamp! - Jf. i den forbindelse Zeus' (planeten Jupiters) tilfangetagelse af de gigantiske titaner, som han nedstyrede i Tartaros.

- Accepterer man hunger-mættelses-teorien, må man erkende, at der ikke kan være tale om nogen absolut fri vilje. - Man kan måske sige, at det levende væsen til enhver tid kan vælge, men kun inden for de rammer, dets aktuelle sult afstikker. - Da ethvert væsens gøre og laden i høj grad afhænger af dets udviklingsniveau, kan det naturligvis ikke til enhver tid vælge frit. - En leopard kan f.eks. ikke vælge at blive vegetar, ligesom den heller ikke kan undgå (fravælge) de negative konsekvenser af at være et rovdyr. - Når det drejer sig om problematikken skæbne (prædestination) contra frit valg, er der (for mig at se) ikke tale om et enten-eller, men om et både-og! Imidlertid er problemet mere kompliceret end som så: Man kunne nemlig godt forestille sig (selvom dette måske nok er lommefilosofi eller ren spekulation), at det, der fra en begrænset synsvinkel (menneskets) ser ud som et absolut frit valg (at man eksempelvis en dag vælger at stå op klokken syv i stedet for at blive liggende i sin seng) set i et andet perspektiv (der evt. kunne være Guds eller en anden højere magts), ville tage sig ud som noget, der var givet på forhånd. Meget tyder på, at det

(ligesom når det drejer sig om de såkaldt eksakte videnskaber) er indfaldsvinklen eller perspektivet, der i ethvert tilfælde betinger, hvilket resultat man når frem til, idet man ikke kan undersøge (forholde sig til) noget, uden samtidig at påvirke (eller ændre) det i en eller anden grad. - Er f.eks. lys partikel- eller bølgebevægelse? - Begge dele kan bekræftes! - Resultatet afhænger helt af, hvordan man anskuer og undersøger fænomenet. - Man kunne også udtrykke det således: Ganske som en myres veje er ransagelige og overskuelige for os, er vore veje forudsigelige for og/eller forudbestemte af Gud!

- Ifølge den kosmologi, som karma- og reinkarnationslæren har rod i, er sfinksens mørke rige (som de fleste mennesker af i dag tilhører) vokset via dyreriget ud af de lyse (guddommelige) riger, mineral- og planteriget, hvis indvånere (mineral- og plantevæsenerne) primært fører et indre, tilbagetrukket liv og er tabt for omverdenen i den forstand, at de hovedsageligt er beskæftiget med at erindre eller genopleve deres inkarnationer i (dvs. rejse gennem) de til det foregående spiralafsnit hørende 7 riger.

- I mineralriget (der præges af paradisiske, forstenet indadvendthed) opnår de levende væsener det klareste og mest strålende overblik over nævnte rejses detaljer og formål, hvorfor det også er her, at livets mening for alvor går op for dem, i takt med at deres langtidshukommelse perfektioneres og deres evne til refleksion og selvfordybelse udvikles til fuldkommenhed!

- I dag betragter de fleste ikke sten som levende væsener, hvorimod planter, dyr og mennesker anses for at være det. - Men i gamle såkaldt primitive kulturer eller stammesamfund (hvor væsenerne stadig i nogen grad levede i pagt med deres rige, dvs. dyreriget, og derfor endnu var i besiddelse af en slags kosmisk bevidsthed, omend denne var døende) kunne især åndemanere og medicinmænd m.fl. (instinktivt) forstå stenenes tale, ligesom jægere og fiskere også var i telepatiske kontakt med deres byttedyrs ånd, inden nævnte byttedyr eventuelt blev dræbt!

- Med forvandlingen fra plante til dyr sker der en gradvis adskillelse mellem det levende væsens maskuline og feminine side, der så at sige spalter sig ud fra hinanden og selvstændiggøres, og efterhånden som denne proces skrider frem, opstår der specielle hankøns- og hunkønsvæsener, der hver især er en slags legemliggørelse af hhv. det maskuline og feminine livsprincip. Hos hankønsvæsenerne sker der samtidig en slags opbremsning (stagnation) i udviklingen af den kvindelige pol, mens noget tilsvarende gør sig gældende, hvad hunkønsvæsenernes maskuline side angår. - Bemærk i den forbindelse, at de fleste planter er tvekønnede (ligesom et fem uger gammelt menneskefoster er det), hvorimod dyr og mennesker generelt er enkønnede.

- Væsenets omskabelse fra plante til dyr fører med tiden til, at der opstår en kraftig ubalance mellem dets maskuline og feminine pol, og denne uligevægt kulminerer i forvandlingsfasen fra dyr til menneske (dvs. i sfinksens rige), hvor der også sker en slags rendyrkning og endelig selvstændiggørelse af hhv. de mandlige og kvindelige egenskaber.

- En anden ting, der adskiller dyret fra planten, er de gryende forstandskræfter, hvormed det levende væsen i sin kamp for at overleve skaber og opbygger et animalsk legeme med lemmer og sanseorganer, hvilket igen udvikler intelligensen og forstærker interaktionen med omverdenen yderligere fra inkarnation til inkarnation.

- I første omgang opstår intelligensen nærmest som en følgevirkning eller syntese af samspillet mellem de to seksuelle poler, men efterhånden bliver den (manifesteret som intellekt) en selvstændig faktor, der aktivt koordinerer og regulerer vekselvirkningen mellem disse. - Forstandskræfterne skaber således gradvist koordination mellem sansning (feminitet) og handling (maskulinitet), og herigennem bliver dyret - efterhånden som hele dets fysiognomi og sanseapparat udvikles - mere og mere bevidst om den ydre, materielle verdens mangfoldige fænomener (eller fremtrædelsesformer).

I modsætning til planten har dyret både sanse- og handleorganer, som gør det i stand til at orientere sig og reagere relativt differentieret på yderverdenens påvirkninger og indtryk. - Plantens bevidsthedsliv udfolder sig i en indre, åndelig oplevelsesverden. Og af samme grund har den heller ingen klar, dagsbevidst oplevelse af den fysiske verden uden for sig selv. Den kan hverken føle eller sanse, eftersom dens sanseapparat er meget uudviklet sammenlignet med dyrets. Planten kan kun foretage en vag sondering mellem behag og ubehag, hvorimod dyret jo både kan se, høre, føle, lugte og smage, når det har nået et blot nogenlunde veludviklet stade. Tilsvarende kan planten heller ikke reagere på påvirkninger fra omgivelserne, idet den mangler dyrets lemmer, organer og handledskaber m.v.

- Mineral- og plantevæsenerne effektuerer for alvor det kristne ideal om at vende den anden kind til eller gengælde ondt med godt, idet de modstandsløst lader sig træde under føde og æde af de efterfølgende rigers væsener. Men allerede i forvandlingsfasen fra plante til dyr begynder væsenerne at slå fra sig eller modsætte sig sådanne overgreb, hvorfor vi her finder overgangsformer som giftige/kødædende/tornede planter. - Efter sigende er det for plantevæsenerne en frydefuld oplevelse, når naturkræfterne (hede, kulde, tørke og blæst) samt væsenerne fra dyrets og sfinksens riger vækker dem af deres tornerosesøvn. Først i dyreriget bliver smerten en med kampen for tilværelsen uløseligt forbundet realitet.

NB. Mos og lav, der vokser på og ud af sten (skønt det sidste vel næppe er nogen videnskabeligt fastslået kendsgerning, der vel i givet fald ville bekræfte teorien om spontan genesel!), opstår i forvandlingsfasen fra mineral til plante.

- Imidlertid er det først i den fase, hvor forvandlingen fra dyr til menneske finder sted, at personligheden (jeget) for alvor modnes, selvstændiggøres, konstitueres og udkrystalliseres. - Hos dyret går tænkning, sansning og handling op i en højere enhed, idet personlighedskomponenterne her nærmest er smeltet sammen til en relativt udifferentieret størrelse. Derfor har dyret f.eks. ikke noget decideret intellekt, sådan som vi har det. Også jegmæssigt er det forskelligt fra mennesket, idet dets bevidsthedsliv er en slags drømmetilværelse. Faktisk lever dets jeg mest ude i omgivelserne (uden for kroppen), hvorfor det ikke oplever noget klart skel mellem det at tænke, sanse og handle på den ene side og så det tænkte, sansede og gjorde på den anden! - Imidlertid er det gennem forstandskræfternes udvikling og den voksende bevidsthed om yderverdenens mangfoldige fænomener, at dyret gradvist bliver klar over forskellen mellem jeg og det, mellem subjekt og objekt, mellem det at opleve og selve oplevelsen. Selvom dyret naturligvis i langt højere grad end planten oplever sig selv som et (i relation til yderverdenen) selvstændigt væsen, er dets individualitets-, identitets eller jegfølelse for intet at regne i sammenligning med menneskets. Hverken dets åndsevner eller hele dets fysiske fremtræden med dertil hørende sanse- og handlemuligheder står mål med menneskets. Men efterhånden som det levende væsen bliver mere og mere bevidst om, at der bag det sansede, følte og oplevede findes et noget, et jeg eller en individualitet, som netop er identisk med den eller det, der oplever, san-

ser og føler, et subjekt, der er forskelligt fra objektet, ja, så fjerner det sig mere og mere fra dyreriget og når til sidst via sfinksens rige (i hvilket det hverken er dyr eller menneske men blot er en såret flygtning mellem to riger) frem til menneskeriget (eller utopia, om man vil).

- Det samme kan siges om væsenet, når det opdager, at det er jeget eller subjektet i det, som handler, skaber og manifesterer sig, samt at dette jeg eller denne væsenskerne er noget primært og forskelligt fra dets fysiske organisme, der blot udgør et redskab for egoets samlede manifestation eller livsudfoldelse.

Hvor forplantningsorganerne er noget af det første, der udvikles i overgangsfasen fra plante til dyr, er hovedet og hjernen kronen på værket og hos det udviklede menneske tillige en slags tankeværksted, hvor de seksuelle energier, der kommer fra den nedre del af kroppen, omdannes eller sublimeres til mental/åndelig aktivitet eller kreativ intelligens - hvor idéer, tanker og planer m.v. undfanges og fødes, for siden at blive omsat til handling. - Ligesom det udviklede intellekt gør mennesket i stand til at se en overordnet logik, dvs. plan- og hensigtsmæssighed, i enhver af naturens og den omgivende verdens frembringelser og tilskikkelser, er det i kraft af et udviklet sans- eller modtageapparat, at mennesket formår at få overblik over den ydre, fysiske verden samt registrere og afdække den underliggende kæde af årsags- og virkningsforbindelser i alt, hvad det sanser og oplever.

- I mineral-, plante- og til dels også dyreriget fører det levende væsen en paradisisk tilværelse. Det lever i harmoni med sig selv, naturen og medvæsenerne. - Men allerede med overgangen fra plante til dyr sker der en slags syndefald eller uddrivelse af Edens Have. Ikke blot er livet i dyreriget en uophørlig kamp for at overleve, idet væsenerne må dræbe og æde hinanden for overhovedet at eksistere (eller som planteædere leve med risikoen for hvert øjeblik at blive dræbt af rovdyr), men samtidig med at dyret udvikler sig, sker der som nævnt også det, at dets ene pol gradvist degenererer, hvorved det lidt efter lidt ophører med at være en integreret og harmonisk afbalanceret del af (eller helhed i) helheden. Væsenet bliver i nogen grad halvt. - En parallel til dette synspunkt finder vi i Platons berømte værk Symposium, der indeholder en mytisk beskrivelse af et væsen med to hoveder, fire arme og fire ben, der af guderne blev kløvet i to halvdele, hvorefter hver halvdel siden rendte rundt og ledte efter sin manglende halvdel!

- Hvor planten på et eller andet subtilt, instinktivt plan er forbundet med alt andet i hele skabelsen, har dyret delvis mistet sin oprindelige pagt med naturen og medvæsenerne. - I en vis forstand er dyret også et meget asocialt væsen: Dyreriget er nemlig den hellige familie eller de lykkelige ægteskabers udviklingszone, hvor privatlivet og individualismen blomstrer på bekostning af fællesskabet eller kollektivismen. Dyrets hovedinteresse er således magen (den modsatte pol) samt afkommet og flokken - og som noget sekundært den art, det selv tilhører. Alt andet har lav prioritet. Alligevel står dyret i et relativt harmonisk forhold til omgivelserne og naturen (sammenlignet med mennesket). Der er stadig en ret fin balance mellem de to seksuelle poler.

Med overgangen fra dyr til menneske sker der imidlertid en afgørende forskydning i styrkeforholdet mellem den maskuline og feminine pol. Væsenerne bliver nu i højere grad end tidligere enten udpræget maskuline eller udpræget feminine, og dette resulterer bl.a. i en forøget seksuel tiltrækning mellem kønnene. De lykkelige ægteskabers tid er forbi. - Samtidig bliver den maskuline kraft i stigende grad et redskab i det dræbende principps tjeneste, idet den manifesterer sig gennem enhver form for kamp, vold, mord, drab, lemlæstelse og

krig m.v. Den bliver ensbetydende med magt, dominans, herskesyge, liderlighed, mandsh Chauvinisme, sadisme, brutalitet, hensynsløshed, erobrermentalitet og krigermoral m.m. Og al denne mandighed udfoldes først og fremmest for at bibringe væsenet selv den størst mulige nydelse, behagsfølelse, velvære eller sanssemæssige tilfredsstillelse.

- Som et resultat af forvandlingen fra dyr over primitivt naturmenneske til vor tids moderne kulturmenneske mister væsenet til sidst helt sin oprindelige samhørighed med naturen og omgivelserne. Samtidig bliver det også mere og mere intelligent, og da forstandskræfterne i første omgang træder i egoismens tjeneste, fordi væsenet for længst er blevet mæt af den harmoniske eller paradisiske atmosfære, som hersker i mineral-, plante- og til dels også dyreriget, udvikler det efterhånden en fantastisk, snuhed, kynisme og udspekulerethed.

- I takt med intellektets opblomstring får individet samtidig (i en vis forstand) frihed til at vælge mellem godt og ondt, idet dets adfærd gradvist ophører med at være bundet af nedarvede, dyriske instinkter. Og når valget i første omgang falder på det såkaldt onde, så skyldes det, at dette jo udgør en behagelig kontrast til alt, hvad væsenet tidligere har oplevet i de riger, det netop har forladt. - Jvf. igen beretningen om Adam og Eva, der fordi de spiste af kundskabens træ blev straffet af Gud og uddrevet af paradiset have (dvs. mineral-, plante og til dels også dyreriget).

- Som allerede nævnt findes der i bibelen også en anden symbolsk fortælling, der handler om udviklingsforløbet fra plante via dyr til menneske. Det er lignelsen om den fortabte søn, der forlader sin fader, giver afkald på fælleskabet med slægt og familie og drager ud i verden, for her at opleve en tiltagende frihed, selvstændighed og uafhængighed. Han er nemlig blevet træt af at tjene og arbejde for andre og ønsker at være sin egen herre! - Men efterhånden som han fjerner sig mere og mere fra det, faderen står for, hvilket først og fremmest vil sige visdom, fred, kærlighed, glæde, fællesskab og harmoni m.v., mister han gradvist evnen til at leve i samklang med naturlovene, sine omgivelser, medvæsenerne, universet eller helheden. - Og som følge heraf oplever han også en voksende ensomhed, isolation og elendighed. Til sidst går han helt i hundene (lever sammen med svinene). - Som tidligere antydnet er han her ifølge en anden analogi sfinksen, denne flygtning mellem to riger, som hverken er fugl eller fisk! - Bemærk i øvrigt, at hver analogi har sin pointe, samt at ingen analogi holder helt, når man kigger den efter i sømmene: F.eks. bliver Adam og Eva ifølge bibelen først uddrevet af Edens Have, efter at de har spist af kundskabens træ, mens uddrivelsen i realiteten finder sted i takt med, at de gør det! Med hver bid de tager af æblet fjerner de sig mere og mere fra den oprindelige uskyldstilstand.

- NB. Sagnet om det vidunderlige ørige Atlantis, der efter sigende sank i havet og forsvandt er en anden syndefaldsberetning, der siden sin opståen har givet anledning til mange spekulationer. - Således er der i dag inden for diverse nyreligiøse bevægelser folk, som i ramme alvor mener, at Atlantis lå i området omkring Bermuda Trekanten, skønt rigets forsvindingsnummer sikkert blot er et billede på, at en idealtilstand gik tabt!

Men lad os vende tilbage til den fortabte søn: I sin udlændighed tillægger denne sig alskens laster og dårlige vaner: egoisme, nydelsessyge, forfængelighed, grådighed, gerrighed, hovmod, hensynsløshed og magtbegær m.v. Han bliver egenkærlig og ganske ude af stand til at elske sit eget køn, ja, end ikke i forholdet til det modsatte køn (den fortabte datter) er der tale om nogen virkelig kærlighed, men kun om en slags forelskelse eller

selvdyrkelse, idet genstanden for hans kærlighed ikke så meget er partneren som person, som dennes evne til at levere et mere eller mindre perfekt spejlbillede af den underudviklede side eller pol i ham, som han ubevidst søger at udvikle, for derigennem at genvinde sin tabte harmoni og indre balance. - Med tiden fører sønnens lastefulde levned så megen lidelse med sig, både for ham selv og andre, at han til sidst tvinges til at lægge sit liv om, til at forbedre sig og aflægge sine usunde, egoistiske og livsødelæggende vaner. Selvtugtens og selvopdragelsens time er kommet, og hermed begynder den fortabte søns hjemrejse mod faderen. I starten går det meget langsomt og trægt, men efterhånden kommer der mere fart over feltet, og lidt efter lidt bliver han igen et socialt og næstekærligt væsen. - Som det ses, består det her skitserede udviklingsforløb af to faser: udrejsen og hjemreisen. I udrejsefasen bliver personlighedskomponenterne (følelse, vilje, intellekt, maskulinitet, femininitet osv.) udviklet, udkrystaliseret eller selvstændiggjort. - Under hjemreisen derimod sker der en slags tilbagekobling eller sammenføjning, hvorved personlighedskomponenterne efterhånden integreres i hinanden, dvs. optager hinandens kvaliteter i sig og gradvist genvinder deres oprindelige, indbyrdes balance, styrkeforhold eller harmoni. - Som led i denne integrations-, nivellerings- og harmoniseringsproces udvikler manden nu sin underbevidste feminine pol op på niveau med den maskuline, mens kvinden tilsvarende udvikler sin underbevidste maskuline pol op på højde med den feminine. - Jvf. i den forbindelse fænomenerne den (såkaldte) bløde mand og den mandhaftige, energiske og udadvendte kvinde.

- Samtidig med at der således skabes balance mellem de to store seksuelle poler, opstår der også ligevægt mellem individets forstands-, følelses- og viljesliv, hvorved det efterhånden bliver harmonisk, velafbalanceret og fredselskende. - Egoismen og den kønsbestemte (erotiske) kærlighed afløses nu af sand næstekærlighed (altruisme), solidaritet og venskab. - Væsenet bliver tolerant, forstående, medfølelse og idealistisk. - Efterhånden som det kommer til at rumme både de mandlige og kvindelige egenskaber i sig som noget fuldt udviklet og harmonisk integreret, bliver det i stand til at holde lige så meget af sit eget som af det modsatte køn. - Og således vil Jesu ord om, at man i himlen ikke "tager til ægte", gradvist gå i opfyldelse!

- Imidlertid skal det fastslås, at det egentlige formål med fortabelsen, syndefaldet eller udrejsen er at tilfredsstille en påtrængende hunger hos det levende væsen efter at opleve kontrasten til den paradisiske tilværelse, det kommer fra - samt at føre det frem til et udviklingsniveau, der er tilstrækkeligt højt, til at de kræfter, der tilsammen konstituerer dets personlighed, for alvor kan modnes og blomstre. - Thi når den fortabte søn nemlig så en gang ad åre bliver træt af sin udlændighed og begynder at vende hjem til faderen, kommer han langt fra tomhændet! Han har et fuldt udviklet sanse- og handleapparat, strålende intellektuelle evner samt en enorm ballast af erfaringer og viden. - Og som følge heraf kan han nu begynde at genopleve sin oprindelige enhed med naturen, universet og medvæsenene på en anderledes bevidst, personlig og selvstændig måde, end han kunne, da han befandt sig i mineral-, plante og dyretilstanden, der nærmest udgjorde en slags tornerosesøvn (eller døende (indslumrende) kosmisk bevidsthed).

Det udviklingsforløb eller den harmoniseringsproces, der (som antydnet) finder sted i hjemrejsefasen, og som karakteriseres ved en gradvis sammensmeltning af (dvs. forening mellem) de mandlige og kvindelige egenskaber, som derved til sidst kommer i fuldstændig indbyrdes balance, med det resultat, at også seksualiteten forvandles (og åndeliggøres), går igen i mange eventyr og historier verden over.

- Det gælder f.eks. beretningen om Snehvide og de syv små Dværg, der naturligvis sagten kan forstås helt bogstaveligt som en fortælling om en prins og en prinsesse, der efter at have været adskilt forenes og siden lever lykkeligt til deres dages ende. - Men som de fleste andre (tidløse) historier har også dette eventyr flere betydningslag, hvorfor det f.eks. både kan anskues fra en psykologisk og en filosofisk (religiøs) synsvinkel. - Set fra den psykologiske handler det selvsagt om en ung kvinde (Snehvide), der for at realisere sig selv, må frigøre sig fra moderens (den onde dronningens) dominerende indflydelse og jalousi etc.

- Set i et filosofisk (religiøst) perspektiv drejer eventyret sig imidlertid om åndelig udvikling og vækst, idet de implicerede parter (den onde dronning, prinsen, dværgene, Snehvide og jægeren) kan betragtes som forskellige væsenskræfter eller sider i én og samme organisme eller person: I starten eksisterer de to aspekter af det kvindelige, det rene/uskyldige (Snehvide) og det urene/fordærvede (Dronningen) side om side. Det mandlige forefindes endnu ikke som noget reelt, men er kun latent til stede (som Snehvides længsel efter prinsen). Men da dronningen bliver en trussel mod Snehvides liv, finder der en adskillelse sted, og førstnævnte erkendes nu for alvor som værende ond og går til sidst helt til grunde, hvilket blot er et billede på, at forvandlingen til det bedre ender med at blive total!

- Efter adskillelsen optræder det maskuline for første gang som noget virkeligt i skikkelse af jægeren, der må dræbe et dyr, for at afværge Snehvides død. Noget uudviklet/dyrisk må ofres, for at det rene/ubesmittede kan leve. - Efter Snehvides møde med skoven (det underbevidste), der i begyndelsen opleves som skræmmende, sker der en langsom/gradvis bevidstgørelse: Det maskuline kommer nu for alvor til syne, i første omgang dog kun som noget ufærdigt eller halvt, dvs. som dværgene, der tydeligvis hver især repræsenterer forskellige uudviklede karakteregenskaber eller laster: dovenskab (Søvnig), uvenlighed (Gnavpot), stumhed (Dumpe), det ensporede/nørdede (Brille) osv. - Og det er naturligvis først med overvindelsen af disse laster eller ufuldkommenheder, at det feminine (Snehvide) og det maskuline (prinsen) for alvor kan smelte sammen og komme i indbyrdes harmoni eller balance. - Bemærk i øvrigt, at tallet syv går igen i den religiøse forestilling om syv såkaldte dødssynder, der modsvares af syv kardinaldyder etc.

En andet beretning, der beskriver det samme (dvs. det til den fortabte søns ud- og hjemrejse svarende) udviklingsforløb er H. C. Andersens fortælling Snedronningen, der øjensynligt ganske som den onde dronning har til opgave at holde det maskuline og det feminine adskilt! - Snedronningen bortfører drengen Kai til sit islot, hvor han isoleres fra søsteren Gerda, indtil denne i slutningen af eventyret genforenes med ham. - Når bortførelsen overhovedet kan finde sted, skyldes det, at Kai har fået en splint fra et ituslået troldspejl i øjet, med det resultat, at alt, hvad der før (mens han og Gerda endnu var sammen i bedstemoderens have) syntes ham godt og rigtigt, nu forekommer ham at være grimt, forkert eller direkte stygt.

- For at genvinde sin proportionssans, må Kai (i det, der svarer til hjemrejsefasen) bruge al sin energi på at lægge et af Snedronningen opfundet puslespil, og det er først, da Gerda efter i mange år at have været på færdens gennem alverdens riger og lande for at lede efter ham, til sidst finder ham og græder en tåre over, at han ikke genkender hende, at hans dybfrosne hjerte optøs og den sidste brik i puslespillet falder på plads. Herefter bliver Kai (det maskuline) og Gerda (det feminine) opmærksomme på, at de i mellemtiden er blevet voksne (fuldt udviklede) og genforenede!

Idéen om 7 kardinaldyder, der modsvares af 7 dødssynder finder vi også i Jesu lignelse om de 7 brudepiger, hvis lamper løber tør for olie, mens de venter på brudgommen, og som i modsætning til de øvrige 7, der har forsyningerne i orden, bliver overladt til kulden og mørket (hvor der er gråd og tænders gnidsel) etc. - Og selvfølgelig er brylluppet, som de således udelukkes fra, et billede på Guds Rige eller Himmeriget, der ifølge en anden lignelse eksisterer inde i os som noget uberørt eller ufødt (immaterielt), der er hævet over sorg, forgængelighed og begrænsninger, og som derfor mere er en tilstand end et sted - ganske som det forsvundne Atlantis! - Og da kun helgener, messiasser og andre indviede befinder sig permanent i nævnte paradisiske tilstand, mens almindelige dødelige i bedste fald må nøjes med temporære (forbigående) åndelige eller mystiske (dvs. religiøse) oplevelser, er problematikken frelse contra fortabelse nok mere akademisk end reel. - Thi vi ikke indviede, men kun delvis vækkede (om man så må sige) befinder os snart i, snart uden for Guds Rige og er således skiftevis frelste og fortabte, skiftevis lykkelige og ulykkelige!

- Når Jesu rige (som skrevet står) ikke er af denne verden, skyldes det (for mig at se), at det (ligesom kvantefeltet eller Einsteins rene energi) befinder sig hinsides det materielle univers, og i modsætning til dette (store dyr i åbenbaringen) er af oversanselig natur, dvs. af en for almindelig fysisk sansning utilgængelig beskaffenhed. - Nævnte skift mellem frelse og fortabelse, som mange mennesker øjensynligt oplever, skyldes, at de endnu ikke formår at sublimerer (og anvende) deres seksualenergi til rent spirituelle formål, hvorfor de som Sisyfos igen og igen må rulle stenen (seksualenergien) op ad bakken, for igen og igen at se den rulle ned (mod nydelsens lavere regioner)! - At vi som menneskehed betragtet er nødt til at fortrænge vor seksualitet, før vi kan sublimerer den, taler fænomener som fascismen og nazismen samt andre former for (på én gang) støvletrampende (og spøgelsesagtig) fundamentalisme deres tydelige sprog om. - (Angående fortrængte drifters tendens til at leve deres eget ukontrollable liv, se evt. H. C. Andersens eventyr Skyggen)! - Kosmologisk (dvs. i realiteten) er Sisyfos (så vidt jeg kan se) en slags legemliggørelse af den naturlov (det gentagelsesprincip), der bevirker, at alt udvikler sig cyklisk via de tidligere omtalte, syv riger - fra lyset til mørket og tilbage til lyset etc., dvs. mellem kontrasternes yderpoler i det uendelige. - Ifølge legenden lykkedes det engang Korinths konge Sisyfos at fange og indespærre døden, så ingen kunne dø. - Og som straf (for således at have afskaffet kontrasten til og dermed forudsætningen for livet, forstået som en materiel, dvs. forgængelig (fysisk/stoflig) realitet) blev han af Zeus dømt til i al evighed at udføre det velkendte monotone (trivielle) sisyfosarbejde, uden hvilket ingen fysisk skabelse kunne eksistere og alt ville være et kontrastløst (uforanderligt) intet.

- Jesus siger (om sig selv i bibelen), at han ikke er kommet for at skabe fred, men derimod splid, mellem en far og hans søn, en mor og hendes datter, en mand og dennes ægtefælle etc. - Men hvordan hænger det sammen med det billede, vi normalt præsenteres for af Jesus som fredens og glædens profet? - Hvad har det f.eks. med det glade julebudskab at gøre? - For mig at se hænger det sådan sammen, at før det, han som oftest kalder Himmeriget, kan blive en altgennemtrængende realitet, så skal verden gennem en udviklingsproces, som ingenlunde er kvalfri, men vel bedst kan sammenlignes med den forvandling, som får vampyrer til at vånde sig af smerte og fremvise deres allerværste sider, når de udsættes for vievand, hvidløg og sollys. - I realiteten er vi alle aktører i denne kamp mellem godt og ondt, mellem lys (kærlighed) og mørke (had), der også for lyset er en smertefuld oplevelse. - Og når kampen engang er forbi, vil de værdier, vi i dag lovpriser (Gud ske lov), være en saga blot. - Materialismen, kapitalismen, konkurrencen, profitmageriet, egoismen og selvdyrkelsen m.v. vil være erstattet af sand altruisme (eller næstekærlighed) osv.

- Da dommedag er over os og har været det et stykke tid, må fordomme, intolerance og uvidenhed før eller siden vige pladsen for visdom. Thi dommedag er selvsagt ikke en dag i normal forstand, men blot den syvende kosmiske dag, i løbet af hvilken Gud skaber mennesket ved at forvandle det (gennem mange liv) fra et laverestående (dyrisk) væsen til en guddommelig skabning i Hans eget billede. Og hvis (den norske forfatter) Nordahl Grieg havde ret i, at "ung må verden endnu være", så er den syvende dag først lige begyndt!

- I Edens have er Adam og Eva vegetabiliske væsener, eller rettere: ét og samme plantevæsen, eftersom det maskuline og feminine her er (harmonisk) sammensmeltet i én og samme organisme. - De lever med andre ord i lykkelig symbiose. - Med uddrivelsen bliver de adskilt og genopstår som (enkeltkønnede) animalske væsener i dyreriget. - At det levende væsen således bevæger sig ind i det dræbende princip udviklingsfase, ses også af beretningen om Kain og Abel. - Sidstnævnte er længst fremme, rent udviklingsmæssigt, idet han som (fåre-/gede-) hyrde hylder drabets princip, mens broderen er den ubesmittede agerdyrker (dvs. vegetar), som dog til sidst må overgive sig til udviklingen. - Således er brodermordet (Kains drab på Abel) blot beretningen om, hvordan en (nedarvet) rest af uskyldighed går tabt og dermed en fortsættelse af syndefaldsberetningen. - At de famøse brødre ikke er konkrete, menneskelignende personer (der engang har levet), men blot billeder (symboler) på en kamp mellem nogle modstridende kræfter (principper), der stammer fra hver sit naturrige (plante- og dyreriget), turde være indlysende. - De sædvanlige (bogstavelige) udlægninger er for mig at se udtryk for en overtro eller mangel på logik, der desværre alt for ofte har ført til religiøs fanatisme (dvs. fundamentalisme). - Også John Steinbeck vender efter min mening i nogen grad tingene på hovedet, når han i bogen Øst for Paradis fremstiller Abel-typen (Aron), som mindre moden (livsduelig) end broderen Caleb (Kain), der i højere grad demonstrerer realitetssans ved at acceptere livets og sin egen ondskab!

- Man hører ofte folk sige, at de ikke kan tro, der findes en Gud, i betragtning af, hvor mange forfærdelige ting der dagligt sker rundt omkring i verden. - Men som jeg tidligere har påpeget, er vi selv (en slags) guder for klodens dyr, og så længe vi dagligt slagter og mishandler disse i stor stil, hvordan kan vi da forvente, at Vorherre vil være os nådig og fritage os for lidelse og smerte? - I øvrigt er vi (ret beset) guder, der værner om det dræbende princip, idet vi omgiver os med kødædende hunde og katte, som vi forkæler i alle ender og kanter, mens vi rask væk pander sagesløse planteædere (som køer, svin, får og heste) ned i hobetal. - Det kød, danskerne dagligt fortærer (forbruger), svarer (mig bekendt) til det antal kreaturer, der tæt sammenstuvet kan være på Idrætsparken i København! - Velbekomme! - Værsgo og spis! - Hvad er vi dog for nogle væsener? - Man kan undre sig over, at Gud, Den Almægtige, tillader de omfattende massakrer på (især) vore drøvtyggende medskabninger. - Og den eneste forklaring, jeg kan give, er, at Han er en utålmodig Herre, som i sin iver efter at se udvikling og fremskridt, søger at vække dem af deres vegeterende dvaletilstand. - Samtidig opnår Han forhåbentlig, at menneskeheden til sidst får stillet sin sult efter kød, dvs. får gjort kål på sin indre svinehund. - Jo flere der siger farvel til våbnene, dvs. bliver pacifister og i enhver henseende nægter at være Hans bødler, jo bedre! - Hvorvidt kapitalismen, som jeg i det følgende har tænkt mig at levere en sønderlemmende (subjektiv, personlig og meget følelsesladet) kritik af, er Guds eller fandens værk, er op til læseren at bedømme. - Men her kommer kritikken i hvert fald. - Og der vil (nu er I advaret) ikke blive lagt fingre imellem, før i sidste afsnit, der bærer overskriften "Forsvar for kapitalismen". - Her vil jeg fremføre mit eget bud på en dybere mening med denne rafinerede vide-reudvikling (og camouflering) af rovdyrenes morderiske jagt på sagesløse byttedyr. - Thi andet er kapitalismen (ret beset) ikke!

Subjektiv, personlig og følelsesladet kritik af kapitalismen

Da kapitalismen dels bygger på et beskedent mindretals private ejendomsret til produktionsmidlerne (samt til frugterne af disses anvendelse), dels på samme mindretals statsautoriserede ret til at lede og fordele det arbejde, som det store flertal dagligt udfører, og dermed giver et fåtal retten (pligten) til økonomisk at udnytte de mange, må kapitalismen reelt betegnes som legaliseret tyveri, plattenslageri eller svindel. Hvilken arbejdsgiver ville mon betale sine arbejdere løn, uden at have økonomisk fordel deraf? - Nej, den menneskelige arbejdskraft er (som gamle Karl Marx påpegede) den eneste vare, der generelt sælges for mindre end den er værd, og det er grunden til den sociale og økonomiske ulighed og det deraf følgende hundeslagsmål, vi dagligt (bl.a. via medierne) oplever og oprøres over. - Man kan naturligvis indvende, at ondets rod er at finde et helt andet sted, f.eks. i den menneskelige natur. Og det er da også tit blevet fremført (som en slags forsvar for kapitalismen), at det er vor nedarvede (medfødte) ondskab, aggressivitet eller dræber-/konkurrencementalitet, der er skyld i hele miseren. - Desværre er forklaringsmodeller som de sidst anførte (der på sin vis indebærer en stadig tilbagevenden til Adam og Eva, hver gang noget centralt søges klarlagt) behæftet med den store mangel, at de enten lader alt for mange årsags-virknings-sammenhænge fortabe sig i det dunkle, for mange vigtige spørgsmål forblive åbne - eller kræver større (historiske/psykologiske/filosofiske/kosmologiske) udredninger, som jeg ikke har tænkt mig at snyde læseren for, men først vil give mig i kast med senere. - Da der imidlertid som antydning ikke er nogen direkte (umiddelbar) sammenhæng mellem vor nedarvede natur og karakteren af den økonomiske og sociale ulighed, vi oplever i dag, vil jeg i første omgang primært behandle nogle mere objektivt konstaterbare grunde til og/eller implikationer af samme uligheds eksistens (tilstedeværelse).

Da det i de kapitalistiske samfund er faktorer som magt, konkurrence, mediekontrol, kartel-/monopoldannelse, personlige ambitioner, grådighed (profitbegær), spekulation (aktiehandel), tilstandsrapporter, forbrugerundersøgelser (markedsanalyser), internationale konjunkturer samt udbud og efterspørgsel m.v., der regulerer varefremstillingen, -afsætningen og -prisfastsættelsen, og da man i de nævnte samfund ikke tilrettelægger produktionen på basis af forudgående demokratiske diskussioner om, hvad og hvor meget der skal produceres, men i høj grad producerer til et "blindt marked", idet det ofte først for sent viser sig, om der er fremstillet for meget eller for lidt af en vare, er den kapitalistiske produktion grundlæggende anarkistisk, dvs. ukontrolleret og uhensigtsmæssig i mangfoldige henseender. - Jf. f.eks. EU's overskudslagre (kornkamre, smørbjerge, vinsøer) eller de mange mere eller mindre ubrugelige spotvarer (hvilket vel skal betyde varer til spotpriser), der ustandseligt udbydes via supermarkederne, for kort tid senere at havne på vore lossepladser, hvorefter de - trods affaldssortering og andre sympatiske (skønt klart utilstrækkelige) tiltag - ender med at bidrage til den almene forurening, som den efterhånden helt ukontrollable brug af kemikalier i (bl.a.) landbruget har medført. - Den miljøudpining, som rovdriften på råstoffer og naturressourcer har forårsaget ikke at forglemme! - Og langt farligere end eklatante fejltagelser (som f.eks. brugen af DDT, asbest og blyholdig benzin har været) er den snigende forurening, der (bl.a.) har medført, at flere rovfisk i dag er fulde af tungmetaller (som dioxin og metylkviksølv).

- Nu er der måske nogen, som vedrørende karteldannelser og økonomisk kriminalitet m.v. vil indvende, at monopolerne, som vi foreløbig har relativt få af, er et større problem, samt at vi her i landet har institutioner som konkurrencestyrelsen og bagmandspolitiet til at sørge for, at folk, der forbryder sig på de nævnte områder, bliver straffet etc. Og det er selvføl-

gelig ikke helt forkert, at monopoler som Danish Crown, Danisco, Carlsberg, Arla Food osv. - efterhånden som deres antal og magt vokser - kan vise sig at blive en større belastning for forbrugernes pengepung end almindelige overenskomster (karteller) mellem selvstændige virksomheder inden for samme branche om at opretholde et ensartet højt prisniveau. - Samtidig er risikoen for, at nogen vil lække oplysninger til pressen om ulovligt indgåede pris(fastsættelses)aftaler nok også mindre, hvis disse aftaler f.eks. kun eksisterer mellem to parter (læs: to ligeværdige monopoler, som måske oven i købet står for at skulle fusionere), end hvis de eksisterer mellem flere selvstændige virksomheder inden for samme branche. - Til gengæld er der i dag betydeligt flere brancher (bestående af mange selvstændige), end der er monopoler, og som de fleste (der følger bare lidt med) vel ved, sker det gang på gang, at nogen prøver at snyde ved at lave ulovlige aftaler. - På stående fod kan jeg fra tv-nyhederne huske, at følgende brancher på forskellige tidspunkter har forsyndet sig: elinstallatører, kørelærere, glarmestre, benzinselskaber, flyselskaber m.fl. - At tilsynsmyndighederne kan gribe effektivt ind over for virksomhederne, tvivler jeg stærkt på, da det vel (problemets omfang taget i betragtning) ville kræve, at der fandtes en uvil dig tilsynsmyndighed for næsten hver eneste virksomhed (eller at vi i det mindste brugte langt flere midler på tilsynsvirksomhed, end vi gør i dag)! - Og hvad hjælper det, at virksomhederne af og til bliver straffet og idømt en bød (der tit kun er symbolsk), når de forbrugere, der har måttet betale prisen for deres ulovligheder, ikke bliver holdt skadesløse, og konkurrencestyrelsen (pga. knappe ressourcer og mandskabsmangel samt en alt for slap konkurrencelov) som oftest må opgive at gennemføre selv oplagte sager? - Måske er det, vi hidtil har set, kun toppen af isbjerget! - Så længe der ikke er uindskrænket offentlighed på det private område (hvilket selvfølgelig ville indebære, at det private ikke længere var privat), tror jeg, det er ret begrænset, hvad Monopoltilsynet, Børstilsynet, Finanstilsynet, Forbrugerstyrelsen, Konkurrencestyrelsen, Bagmandspolitiet samt told- og skattemyndighederne kan udrette. - Apropos Monopoler: Gad vidst, hvornår vi herhjemme ser en skandale som den amerikanske Enron-skandale, der malkede de amerikanske el-forbrugere for milliarder af dollars. - For nylig har et stort dansk teleselskab, hvis administrerende direktør tilmed er en tidligere finansminister, udnyttet et såkaldt skattehul, som regeringen "glemte at lukke", da den (2001) kom til magten, med det resultat at samfundet er gået glip af omkring 800 millioner kroner. - Og så udtaler samme selskabs administrerende direktør tilmed i tv, at han både anser sit foretagende for hæderkronet og samfundsnyttigt. - Vorherre bevares. - De er jo røvere og tyveknægte hele bundtet (af teleselskaber), der ustandseligt bombarderer os via tv med den ene aggressive reklame efter den anden!

- I dagens Danmark (vi skriver stadig år 2003) bryster den siddende borgerlige regering sig af at føre den politik, der giver "mest miljø for pengene", Og hvordan får man så det? Ja, det gør man naturligvis ved kun (eller primært) "at rydde op efter sig", når og hvor det er allermest nødvendigt, dvs. hvor følgerne skønnes at ville blive katastrofale, hvis man ikke griber (hurtigt) ind - samt ved blot at lade stå til (eller kun yde en halvhjertet indsats) i de tilfælde, hvor skaderne synes uoprettelige, og ethvert forsøg på at udbedre dem øjensynligt "ikke giver ret meget miljø for pengene". - Bemærk, at man (trods adskillige vandmiljøplaner) til dato ikke har evnet at gøre noget effektivt ved landbrugets årelange anvendelse af pesticider og kunstgødning samt det (for alle, der erindrer, hvilket liv der var i vore fjorde for bare 40 år siden) iøjnefaldende miljøsvineri, som udvaskningen af bl.a. nitrater og fosfater har skabt i vore indre og ydre farvande i form af iltsvind, algevækst og fiskedød - problemer, der naturligvis ikke er løst med at udsætte lidt fiskeyngel rundt omkring eller inddæmme havvand i fjordene etc. - NB. Kunstgødning er kunstigt (dvs. laboratorie-) fremstillede stoffer som nitrogen, fosfor og kalium, der skal fremskynde plantevæksten.

- Til gengæld har man i et nyoprettet institut for miljøvurdering ansat en række "halvstude-rede røvere" (den danske forfatter Henrik Pontoppidans betegnelse for en skolelærer), som skal bilde os ind, at det slet ikke står så galt til med miljøet endda. - Desværre er instituttets førende "forskerspire" (Bjørn Lomborg) så ung, at han ikke har nogen jordisk mulighed for at kunne huske, hvordan vore farvande så ud for de godt 40 år siden, vi har været om at ødelægge disse engang så prægtige biotoper (vi skriver stadig år 2003).

- I dag indeholder mange af de fisk, der ellers siges at være så sunde, så meget kviksølv, at det anses for sundhedsskadeligt for fostret, hvis en gravid kvinde mere end nogle få gange om ugen indtager måltider, hvori de indgår. - Jo, det er sandelig en trøst at vide, at det foreløbig kun er gravide, som ikke har godt af at spise fisk hver dag! - Jeg husker tydeligt, hvordan jeg som teenager (for omkring 35 år siden) sammen med nogle kammerater sejlede ud til en af højspændingsmasterne i Roskilde Fjord, hvorfra vi sprang på hovedet og dykkede ned under vandoverfladen for at undersøge mastens sider, der dengang var spækket med søstjerner, blåmuslinger, tanglopper og blæretang m.v., kort sagt en mangfoldighed af liv, som jeg ikke siden har set noget sted i samme farvand.

- Også bundforholdene er i dag anderledes, idet man overalt finder vidtstrakte slamområder, der enten står ubevoksede hen eller kun dækkes (sparsomt) af en enkelt slags tang, der som oftest er ålegræs (bændeltang). - I Frederikssund havn, hvor jeg som dreng (da havnen stadig var erhvervshavn) fangede pigsild (i et syltetøjsglas med vand) sammen med min morfar, var der ligeledes et varieret dyre- og planteliv. - Kiggede man ned i vandet, så man hundestejlestimer, ål, ålekællinger, skrubber og rødspætter overalt (og det var ikke bare i hyttefadene)! - I dag er livet i vandet næsten uddødt, og havneområdet, der engang var åbent og frit tilgængeligt for enhver, er blevet udstykket og omkranset af ejerlejligheder, som enten står tomme hen eller bebos af bedre stillede borgere.

- Landskabsarkitektonisk er dette byggeri intet mindre end en katastrofe, idet det næsten lukker af for offentlighedens udsigt til fjorden og de smukke arealer på den anden side af denne. - Få minutters gang fra havnen ligger Kalvøen, der er en slags landtange eller halvø, hvor bønderne i gamle dage drev deres kvæg ud til græsning. - Også denne del af Frederikssund er efterhånden blevet så overfyldt og skamferet, at der snart ikke er noget natur tilbage: Det store engområde (bag hallen), hvor den kendte maler Hjalte Skovgaard i sin tid sad med sit staffeli og malede vilde blomster, er i dag blevet en del af den lystbådehavn, som tidligere indtog en mere rimelig/beskednen plads i landskabet. - Senest har man (på Kalvøspidsen) opført en række "lerklinede vikingehuse" som led i et beskæftigelsesprojekt for bistandsklienter og dermed gjort endnu et indhug i den engang så uberørte natur - øjensynligt for at lokke turister til vikingespillene/byen.

- Ironisk nok har det nu vist sig, at kommunen ikke længere "har råd" til at bevare de arbejdslederstillinger, som er nødvendige, for at de nævnte fortidshuse fremover kan vedligeholdes, men de arme langtidsledige skulle jo med vold og magt aktiveres i et forsøg på at tilfredsstille den folkestemning af had og misundelse, man fra politisk hold og mediernes side havde fået skabt - blandt mange stressede/hårdtarbejdende mennesker - mod de svageste eller mest udsatte grupper i samfundet.

- Spørgsmålet er nu, om adskillige års landsomfattende aktivering af folk på overførselsindkomster (indledt i en periode med relativt høj beskæftigelse under IT-revolutionen) har bevirket, at de stressede/hårdtarbejdende har fået det bedre. - Er et åg blevet løftet fra de-

res skuldre, eller var årsagen til deres problemer monstro i højere grad den foregående socialdemokratiske regerings blåstempling af et overenskomstforslag, som indebar en forlængelse af arbejdstiden, en forringelse af efterlønsordningen og en forhøjelse af pensionsalderen med den tvivlsomme begrundelse, at vi ellers ville være ude af stand til at klare os i den internationale konkurrence og bevare velfærdssamfundet? - Ja, det kan de pågældende jo passende spørge sig selv om i dag (vi skriver stadig år 2003).

Måske vil nogle mene, at problemet (velfærdssamfundets bevarelse) først og fremmest er demografisk, idet vi i dag lever længere end tidligere, samtidig med at der (pga. et dalende fødselstal) bliver stadig færre til at forsørge de mange, der går på pension (efterløn), og at det derfor var nødvendigt at forhøje pensionsalderen (og udhule efterlønsordningen), så de ældre kunne blive på arbejdsmarkedet i længere tid end før etc. Og det er især med nævnte demografiske begrundelse, at efterlønsordningen i lang tid er blevet kritiseret (som værende en misforståelse) af de (såkaldte) økonomiske vismænd, der øjensynligt alle er enige om, at den udsprang af 70-ernes slappe finanspolitik, som samfundet (hvilket i realiteten vil sige kapitalismen) ikke i længden kunne bære eller havde råd til! - Med til billedet hører, at skønt vi i 70-erne havde stagflation (en kombination af stagnation og inflation), som bl.a. skyldtes oliekriserne (73-74 og 78-79) samt dårlige internationale konjunkturer, og som ikke engang de traditionelle keynesianske værktøjer (som f.eks. igangsættelse af offentlige arbejder) kunne afhjælpe, så var det jo netop i en periode med voksende arbejdsløshed oplagt at lave en reform som efterlønsordningen (1978)!

- Naturligvis kan man godt reducere statens udgifter ved f.eks. at sætte pensionsalderen op og på den måde begrænse antallet af mennesker på overførselsindkomster, men kun hvis der er reelle jobs til dem (og i det omfang arbejdsløsheden evt. falder). - Men hvad er der sket, lige siden man midt i 90-erne for alvor begyndte at aktivere folk på alle mulige og umulige måder? Arbejdsløsheden er steget! Og det (såkaldte) grå guld viste sig ikke at være fem potter pis værd! De relativt få, der blev på arbejdsmarkedet, er altså alligevel blevet færre, samtidig med at de (på grund af indgrebene) fik endnu mere at lave. Er det sært, at stress (blandt de arbejdende) i dag betragtes som en folkesygdom? - Det kan vel ikke være sagen uvedkommende, at den eksplosive stigning i antallet af folk på overførselsindkomster (pensionister, bistandsklienter, efterlønsmodtagere osv.) faldt sammen med en tilsvarende stigning i arbejdsløsheden. - Man kan jo ikke det ene øjeblik sige, at vi alle skal på borgerløn og det andet øjeblik fremføre, at nu skal så mange som muligt arbejde længst muligt og helst, til de segner (så den såkaldte ældrebyrde bliver mindst mulig)!

- Desuden har vi siden midten af 90-erne fået oprettet en masse jobs til folk, hvis arbejde består i at aktivere/belære og overvåge andre mennesker osv. Hvem vil mon kalde det for velfærd eller påstå, at det gavner statens finanser? - Spørgsmålet er altså, hvor meget staten reelt har sparet ved at indføre de omtalte forringelser og stramme finanspolitikken. - Kom den alligevel ikke til at forsørge de samme (eller en lige så stor gruppe) mennesker, skønt det måske blev knap så dyrt, som det ville være blevet, hvis efterlønnen og pensionsvilkårene ikke var blevet forringet? - I hvor høj grad blev problemet (statens sparsomme finanser) reelt løst af det økonomiske opsving, der for en tid (dvs. i 90-erne) mobiliserede en noget større del af arbejdsstyrken end tidligere? - Er der blevet færre mennesker på overførselsindkomster sammenholdt med antallet af erhvervsaktive, hvis vi f.eks. ser på situationen i dag? - Er den såkaldte ældrebyrde samt antallet af bistandsklienter, dagpenge-modtagere og pensionister, der ikke har nået pensionsalderen, blevet mindre? - Hvad har man (om noget) fået ind på udliciteringskontoen, dvs. ved at beskære den offentlige sek-

tor? - Hvad har man mistet på sundhedsområdet til folk, der pga. diverse indgreb (som aktivering m.v.) blev mere stressede/syge og nedslidte, end de sandsynligvis ellers ville være blevet? - Kan nogen gennemskue dette regnestykke? Og skal man kunne det, for at have ret til at kritisere kapitalismen? Det mener jeg ikke! Alligevel vil jeg med det følgende historiske tilbageblik gøre et forsøg. Men først lidt om et af de tidligere nævnte keynesianske værktøjer, der som udtrykket antyder blev opfundet af økonomen John Maynard Keynes. En af Keynes' pointer var, at beskæftigelsesniveauet er direkte afhængigt af (eller ligefrem proportionalt med) den samlede (effektive) efterspørgsel (efter varer og tjenesteydelser), hvorfor det altså i nogen grad skulle kunne lade sig gøre at øge beskæftigelsen ved at igangsætte offentlige arbejder etc.

Historisk tilbageblik: Den 1. april 1957 trådte loven om folkepensionens mindstebeløb i kraft. I 1964 kom Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP). Men den folkepension, vi kender i dag, og som gav alle mænd og kvinder over henholdsvis 67 og 62 år ret til folkepensionens grundbeløb uanset indtægt og formueforhold, trådte først i kraft i 1970. Gennem 1970-erne (hvor socialdemokraterne, anført af Anker Jørgensen havde magten det meste af tiden) steg arbejdsløsheden som tidligere antydet markant, og i 1979 indførte man derfor en efterlønsordning, som skulle give folk, der følte sig nedslidte mulighed for at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet før den normale pensionsalder (dvs. fra deres 60. leveår), så flere unge kunne komme i arbejde og arbejdsløsheden derved kunne mindskes. Man ville hellere betale efterløn til de ældre end understøttelse til de unge. I starten mente man, at omkring 30.000 ville benytte sig af ordningen, der imidlertid blev så populær, at tallet allerede i 1994 var nået op på omkring det firedobbelte (uden at et tilsvarende antal mennesker var kommet i arbejde)!

(I realiteten var efterlønsordningen af 1979 altså en slags pension for 60-66-årige, som i sammenlagt mindst 20 af de foregående 25 år havde været medlemmer af en a-kasse. Som efterløner måtte man maksimalt arbejde 200 timer om året. Oprindeligt svarede efterlønnen til dagpengesatsen for arbejdsløse i de første 2,5 år, inklusive en eventuel ledighedsperiode ved overgangen til efterløn, derefter til 80% af nævnte sats indtil folkepensionsalderen. Ordningen formidles af a-kasserne og finansieres af disse, arbejdsgiverne og staten, som hver betaler ca. en trediedel).

I 1984 afskaffede den borgerlige regering (med Poul Schlüter i spidsen) enkepensionen, en særlige førtidspension til enlige kvinder, samt det hustrutillæg, hjemmearbejdende kvinder før havde fået, når deres mænd gik på folkepension. Desuden blev pensionsalderen for begge køns vedkommende sat til 67 år. Endelig blev invalidepensionen afskaffet og erstattet af den såkaldte førtidspension. Efter at socialdemokraterne i 1993 (med Poul Nyrup Rasmussen i spidsen) var kommet til magten, blev der (trods megen modstand fra Venstre og de Konservative) vedtaget et forslag om (med fremadvirkende kraft) at indtægtsregulere folkepensionen for ældre over 67 år, som stadig havde betragtelige lønindtægter. - Lige siden 80-erne er folkepensionen gentagne gange blevet forringet. Efterhånden som den økonomiske krise, der satte ind i starten af 70-erne, forværredes og pressede flere og flere mennesker over på overførselsindkomster, er udhulingen på det sociale område taget til, idet skiftende regeringer har søgt at begrænse statens udgifter på dette felt mest muligt, for bedre at kunne føre en aktiv erhvervspolitik etc. I 1975 blev omkring 400.000 danskere forsørget af det offentlige, og i 1996 var tallet oppe på 920.000. Således kom også folkepensionen under pres, hvorfor mange i dag oplever en betydelig lønreduktion, når de går på folkepension.

(Ved erhvervspolitik forstås tiltag, hvormed staten søger at regulere kapitalismen, f.eks. gennem pris-, avance- og monopolkontrol. Der kan også være tale om udbyttebegrænsning, markedsføringslovgivning, lands- og regionalplanlægning samt miljøpolitik eller om subsidiering af bestemte branchers teknologiudvikling, produktion og eksport. Eksempler herpå er konsulent- og forsøgsvirksomhed inden for landbruget, teknologisk servicering af håndværk og industri, erhvervs- og eksportfremmende initiativer som f.eks. eksportkredit samt egns- og værftsindustri støtte (Danmarks Skibskreditfond). Erhvervspolitikken varetages via fagministerier som Undervisningsministeriet, Erhvervsministeriet samt Landbrugs- og Fiskeriministeriet).

I løbet af 60-erne og 70-erne undergik Danmark en revolutionerende udvikling, som dels forvandlede landet fra et landbrugs- til et industri- og servicesamfund, dels vendte op og ned på de fleste menneskers hverdag og forventninger til tilværelsen. 60-ernes højkonjunktur og enorme produktivetsforøgelse resulterede i en generel forbedring af levestandarden og skabte grundlag for at gennemføre mange af de i socialdemokratiets velfærdsprogram indeholdte reformforslag. Til gengæld er den danske befolkning siden slutningen af 50-erne i stigende grad blevet proletariseret, dels pga. kvindernes erobring af arbejdsmarkedet, dels fordi mange tidligere selvstændige (især inden for landbruget, der i dag (2003) beskæftiger mindre end 5 % af befolkningen) er blevet lønarbejdere på godt og ondt.

70-ernes alvorlige krise og store arbejdsløshed udløste et voldsomt pres på a-kasserne og fik som nævnt de offentlige udgifter til at eksplodere. For arbejdsmarkedets parter blev tiårets overenskomstforhandlinger problematiske: Efter hovedaftalens fornyelse i 1973 og en storkonflikt samme år blev samtlige efterfølgende forhandlingssammenbrud fulgt op af statsindgreb, evt. som led i større indkomstpoltiske forlig. Ophævelsen af dyrtidsreguleringen og overførslen af dennes midler til Lønmodtagernes Dyrtidsfond i 1979 var en bet for arbejderklassen. - Selvom det var svært at videreføre de glade 60-eres velfærdspolitik, blev der i 70-erne gennemført flere vigtige reformer: dagpengereformen fra 72 (der trods et loft gav en understøttelse på 90% af lønnen), ændringen af arbejdsretsloven i 73 (så strejker af mindre end to dages varighed ikke længere udløste bod) og endelig loven om efterløn fra 1978.

I starten af 80-erne begyndte de bedre stillede lønmodtagere (fra mellemlagene) at fatte interesse for private pensionsordninger, der kunne supplere den efter manges mening utilstrækkelige folkepension. Disse ordninger var skattefinansierede, for så vidt som indskuddet ikke blev beskattet og udbetalinger kun blev det med 40%. I dag udgør skattefinansieringen over det dobbelte af den samlede, udbetalte folkepension.

- Op gennem 90-erne har OECD (Organization for Economic Cooperation and Development) og EU i stigende grad tilskyndet nationalstaterne til at afvikle eventuelle offentligt finansierede folkepensioner til fordel for private forsikringsordninger.

Som modstykke til mellemlagenes pensionsordninger opstod der fra slutningen af 80-erne på LO-området en række overenskomstbestemte arbejdsmarkedspensionsordninger. Således rådede pensionsfondene i 1996 over en kapital på knap 25 % af bruttonationalproduktet, mens tallet lå på 10 % i 1988. Solidariteten på tværs af klasser og generationer er dermed for alvor på retur eller sagt på en anden måde: Klasseforskelle er noget, der vedbliver med at eksistere til langt ind i alderdommen.

Såvel de borgerlige partier som Socialdemokratiet ser gerne, at folkepensionen forringes yderligere eller afskaffes helt. Som nævnt er begrundelsen bl.a. den ændrede befolknings-sammensætning. Hvor der i år 2000 var 698.000 folkepensionister, forventes tallet at ville stige med 25% til 937.000 i 2020. Opretholdes en uændret pensionsalder og sammensætning af de offentlige udgifter, vil folkepensionens andel af disse stige fra 8,15 % i 1998 til 10,9 % i 2020. Derfor er det uforsvarligt at bevare folkepensionen, siger man.

At argumentationen halter, ses imidlertid af nedenstående tabel fra Danmarks Statistik (Finansministerens besvarelse af spm. nr. S 3260, september 1999), der angiver forsørgerbyrden og forholdet mellem forsørgede og forsørgere fra 1960 til 2020. Forsørgerbyrden viser, hvor mange unge og gamle, der er uden for arbejdsmarkedet, sammenholdt med antallet af arbejdsduelige. Hvor der i 2000 var 46,1 unge og gamle, der skulle forsørges for hver 100 arbejdsduelige, forventes tallet at ville stige til 50,4 i 2020, hvor det dog kun vil være på niveau med tallet i 1980 og lavere end i 1960!

År	Forsørgerbyrde (%)	Forsørgede / forsørgere (%)
1960	51,5	
1970	50,8	
1980	50,3	
1990	44,5	
1995	44,6	89,3
2000	46,1	82,8
2005	46,8	80,2
2010	46,7	76,4
2015	49,0	76,5
2020	50,4	75,2

Det skal bemærkes, at "forsørgerbyrden" er en ret upræcis kategori, der forudsætter, at alle arbejdsduelige bidrager til forsørgelsen af resten af befolkningen (unge som gamle), hvilket ikke er tilfældet, da mange arbejdsduelige enten er arbejdsløse, bistandsmodtagere, førtidspensionister eller efterlønsmodtagere. I midten af 90-erne var der ca. 900.000, og i 1998 var tallet nede på 754.000 arbejdsduelige, der ikke havde arbejde, og som derfor ligeledes måtte forsørges af dem, som var i arbejde. Da de arbejdsduelige, der står uden for arbejdsmarkedet, altså også hører til de forsørgede, er tallene i kolonne 3 (der angiver forholdet mellem forsørgede og forsørgere) større end tallene i kolonne 2. - Alligevel er det bemærkelsesværdigt, at mens der i år 2000 var 82,8 %, der skulle forsørges, vil der i år 2020 kun være 75,2 %, hvorfor vi til den tid vil have endnu bedre råd til folkepensionen, end vi har i dag, skønt antallet af folkepensionister forventes at ville stige med 25 %!

At privatisere folkepensionen vil heller ikke kunne løse problemet med at finansiere den, eftersom forsørgelsen af dem, der ikke er i arbejde, under alle omstændigheder skal finansieres af dem, der arbejder, enten via skatterne, afkast fra pensionsfondene eller overskud fra virksomhederne etc. Desuden er pensionsforsikringssystemet behæftet med to væsentlige usikkerhedsmomenter: Dels øger det uligheden mellem dem, der ikke eller kun i ringe grad har råd til at lade sig forsikre og dem, for hvem penge ikke er noget større problem. Dels er pensionsfondenes afkast afhængige af udviklingen på kapitalmarkederne: I gode tider stiger pensionerne drastisk, mens det kan være vanskeligt at sikre rimelige udbetalinger i krisetider, hvilket de internationale kursers styrtdyk i år 2000 var et godt eksempel på.

- At den danske folkepension ikke er en af verdens bedste (hvad vi ellers ofte har hørt), ses klart af følgende oversigt (fra OECD, ERT: European Pensions. An appeal for reform) over pensionsalder og offentlige pensioners procentvise andel af BNP i 1995 i en række OECD-lande. Her ligger Danmark i bunden. Mens Italien i 95 brugte 15,4 % af sit Bruttonationalprodukt (BNP) på offentlige pensioner, anvendte Danmark blot 6,8 %, kun "undergået" af England og Holland. Selv USA, der samme år brugte 7,6 % af sit BNP, overgår "velfærdsstaten" Danmark!

	%	Pensionsalder	
		Mænd	Kvinder
Italien	15,4	65	60
Tyskland	11,1	65	60
Frankrig	10,6	60	60
Belgien	10,4	65	61
USA	7,6		
Danmark	6,8	65	65
Holland	6,0	65	65
England	5,6		

Bedre bliver det ikke, hvis vi f.eks. sammenligner pensionerne med pensionisternes tidligere indkomst. I Italien udgør den offentlige pension rundt regnet 78 % af pensionisternes oprindelige løn. Holland ligger nederst med 32 %, mens Danmark ligger på omkring 40 %. Tallene, der kommer fra OECD, viser, at pensionssystemet i Danmark gennem mange år er blevet udhulet, og i dag hører til blandt de dårligste i EU.

At pensionssystemerne mange steder forandres med rivende fart, fremgår af nedenstående oversigt, der viser pensionskassernes formuer som procentvise andele af BNP i OECD-landene. Næsten overalt er der på blot 8 år (fra 1988 til 1996) sket en iøjnefaldende stigning. I Danmark og Finland drejer det sig om mere end en fordobling. De relativt små tal ud for lande som Tyskland, Frankrig, Spanien og Italien, indikerer, at mange store lande tøver med at privatisere på pensionsområdet.

	1988	1996
Schweiz	64,5	117,1
Holland	72,7	87,3
England	58,2	74,7
USA	36,8	58,2
Irland	29,0	45,0
Canada	26,4	43,0
Japan	33,7	41,8
Finland	19,7	40,8
Sverige	30,9	32,6
Australien	21,1	31,6
Danmark	10,9	23,9
Luxembourg	16,9	19,7
Grækenland	-	12,7

	1988	1996
Portugal	-	9,9
Norge	3,9	7,3
Tyskland	3,4	5,8
Frankrig	-	5,6
Belgien	2,4	4,1
Spanien	0,1	3,8
Korea	3,4	3,3
Italien	-	3,0
Østrig	0,0	1,2

Privatiseringstendensen på pensionsområdet skyldes naturligvis dels den udhuling af de offentligt finansierede pensioner, der har fundet sted i en lang række lande som følge af 70-ernes internationale lavkonjunktur og det deraf affødte ønske (fra borgerlig side) om at begrænse de offentlige udgifter mest muligt, dels de nyliberalistiske strømninger, som inspireret af USA og Storbritannien, skabte det samme udliciterings- og privatiseringsvanvid over alt i den vestlige verden. Endelig er det bemærkelsesværdigt, at en lang række (i første omgang højtlojnnede) mennesker - trods krisetendenser og nedgangstider - har haft råd til at investere betragtelige summer i private pensionsordninger og dermed forsikre sig selv mod indtægtsnedgang i alderdommen.

Tilhængerne af fortsat privatisering eller fuldstændig afvikling af folkepensionen hævder som nævnt ofte, at den ændrede alderssammensætning vil gøre det umuligt at fastholde det nuværende pensionsniveau i fremtiden, og at sociale ydelser (som f.eks. pensioner) forhindrer arbejdskraftens frie bevægelighed på tværs af landegrænser inden for EU. Modstanderne siger derimod, at privatiseringen øger classeskellene, og at den økonomiske udvikling fortsat vil muliggøre en offentlig finansiering af folkepensionen. Endelig skulle de påståede problemer med at sikre arbejdskraftens frie bevægelighed (der bl.a. også begrænses af stavnsbindende konkurrenceklausuler) sagtens kunne løses uden at afskaffe de eksisterende pensionssystemer, da man som pensionist allerede har mulighed for at tage sin pension med til udlandet, i fald man ønsker det. (Dog har socialdemokratiet for nylig foreslået, at det fremover kun skal være muligt mod en form for beskatning).

Men lad os fra denne ekskurs vende tilbage til forureningsproblematikken, som jeg selv har oplevet den i relation til Fr-sund og Roskilde Fjord. - På et tidspunkt udgjorde colibakterierne (der som bekendt lever i menneskets tyktarm og udskilles sammen med afføringen) en sundhedsrisiko, og den lokale badeanstalt blev nedlagt, hvorpå man byggede et friluftsbad, som siden blev overbygget. - Nogle år senere var problemet øjensynligt ophørt med at eksistere, og folk kunne igen bade i fjorden, hvadenten det så skyldtes en mere effektiv rensning af spildevandet fra kloakerne (i takt med, at de mekaniske og biologiske rensningsanlæg vandt indpas), eller at fjorden efterhånden var blevet så forurenede, at end ikke colibakterierne kunne leve i den! - Det kan også tænkes, at vi i tidens løb er blevet mere modstandsdygtige (har oparbejdet en større immunitet) over for miljøgifte og andre sundhedsskadelige indflydelser. - I hvert fald lever vi generelt længere, end (vi gjorde) tidligere.

- I dag risikerer man ikke at svømme ind i grisetarme/-indvolde fra de lokale slagterier, når man bader i Roskilde Fjord. - Til gengæld er den snigende og u håndgribelige forurening, vi kun oplever virkningerne af, vokset faretruende med industrialismens udbredelse. - Alt,

hvad vi forbrænder, af olie, benzin og affald m.v. ender (efter at være blevet skyllet ned af regnvandet) enten i jorden og grundvandet eller i vore søer, åer (vandløb), fjorde og have, hvorfra vejene til fødekæden er banet! - Ja selv atmosfæren og ozonlaget (der beskytter os mod solens ultraviolette lys) er godt på vej til at blive ødelagt af syreregn (sur nedbør indeholdende kul- og svovldioxid fra kulfyrede elværker, som tillige forårsager forsuring af søer og destruktion af skove), smog (tætte skyer af forbrændings- og udstødningsgasser, der lægger sig over storbyer og industriområder) samt drivhusgasser (der består af vanddamp, kuldioxid, metan, freon, ozon og lattergas, som tilsammen skaber den velkendte drivhuseffekt, der opstår, fordi atmosfæren tilbageholder varme fra jorden og derved får gennemsnitstemperaturen på kloden til at stige med de konsekvenser, sådanne klimaforandringer nu menes at kunne få).

- Med det populistiske slogan "mest miljø for pengene" (der ved nærmere eftersyn er en falliterklæring) har den siddende borgerlige regering igen søgt at gøre en dyd af den for kapitalismen så karakteristiske økonomiske nødvendighed, der (som bekendt) indebærer, at man altid vælger de kortsigtede løsninger - af hensyn til konkurrenceevnen, beskæftigelsen, handelsbalancen og hvad der ellers kan fremføres af tilsyneladende uafviselige grunde til aldrig at gøre det (for enhver sund fornuft) indlysende eller eneste rigtige. - Bemærk, at ambitionen kun er at begrænse forureningen. At bekæmpe den og andre miljøødelæggende indflydelser effektivt lader sig næppe gøre overhovedet, og slet ikke for de nationale regeringer alene. - Dermed være ikke sagt, at EU vil kunne løfte opgaven. - Vi kan kun håbe, at vores forblændelse af det wirtschaftswunder, kapitalismen med dens endeløse række af forbrugsgoder har ladet os opleve, snart må høre op, og at de kommende generationers stræben må være båret af ønsket om at finde dybere formål med livet end primært at konkurrere, producere, tjene penge, konsumere og forurene. I dag synes løsenet (desværre) at være: consumo ergo sum (jeg forbruger, altså eksisterer jeg)!

Det minder mig om, at jeg for nogle år siden i tv så en transmission fra et symposium, der blev afholdt i forlængelse af en række nobelprisuddelinger. - Her havde man samlet nogle af de øjensynligt skarpeste hjerner inden for fysik, biokemi, matematik, økonomi og samfundsvidenskab mv. til en samtale om menneskets fremtidsudsigter på jorden. - Og interessant var det, at ingen af disse kloge hoveder forfægtede det under diskussionen fremførte synspunkt, at vi på et tidspunkt ville blive nødsaget til at dumpe jorden (som en losseplads) og kolonialisere rummet, hvis vi skulle have nogensomhelst realistisk mulighed for at overleve som race. - Betegnende var det også, at ingen af deltagerne benyttede lejligheden til at opfordre de ansvarlige over alt i verden til at starte en storstilet oprydning med det prisværdige formål at redde kloden. - I stedet blev det nævnte synspunkt ivrigt diskuteret som noget, der vel nok skulle kunne lade sig gøre - med videnskabens hjælp (of course)! - Ja, det lød næsten, som om flere af partcipanterne allerede var begyndt at se sig selv som arkitekter bag en sådan rumfærd (odyssé).

Sandheden skal man som bekendt høre af børn og fulde folk. Og man kunne til disse kategorier føje bistanndsklienter, hjemløse og alle andre, som hverken har noget i klemme eller noget at miste. Thi overalt, hvor de nævnte betingelser ikke er til stede, ser man hykleri og meningstyranniet blomstre. - Ok, der findes da i alle samfundslag mennesker, som ejer deres meningers mod, men generelt hyler folk med de ulve, de er iblandt. - Sandheden gradbøjes eller forvanskes, mens den individuelle/personlige og selvstændige stiltingtagen ofres på frygtens alter, frygten for at skille sig ud, for at miste tilhørsforhold eller økonomisk og/eller social tryghed. - Men tilbage til den kapitalistiske produktionsmåde.

- Som tidligere antydnet er den afgørende målestok for, om en vare skal produceres eller ej, producentens viden eller formodning om, hvor stort et marked der er for den (hvor mange penge der kan tjenes på den). - Hvilke af de varer, vi producerer, der er gavnlige for samfundet som helhed, og hvilke der evt. kunne undværes, f.eks. fordi de forurener for meget, er desværre noget, vi hverken forholder os demokratisk eller moralsk til i det offentlige rum. - Måske kunne vejledende internetafstemninger (desangående) sætte gang i diskussionen! - Hvem ved? - Man kunne f.eks. starte med at lave en vejledende top-500-liste over de mest nødvendige varer og tjenesteydelser m.v.

- I øvrigt er det bemærkelsesværdigt, at analyseinstitutternes meningsmålinger i dagens Danmark næsten udelukkende anvendes kommercielt og/eller i holdningsbearbejdningsmæssigt øjemed. - Hvorfor har man f.eks. ikke for længst undersøgt, hvor mange mennesker, der ønsker alle de tåbelige eller underlødige reklamer, vi dagligt via tv bombarderes med, samlet på én kanal, når vi nu ikke kan blive fri for dem og få reel produktoplysning i stedet for. - De skulle skamme sig, de personer, der er ansvarlige for al denne manipulation eller hjernevask! - I en tid, hvor der tales så meget om den enkeltes frihed til at vælge mellem dit og dat, er det da besynderligt, at man ikke kan få lov til én gang for alle at fravælge de til bevidstløshed gentagede reklameindslag, så man dels undgår at spille tid på at zappe væk fra dem, dels slipper for at blive afbrudt i sit fjernsynskiggeri! - Spørgsmål om ligeløn, fritid, akkordarbejde, uddannelse, fri konkurrence, forskning, EU, arbejdstider, arbejdsmiljøregler, forurening, ulandsbistand, børneopdragelse, arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet samt andre for normale mennesker interessante emner bliver næsten aldrig belyst gennem meningsmålinger eller sat til fri debat, dvs. en af såkaldte eksperter (der belærer os om det muliges kunst) upåvirket eller ustyret offentlig diskussion! - Et forfriskende pust er Thøger Seidenfaden, der (som politisk engageret menneske) sjældent forsvinder bag sine analyser! - Men ellers ser vi gang på gang de samme politiske kommentatorer (og/eller chefredaktørerne fra de samme skrantende dagblade) optræde i debatprogrammer, der behandler vigtige samfundsspørgsmål, som var der tale om sportsbegivenheder, dvs. som om kun gamet eller hele det taktiske spil (og hverken den personlige stillingtagen eller indholdet) havde almen interesse. - Gudfader bevares!

- Således har fjernsynet efterhånden udviklet sig til noget af det mest uinteressante, man kan forestille sig. - Det skal helst ikke handle om for meget, synes mottoet at være. - Derfor ser vi igen og igen de samme serier og programtyper, de samme Tordenskjolds soldater (fra over- og middelklassen), der underholder os med politiske korrektheder, indforstået livsstilssnak (trendpladder), finere madlavning og barnagtige selskabslege, som de selv er hovedaktører i etc. (Folk, der mener, at den slags kan interessere ret mange andre end dem selv og en snæver kreds af ligestillede/-sindede, må da være mere end almindeligt selvoptagne. Jeg tør æde min gamle hat på, at den vigtigste årsag til at danskerne af og til vælger at se disse programmer, er, at der ikke er noget bedre på de øvrige kanaler)! - Og når man så har snuset lidt til den småborgerlige selvforståelses univers, bliver man f.eks. klar over, at der er mennesker, som udelukkende køber økologiske madvarer, for at være politisk korrekte, eller som agerer eller klæder sig på denne eller hin måde ud fra et ønske om at sende nogle ganske særlige signaler eller iscenesætte sig selv på en helt speciel måde, som de åbenbart tror/føler giver dem selvværd/identitet eller gør dem interessante i andres øjne. Ja, man tager sig til hovedet! - Bortset fra nogle få kritiske forbruger- og debatprogrammer samt den forbløffende intelligente, samfundssatiriske tegnefilmsserie Simpsons, er det mest holdningsløs kællingesnak, vi må lægge øre til, når vi åbner for tv'et. - Så er der trods alt flere interessante udsendelser i radioen, bl.a. med Hanne Reintoft!

- Desuden er det mig ubegribeligt, hvorfor alt, ja, selv de mest banale budskaber og tv-indslag, absolut skal ledsages af orkestral støj (fanfarer, hornmusik, trommehvirvler) eller påtrængende, monotone (tekno)rytmer, som søger at piske en ubestemt stemning op før det ene antiklimaks afløser det andet. - En mulig forklaring på fænomenet og de mange indslag med ekstremt hurtige sceneskift (der uophørligt bombarderer sanserne med sjælløs billedæstetik) er, at de pågældende udsendelser ville falde helt til jorden uden den omtalte staffage! - Desværre er det også blevet kutyme, at studieværter og nyhedsoplæsere (der ikke behersker det danske sprog) bruger selvopfundne ord som velvillighed (i stedet for velvilje) eller igen og igen taler om sprungne (i stedet for sprængte) vandrør, eller påstår, at vinden øger (og ikke tiltager) fra vest (idet de øjensynligt ikke kender forskel på transitive og intransitive verber). - Det er da utåleligt at høre på og utroligt, at ingen påtaler deres fejl, så vi undgår at høre de samme sproglige fadæser gentaget dag efter dag.

- Jeg mener: Man hører jo ustandselt, at de unge hverken kan læse eller skrive, så hvorfor forværre tingenes tilstand ved f.eks. at bilde dem ind, at det hedder triologi og ikke trilogi eller infiltreret hår i stedet for filtret hår etc. - Hvorfor lancere et nyt og kluntet (skønt ikke ukorrekt) ord som omhyggelighed i en reklame (for forårsruller), der ses og høres igen og igen, i stedet for at bruge det ældre og langt mere elegante begreb omhu? - TDC-sloganet: "kom nærmere hinanden" hørtes gang på gang, før det blev forkortet til "kom nærmere", idet man øjensynligt ikke kunne bekvempe sig til at anvende korrekte udsagn som: "kom hinanden nærmere" eller "kom tættere på hinanden" etc. - Det gammeldags (treseragtige) udtryk "kom hinanden ved" (som ingen vel kunne finde på at omskrive til "kom ved hinanden") ville naturligvis aldrig kunne bruges i dag (vi skriver stadig år 2003). Nej, så hellere gentage noget forkert dag ud og dag ind i landsdækkende tv! - Og hvad skal normale, rettænkende mennesker mene om det forskruede popstar-, stjerne-for-en-aften- og bmgp-ræs, der udelukkende drives af kommercielle interesser og spiller på især børn og unge menneskers higen efter opmærksomhed, anerkendelse eller berømmelse. Tænker nogen på, hvor mange knuste drenge- og pigehejter, det afstedkommer, hvor megen ulykke og sorg det skaber blandt dem, der ikke kan være med i ræset, og som (fordi de måske bliver pacet frem af deres forældre og andre voksne) tror, at livet er forbi, hvis de ikke kan gøre sig gældende på dette område? At bilde små piger, som japper kendte børnesange af på cd, ind at de er stjerner, hører da heller ingen steder hjemme!

At underholdningsføljetonen Kasper og mandrilaftalen, der nærmest er sort snak fra ende til anden, og den platte (lavkomiske) serie Langt fra Las Vegas, der er så spækket med latrinære udtryk, at den lige så godt kunne have heddet far out eller lokumsdigtning fra Lars Tyndskids skideskur, i årenes løb har fået så megen sendetid, som tilfældet er, og i en periode nærmest blev kult, er nok uforståeligt for mange?! - Langt fra Las Vegas blev i øvrigt (da den udkom på dvd i 2003) af en tv-anmelder kaldt for sublim underholdning, hvoraf man vel kan udlede, at sublim i dag betyder det modsatte af, hvad det engang betød! - Serien er jo lige så plat og pubertær som Ørkenens Sønner! - Jeg kan da godt forstå og acceptere, at tiderne er anderledes nu, end da jeg selv var ung, og at det kan være befriende at afreagere de med ungdomsårene forbundne hormonale forstyrrelser, men behøver det foregå for åben skærm og på et niveau, der bedst kan sammenlignes med førskoleelevers fnisende adfærd, når de første gang tager tabubelagte ord som hundeputter og hængepatter i deres mund? - At det at hengive sig til (eller identificere sig med) sort snak for et ungt menneske kan være en måde at kompensere for en manglende evne til at hamle op med diverse autoriteters verbale belæringer på, kan jeg da også godt sætte mig ind i! - Men alligevel. - Behøver man at koble hjernen helt fra?

Nej, så har jeg trods alt noget mere til overs for rappen, denne rytmiske, recitationsagtige udtryksform, der opstod blandt unge afro-amerikanere fra storbyernes ghettos i slutningen af 1970-erne, og som har givet unge overalt i verden mulighed for at udtrykke deres drømme, længsler og politiske holdninger på en musikalsk måde, uden at de behøvede at gå til sangundervisning først. Ok, rappen lægger ikke ligefrem op til kommunikation eller diskussion. Dens distancerende (og lettere aggressive) udtryk er primært designet til at afreagere og levere et budskab, der så til gengæld næsten altid har en vis substans!

Da jeg var ung, dvs. i 60-erne og 70-erne, var man enten flipper (hippie) eller punker. Selv var jeg barn af førstnævnte gruppe, hvis medlemmer var de toneangivende. Punkerne var i mindretal og havde efter vores opfattelse hverken visioner eller idealer. I dag er det imidlertid punkernes kultur, korte (og/eller strittende) hår samt piercinger og sprogbrug, der er slået igennem og blevet folkeeje. - En mere progressiv (dvs. politisk bevidst) fraktion af punkerbevægelsen er de autonome, der i medierne næsten udelukkende fremstilles som bz'ere (slumstormere/boligaktivister) og ballademagere, og som vel nærmest svarer til hippiebevægelsens provoer?! - Skønt gamle flipperudstyr som fedt nok og fed tjald i dag er almindeligt kendte, er det især begreber fra punkernes vokabularium, der (sammen med nyopdukkede, gumpetunge ord som kanon og knaldhamrende) høres i det offentlige rum (eller svirrer i luften). Ja, sproget har ændret sig meget på utroligt kort tid. Således hedder det, man tidligere kaldte en iørefaldende melodi i dag en ørehænger - et efter min mening forfærdeligt ord, da det får mig til at tænke på Pluto samt udtrykket at hænge med ørerne, hvilket jo betyder at være nedtrykt etc.

- Hvor flipperne ofte var privilegerede børn/unge af 60-ernes velfærdssamfund, var punkerne i højere grad produkter af 70-ernes forstæder (asfaltjungler), præget af stagnation, (ungdoms)arbejdsløshed og pessimisme m.v. - Moderne, punkeragtige ord som cool, sej, klam og scorereplik afspejler måske umiddelbart en tiltagende selvskhed og forråelse blandt de unge, men afslører samtidig, at disse dels har formået at gennemskue magthavernes (socialdemokratiets) og forældregenerationens (flippernes) hykleri, dels har evnet at gøre (kontant/utvetydigt) op med dette ved på en række centrale områder at kalde tingene ved deres rette navn - eller som det hedder på engelsk: call a spade a spade! Jeg mener: Begreber som score eller nedlægge siger jo mange gange mere om livets realiteter end kønne (og måske forløjede eller floskelagtige) ord som peace and love eller til døden os skiller. - Punkernes historie har i dag nået et bredere publikum med film som Blinkende Lygter etc. - Imidlertid går der inflation i alt, eller sagt på en anden måde: Tiden løber fra alt! - Det gælder ikke bare de gamle (sort-hvide) film fra dengang vi stadig (ligesom Poeten og Lillemor) havde vores uskyld i behold, men også et begreb som socialistiske regeringer, der på et tidspunkt blev anvendt som fællesbetegnelse for samtlige socialdemokratiske regeringer i Europa. - I dag er der vel næppe den ting, der ikke er blevet kaldt et hit eller en klassiker, lige fra det øjeblik, den første gang blev markedsført! - Og man kan kun begræde, at ord som sej og cool (der oprindeligt opstod som udtryk for børns/unges voksende selvtillid og svigtende blinde tiltro til opdragere/autoriteter) nu bruges i reklamer for legetøj, ganske som tidligere tiders protestsange er blevet annekteret af holdningsløse reklamefolk (pengemænd) og anvendt i det ene kommercielle tv-indslag efter det andet!

Endelig er der (hvis vi igen ser på tv-mediet) elitesporten, der efterhånden er blevet så gennemsyret af doping, fanatisme og kommercielle interesser, at den (efter min mening) ikke længere har ret meget med sport at gøre. Hvorfor skal vi i tide og utide præsenteres for især fodbold, håndbold, tennis, badminton og cykelløb? Sådan noget som skak ser

man næsten aldrig! Og tit kan man ikke få lov at se tv-avis i mere end fem minutter ad gangen, før man bliver afbrudt af et eller andet (ligegyldigt) indslag fra sportens verden. Det er da utåleligt. Lad os dog i stedet få lov at se noget almindelig folkeidræt, som udelukkende afvikles for legens, sundhedens og livslystens skyld, og for hvis udøvere det først og fremmest gælder om at tabe og vinde med samme sind, idet det vigtigste blot er at være med! Motionsfodbold (eller opvisningsklovnerier) kan vel være lige så underholdende som professionel fodbold?! - Men saml for Guds skyld det hele på én kanal, så vi også på sportens område kan få mulighed for at foretage et frit valg! - Desuden mener jeg, at den borgerlige (Anders Fogh-) regerings tale om frihed til at vælge dit og dat er hul snak, idet der (for mig at se) ikke kan være tale om reel frihed (dvs. frihed for alle i lige grad) uden lighed. - At vi er blevet bedre til at nedsætte sandhedskommissioner (sige undskyld til hinanden) og optræde politisk korrekt er da ikke nok! - Frihed, lighed og broderskab eller revolutionsromantik vil nogen måske sige, men hvad er broderskab andet end et lidt gammeldags udtryk for gensidig respekt (som man sagtens kan latterliggøre ved at pointere, at det indgik i parolen for den franske revolution, der i øvrigt ikke var proletariats revolution, men derimod borgerskabets, dvs. trediestands opgør med adelen og de gejstlige). - Frit sygehusvalg og frihed til at vælge, om man vil have en hjemmehjælper fra kommunen eller et privat rengøringsfirma etc. er jo kun noget man hylder, for at hjælpe liberaliseringen (udliciteringen og privatiseringen) på vej, så folk, der har øjnet en mulighed for at tjene penge på public service, kan komme til fadet! - Hvem kan ikke indse det? - Da det stadig er staten og kommunerne, der (via skatterne) skal betale gildet, og som samtidig har ansvaret for (og pligten til at føre tilsyn med), at det hele foregår på betryggende vis, har de fleste i dag nok svært ved at få øje på de offentlige besparelser, man i sin tid sagde, privatiseringen ville give?! - Nogle vil måske indvende, at blandingsøkonomien for længst er blevet stueren, og at kapitalismen er kommet for at blive, idet der ikke findes bedre alternativer, samt at det er i alles interesse at holde produktionen i gang og forbrugt oppe, så den kage, vi alle skal dele, bliver størst mulig, og at vi først herefter kan tale om indkomstudligning eller lighed. - Imidlertid kommer vi næppe uden om den (efter min mening) uomtvistelige kendsgerning, at der er grænser for vækst! - Hvad hvis/når kapitalismen bliver verdensomspændende? - Hvad bliver konsekvensen for miljøet og livskvaliteten på kloden? - Vi kan jo ikke blive ved med at eksportere vores forurening til ulandene, ligesom vi heller ikke bare kan bruge løs af råstoffer og naturressourcer og opdyrke nye markeder i det uendelige. - Skal de multinationale selskaber virkelig fortsat have lov til at presse tredieverdenslandene til at satse ensidigt på stordrift (dvs. ekstensiv produktion af nogle få bestemte varer/afgrøder som f.eks. kaffe, tobak eller ris), med det resultat at nævnte lande aldrig bliver i stand til at udvikle selvforsynende eller bære-/konkurrencedygtige økonomier, men konstant tvinges til at underbyde hinanden, så deres befolkninger må leve i armod, elendighed og eksil? - Og skal de rige lande fortsat have lov til at overøse regioner (i f.eks. Afrika), der med lidt hjælp til selvhjælp sagtens kunne klare sig selv, med fødevarehjælp, som ingen lokale producenter kan konkurrere med (fordi den er gratis), og som fastholder modtagerlandene i et stagnationsskabende afhængighedsforhold? - Hvem kan ikke indse, at det er et megastort problem, at vores såkaldte velfærd kun kan sikres, hvis bruttonationalproduktet (BNP) er konstant stigende? - Jeg påstår: Det er i alles interesse at udvikle nogle nul-vækst-modeller for samfundsproduktionen (både i teorien og i praksis), da skruen efter min opfattelse har en ende! - Det er meget nødvendigt for menneskeheds fortsatte beståen! - Spørgsmålet om, hvorvidt der er grænser for vækst, er således ikke spor akademisk (hvilket vil sige udelukkende teoretisk og uden praktisk betydning), skønt det så vidt vides ikke længere er noget, man diskuterer. - Anders Fogh Rasmussen og andre med ham ville sikkert kalde det et skræmmebillede eller en skræmmekampagne!

- Man kan sammenligne det med H. C. Andersens eventyr Kejserens nye klæder, der i øvrigt er et glimrende billede på kapitalismen: Først siger en lille dreng: Han har jo ingen klæder på! Så kan alle pludselig se det og siger det samme med undtagelse af kejseren selv, naturligvis. Da ingen kan få ham til at indse, at han er blevet taget ved næsen, holder folk til sidst igen op med at tro på, at han ikke har noget tøj på, indtil en lille dreng ... osv.

- Under alle omstændigheder vil de fleste vel give mig ret i, at økonomisk vækst har bivirkninger. - Imidlertid hører man ofte det argument, at hvis vi ikke sørger for at skabe økonomisk vækst, bliver der en mindre samfundskage at dele ud af og dermed ringere muligheder for at skabe indkomstudjævning eller lighed etc. - eller sagt på en anden (alt for ofte hørt) måde: Er vi villige til at gå ned i indkomst og forbrug, for at sikre økonomisk lighed (eller en blot nogenlunde retfærdig (om)fordeling af goderne)?

- Desværre lider denne problemformulering (for mig at se) af to mangler: Dels er det uklart hvem vi (der måske ikke vil gå ned i indkomst og forbrug) er, og dels forklarer den ikke tydeligt, hvorfor målene (lighed og nul-vækst) øjensynligt er uforenelige. At muligheden for at skabe lighed (eller udligne forskelle) skulle være bedre, når kagen er stor, end når den er lille, finder jeg slet ikke indlysende. - Ok, der vil (måske) i højere grad kunne blive råd til nogle af de ting, vi ellers har svært ved at få råd til (forureningsbekæmpelse, socialforsorg, vedligeholdelse af skoler, veje og kloaker osv.), men hvorfor skulle den relative ulighed blive mindre, blot fordi vi alle sammen får lidt mere? - Hvilken kapitalist og højt lønnet arbejder (med respekt for sig selv) vil i øvrigt være med til at skabe vækst, hvis denne bagefter skal udhules af at han må afgive noget af sin løn til dem, der tjener mindre end ham selv? - Faktisk er der slet ikke tale om en reel problemstilling, men derimod om et paradoks! Altså: Intet tyder på, at ligheden kan/vil blive større, blot fordi vi alle producerer og tjener lidt mere. Grådigheden (eller uvilligheden til at dele) bliver ikke mindre, jo mere vi får, i hvert fald ikke på kort sigt. Det tyder intet på! - Da gennemsnitslønnen er på ca. 23.000 kr./md., ville alle de, der tjener mindre end dette beløb (dvs. bistandsklienter og pensionister m.fl.), skulle have noget på lighedskontoen! Disse mennesker kan derfor ikke være en del af det "vi", som forudsættes at være uvillige til at gå ned i indkomst og forbrug med det formål at sikre økonomisk lighed etc!

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har i øvrigt for nylig (vi skriver stadig år 2003) lavet en omfattende undersøgelse af formueudviklingen under IT-boomet fra 1995 til 2001, hvoraf det kort fortalt fremgår, at de rige i nævnte tidsrum er blevet rigere, mens de fattige hverken er blevet fattigere eller rigere, men blot er vedblevet med at være fattige. At danskerne samlede personlige formue fra 1995 til 2001 er blevet forøget med gennemsnitligt 11,5 % om året, er altså især kommet de veluddannede og højt lønnede til gode. I 2001 ejede de 30 % rigeste på mellem 18 og 59 år hele 54 % af den samlede formue, dvs. 12 % mere end i 1995. Og i samme periode mistede de 30 % fattigste 13 % af samme formuemasse! Skævheden eller den sociale slagside er altså vokset betydeligt i perioden. Desuden viser undersøgelsen, at det er de veluddannede, som er de rigeste. F.eks. er en ufaglærts formue 44.000 kr. mindre end en faglærts formue, der til gengæld er 170.000 kr. mindre end den formue, som én med en videregående uddannelse har! - Undersøgelsen viser også, at de velstilledes formueforøgelse i høj grad skyldes en af boligprisernes markante stigning betinget forøgelse af friværdierne i ejerboliger: Hvor lejernes formue fra 1995 til 2001 voksede med 2000 kr. på årsbasis, blev boligejerne i gennemsnit 155.000 kr. rigere om året - penge, der via salg eller lån i boligen har kunnet (eller vil kunne) frigøres til forbrug! Da huspriserne i hele perioden er steget stødt, er det især dem, der købte bolig i 1995, der har haft mulighed for at score kassen! - Så meget for den forbrugsfest!

I dag hører man af og til, at ulighed og klasseforskelle kun var et problem i gamle dage (på Karl Marx' tid) etc. - Den der med, at klassekampen er død, fordi informations-/videnssamfundet har erstattet/afskaffet industrisamfundet (og dets fabriks-/samlebåndsarbejde, som godt nok for en stor dels vedkommende er blevet mekaniseret), køber jeg dog ikke. - Det er blot en variation af det socialdemokratiske samarbejdslogan: Vi er alle i samme båd (bønder og konger, grever og tanter, eller hvad det nu hedder). - Den til bevidstløshed gentagede floskel, at når erhvervslivet har det godt, så har vi alle det godt, kan ingen vel i længden blive ved med at tro på! - Og hvad er det i øvrigt for noget vrøvl, at de kapitalistiske samfund ikke længere er klasse- og industrisamfund. - Har man da helt glemmt, hvad ordet industri betyder? - Ellers kan man jo slå det op i en ordbog! - Og hvem har fundet på, at IT (informationsteknologi) pludselig skulle være vigtigere end landbrug og industri? - Der skal vel stadig mad på bordet og hårde hvidevarer i hjemmene. - Thi vi kan jo ikke alle sidde foran en computer og lave software eller sende e-mails og spam-mail til hinanden dagen lang! - Det kan intet samfund holde til, skønt det i nogen grad kan lade sig gøre at flytte de af billig (ufaglært) arbejdskraft udførte (rutineprægede) arbejdsopgaver til udlandet. - Ja, selv jobs, der kræver høje uddannelser, kan ofte udføres langt billigere af fremmed arbejdskraft! - Og påstanden om, at klasseforskellene kan forsvinde, uden at man afskaffer den private ejendomsret til produktionsmidlerne, er da også absurd! - Endelig siger man, at det ikke kun er (løn)arbejderne, der skaber værdierne, men også de såkaldte arbejdsgivere. - Hvem der giver, og hvem der tager, er der dog delte meninger om!

- Umiddelbart vil jeg mene, at hvis en kapitalist (efter at samtlige hans driftsomkostninger og udgifter til investeringer m.v. er trukket fra) f.eks. har 5 gange mere, end hans ansatte i gennemsnit får, til privatforbrug, og gennemsnitligt arbejder lige så længe som hver af nævnte ansatte gør, ja, så er den værdi, han selv reelt har skabt via sin personlige arbejdsindsats i virksomheden blevet opvejet (udlignet/modregnet) 5 gange af samfundet, idet dette (indirekte og som helhed) har ydet ham en overpris, der er 5 gange større end nævnte værdi, for at give nogle af dets medlemmer arbejde (som det jo kaldes). Og det er netop (og især) fordi samfundet (som abstraktion forstået) hele tiden gladeligt betaler sådanne overpriser (og tillidsfuldt donerer gaver på pengemagtens alter i form af lave (selvskabs)skatter, veluddannet arbejdskraft og andre privilegier, for om muligt at opnå lidt velfærd og beskæftigelse), at kløften mellem rig og fattig vokser, hvilket det stigende antal monopoler, butikskæder og multinationale selskaber jo også vidner om! - Dertil kommer andre faktorer som f.eks. en omfattende spekulation i værdipapirer og fast ejendom, der ligeledes bevirker, at samfundet går glip af enorme summer. - Ublu avancer, gebyrer, kreditter og renter samt ågerpriser på de fleste varer og tjenesteydelser er også hverdagskost i de kapitalistiske samfund. - I dag har vi maskiner til stort set alt, og alligevel er der ikke nok til alle; kagen er stadig ikke stor nok og bliver det vel aldrig! - Hvem vil påstå, man skal være ekspert (politisk kommentator, nationaløkonom, økonomisk vismand, politiker, atomfysiker eller rocket scientist, som det vist hedder på engelsk), for at kunne indse, hvad der er det egentlige problem, og hvad der blot er symptomer (følgevirkninger). - Kunne problemet være, at vi bare ikke vil dele med hinanden, som Mother Teresa i sin tid sagde (hverken det eksisterende arbejde eller de skabte værdier)? - At det især er den for kapitalismen så karakteristiske (internationale) konkurrence og deraf følgende accelererede og uophørlige udvikling af ny teknologi (der overflødiggør arbejdskraft langt hurtigere end uddannelsesinstitutionerne kan genuddanne eller opkvalificere folk til nye arbejdsopgaver) samt den daglige underbetaling af lønarbejdere over alt på kloden, som efterhånden proletariserer flere og flere mennesker og på verdensplan skaber voksende stress, subsistensløshed, terror, kriminalitet og elendighed, kan der næppe herske nogen tvivl om.

- Da de sidstnævnte fænomener således er symptomer eller følgevirkninger og ikke årsager, må man enten være meget ubegavet eller følelsesmæssigt afstumpet, hvis man tror, løsningen består i at bygge flere og større fængsler, få mere politi på gaderne og bekæmpe terrorisme med vold og militære midler etc. - At verdenssamfundet af menneskerettighedshensyn måtte gøre noget ved Talibanregimet i Afghanistan og Saddamstyret i Irak, kan jeg godt forstå, men at det skulle være nødvendigt (på det nærmeste) at bombe disse lande tilbage til stenalderen og slå en masse mennesker ihjel i en erklæret jagt på masseødelæggelsesvåben, som øjensynligt aldrig har eksisteret, har jeg fortsat meget svært ved at acceptere.

- Samtlige forsøg på med pisk (og umyndiggørelse) fremfor gulerod (og imødekommenhed) at overvinde de kulturelle (integrationsmæssige), psykologiske og/eller intelligensmæssige barrierer, der gør, at mange mennesker enten ikke kan eller ikke vil følge med kapitalismen, er efter min opfattelse at ligne med symptombehandling. - Det gælder tiltag som tvangsaktiveringer, økonomiske sanktioner, perspektivløse frihedsberøvelser og henrettelser etc. - Det er ganske enkelt dårlig pædagogik, som kun skaber modvilje, sygdom og fremmedgørelse m.v., og som også ud fra en samfundsøkonomisk betragtning må siges at være uhensigtsmæssig, i hvert fald på længere sigt!

- De vedholdende bestræbelser (fra politisk side) på at proppe mere og mere lærdom ind i hovedet på folk, forstået på den måde, at de nu ikke længere kan nøjes med at uddanne sig for livet, men livet igennem må være indstillet på at skulle dygtiggøre sig, med det resultat at arbejdslivet samtidig bliver ét langt uddannelsesforløb, er da også ved at tage overhånd (og nok en væsentlig forklaring på, at stress er blevet en folkesygdom)! - I dag tales der om nødvendigheden af så tidligt som muligt at anvende konsekvenspædagogik i folkeskolen - et behavioristisk (adfærdspsykologisk) koncept (der vist oprindeligt blev udviklet med det formål at beskrive dyrs reaktioner på diverse stimuli), og hvis bærende idé er en forestilling om, at belønning og straf er de altafgørende adfærdsregulerende faktorer!

- Det, man åbenbart vil med denne pædagogik, er at gøre det krystalklart for børnene, at hvis de agerer på bestemte af lærerne og andre opdragere anbefalede måder, så har de en chance for at få succes i livet, dvs. blive belønnet. - Hvis de omvendt ikke (nu som senere) gør, hvad der bliver sagt, er der (stor) risiko for, at de får fiasko og/eller ender som tabere eller sociale tilfælde i fremtidens konkurrencesamfund, hvor der øjensynligt kun vil være plads til de mest intelligente (videbegærlige, lærenemme), fleksible (omstillingsdygtige) og ambitiøse (konkurrencemindede) etc. - kort sagt: de i enhver henseende bedst tilpassede eller egnede, som Darwin kaldte det! - Og skulle de pædagogiske tiltag vise sig nytteløse, kan man jo altid behandle børnene (eller for den sags skyld hele befolkningen) med psykofarmaka og/eller adfærdsregulerende genterapi, hvilket ganske vist (ifølge sagens natur) vil indebære en indgriben i folks arvemasser og en systematisk fjernelse af eventuelle for kapitalismen uønskværdige gener/arveanlæg. Jo, perspektiverne er mangfoldige og skræmmende!

- En kendt dansk (og efter sigende overordentlig intelligent) professor i udviklingspsykologi og eugenik, dvs. arve-/racehygiejne (Helmuth Nyborg) har i de senere år gentagne gange lanceret det kontroversielle synspunkt, at japanere (generelt) er mere intelligente end (hvide) europæere, og at disse (generelt) er mere intelligente end (sorte) afrikanere, samt at mænd (generelt) er mere intelligente end kvinder etc. - Samme professor har i øvrigt for nylig (vi skriver stadig år 2003) peget på intelligenshygiejne (hvilket for ham vil sige succes-

hygiejne) som et middel til at løse nogle af verdens mest presserende problemer, dvs. fattigdom (fødevaremangel, hungersnød), sygdom, uvidenhed (analfabetisme), kriminalitet og terrorisme etc.

- Hvis man via succeshygiejniske avlsprojekter vil undgå at skabe mennesker, som af den ene eller anden grund ikke kan leve op til kapitalismens forskruede krav, og som derfor er disponeret for at blive tabere, dvs. syge, fattige og/eller kriminelle etc., så er man (forudsat at det overhovedet kan lade sig gøre, hvilket jeg ikke mener, det kan) enten godt i gang med at afskaffe kapitalismen (da denne jo forudsætter, at der skal være såvel tabere som vindere), eller også er man i færd med at etablere nogle samfund, der (for nu at bruge et klassisk eksempel) mere svarer til science-fiction-forfatteren Aldous Leonard Huxley's fagre, nye verden, i hvilken såkaldte alfaer, betaer og gammaer (specialdesignede reagensglasindivider) varetager forskellige arbejdsfunktioner lige fra de usleste kulijobs til de mest avancerede og ansvarskrævende opgaver, og mon ikke de, der i dag sidder på flæsket, vil være mest interesserede i at finansiere den sidst skitserede løsningsmodel, hvis det endelig skulle komme så vidt? - Jo, kreativiteten kender ingen grænser, når det drejer sig om at række kapitalismen, denne kræftsvulst på jordkloden, en hjælpende hånd!

Da intelligens efter min opfattelse er noget, der eksisterer på mange forskellige planer (niveauer) eller i mange forskellige grader, og desuden skabes/udvikles langsomt/gradvist gennem adskillige inkarnationer, og altså ikke opstår ud af den blå luft eller fra den ene dag til den anden ved at man manipulerer med nogle gener, er det for mig at se en illusion at tro, at man bare kan fabrikere flere intelligente og færre mindre begavede mennesker og på den måde skabe en bedre verden etc. - Mon ikke det i realiteten, i fald det overhovedet kunne lade sig gøre (teknologisk som praktisk/politisk), ville svare til at slå alle eller et bestemt antal børn med en intelligens under et vist niveau ihjel og så lade de øvrige, dem med de nyttige (eftertragtede) gener, overleve? - Efter min mening er det dels umoralsk/uetisk, dels himmelråbende naivt at tro, at man i længden ville kunne slippe ustraffet fra noget sådant. - Mon ikke ethvert intelligent og rettænkende menneske godt inderst inde ved, at den slags hævner sig på sigt - og at Jesus dermed havde ret, når han hævdede, at man høster det, man sår, samt at den der (på den ene eller anden måde) griber til sværd, selv skal omkomme ved sværd?

I dag er det en udbredt opfattelse, at vi kun lever én gang, og at det derfor gælder om at få mest muligt ud af livet i enhver henseende. If you want something then go for it and grab it, synes mottoet at være. Og da de færreste (hvadenten de nu er socialister eller liberalister) tror, de først får deres løn i himlen eller straf i helvede (hvis de da ellers lader sig anfægte af slige religiøse overvejelser), er det kun forståeligt, de fleste søger at ruste deres børn bedst muligt til at klare de udfordringer, de forestiller sig vil præge fremtidens konkurrencesamfund. Her er filosofien, at alt vil komme til at gå endnu hurtigere, og at konkurrencen om at være bedst og mest effektiv vil blive skærpet yderligere på alle niveauer, hvorfor det i dag ikke kan gå hurtigt nok med at lære de stakkels børn og unge alt det, man regner med, de vil få brug for at vide og kunne, når de engang bliver voksne. Således ser mange helst, at børnene allerede kan læse, skrive og regne, når de kommer i skole, og det er vel også i tråd med nævnte filosofi, at man nu taler om at indføre engelsk allerede fra 3. klasse, ligesom IT- og internetkendskab m.v. i dag anses for helt uundværlige forudsætninger, hvis man vil undgå at ende som et nul eller en såkaldt taber etc. - Imidlertid gør man efter min mening regning uden vært, idet man overser det faktum, at ethvert individ fødes med sin egen dagsorden (agenda). Om man bliver bistandsklient eller bankdirektør, afhænger

således først og fremmest af, hvad man som menneske selv ønsker og kan lære mest af, dvs. hvad der udvikler én mest, og i langt mindre (om overhovedet nogen) grad af, hvilke kundskaber og færdigheder diverse opdragere har søgt at bibringe én i barne- og ungdomsårene. For mig at se gør man altså børnene og de unge en bjørnetjeneste (i dette ords oprindelige betydning, hvilket man jo nu - Gud bedre det - er nødt til at pointere, da bjørnetjeneste i dag kan betyde to vidt forskellige ting, fordi man har forsømt at lære nutidens børn og unge den oprindelige betydning, og de følgelig selv har opfundet deres egen diametralt modsatte betydning, der i dag er blevet så udbredt, at Dansk Sprognævn har autoriseret den! Resultatet er, at det danske sprog nu mangler et entydigt ord for det, man tidligere forstod ved en bjørnetjeneste. Det svarer jo til at indbilde børn, der ikke har lært, at to og to er fire, men som måske fejlagtigt mener, det er fem, at det sidste resultat kan være lige så godt/rigtigt som det første. Hvis flertallet mener det, er det nok rigtig! Mage til sindssyg pædagogik skal man da lede længe efter. Hvorfor så ikke for en gangs skyld bruge fjernsynet til noget fornuftigt og lave en kampagne, der fortæller folk, hvad ordet bjørnetjeneste i virkeligheden betyder, så man kan udrydde den opståede misforståelse, og derved undgå at skabe mere forvirring end højst nødvendigt? Det er jo flere gange blevet sagt for åben skærm, at ordet både kan betyde en dårlig tjeneste og en kæmpetjeneste, så det må alle vel formodes at vide i dag. Til gengæld kan ingen, når de hører det, være 100% sikre på, hvilken betydning det bliver brugt i! Det må man så gætte sig til ud fra sammenhængen, hvorfor risikoen for misforståelser desværre fortsat eksisterer. - At have en bjørn på er i øvrigt også noget negativt! Det betyder at være beruset, og det ligger vel i udtrykket, at man bliver gumpetung eller stiv (usmidig/kluntet) som en bjørn af at drikke for meget! - Om ordet bjørnetjeneste har fået sin nye, positive betydning, fordi det leder tanken hen på amerikanske udtryk som a big bear hug, dvs. et kæmpek nus, ved jeg ikke, men kedeligt er det i hvert fald, at vi ikke længere har et entydigt ord for det, man tidligere forstod ved en bjørnetjeneste)!

- Men for nu at vende tilbage til sagens kerne, så mener jeg altså, at vi gør børnene og de unge en bjørnetjeneste (i ordets oprindelige, negative betydning) ved at fokusere så meget på alt det, vi forestiller os, de skal kunne, for at blive til noget i fremtidens globaliserede samfund. - Vi skulle hellere bruge tid og kræfter på at indskærpe dem nødvendigheden af at blive kærlige, uselviske og samarbejdsvillige (modsat konkurrencemindede), for hvis vi opdrager dem til at blive vindere (der - som ABBA udtrykte det - takes it all), opdrager vi dem jo samtidig til at mene, det er i orden, at nogle andre bliver tabere, samt at det er mere vigtigt, at vores eget velfærdssamfund bliver bevaret, end at nogle andres gør det, idet det jo er for at bevare velfærdssamfundet og vores placering i den internationale konkurrences førerfelt, at vi går så højt op i alt det, de skal lære, med det resultat, at de i mange tilfælde bliver frustrerede (uharmoniske) og ulykkelige børn og unge, som hverken lykkepiller eller anden medicin kan hjælpe! - Alt har konsekvenser, og mon ikke vinderne altid (i sidste ende) betaler en højere pris, end de såkaldte tabere, da den, der ler sidst, jo ler bedst, og eftersom enhver sejr, der opnås på bekostning af andre, kun kan opnås, ved at man sætter sin menneskelighed over styr, dvs. sælger (ud af) sin sjæl, og siden kun kan se frem til den dag, hvor man nødvendigvis må høste konsekvenserne af sine egne ugerninger, også selvom disse er begået i den hellige, internationale konkurrences navn og for velfærdssamfundets skyld etc!

Spørgsmålet er imidlertid, om vi overhovedet ville kunne leve på jorden, med de begrænsninger, vi nu har, uden at gå på kompromis med vore drømme eller det, vi dybest set finder rigtig og ideelt. Jeg tror det ikke! Og det er vel i erkendelse heraf, at vi ofte vælger at for-

nægte vore inderste følelser eller overhøre den (samvittighedens) stemme, som fortæller os, hvad der er rigtigt og forkert, godt og ondt etc. Og mon ikke det også er grunden til, at der (for nu at sætte tingene på spidsen eller være lidt kynisk) groft sagt findes to slags mennesker: svinene og de perverse. Hvor svinene er svin, for at undgå at blive perverse, er de perverse perverse, for at undgå at blive svin! Mens de perverse tackler deres begrænsninger på mere socialt acceptable måder end svinene, er de til gengæld mindre ærlige eller mere hykleriske end disse. Så alt i alt er forskellen vel (humoristisk udtrykt) ens!

- Af og til spørger man sig selv, om den visdom der lå i gamle talemåder (som den der ler sidst, ler bedst eller hastværk er lastværk) efterhånden er gået helt tabt. - Man skulle næsten tro det, når man hører folk snakke om moderne managementteorier og konsekvenspædagogik m.v. - Men burde erfaringen ikke for længst have lært os, at det langt fra altid er dem, der klarer sig bedst i skolen, der også klarer sig bedst i voksenlivet. - Hvem kender ikke adskillige eksempler på, at de første er blevet de sidste og omvendt, at folk, der engang var højt på strå, endte i beskedne kår, og måske blev rigeagtet (ydmyget), fordi de tidligere havde ophøjet sig selv osv? - I øvrigt tror jeg, der på sigt vil blive endnu færre, som evner at skrive og tale et korrekt dansk, hvis man beslutter at indføre engelsk fra og med 3. klasse. Mon ikke det ville være klogt at lære eleverne den danske grammatik først!

- På et tidspunkt arbejdede jeg på et fritidshjem, hvor børnene i tide og utide brugte betegnelsen klam eller klamt om hinanden og alt, hvad de ikke brød sig om. - Men ingen vidste øjensynligt, at ordet betyder kold og fugtig. - Da nytåret nærmede sig, skreg de som med én stemme: millennium, millennium, skønt der ikke var én eneste, som vidste, at dette ord betyder årtusinde etc! - I øvrigt bør man efter min mening være forsigtig med at opstille alt for detaljerede mål for, hvad eleverne skal kunne på forskellige klassetrin, idet megen udvikling foregår i spring, som af forskellige elever foretages på vidt forskellige tidspunkter. - F.eks. kan en elev, som klarer sig dårligt i folkeskolen, sagtens vise sig at blive en af de dygtigste i gymnasiet etc.

- I betragtning af, hvor mange bekymringer og/eller dårlige nerver det vil kunne give såvel lille Peter som dennes forældre, når disse bliver klar over, at deres søn hører til i den tunge ende af klassen, der altså ikke lever op til de fastsatte minimumskrav eller opfylder de gældende delmål, og som derfor nødvendigvis må gøres til genstand for en forstærket og måske uhensigtsmæssig pædagogisk indsats, ja, så bør man nok tænke sig om en ekstra gang, inden man indfører alt for mange eller skrappe, faglige checkpoints!

- For mig at se er det især vigtigt, vi hjælper vore børn og unge med at finde sig selv samt deres såkaldte rette hylde. - Dermed mener jeg: hjælper dem med at blive bevidste om, hvad de ønsker sig af livet, samt hvilken rolle de egner sig bedst til at spille. - I orienten har man et begreb, der hedder dharma, og som de fleste sikkert kender fra tv-serien Greg og Dharma. - At leve i overensstemmelse med sin dharma vil sige at leve på en for én selv og alt andet i universet optimalt udviklende og dermed hensigtsmæssig måde.

I gamle dage - før verden gik af lave - var det efter sigende det indiske kastesystems fornemste opgave at sikre, at enhver fik mulighed for at leve i overensstemmelse med sin dharma. - Hvis det helt rigtige for en disinkarneret sjæl f.eks. var at blive skomager, ville vedkommende automatisk blive født ind i en skomagerfamilie etc. - Og således mentes alt i flere af fortidens mere statiske samfund at være indrettet på bedste vis eller til alles bedste (i hvert fald ifølge de autoriserede forklaringer)!

I vores del af verden er det nærmeste, vi kommer et sådant ideal, vel de af Adam Smith (1723-1790) udformede ideer om en klassisk/ren kapitalisme, der imidlertid forbliver en abstraktion (i betydningen et tankefoster eller en idealforestilling). - Det var den etisk/utopiske økonom Adam Smith, der formulerede den laissez-Faire-filosofi, at enhver var sin egen lykkes smed, og at man ved at give alle lov til at være deres egne lykkesmede, ville kunne skabe en slags idealsamfund, hvor alt nødvendigvis ville regulere sig selv til alles bedste. - Som antydnet blev hans forestillinger aldrig til virkelighed, men kom vel denne nærmest umiddelbart efter feudalismens fald, dvs. i handelskapitalismens tid eller da kapitalismen var i sin vorden, hvor Adam Smith netop levede og virkede. - I industrialiseringens barndom viste kapitalismen med dens børne- og fabriksarbejde for alvor sit skumle fjæs. - Siden har man søgt at bilde os ind, at blandingsøkonomi skulle være sagen. - Imidlertid har nationalstaterne spillet fallit, hvor det drejer sig om at løse de problemer, som den på jungleloven funderede kapitalistiske produktionsmåde uvægerligt skaber. - Derfor er blandingsøkonomien i dag på vej ud, og fremover bliver det vel monopolerne og de multinationale selskaber, som sammen med EU og andre overstatslige organer kommer til at sætte dagsordenen med det formål at sikre kapitalismens overlevelse eller forhindre, at det hele går agurk (dvs. undgå et verdensøkonomisk sammenbrud og en 3. verdenskrig) etc. - Apropos kapitalismens sande natur, hvem husker så ikke, hvordan George W. Bush - efter at Enron-skandalen var begyndt at rulle i USA - stod frem på tv og (som den ulv i fåreklæder, han efter min opfattelse er) talte dunder til det amerikanske erhvervsliv med ordene: Ingen kapitalisme uden et menneskeligt ansigt! - Det er da utroligt, at nogen kan falde for denne middelmådigheds selvretfærdige bedemandsfjæs og hykleri. - Og mon ikke han igen fik vendt tingene på hovedet? - For er det ikke mere i overensstemmelse med sandheden at sige: Ingen kapitalisme uden et hæsligt ansigt, der skjuler sig bag en facade af forstillelse og forførelse? - Tænk blot på de tv-reklamer, vi dagligt præsenteres for, hvor unge mænd og kvinder med falske (forlorne) stemmer taler varmt for produkter, de garanteret ikke selv gider eje. - Det er jo til at brække sig over. - Et andet eksempel på tvivlsom forretningsmoral og bondefangeri er TDC's såkaldte serviceopkald til sagesløse kunder, som herigennem udsættes for det ene camouflerede salg fremstød efter det andet.

- Jeg vil vove den påstand, at det altid vil kunne lade sig gøre at aktivere/motivere et menneske, hvis man ellers formår at finde det helt rigtige arbejdsområde til vedkommende. Derfor er det (efter min opfattelse) en forkert og selvgod filosofi, som den borgerlige regering giver udtryk for, når den påstår, at nogen vil yde en ekstra indsats, mens andre af uforklarlige grunde (dovenskab, forkælelse, hvad ved jeg) ikke vil det, og at disse sidste derfor nu (vi skriver stadig år 2003) skal vide, at samfundet har taget skeen i den anden hånd og er begyndt at kræve noget for noget af dem, samt at de ikke vil blive belønnet i samme grad som de flittige, der yder en ekstra indsats, idet det jo skal kunne betale sig at arbejde, som man siger! - Da man altid har kunnet opnå noget nær fuld beskæftigelse i højkonjunkturer, hvor der var jobs nok til alle, kan problemet vel ikke være, at nogle kun vil nyde og ikke yde? - Men syndebukke kan man selvfølgelig altid bruge. - I øvrigt er det bemærkelsesværdigt, at når det drejer sig om erhvervslivet og forretningsverdenen, så gælder der tydeligvis helt andre regler. - Thi, skønt de i jagten på forbrugernes penge hylder det princip, der hedder så meget som muligt for så lidt som muligt, og f.eks. ofte sælger såkaldte udsalgsvarer til overpriser, bliver de alligevel altid forkælet og friholdt for byrder, som lønmodtagerne så må bære. - Fra borgerlig side synes man således ikke, det er rimeligt, at erhvervslivet skal betale noget til ungdommens praktikpladser. - Det ville jo være at straffe dem, der til daglig prøver at tage røven på det store flertal, og det går skam ikke! - Jo, det er sandelig borgerlig konsekvenspædagogik det her!

- I betragtning af, at vi lever i et hierarkisk opdelt konkurrencesamfund, hvor mange mennesker dagligt kommer til kort eller oplever, de i en eller anden forstand bliver tabere, er det vel heller ikke så mærkeligt, at nogen af og til resignerer eller får den indstilling, at det ikke er umagen værd at knokle derudad eller gøre en ekstra indsats. - Og naturligvis er det primært dem, der varetager (eller kun har mulighed for at komme til at varetage) dårligt betalte, ensformige og nedslidende jobs (som f.eks. rengørings- og slagteriarbejde), og som tilmed har de ringeste (om overhovedet nogen) muligheder for at avancere, der får at vide, at de skal tage sig sammen og gøre en ekstra indsats! - Ellers bliver der skåret i dagpengene eller bistandshjælpen. - I praksis skærer man under alle omstændigheder! - Således må indvandrere, som ikke kommer i arbejde i løbet af det første år, de opholder sig i landet, i hele denne periode nøjes med en såkaldt starthjælp (introduktionsydelse), der kun udgør 2/3 af bistandshjælpen, og som næppe har nogen beskæftigelsesfremmende effekt, men fortrinsvis er en politisk motiveret, diskriminerende foranstaltning, der rammer en i forvejen udsat gruppe unødigt hårdt. - Forslaget om at reducere dagpengeperioden (på 5 uger) for folk, der tjener over 27.000 kr. om måneden, fik man imidlertid hurtigt pillet af bordet, da der i hele landet lød et ramaskrig pga. dette tiltag. - Man ville jo for alt i verden ikke miste stemmer blandt kernevælgerne. - Jo, det er borgerlig konsekvenspædagogik, der vil noget! - For nylig hørte jeg i tv om en kommune, der brystede sig af at have skaffet nogle af sine bistandsklienter arbejde på et lokalt slagteri. - Gad vidst, hvor mange af arkitekterne bag dette indslag, som både blev kaldt en succeshistorie og et eksempel på vellykket aktivering, der selv ville bryde sig om at arbejde på et slagteri, hvor man som bekendt risikerer at blive nedslidt på ganske få år, medmindre man har en ualmindeligt stærk fysik. - De heldige bistandsklienter havde sandelig fået noget at stå op til om morgenen!

- Jeg har netop overværet Anders Fogh Rasmussens nytårstale (vi skriver dermed år 2004)! Og det var beskæmmende at høre en statsminister, der åbenbart dårligt ved, hvad han selv mener, fordi han har så travlt med at tilpasse ethvert af sine udsagn til det, han af fokusgrupper, analyseinstitutter og spindoktorer m.fl. har fået at vide, den danske befolkning vil høre! - De eneste, der blev kritiseret, var de indvandrere, som lever i ghettoer, og som ikke taler ordentligt dansk og ikke har fået fodfæste på arbejdsmarkedet. - Disse mennesker blev kraftigt opfordret til at følge det eksempel, som mere succesrige indvandrere havde sat ved f.eks. at skabe egne virksomheder eller udmærke sig inden for sport eller politik. - Ikke et ord var der til erhvervslivet om at vise social ansvarlighed. - Anders Fogh Rasmussen undgik som sædvanlig med stor behændighed at træde nogen af dem, der senere ville kunne bringe ham til fald, over tæerne. - Vorherre bevares. - Skam dig, statsminister! - Ambitionen om at gøre Danmark til en førende nation på højteknologiområdet blev naturligvis endnu en gang luftet, og danske computerspil, der i dag sælges overalt i verden, blev rost til skyerne. - Jeg antager, statsministeren bl.a. tænkte på Hitman-spillene, der giver børn i alle aldre mulighed for at agere lejemorere! - Vigtigst er det naturligvis, at det, vi producerer, er en salgssucces! - Kan vi bare blive storleverandører af svinekød, pelsværk, medicin, våben(systemer) og krigsspil, så er vi sandelig nået langt!

I øvrigt er hele denne noget-for-noget-politik, som den siddende borgerlige regering søger at effektuere, efter min mening ganske forfejlet. - Selvfølgelig kan man med en vis ret sige, at den ene tjeneste er den anden værd, og at man må yde, før man kan nyde etc. - Men mon ikke det generelt er mere frugtbart at hylde princippet om at give betingelsesløst (uden bagtanker eller forventninger om at få noget til gengæld) samt af et godt hjerte? - Thi eksemplets magt er vel ikke at foragte, og desuden vil man altid få det, man giver, igen! - Det er i hvert fald min erfaring. - Imidlertid kan det sagtens komme fra en helt anden

kant, end man måske håber og forestiller sig. - Men hvorfor blande sig i (eller bekymre sig om) det, når man i alle tilfælde får det igen? - Hvad mere kan man med rimelighed forlange? - Det holder da ikke en millimeter, vil nogen måske indvende, og det er da også korrekt, at man (i perioder) kan have den oplevelse, at utak er verdens løn (eller at man befinder sig på øretævernes holdeplads) etc. - Men mon ikke det så skyldes, at man har en karmatisk gæld, der blot skal betales, før man igen kan begynde også at modtage eller få?

- Hvis man fra borgerlig side virkelig mener, det skal kunne betale sig at arbejde, hvorfor går man så ikke ind for ligeløn? - Samme løn for én times arbejde, uanset hvad man laver! - Og så kunne man jo, for at bringe balance i tingene, give de mennesker, der ønsker at tage en længere varende uddannelse, for at få et ekstra spændende job, løn, mens de studerer. - Mon ikke det kunne anspore rigtig mange til at gøre en ekstra indsats, selvom der sikkert stadig ville være et mavesurt mindretal, som uden de økonomiske incitament og fordele, de i dag er forkælet eller privilegeret med, ville miste motivationen og lysten til overhovedet at røre en finger?

- Nogen vil måske hævde, det er idealistisk overbudspolitik, jeg kommer med, eller at det er let nok at kritisere, men straks sværere f.eks. at få en finanslov til at hænge sammen, samt at det altid er politikerne, der sidder tilbage med aben, fordi de umuligt kan gøre alle tilfredse. - De skal jo være overdommere i det hundeslagsmål om samfundskagen, som løbende finder sted etc. - Imidlertid er det endnu lettere at forholde sig ukritisk til den verden, man lever i, og/eller altid tilslutte sig det brede flertals synspunkter (eller blot stole blindt på de såkaldte eksperter). - At det (som jeg af og til har hørt) skulle være billigt eller ekstrabladsagtigt at kritisere politikerne, bare fordi man er uenig i deres dispositioner, kan jeg selvfølgelig slet ikke acceptere. - For hvis man ikke må kritisere dem, når man er uenig med dem (eller medmindre man er parat til og har forudsætninger for at gå ind i en længere nationaløkonomisk diskussion etc.), hvornår må man så kritisere dem?

- Naturligvis skal man ikke lade sig tryne af den slags arrogante argumenter, der i øvrigt er helt på linie med de holdninger, den radikale politiker Lone Dybkjær for nogle år siden (vi skriver stadig år 2004) fremførte i det ene debatindlæg i dagbladene efter det andet, nemlig at bevægelserne (mod EU etc.) var uansvarlige og et problem, fordi de ikke ville stille op til folketinget! - Som om vi her i landet hverken har ytringsfrihed eller ret til at prioritere udenomsparlamentarisk arbejde højere end parlamentarisk indflydelse. - Ok, hun har selvfølgelig lov til at mene, at græsrodderne på den måde ville kunne opnå endnu større indflydelse, samt at det er i EU, de afgørende beslutninger træffes etc.

- Imidlertid er vores demokrati jo netop repræsentativt, fordi vi (under kapitalismen) ikke alle kan være politikere, idet der også skal være nogen til at holde produktionen samt den offentlige og private debat i gang! - Desuden er det kun godt og nødvendigt, at nogen holder fanen højt og ikke er til fals for ussel mammon. - Thi det voksende antal levebrødspolitikere, pragmatikere, spindoktorer og andre lakajer for kapitalismen er efter min opfattelse et langt større problem, som man hellere skulle diskutere og gøre noget ved. - Man kunne f.eks. indføre en bestemmelse om, at disse menneskers løn aldrig måtte overstige gennemsnitslønnen på omkring 23.000 kr. om måneden, for vi ved jo alle, hvordan det ofte går med folks integritet og idealer, når først de får mulighed for at score kassen! - Mon f.eks. modstanden mod atomkraft havde vokset sig så stor, hvis OOA (organisationen til oplysning om atomkraft) og andre tilsvarende græsrodsbevægelser primært havde kæmpet en parlamentarisk kamp? - Jeg tror det ikke! - I dag kan stort set alle (selv højrefløj)

eller de borgerlige) se, at atomkraft er noget lort, og det er bl.a. takket være folk, som i å-revis har været trofaste mod deres idealer og undladt at involvere sig alt for meget i det autoriserede magtspil eller det, der med et fint ord kaldes realpolitik. Nej, elitære, udemokratiske og gennemkorrumperede projekter som EU skal såmænd nok overleve sig selv, skønt de kan være sejlvivede nok. Gad i øvrigt vidst, hvor mange af de, som arbejder i disse regier, der fortsat ville mene, det er den eneste fornuftige vej frem, hvis de fra i morgen skulle nøjes med en gennemsnitsløn? Før de selv gennemtrumfer noget sådant og begynder at føre en anderledes socialt retfærdig politik, tror jeg dem ikke over en dørtærskel!

- Inden jeg fortsætter mit felttog mod kapitalismen, vil jeg endnu en gang kort behandle nogle af de oftest fremførte argumenter for denne ideologi eller måde at organisere samfundsproduktionen på. - F.eks. siges det tit, at socialismen er kuldsejlet overalt, hvor den er forsøgt praktiseret, bl.a. i Østeuropa og det tidligere Sovjetunionen, fordi befolkningerne i disse områder ville have borgerlige frihedsrettigheder, forbrugsgoder og i det hele taget materiel velfærd (eller økonomisk vækst) etc. - Spørgsmålet er imidlertid: Har folket (for nu at bruge et lidt gammeldags ord) så fået det, de ville have, og kan alle være bare nogenlunde tilfredse med det, de har fået? - Eller er det primært den russiske (østeuropæiske) mafia og de såkaldte nyrige, der har grund til at være glade? - Det kan tilhængerne af kapitalismen jo passende spørge sig selv om? - Jeg skal ikke gøre mig til ekspert, men jeg synes da ofte, man hører om utilfredshed, samt at folket (eller dele af folket) ønsker sig tilbage til det gamle system, øjensynligt fordi dette trods alt generelt gav større tryghed og stabilitet - økonomisk som psykologisk og socialt! - Hvem har f.eks. ikke hørt om den kummerlige tilværelse, Sankt Petersborgs mange tusinde gadebørn (og andre subsistensløse) dagligt må friste osv? - Men med tiden kan det da godt være, at flertallet får stablet nogle tålelige demokratier på benene og bliver tilfredse med de nye tilstande, og så må de jo bare efter bedste evne tilfredsstille deres sult efter materiel velfærd, forbrugsgoder, fornøjelser og hele svineriet, indtil de ikke længere ser det som livets vigtigste formål. - At der er ting, man sent/aldrig bliver mæt af, ved jeg naturligvis godt. - Det gælder bl.a. fysiske/mentale udfordringer, en række basale livsfornødenheder samt de såkaldt varige forbrugsgoder (møbler, vaskemaskiner, biler etc., som vi overalt i de industrialiserede lande er nødt til at anskaffe os gang på gang, fordi de slet ikke er så varige endda), men ser vi på verden som helhed, tror jeg, det generelt og på sigt vil vise sig nødvendigt at producere langt færre varettyper og så til gengæld gøre dem, vi fremstiller endnu bedre, mindre forurenende og mindre ressourceforbrugende i enhver henseende! - Måske kan drømmen om at realisere et overordnet, fælles mål, som for alvor gavner hele menneskeheden heller aldrig slukkes! - Den bliver vi forhåbentlig aldrig mætte af at nære! - Man kan med rette spørge, hvad vi dog skal med f.eks. køleskabe, der holder øje med vores madforbrug, og tøj med indbyggede diktafoner (dvs. såkaldt intelligent design), når (mange af) de jakker og benklæder, der går for at være åndbare samt vind- og vandtætte etc. stadig ikke er det!

- Et andet argument for kapitalismen, som man ofte hører, lyder således: I betragtning af hvor godt det går i de kapitalistiske lande, og i betragtning af, at udviklingen har gjort Karl Marx' visioner om en socialistisk verden til skamme, idet proletarietets diktatur intet sted har afløst kapitalismen, men udelukkende er opstået i kølvandet på feudalismen (jvf. f.eks. det tidligere sovjetunionen), så er det vel efterhånden på tide, at vi tager kapitalismen til vore hjerter og begynder at tvivle på eksistensen af dens dårligdomme eller (såkaldte) indre modsætninger etc? - At det er kapitalismen, der har tvunget socialismen i knæ og ikke omvendt, beviser imidlertid (for mig at se) kun, at verden foreløbig ikke er moden til socialismen (vel at mærke den klassiske/rene/ideelle socialisme, som den var tænkt af Marx)!

Hvor ufatteligt godt det går, er der vist delte meninger om. Og om vi med rette kan begynde at tvivle på eksistensen af kapitalismens indre modsætninger etc., afhænger vel helt af, hvad vi forstår ved dette begreb. Jeg mener: Er det ikke en af kapitalismens indre modsigelser, at den enkelte kapitalist - såfremt han uden problemer kan få den arbejdskraft, han til enhver tid har brug for og skille sig af med den arbejdskraft, han ikke har brug for, hvilket mange politikere jo kæmper for at effektuere - har en kortsigtet interesse i at holde arbejsslønningerne nede på et absolut minimum, dvs. give sine arbejdere en sulteløn, idet han jo når som helst kan ansætte nye folk og fyre de gamle, hvorimod kapitalistklassen som helhed har en langsigtet interesse i at sørge for at opretholde en både sund/stærk og veluddannet arbejdsstyrke, hvilket imidlertid forudsætter såvel gode løn- og arbejdsvilkår som ordentlige uddannelsesmuligheder etc. - Det er så her, staten kommer ind i billedet og (v.hj.a. bl.a. uddannelsessystemet og sundhedsvæsenet) sikrer, at arbejderklassen som helhed er effektiv, velkvalificeret og mobil etc. - Ja, ville vi i det hele taget have brug for staten, hvis kapitalismen var modsigelsesfri?

- De tilbagevendende kriser (som ifølge Marx hænger sammen med profitatens tendentielle fald) er vel også indbygget i kapitalismen? - Ifølge Marx er den menneskelige arbejdskraft den eneste (mer)værdi- og dermed profitskabende faktor (eftersom fortjenester på alle andre varer blot gør nogle rigere og andre tilsvarende fattigere, uden at samfundet som helhed beriges). - Så snart en arbejdsproces mekaniseres, mister det pågældende produkt uvægerligt en del af sin værdi, idet det herefter både kan fremstilles hurtigere og (dermed) billigere end tidligere, hvilket dybest set og kort fortalt (igen ifølge Marx) er årsagen til de tilbagevendende kriser. - Det er indlysende, at når eksempelvis en vare, der for 5 år siden var ret dyr at fremstille, i dag kan produceres for en slik, så bliver det i længden umuligt at tjene penge på den, medmindre der er et stort/vedvarende marked for den samt relativt få virksomheder (eller måske blot en enkelt gigant) om at producere den!

- Mig bekendt har de borgerlige økonomer aldrig været i stand til at give en fyldestgørende forklaring på de tilbagevendende kriser, skønt de fleste sikkert kan indse, de har med teknologiuudviklingen og dennes overflødiggørelse af arbejdskraft at gøre. - Til gengæld er de verdensmestre i søforklaringer, idet skurken den ene dag er de internationale konjunkturer, den anden skattetrykket, og den tredje ældrebyrden eller de dalende aktiekurser, som igen skyldes terrorismen etc. - Når man betænker, at der i kapitalismens historie har været adskillige børskraks samt to verdenskrige, der havde direkte rod i systemets problemer eller ustabilitet, kan det vel ikke benægtes, at den rummer og genererer adskillige modsigelser, som kræver konstant tilsyn, smøring og regulering m.v.? - Selvfølgelig har de internationale konjunkturer og andre landes økonomiske situation en afsmittende effekt, når vi f.eks. taler om kriser, eftersom vi jo handler med dem og heller ikke er helt selvforsynende, hvad råstoffer/naturressourcer angår. - Men den konstante snak om, hvor vigtigt det er, at vi hele tiden holder forbruget oppe (og økonomien/produktionen) i gang, er rent ud sagt utålelig og til at brække sig over. - Jeg tvivler på, at ret mange såkaldt almindelige mennesker forstår, hvorfor det skulle være så nødvendigt, skønt de generelt accepterer det! - Mens man stadig (dvs. i 2002 samt i begyndelsen af 2003) talte om, at opsvinget var lige om hjørnet, hørte vi gang på gang, at nu havde oraklet Alan Greenspan igen sanktioneret en rentesænkning, der skulle reducere kapitalisternes omkostninger ved at give dem bedre lånemuligheder, så deres investeringslyst kunne fremmes, og arbejdspladserne og købekraften dermed kunne bevares etc. Man ventede på, at det amerikanske lokomotiv skulle overvinde sine hosteanfald og trække os i gang. Og man venter vel stadig? Thi hver gang den amerikanske økonomi nyser, så bliver verdensøkonomien jo efter sigende forkølet!

- I slutningen af 2003 begyndte økonomerne igen at tale om et opsving, som ifølge de fleste skulle komme allerede i 2004, men lad os nu se! - 2003 blev generelt et godt år for aktionærerne, idet den borgerlige regering fik held til at pumpe lidt flere penge ud i forbrug (via sit asociale skattestop, der forinden var blevet finansieret gennem offentlige besparelser samt en nedprioritering af miljøet og ulandsbistanden). Indførelsen af afdragsfrie lån har vel også gjort sit, men samtidig steg arbejdsløsheden til ca. 183.000! - Og medregner man de pro-forma-aktiverede, og hvem der ellers er involveret i dette cirkus, nærmer den sig vel de 300.000. - Desuden har vi i 2003 været vidne til nye fænomener som f.eks. en rekordhøj arbejdsløshed blandt akademikere, hvilket igen bekræfter min påstand om, at kapitalismen (pga. den skærpede internationale konkurrence og den deraf følgende intensiverede teknologiske udvikling) overflødiggør arbejdskraft i et hurtigere tempo, end uddannelsesinstitutionerne kan genuddanne (omskole/opkvalificere) folk til nye arbejdsopgaver etc. - Thi det er øjensynligt ikke nok at gøre uddannelserne mere erhvervsrettede. - De skal løbende og med stigende hastighed justeres efter erhvervslivets skiftende behov (der naturligvis langt hen ad vejen er umulige at forudse). - Og eftersom denne tilpasning altså kun i begrænset omfang er lykkedes, har vi i dag fået endnu flere såkaldte nyfattede, hvilket bl.a. vil sige arbejdsløse akademikere og enlige forsørgere på SU, som har meget ringe (om overhovedet nogen) muligheder for få et job, når eller hvis de engang bliver færdige med deres uddannelse. - Dertil kommer ældre, som kun har folkepensionen at leve af, bistandsklienter og/eller hjemløse samt andre (såkaldte) marginaliserede grupper. - I betragtning af den borgerlige regerings manglende evne til at forudse og afværge disse problemer får den nok meget svært ved at nå sit erklærede mål, at bryde den sociale arv, så selv en bistandsklient kan blive bankdirektør (som Anders Fogh Rasmussen vist på et tidspunkt udtrykte det). - Jeg mener: Hvad nytter det, at man kan tage en akademisk eller videregående uddannelse, hvis der hverken er job- eller avancementsmuligheder i den?

- Personligt tvivler jeg på, der kommer et reelt opsving, før en ny, epokegørende teknologi (som EDB-/IT-teknologien efter min mening var) igen ser dagens lys. - Ser vi på udviklingen siden 2. verdenskrig, har kriserne og opsvingene vel gennemsnitligt været hhv. 10 og 5 år - 10 magre år fulgt af 5 fede etc! - Så mon ikke Anders Fogh var lidt for optimistisk, da han i sin nytårstale lovede fremgang i 2004? - Men måske var det aktionærernes og ikke de arbejdsløses fremgang, han talte om! - Efter min mening overser man den psykologiske (mættelsesmæssige) faktor. - Jeg tror, den har (og især i fremtiden vil få) en langt større betydning, end de fleste i dag nok regner med. - Desuden er det vel naturligt, at købelysten og forbruget i perioder mindskes. - Der er jo naturlige grænser for den slags, og hvad nytter det at have en økonomi, som er ved at krakelere, hver gang det sker? - Forestil dig, kære læser som et tankeeksperiment, at der fra nu af og fremover ville være en uophørlig vækst. - Hvad ville der ske? - Vi ville alle inden længe dø af stress/hjertestop!

- Hvordan kan den borgerlige regerings såkaldte værdikamp (for mere liberalisme og mindre smagsdommeri m.v.), være til gavn/beskyttelse for den enkelte og sætte individet i centrum, når man med den ene hånd sænker spirituspriserne og på motorvejene hæver fartgrænsen til 130 km/t, så folkesundheden forringes, mens man med den anden hånd prøver at liberalisere sygehussektoren og etablere frit sygehusvalg med det erklærede formål at nedsætte ventetiderne på operationer/indlæggelser etc? - Hvilke værdier kæmper man for? - Eller er man udelukkende behersket af dobbeltmoral? - Man skulle tro det! - Er den såkaldte værdikamp, når alt kommer til alt, andet end nogle unge løvers umodne, inkonsekvente pubertetsoprør mod det, de ser som forstenede autoriteters håndhævelse af latterlige/bureaukratiske regler, restriktive normer og ubrugelige/forældede ideologier?

Selvfølgelig kan meget med fordel laves om (gøres bedre), men mon ikke smukt klingende begreber som liberalisering, privatisering og udlicitering m.fl. indebærer langt mere, end man umiddelbart skulle tro. - Ordet liberalisme er afledt af det latinske liber, der betyder fri. - Ifølge diverse ordbøger er liberalisme et samfundssyn (en politisk holdning), ifølge hvilken det er til alles fordel, at staten kun i begrænset omfang blander sig i den enkeltes initiativer/dispositioner/valg. - Og det lyder unægteligt godt, i betragtning af, at enhver form for statslig/amtslig/kommunal administration indebærer en risiko for, at borgerne må afgive en del af deres selvbestemmelsesret til såkaldte betonbureaukrater (skrankepaver, smagsdommere eller selvbestaltede eksperter) etc. - At plædere for en liberalisme som den Adam Smith talte om, er imidlertid at gå ind for jungleloven, der hylder den/de stærkes (dvs. lovløshedens) ret, og i dag er det vel kun den yderste højrefløj, der kan tilslutte sig noget sådant. - Det er naturligvis lidt af en tilsnigelse at definere socialismen som liberalismens modstykke, dvs. som ensbetydende med størst mulig statslig styring og indgriben i den enkeltes liv og frihed, hvilket mange ordbøger indirekte gør, øjensynligt fordi staten i en række tidligere, erklærede socialistiske lande suverænt baserede samfundsproduktionen på (centralstyret) planøkonomi. - Og naturligvis skriver sejrherrene både historien og ordbøgerne! - Men lad os se lidt nærmere på den nyliberalisme eller -konservatisme, som siden 70-erne har præget tankegangen i de fleste såkaldte vestlige demokratier.

Den nationaløkonomiske begrundelse for nyliberalismen finder vi i monetarismen (der er en såkaldt pengeteoretisk skole eller retning inden for nationaløkonomien). Monetarismens opfinder og mest fremtrædende fortaler er den amerikanske økonom Milton Friedman, der i 1976 fik Nobelprisen i økonomi for sine bidrag til forbrugsanalyse, monetær historie og teori samt afdækning af stabiliseringspolitikens kompleksitet. - Monetarismens tilhængere har genopdaget den nationaløkonomiske kvantitetsteori, hvis fader var den amerikanske økonom Irvin Fisher (1867-1947), ifølge hvem pengenes værdi bestemmes af forholdet mellem deres mængde og omsætningshastighed samt af den varemængde, de skal være med til at omsætte. - Ifølge Friedman og hans tilhængere, der af deres modstandere er blevet kaldt udbudsøkonomer, bør inflationen modvirkes gennem en begrænsning af seddeludstedelsen og den kredit, som udgør størstedelen af pengemængden. - Thi når pengemængden ikke overstiger produktionen, undgår man, at priserne stiger (og penge bliver mindre værd, hvilket jo er et umiskendeligt tegn på inflation). - Den løbske seddelpresse var især et problem i gamle dage, hvor flere stater ensidigt finansierede deres udgifter med lån fra deres nationale centralbanker i stedet for primært at gøre det via (opkrævede) skatter og afgifter. - Herhjemme er det (ifølge Bodil Nyboe Andersen) efterspørgslen, der suverænt regulerer, hvor mange mønter og sedler der skal være i omløb. - Endelig vil skattelettelser (ifølge monetaristerne) øge den enkeltes lyst til at arbejde, og hvis den offentlige sektor samtidig beskæres og det offentlige tilmed begynder at løfte (lette) flere af erhvervslivets byrder, vil produktionen vokse, hvilket igen vil resultere i indtægtsstigninger, så beskatningsgrundlaget i sidste ende forbedres etc. - Foreløbig er monetarismen bl.a. blevet afprøvet i USA, Storbritannien, Tyskland, Chile og Israel, og fra slutningen af 70-erne og op gennem 80-erne har den også vundet fodfæste i Europa. - Kritikken af monetarismen kommer primært fra de såkaldte keynesianere, som har videreudviklet den engelske økonom John Maynard Keynes' ideer, der (som allerede nævnt) bl.a. går ud på at forbedre økonomien ved at øge efterspørgslen, når denne er for lille (skønt en efterspørgsel, der overstiger udbuddet - alt andet lige - medfører prisstigninger og dermed inflation). - Ifølge Keynesianerne har den monetaristiske politik slået fejl flere steder og forårsaget arbejdsløshed og virksomhedslukninger. - Monetaristerne fremhæver imidlertid især de demografiske årsager til, at mange i dag står uden for arbejdsmarkedet etc.

Ordet inflation er afledt af latin og betyder oppustning. Ved inflation forstås en kraftig og generel prisstigning, der skyldes en forøget, samlet efterspørgsel, regnet i penge, efter tjenesteydelser og varer. Inflation muliggøres (som monetaristerne har påpeget) af en forøgelse af pengemængden. Inflation forringer pengenes værdi eller købekraft, hvorved værdien af eksempelvis obligationer, faste rente- og pensionsindtægter samt indeståender i pengeinstitutter formindskes. Når der er inflation, bevarer såkaldt værdifaste aktiver som aktier og fast ejendom deres værdi pga. pris- og kursstigninger, mens likvide gældsforpligtelser bliver mindre. Som oftest stiger erhvervslivets profitter med priserne, mens lønmodtagerne i Danmark frem til 1983 blev holdt nogenlunde skadesløse i kraft af den automatiske dyrtidsregulering (af lønnen), som fulgte reguleringspristallet.

I årene før statsbankerotten (1813) oplevede Danmark en meget markant inflation. Det samme gjorde Tyskland efter 1. verdenskrig. I Finland, Frankrig og Østeuropa var der inflation efter 2. verdenskrig. Nogle steder resulterede valutaernes værditab i en pengeudskiftning, der indebar, at hver 100 enheder af den gamle valuta blev ombyttet med 1 enhed af en ny. I nyere tid er noget tilsvarende sket på Island samt i Israel og visse sydamerikanske lande. - Fra midten af 1960-erne havde vi herhjemme en mild inflation med årlige prisstigninger på 6-8 %. I 70-erne efter oliekrisen steg inflationen til det dobbelte, men i begyndelsen af 80-erne faldt den noget igen. I løbet af 90-erne er inflationen gradvist blevet mindre: I 1997 var den på 2,2 % og i 1998 på 1,9 %. Ved sammenligninger af forskellige europæiske landes valutaer benyttes et EU-harmoniseret forbrugerprisindeks, der har sit eget specielle beregningsgrundlag. - Ifølge dette indeks lå Danmarks inflation på 1,1 % mellem december 1997 og december 1998, Tysklands på 0,4 %, Frankrigs på 0,3 % og Sveriges på 0 %. Det modsatte fænomen af inflation kaldes deflation. I slutningen af 1920-erne havde dansk erhvervsliv trange kår pga. deflation.

I dag (vi er i januar, 2004) har flere danske eksportvirksomheder (bl.a. svinekødseksportørerne) problemer, fordi euroen, som kronen (via ØMU-samarbejdet) er bundet til, er meget stærk i forhold til dollaren, hvis relative fald gør, at det ofte er billigere for (f.eks.) USA selv at producere de varer, man tidligere importerede, og denne tendens forstærkes af, at Kineserne på flere områder er blevet vore konkurrenter! Til gengæld er bl.a. den benzin og olie, vi køber i USA blevet billigere end før. - NB. I kraft af en særaftale (EMR II) af september 1998 blev den danske krone bundet til euroen med en udsvingsmargen på +/- 2,25 %.

Da store og/eller pludselige valutakursændringer generelt har en negativ virkning på bl.a. prisdannelse, udenrigshandel, internationale betalinger, produktion og økonomisk politik, har diverse grupper af industrilande siden 2. verdenskrig samarbejdet om at kontrollere deres valutakursers udsving. Således har et vigtigt element i EU-politikken længe været dannelsen af Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU), der i henhold til Maastricht-traktaten (1992), førte til skabelsen af den fælles valuta, euroen, som fra 1. januar 1999 erstattede den tidligere fælles enhed ECU-en. - For at undgå store kursudsving og valutarestriktioner som dem, der forværrede 1930-ernes verdensomspændende krise, søgte de vestlige industrilande med Bretton-Woods-planen af 1944, der bl.a. indeholdt udkast til Den Internationale Valutafond, at skabe en mere stabil konstruktion med amerikanske dollars som standard samt valutaer, der var indbyrdes konvertible (omvekselige). - Sovjetunionen deltog ikke i dette samarbejde, men skabte for Comecon-landene et valuta-system med rublen som grundlag. - De vestlige industrilandes samarbejde prægedes af en del vanskeligheder og begrænsninger. F.eks. er USA og Japan ikke bundet af aftaler med andre. I Europa førte det på Rom-traktaten baserede EF (De Seks, af 1957) til et

nært valutasamarbejde. Udvidelsen af EF (til De Syv) resulterede i et endnu tættere økonomisk og politiske samarbejde. I 1972 skabtes "valutaslangen", i 1979 EMS-samarbejdet (European Monetary System). Og den 1.8.1993 blev den stramme kursbinding ophævet, så EMS-valutaerne herefter kunne svinge med $\pm 15\%$ i forhold til fastlagte centralkurser. Med indførelsen af euroen opstod en ny situation, da Danmark, Grækenland, Storbritannien og Sverige sagde nej til at deltage i ØMU-samarbejdet. For vores vedkommende skete det efter en folkeafstemning i september, år 2000. Men som tidligere nævnt var den danske krone allerede i september 1998 blevet bundet til euroen gennem en sær aftale! - Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU-en) skal ifølge Maastricht-traktaten styrke EU-landenes samarbejde omkring penge- /valutaforhold og økonomisk politik etc. ØMU-samarbejdet trådte for alvor i kraft den 1.1.1999, da 11 ud af de 15 medlemslande havde opfyldt traktatens krav om bl.a. sunde statsfinanser og lav inflation, og samtidig ønskede at oprette en fælles centralbank (ECB) baseret på euroen. I 1996 blev der på et EU-topmøde i Dublin indgået en såkaldt stabilitets- og beskæftigelsespagt, der bl.a. skal sikre, at deltagerlandene overholder kravet om, at deres statsgæld og offentlige underskud maksimalt må udgøre hhv. 60 og 3 % af BNP. Nationer, som overtræder denne pakt, kan idømmes en bøde, hvilket større lande som Frankrig og Tyskland dog hidtil behændigt har undgået.

Nu vil nogen måske spørge, hvad forskellen på nyliberalisme og nykonservatisme er, og - kære læser - jeg bliver dig svar skyldig! - Ideologisk (betydningsmæssigt) er der naturligvis en forskel, men i praksis er forskellen umulig at få øje på. - Hvorom alting er, så har nyliberalisme (for mig at se) meget lidt med personlig (individuel) frihed at gøre, skønt man fra politisk hold søger at give folk dette indtryk ved at tale om, at den enkelte (på en række mere eller mindre ligegyldige områder) skal have et frit valg. - For en mand med blindtarmsbetændelse er det ligegyldigt, hvem der opererer ham. Vigtigt er det imidlertid, at han bliver opereret så professionelt/forsvarligt og billigt/hurtigt som muligt. Nej, i realiteten handler (ny)liberalisme i høj grad om frihed (ikke for alle, men blot for relativt få) til at udlancere, privatisere, effektivisere og/eller bortrationalisere alt det, som set fra deres eget (dvs. kapitalismens) synspunkt er for omkostningskrævende. - Kort sagt, handler liberalisme især om frihed til at forøge profitten eller bestræbe sig derpå med ethvert for hånden værende middel, man kan slippe af sted med at benytte. - Det handler m.a.o. bl.a. om at åbne en ladeport for kammerateri/vennetjenester og bestikkelse af embedsfolk, dvs. om fordækte korridoraftaler og et lindt flow af penge under bordet osv! - I øvrigt vil de velstillede/ressourcestærke naturligvis generelt have lettere ved at udnytte de fordele, der måtte være ved at benytte diverse fritvalgsordninger på f.eks. hospitals- og daginstitutionsområdet. - At privatisere vil sige at overlade statslige/kommunale opgaver (som altså hidtil har været det offentliges ansvar) til private virksomheder. - Det vil typisk dreje sig om servicefunktioner (børnepasning, undervisning, ældrepleje, kommunal håndværksvirksomhed og rengøring af institutioner som skoler og sygehuse), eller om omskabelse af offentlige virksomheder til aktieselskaber, der siden sælges helt eller delvis til private. - Mellem 1982 og 1991 blev der ved salg af statslige virksomheder og aktieposter omsat for 6,8 milliarder kroner. - Salget af Statsanstalten for Livsforsikring til Baltica og afhændelsen af statens andel i Kryolitselskabet Øresund skæppede pænt i kassen. - I løbet af 90-erne har der i Europa været en stigende tendens til at overdrage offentlige opgaver til private erhvervsdrivende. - Nævnes bør også de senere års salg af Statens konfektion, GiroBank, EKR Eksportkredit, Københavns Lufthavne (aktiesalg via børsen for omkring 900 millioner kroner) samt den af staten i Datacentralen ejede aktieandel på 75 %, der blev solgt i 1996 for ca. 500 millioner kroner. Internationalt har man siden fattigfirserne foretaget privatiseringer som led i markedsøkonomiske reformer, bl.a. i SNG-landene samt i Øst-/Centraleuropa.

At rationalisere vil i ordets psykologiske betydning sige at bruge den forsvarsmekanisme, det er at foretage overspringshandlinger eller se bort fra egne mangler ved f.eks. konsekvent at give omgivelserne skylden for mere eller mindre selvforskyldte, u hensigtsmæssige (problemskabende) adfærdsmønstre. - At rationalisere er ensbetydende med at flygte fra virkeligheden eller mangle vilje/evne til at se nogle realiteter i øjnene. - Og denne sidste definition passer også meget godt, når vi taler om at rationalisere på virksomhedsplan, hvor begrebet traditionelt forbindes med bestræbelser på via tekniske og organisatoriske forbedringer at øge produktiviteten (rentabiliteten). - I nyere tid har automation og standardisering ligeledes været nøgleord i forbindelse med rationaliseringer, der igen har banet vej for fusioneringer, monopoldannelser og stordrift (masseproduktion). - Når jeg også kalder rationalisering i ordets sidstnævnte betydning for en slags flugt, er det naturligvis for at påpege, at hvis vi ikke besinder os, så ender vi med at abstrahere (se bort) fra alt andet end mulighederne for at skabe større profitter, dvs. fra mennesker og arbejdsmiljø, samt fra det indlysende koncept, at arbejde burde adle, gøre fri og skabe lykke/glæde (frem for stress, fremmedgørelse og utilstrækkelighedsfølelse). - Det siges, vi lever i et velfærds-/servicesamfund, men siden de første rationaliseringsekspertur i 50-erne begyndte at overvåge produktionen med deres stopure, er Danmark i stigende grad blevet et overvågnings- og selvbetjeningssamfund. - Ordentlig (offentlig og privat) service er efterhånden blevet så dyr, at mange (jævne) mennesker ikke har råd til den, hvorfor brugerbetaling især er en option for de velbjevede. - ISS er et glimrende eksempel på en virksomhed, der - bl.a. ved detaljeret at udmåle, hvor lang tid hver delopgave i diverse arbejdsgange maksimalt må tage (dvs. ved at skrue arbejdstempoet i vejret) - har rationaliseret sin drift. - Samme selskab, der på godt 30 år er blevet en mastodont inden for rengøring og service, har efterhånden (i hvert fald herhjemme) fået et blakket ry, fordi man fra ledelsens side i tidens løb har koncentreret sig mere om at tjene penge til direktørerne og aktionærerne, end om at levere et ordentligt stykke arbejde samt give sine ansatte rimelige løn- og arbejdsvilkår. - ISS (International Service System), der blev dannet i 1973, er Europas største koncern inden for rengøring (der i 2001 udgjorde 54 % af omsætningen) og service (som efter planen skulle stige til 80 % i 2002). ISS er moderselskab for omkring 200 selskaber i 34 lande, fortrinsvis i Europa, Brasilien og Kina. Et meget tabsgivende amerikansk datterselskab blev frasolgt i 1996. ISS havde i starten af 2001 265.000 medarbejdere. Koncernens omsætning for år 2000 var på 28,7 milliarder kroner, hvilket placerer ISS blandt Europas 10 største foretagender. I år 2000 fusionerede ISS med Jydsk Rengøring, men i dag sætter selskabet ihærdigt på specialopgaver, bl.a. inden for sundheds- og socialektoren. - 37 % af ISS-aktierne ejes af danskere. Arbejdernes Tillægs Pension (ATP) er hovedaktionær med 11,7 % af aktiekapitalen. ISS startede (i 1901) som et lille vagtselskab i København, der i 1918 tog navnet De forenede Vagtselskaber og i 1977 blev til ISS Securitas (som solgtes i 1993). I 1934 oprettedes underafdelingen Det danske Rengøringselskab. - Vores finansminister Thor Pedersen var i øvrigt direktør for Jydsk Rengøring, før ovennævnte fusion fandt sted. Så vidt jeg er orienteret, indbragte denne handel ham ca. 12 millioner kroner, hvilket svarer til det, en bistandsklient kan tjene på 77 år ved ugentligt at bruge 37 timer på at slå græs, klippe hæk, skovle sne og rense tagrender etc. - Mig bekendt har flere kommuner måttet opgive deres samarbejde med ISS pga. dårligt udført arbejde. (For at få licitationerne havde ISS lovet en bedre service, end de kunne levere til den aftalte pris). Senest (vi skriver stadig år 2004) var der balladen om et Danish Crown slagteri, hvorfra TV2 kunne fremvise billeder af uhygiejniske forhold, der skyldtes mangel-fuld rengøring forestået af ISS. - Siden har myndighederne afsløret uhumske slagterier overalt i landet! - I de senere år er der i øvrigt inden for servicefagene opstået en ny underklasse, som for 90 procents vedkommende er ufaglærte andengenerationsindvandrere,

der for en ussel løn vasker op, gør rent eller vasker tøj etc., hvilket selvsagt harmonerer meget dårligt med Anders Fogh Rasmussens påstand om, at vi i dag har afskaffet klasseforskellene (se hans nytårstale)! Måske mener han, at vi via indkomstudligning, har skabt et samfund, hvor få har for meget og færre for lidt (for nu at bruge Grundtvigs ord), men under alle omstændigheder er der tale om begrebsforvirring! - Den siddende borgerlige regering har lanceret et populistisk slogan, der hedder, at det skal kunne betale sig at arbejde! Imidlertid kunne man lige så godt have sagt, at alt skal kunne betale sig, eller at alt skal gøres op i penge. For det er jo efterhånden blevet sådan, at alt, hvad der ikke er penge i, anses for uvæsentligt eller mindre betydningsfuldt. - Således søger man i dag at effektivisere den offentlige forvaltning ved at sammenlægge endnu flere kommuner og erstatte de eksisterende amter med nogle få storamter med det erklærede formål at give borgerne (i specielt de små kommuner) en bedre service og udbygge velfærdssamfundet. - Men bag disse floskler gemmer der sig flere skjulte dagsordener: - Overordnet er der tale om et forsøg på at forbedre kapitalismens overlevelsesmuligheder ved at barbære den offentlige sektor og bringe flere private aktører som Falck, ISS og ACT på banen, skønt de private firmaer gang på gang har scoret profitten uden at levere varen (Jf. foretagender som Arriva, Accénture og ISS m.fl.). - I praksis drejer det sig imidlertid om, at staten ved at rationalisere den lokale forvaltning søger at opnå endnu bedre kontrol med amternes og kommunernes pengeforbrug (prioriteringer)! - Dermed er der på det politiske plan også tale om en magtkamp mellem Christiansborg på den ene side og de amtslige/kommunale politikere på den anden. (Efter omlægningen vil en del borgmestre være nødt til at se sig om efter et andet job, og mon ikke det ville pynte på mange borgmestermaver, hvis disses indehavere meldte sig til græssslåning/hækkklipping eller lignende aktiveringstilbud). - Endelig er de mange krumspring, der i dag foretages på kommunesammenlægningsområdet vel også en slags generationsopgør, idet de herskende årgange ikke længere gider drive kommunalpolitik, som deres forgængere gjorde det etc.

- Det er blevet sagt, at sammenlægningerne skal gøre det lettere og billigere for de små kommuner at løfte opgaver som børnepasning, ældrepleje og uddannelse (skoledrift) etc. Men mange frygter (og efter min opfattelse med rette), at den offentlige service blot vil blive yderligere forringet, ganske som den (i det mindste rent kvalitativt) er blevet det gennem de sidste årtier, hvor der helt enkelt er blevet længere mellem borgerne og de kommunale forvaltninger. - Desuden må det befrygtes, at strukturændringerne vil føre til nedlæggelse af endnu flere lokale plejehjem, sygehuse, fritidshjem, (landsby)skoler og/eller andre institutioner/ordninger, som er vokset naturligt ud af lokalsamfundene, og som disses befolkninger på mange måder er glade for eller tilfredse med. - At de fattige kommuners problemer (som den såkaldte strukturkommission påstår) ikke kan løses gennem forbedrede tilskuds- og/eller udligningsordninger, men nødvendiggør de projekterede sammenlægninger, der også skulle være nødvendige for klart at afgrænse diverse instansers ansvars-/kompetanceområder i forhold til hinanden, tvivler jeg stærkt på.

- For mig at se er det egentlige problem, at det samarbejde, som allerede eksisterer mellem mange kommuner, nu ikke kan udvikle sig naturligt, dvs. spire frem i et tempo og på en måde, der er i overensstemmelse med befolkningens ønsker, men med vold og magt skal erstattes af (eller indpasses efter) noget prædesignet, der trækkes ned over hovedet på os. - For i mine øjne er den forestående kommunalreform ligesom EU et elitært og udemokratisk projekt. - Vi bliver som så ofte før præsenteret for ganske få muligheder, som vi så kan/skal vælge imellem. - Om man kalder det et frit valg eller et frit fald, kommer vel ud på ét? - Mon ikke de kommende sammenlægninger også vil skabe en masse kævl og ad-

ministrativt bøvl, alene af den grund at megen sagsbehandling, som allerede er faldet på plads, igen vil skulle revideres efter nye (økonomiske) kriterier og vel også i nogen grad af (nye) folk, som af gode grunde ikke har kunnet opbygge et fortrolighedsforhold til de involverede borgere/klienter gennem længere tid. - Måske vil vi om mange år (når smertegrænsen for, hvor megen centralstyring vi gider finde os i, er nået) kunne indse, at små (overskuelige) enheder (lokalsamfund) og nærdemokrati trods alt er at foretrække. Og så kan vi jo starte forfra, ganske som vi måtte gøre det med Skjern-Å-naturgenopretningsprojektet, fordi nogle "kloge idioter" absolut skulle spolere noget naturligt eller oprindeligt.

1960-ernes kommunalreform fastlagde bl.a. en ny kommunestruktur og -inndeling. - Ved f.eks. at sammenlægge landkommuner med købstadskommuner søgte man at gøre kommunerne så store, at det geografiske samt erhvervs- og befolkningsmæssige grundlag for en bedre og mere selvstændig løsning af de kommunale opgaver blev tilvejebragt. - Således blev antallet af kommuner reduceret fra 1360 til 277 (når man ser bort fra Færøerne og Grønland). Desuden blev antallet af amtskommuner ændret fra 22 til 14. Med Styrelsesloven af 1968 blev forskellen på købstads- og sognekommuner ophævet. Og kommunalbestyrelsernes formænd kom til at hedde borgmestre. Ordene kommunalbestyrelse og byråd er synonyme, og amtskommunernes kommunalbestyrelser kaldes amtsråd, mens deres formænd som bekendt hedder amtsborgmestre. De såkaldte statsamtmande (der som statens øverste repræsentanter fører tilsyn med den kommunale forvaltning) er i dag ikke længere formænd for amtsrådene, men kan (dog uden stemmeret) deltage i amtsrådsforhandlinger. Der er én statsamtmand for hvert amt.

Indtil videre har vi (af adskillige borgmestre) fået at vide, at de forestående kommunesammenlægninger hverken vil resultere i skattelettelser eller gøre det billigere for borgerne at bo i kommunerne. Men risikoen for at servicen ligefrem bliver ringere og/eller dyrere, er der ikke mange, som taler højt om! - Under alle omstændigheder er det (efter min opfattelse) naivt at tro, at den offentlige sektor kan effektiviseres (som var det en privat erhvervs virksomhed), uden at det vil medføre afskedigelser og dermed færre kommunalt ansatte, hvilket et af strukturkommissionens medlemmer da også (vi er stadig i januar, år 2004) har indrømmet vil blive konsekvensen, skønt det ikke blev nævnt med ét eneste ord, da kommissionen for nylig fremlagde sit udkast til den kommende reform. Endnu mere naivt er det (for mig at se) at tro, at de planlagte fyringer ikke vil betyde en forringet service for borgerne, samt at initiativtagerne til projektet ikke først og fremmest har ønsket at reducere samt få styr på de offentlige udgifter.

- Talen om at mindske afstanden mellem borgerne og forvaltningerne samt gøre den offentlige service mere tidssvarende, er i mine øjne ren propaganda. - Værst er det naturligvis, at man fra regeringens side ikke konkret har lagt op til en diskussion af, hvad de besparelser, man regner med at opnå, skal bruges til. - Det skulle jo nødtigt gå som med puljemidler, der anvendes til helt andre formål, end befolkningen oprindeligt er blevet stillet i udsigt. - Miljøafgifter, der ukritisk bruges til alt muligt andet end at forbedre miljøet, er mig bekendt et godt eksempel.

- At de forestående sammenlægninger primært har til formål at fremtidssikre os eller bevare velfærden etc., håber jeg ikke, man slipper af sted med at indbilde befolkningen. - Det kan da godt tænkes (ja, mon ikke det ligefrem er sandsynligt), at der slet ikke bliver noget at hente på den økonomiske front, ganske som hele privatiseringscirkuset heller ikke har medført væsentlige besparelser, hvilket selvfølgelig kun er godt, da det offentlige i modsat

fald ville have haft endnu sværere ved at føre kontrol med private foretagenders varetagelse af public-service-betonede arbejdsopgaver etc. Men forhåbentlig vil den finansielle side af sagen blive diskuteret mere detaljeret i takt med, at kommunesammenlægningsplanerne tager form!

Hvis regeringen virkelig ønsker at give borgerne en bedre service, bør den dels bruge flere forskerkroner på at finde ud af, hvordan diverse sociale problemer løses/forebygges mest effektivt/hensigtsmæssigt, dels sikre en bedre uddannelse af de mange (ufaglærte) socialarbejdere, der sidder rundt omkring i kommunerne, så især den sagsbehandling, der udspringer af socialpolitikken, kan blive mere professionel. - Thi at integrere indvandrere, aktivere langtidsledige og anbringe (behandle) utilpassede (kriminelle) børn/unge etc. bør efter min opfattelse ikke være et job for amatører, skønt det i praksis ofte er det!

- Den i 70-erne opståede tilbøjelighed til at erstatte uddannede socialrådgivere med mere eller mindre uuddannede sagsbehandlere, har for mig at se for længst taget overhånd og været ganske forfejlet. - I dag har mange sagsbehandlere så ringe skrive- og stavfærdigheder, at man skulle tro, de højst havde gået i skole i 7 år. - At det er sandt, hvad jeg siger, kan man som borger, der har haft med den sociale forvaltning at gøre, forvise sig om ved at bede om akt-/journalindsigt. - At langt fra alle sagsbehandlere har de menneskelige forudsætninger (erfaringer), der er nødvendige for at træffe kvalificerede beslutninger på andres vegne, er én ting. - Men at det tilmed er de færreste, der har den (efter min mening) påkrævede psykologiske/socialpædagogiske baggrund, er rent ud sagt både skandaløst og katastrofalt (for de involverede parter og samfundet som helhed). - At en del til gengæld har deres eget på åndshovmod og/eller fordomme baserede, private menneskesyn, gør ikke sagen bedre.

- Således er mange bistandsklienter i årenes løb blevet opgivet af sagsbehandlere, som efter nogle fejlslagne og i reglen uprofessionelle forsøg på at få dem i arbejde, har straffet dem for deres egen inkompetance ved f.eks. at aktivere dem på en af de såkaldte servicegårde, der mest af alt ligner arbejdslejre for daglejere, eller ved at anbringe dem i tilsvarende udsigtsløse beskæftigelsesprojekter. - Andre er blevet sendt på tåbelige kurser, hvor de har spildt måneder på at skrive ubrugelige jobansøgninger og/eller cv'er etc. - Atter andre er på det mest pseudovidenskabelige grundlag, man kan forestille sig, blevet undervist i at bestemme deres egen personlighedstype, så de bedre kunne vælge den til en jobsamtale (de som regel aldrig nåede at blive indkaldt til) optimale påklædning/tøjstil og/eller frisure etc.

- Selv noget så trivielt som at gøre rent, kan man ikke få lov til, medmindre man har taget et rengøringskursus først. - Tænk, at folk, der i årevis har gjort rent, skal undervises i det af nogen, som kunne have været deres børn! - Det er da den omvendte verden. - Jo, aktiveringsdillen kan udnyttes på mange måder og er sandelig også blevet det! - Engang besøgte jeg et kursuscenter, der på deres tavle havde et opslag med ordlyden: Indvandre-kursus! - Mon ikke Bertel Haarder omgående havde lukket stedet, hvis han havde vidst, at man i Danmark kan modtage den slags undervisning? - Da der naturligvis skulle have stået: Indvandrerkursus!, kan man kun håbe, at det ikke var et danskursus for indvandrere!

En gennemgribende oprydning i den lovjungle og det notoriske lovsjusk, der eksisterer på bl.a. det socialpolitiske område, vil naturligvis også kunne forbedre megen sagsbehandling samt gøre den offentlige service mere tidssvarende og effektiv etc.

Hvorom alting er, så kan kapitalismen - for nu at bruge præsident Bush' terminologi - umuligt fremvise et humant ansigt, medmindre denne facade eller fernis af menneskelighed hviler på en offentlig sektor af en vis størrelse og kvalitet. En gammelkonservativ politik, der pålægger virksomhederne at sørge for deres ansatte på områder, der i dag er det offentliges ansvar, må vel anses for et urealistisk, stavnsbindende alternativ, ligesom en kapitalisme, der baserer sig på diktatur eller blot lader jungleloven herske, hurtigere end ellers vil grave sin egen grav. - At dette under alle omstændigheder (før eller siden) vil ske, er jeg ikke et øjeblik i tvivl om. - Thi et hus, der er i splid med sig selv, kan (som skrevet står) ikke bestå. - Før eller siden må det enten gå til grunde, dvs. forvandle sig til noget andet eller overvinde sine indre modsætninger, hvilket i realiteten er det samme.

- Ifølge Karl Marx er der basis for en revolution (dvs. en gennemgribende samfundsomvæltning, der baner vejen for en ny og/eller anderledes samfundsorden), når produktionsforholdene eller produktionsmåden (der eksempelvis kan være feudal) bliver en hindring for produktivkræfternes (dvs. teknologiens) fortsatte udvikling!

For det første har andre parametre end de hernævnte (det drejer sig bl.a. om de psykologiske) en lige så stor eller endnu større betydning (så vidt jeg kan se). Og for det andet er jeg pacifist, hvorfor jeg ikke tror på revolutioner, ligesom jeg heller ikke finder den på planøkonomi baserede, centralistiske og heteronome form for socialisme, man havde i det tidligere Sovjetunionen og Østeuropa, ideel. - Det var i lige så ringe grad socialisme, som socialdemokratiets politik er socialistisk! - Selv har jeg for år tilbage forladt dette uldne parti pga. dets aktiveringspolitik og andre klart asociale tiltag. - Personligt kan jeg bedst lide Auker-Lykketoft-fløjen, hvorimod jeg har meget lidt til overs for den emsige Karen Jespersen og hendes fraktion af partiet, men det får nu være! - SF regnes for et venstrefløjsparti, men er efter min opfattelse ikke (ret) socialistisk. - Det virker, som om SF'erne har glemt endemålet: den radikale socialisme (ganske som socialdemokraterne, der efter Pios emigration til USA i 1877, skrinlagde denne vision). - Jeg husker tydeligt, hvordan Margrete Auker for nogle år siden som en af de første stemte for politikernes forslag om at give sig selv lønforhøjelse, hvilket hun øjensynligt blot betragtede som en formalitet. - Så meget for SF, der åbenbart (ligesom socialdemokratiet og resten af højrefløjen) mener, at øget forbrug, produktion og international konkurrence m.v. er den eneste vej frem.

- Måske vil nogen mene, at hvis man vil socialismen (marxismen/kommunismen), så må man også være konsekvent, samt at man i modsat fald blot er en revisionist. - Men det er efter min opfattelse noget vrøvl. - For man kan da godt gå ind for dele af en teori, uden at købe hele teorien! - Hvem/hvad forbyder/forhindrer det? - Hvorfor skulle man ikke kunne tilslutte sig marxismens mål og samtidig forkaste dens midler? - Ret beset er jeg revisionist, dvs. en person, der tror på, at man gennem reformer gradvist kan opnå socialistiske tilstande (efterhånden som verden - mig selv inklusive - bliver moden til det, men i længden kommer man selvfølgelig ikke uden om at måtte afskaffe den private ejendomsret til produktionsmidlerne og kapitalisternes lovbefæstede ret til at tjene penge på andre menneskers arbejdskraft). - At der så eventuelt er marxister eller andre, der vil sige, at jeg ikke er (en rigtig) marxist, kan jeg naturligvis ikke tage mig af!

- Da det for mig at se (som allerede antydnet) er vores sult og mættelse (samt deraf bestemte karma og udviklingsniveau), der mere end noget andet afgør, hvordan vi til enhver tid gebærder og indretter os, kan verden selvfølgelig ikke laves om eller gøres bedre, før folk er parate til det. Før vi kan indse at lighed er en god ide og selv vælger at skabe lig-

hed, bliver lighed ingen realitet. Og man kan naturligvis (som en ægte Thomas) tvivle på, at det nogensinde sker. Imidlertid vil de fleste vel give mig ret i, at alle gammelkendte riger (kulturer/samfundssystemer), persere, syrere, romere, grækere, vikinger, indianere osv. er gået til grunde og blevet udskiftet med nye. Det kan da godt være, at blandingsøkonomien til dels er blevet stueren (som nogen påstår), men at hævde, at kapitalismen er kommet for at blive (eller vil bestå til evig tid) er efter min mening naivt.

Tror man på reinkarnation, der jo forudsætter, at det er de samme sjæle, som i liv efter liv gradvist udvikler sig og langsomt lærer af deres fejltagelser, er intet vel umuligt? - Så skulle vi vel også engang kunne blive engle allesammen! - Tror man derimod, at alt er forbi, når vi dør, og at de nye sjæle, der hele tiden fødes, på det nærmeste opstår ud af den blå luft og ikke er resultater af en slags (selv)udvikling, hvorfor de aldrig vil kunne ændre sig, hvad deres medfødte natur (selvopholdelsesdrift, konkurrencementalitet, aggressivitet, kønsdrift osv.) angår, så er den radikale socialisme eller kommunisme naturligvis en utopi! - Sjovt nok hyldes denne opfattelse i reglen af folk, der vrager religion og åndsvidenskab til fordel for naturvidenskab, skønt naturvidenskaben faktisk betragter verden som foranderlig! Det statiske verdensbillede er mere i overensstemmelse med de forestillinger, der var fremherskende, før Darwins teorier vandt udbredelse, og forudsætter, at især mennesket er nøjagtigt, som Gud oprindeligt skabte det, og umuligt (via et missing link) kan have udviklet sig fra en laverestående art som f.eks. en abe eller lignende. - Naturligvis kan man med en vis ret sige, at vi selv og/eller verden ikke er blevet bedre, siden vi kom ned fra træerne. - Men for mig at se er der alligevel en afgørende forskel på folk og fæ, som giver håb for menneskeheden, nemlig at mennesket bevidst har nærret tanken eller forestillingen om en bedre verden for alle. - Selv i de kapitalistiske samfund er der udbredt enighed om, at der skal være plads til alle (vindere som tabere), hvorfor vi også har spilleregler for, hvordan kampen om rovet skal foregå. - I dyreriget gælder kun de stærkestes ret, og det er vel især denne forskel på kultur og natur, der adskiller mennesker fra dyr?

- Efter min opfattelse vil mindre (lokale) enheder med en høj grad af autonomi/selvbestemmelse (samt selvforsyning, hvad de mest basale livsfornødenheder angår) være en nødvendig forudsætning for, at der på længere sigt (og i større stil) kan skabes en bæredygtig socialisme. - Ulempen ved højtspecialiserede samfund med en vidt forgrenet arbejdsdeling er bl.a., at de dels kræver en enorm transportsektor (der både er dyr, støjende og forurenende), dels er uhyre sårbare. Hvis elforsyningen f.eks. svigter, så rammer det også folk uden for det lokalområde, hvor problemet opstod. - Som forholdene er i dag, kan selv en begrænset strejkeaktivitet lamme hele samfundet og skabe kaos over en bred front. - Og hvordan skulle man i en sådan situation kunne sætte noget bedre i stedet?

- Jeg ved godt, at tanken om mindre selvforsynende enheder ikke er ny, og at den af mange vil blive opfattet som et udtryk for urealistisk stokrosesromantik, provinsialisme, snæversyn (fordomsfuldhed) og nostalgi m.v., og det kan da godt være, jeg er en drømmer, men i så fald er jeg (for nu at citere John Lennon) ikke alene om at være det! - For mig haster det ikke med at springe på globaliseringsekspressen! - Ligesom PH (Poul Henningsen) går jeg ind for at tage den med ro og lade tingene udvikle sig i et naturligt tempo. - Der skal være tid til at flyve med drager og færdes i naturen etc. - Live and let live, kaldes en sådan filosofi vist på engelsk. - Og selvfølgelig er det, jeg her lufter, blot nogle tågede forestillinger eller vage forhåbninger, som ikke desto mindre virker særdeles vederkvægende på min sjæl! - NB. Hvad der ligger i begrebet revolutionsromantik, giver ABBA-melodien Fernando i øvrigt et udmærket indtryk af.

- I fremtidens socialistiske samfund vil en lang række ting naturligvis skulle bestemmes og besluttes fra centralt hold, især hvis vi taler om verdenssocialisme (idet ordet nationalsocialisme unægteligt har fået en kedelig klang)! - At EU skulle kunne blive den overordnede (eller én overordnet) myndighed, har jeg imidlertid svært ved at forestille mig. Så skal EU i hvert fald udvikle sig bort fra at være det, SF (før de alle til hobe blev velmenende kystbanesocialister) meget rammende kaldte et elitært og udemokratisk projekt! Og man kunne (som jeg tidligere har gjort det) tilføje: et gennemkorrumpet projekt! - Imidlertid har EU via sin indgriben i nationalstaternes anliggender på en række områder (som f.eks. fiskeriet, der siden fabriktrawlernes indførelse har været skændet af overfiskeri) demonstreret, at planøkonomi er et instrument, man heller ikke, når det gælder om at tøjle kapitalismen, kommer uden om at anvende!

Under alle omstændigheder er kapitalismen (i mine øjne) dødsyg, et råddent æg, der aldrig vil kunne eksistere i længden, og som aldrig er blevet sine børnesygdomme kvit. - De er blevet kroniske. - Den underminerer sin egen eksistens gennem massefyringer og proletarisering af store befolkningsgrupper, der kan blive den sultens slavehær, som bringer den til fald. - Den skaber og regenererer ulighed og stress m.v. i det uendelige og er således en kilde til evindelige problemer: Når man regulerer et sted, giver det straks problemer et andet sted. - Er det ikke skattetrykket, der er noget i vejen med, så er det indvanderne, de unge kriminelle, betalingsbalancen, konkurrenceevnen, arbejdsløsheden, kriserne, lønniveauet, prisudviklingen, de forkælede studerende, ældrebyrden, de små årgange af folk i en erhvervsaktiv alder, pensionisterne, bistandsklienterne, de faldende børskurser, inflationen, stagflagtionen, korrupsionen, renten, monopolerne, kartellerne, oliekriserne, de internationale konjunkturer, terrorismen etc. etc. etc., som er problemet. - Listen er næsten uendelig. - Og er der ikke det ene i vejen, så er der det andet i vejen.

- Personligt har jeg ikke fantasi til at forestille mig, at kapitalismen (denne kolos på lurfødder, som det uden tvivl bliver uhyre vanskeligt at afvikle) vil eksistere i al fremtid. - Hvem gider mon være med til det? - Tror du (kære læser) ikke, vi bliver klogere? - Vi er jo trods alt relativt hurtigt kommet ned fra træerne, og vi kan vel ikke vedblive med at være grise, der blot går oprejst, for nu at bruge et billede fra George Orwells fremtidsroman 1984. - Jeg tror, at enten ødelægger menneskeheden sig selv og jorden helt, eller også når vi en gang de forjættede socialistiske tilstande, hvor alle elsker hinanden, og ingen udnytter andre! - Hvor mange århundreder det vil tage, ved jeg naturligvis ikke, men når man betænkter, at kapitalismen foreløbig kun har eksisteret i omkring 250 år, tror jeg ikke, det vil vare hverken ét eller flere tusinde år. Det går udviklingen ganske enkelt alt for stærkt till! - Men tilbage til nutiden og virkeligheden.

- I dagens Danmark har vi en lægemiddelstyrelse, der er købt og betalt af medicinalindustrien (for hvem flere af dens ansatte tidligere har arbejdet), og som gang på gang har tøvet med at forbyde sundhedsskadelige produkter, der af nævnte industris forskere er blevet rost til skyerne og betegnet som værende uden alvorlige bivirkninger etc. - Slankemidlet Letigen, der forårsager alvorlige hjerneskader samt depression, invaliditet og blodpropper (dødsfald), blev 3 år for sent taget ned af hylderne! - Til præparater, der (sammenholdt med andre landes praksis og/eller den på internettet tilgængelige information om bivirkninger m.v.) ikke rettidigt er blevet forbudt, hører: Migrænemidlet Gynergen (der giver alvorlige kredsløbsforstyrrelser), Svampemidlet Sporanox (der har alvorlige bivirkninger), Skizofrenimidlerne Risperdal og Zyprega (som også har alvorlige bivirkninger), Doloxene (der bedøver og øger risikoen for selvmord og dødsfald), gigtmidlet Vioxx (som godt nok giver

færre mavesårstilfælde end andre gigtmidler (hvilket er blevet fremhævet af producenten), men som til gengæld firdobler risikoen for blodpropper (hvilket er blevet fortiet af producenten), og som næppe er bedre mod gigtsmerter end f.eks. panodil). - Lundbecks Cipralax (der også har alvorlige bivirkninger) blev ikke forbudt, med den begrundelse at man ikke ville skade danske virksomheders konkurrencevilkår internationalt! - I øvrigt er sagsbehandlingstiden for godkendelse af præparater på et tidspunkt blevet nedsat til ca. 30 dage af indenrigs- og sundhedsminister Lars Løkke Rasmussen, så vi bedre kan konkurrere med udlandet. - Vorherre bevares! - Skam dig Lars Løkke! - Hvad er vigtigst, folkesundheden eller medicinalindustriens økonomiske interesser? - Jeg håber, ministeren i det mindste vil tænke over dette spørgsmål, selvom det er stillet uden for normal spørgetid! - Af de lægemidler, der både findes i Danmark og USA, advarer den amerikanske lægemiddelstyrelse mod 3 gange så mange som den danske, i hvilken 10 ud af 12 medlemmer enten har eller har haft økonomisk sammenfaldende interesser med medicinalindustrien. - Herhjemme har vi i mange år hormonbehandlet kvinder, når de kom i overgangsalderen, for at udskyde tidspunktet for en naturlig nedgearing, og denne behandling har i dag vist sig skadelig i flere henseender (f.eks. forårsager den både brystkræft og blodpropper). - Jamen, det burde enhver da kunne forudse! - Da jeg første gang hørte om det, tænkte jeg ved mig selv, at det kan kroppen da slet ikke tåle. - Når lægfolk som jeg kan indse det, fatter jeg ikke, at fagfolk på området ikke kan regne det ud! - Men det er måske igen nogle økonomiske interesser, der har gjort de involverede parter både blinde og døve over for almindelig sund fornuft og/eller moral? - Sørgeligt er det i hvert fald! - Nu vi taler om designede lægemidler, så har nyere undersøgelser vist, at de generelt kun virker efter hensigten i omkring 50 % af tilfældene, så måske burde man efterhånden begynde at forsyne dem med den for naturlægemidler engang så karakteristiske mærkat, hvorpå der stod: Efter en undtagelse i lægemiddelloven kræver sundhedsstyrelsen ingen dokumentation for dette præparats virkninger etc. - Og man kunne så for god ordens skyld tilføje: Men De kan være sikker på, at det koster det hvide ud af øjnene!

- Nu har beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen igen (vi er stadig i januar, 2004) været ude med rivejernet, idet han har bebudet, at der snart vil komme en lov, som skal tvinge landets kommuner til fortsat at piske samtlige bistandsklienter rundt i aktiveringsmangelen! - Ingen, som ikke er pensionsberettigede må fredes/opgives! - Manden må jo være gal, hvis han ikke kan se, det er hul i hovedet, i betragtning af at vi har over 180.000 arbejdsløse, og at det i realiteten, såfremt alle uden undtagelse skal aktiveres, er umuligt at leve op til aktiveringslovens bestemmelse om, at aktiveringstilbud skal være beskæftigelsesfremmende! - Ganske vist indgår dette begreb i en bestemmelse, der i praksis (af Den Sociale Ankestyrelse og kommunerne) bliver brugt som en gummiparagraf, forstået på den måde, at blot det at sørge for, at folk kommer op om morgenen, anses for en beskæftigelsesfremmende foranstaltning, uanset hvordan deres jobmuligheder i øvrigt er. - Jamen så er alt jo beskæftigelsesfremmende, hr. Claus Hjort Frederiksen, ligegyldigt om folk kommer i arbejde eller ej! - Problemet med hele dette cirkus er jo også, at de aktiverede skal stå til rådighed og være villige til at yde en ekstra indsats for nogle arbejdsgivere, der som oftest hverken kan eller vil ansætte dem (og slet ikke medmindre de får en pæn pose penge med på vejen), hvorfor der som sædvanlig ikke gælder nogen forpligtelser den anden vej rundt. - Skønt diverse regler skal sikre, at det arbejde, der udføres med løntilskud, ikke er konkurrenceforvridende og blot går fra folk, der med glæde ville have udført det på normale overenskomstmæssige vilkår, så er det reelt netop, hvad der ofte sker. - Det siger da sig selv, at erhvervslivet spekulerer i aktiveringsdillen og søger at udnytte enhver mulighed for at erstatte relativt dyr arbejdskraft med en, der kun koster omkring det halve!

Da der jo er bebudet fyringer af offentligt ansatte i forbindelse med de forestående kommunesammenlægninger, vil nogle af de mange (vel især dårligt uddannede) mennesker, der i dag har så travlt med at aktivere andre, måske inden længe få mulighed for at smage deres egen medicin, og det er da ikke utænkeligt, at det vil kunne åbne deres øjne for, hvad tvangsaktivering i realiteten er!

- I sin nytårstale bebudede Anders Fogh Rasmussen, at regeringen vil sænke personskatterne med ca. 6 milliarder kroner i 2004. Ti dage forinden havde hans finansminister Thor Pedersen proklameret det glade julebudskab, at velfærdsstaten (som vi kender den med folkepension, ældrepleje, frit sygehusvalg og børnepasning m.v.) på ingen måde er truet og sagtens kan bevares uden indgreb, der gør ondt på nogen. Der vil efter sigende blive råd til det hele.

- Imidlertid hævder bl.a. den nyudnævnte overvismand og økonomiprofessor Peter Birch Sørensen, at medmindre der gennemføres yderligere reformer, vil lavere skatter i dag kræve højere skatter i morgen, eller at man alternativt skærer ned på de offentlige udgifter senere hen, hvilket (så vidt jeg kan se) meget vel kan være hovedformålet med de forestående kommunesammenlægninger! Ifølge økonomerne vil der fra år 2007 og de næste par årtier blive markant færre erhvervsaktive til at finansiere de offentlige velfærdsydelser (pensioner, børnechecks, uddannelsesstøtter etc.), som mange unge og ældre uden for arbejdsstyrken er berettiget til. For at tilvejebringe det nødvendige beskatningsgrundlag og få finanspolitikken til at hænge sammen, er det derfor (efter Peter Birch Sørensens opfattelse) nødvendigt enten at hæve skatterne eller beskære den offentlige sektor. - Ifølge de økonomiske vismænd skal personskattesatsen forhøjes med 3,8 procentpoint, eller sagt på en anden måde: De årlige skatteindtægter skal forøges med omkring 27 milliarder kroner, hvis udviklingen fremover skal være bæredygtig. Medtænkt i dette regnestykke er også det forhold, at voksende udbetalinger af arbejdsmarkedspensioner og lavere pensionsudgifter (for staten) fremover vil forbedre beskatningsgrundlaget.

Den 11. januar 2004 blev Peter Birch Sørensen i dagbladet Politiken citeret for følgende udmelding: Der er behov for reformer og tiltag, der kan øge arbejdsstyrken, fordi al erfaring siger, at det hen ad vejen vil øge beskæftigelsen og dermed øge det fremtidige skattegrundlag. Hvis det ikke lykkes, og man ikke vil hæve skatten, så er man nødt til at skære ned i de offentlige ydelser. - Og mon ikke det netop er det, regeringen under alle omstændigheder har tænkt sig at gøre med de fremtidige kommunesammenlægninger, spørger jeg så bare! - Thi kan man bilde borgerne ind, at de blot vil få bedre offentlig service etc., så har man jo dels helgarderet sig selv, dels lavet en politisk genistreg, der ikke desto mindre samtidig er en svinestreg over for (især) den fattigste del af befolkningen, ganske som det asociale skattestop, man indførte i 2002, var det!

Det, såkaldt almindelige mennesker foreløbig har fået ud af at bakke op omkring den siddende regering, er blandt andet: en halvering af de psykiatriske sengepladser fra 8000 til 4000, en reduktion af tilskuddet til den offentlige transport på omkring 360 millioner kroner, hvilket overalt har medvirket til at udløse takstforhøjelser på gennemsnitlig 10-12 % og nogle steder på helt op til 19 %, hvormed det fra 1998 til 2004 er blevet 26 % dyrere at køre i tog og bus, ligesom der i samme tidsrum er blevet færre busruter og flere motorveje! - Dybbøl Mølle maler sandelig fint! - Den officielle begrundelsen for stigningerne er, at der skal investeres i en tiltrængt fornyelse af togskinneettet, hvilket man skulle tro forbrugerne (passagererne) allerede havde betalt for adskillige gange via de hidtidige takstforhø-

jelser. - Mon ikke de fleste kan se, at de penge, man burde have anvendt på vedligeholdelse og renovation af de offentlige transportmidler, er blevet klattet væk på bl.a. en unødvendig metro og storebæltsforbindelse, samt på motorveje og andre vejprojekter, der især gavner den storforurenende privatbilisme og underminerer den kollektive trafik? - Og selvfølgelig har de senere års privatisering af store dele af tog-/busdriften og amternes i mange tilfælde amatøragtige håndtering af disse public-service-opgaver ikke gjort sagen bedre. - For nylig har diverse huslejenævn (vi er stadig i januar, 2004) bebudet huslejestigninger (på op til 30 % i løbet af de næste 3 år) for flere tusinde lejere, skønt opførelsesudgifterne til disses boliger i det store og hele for længst er betalt ned! - Stigningerne muliggøres af et hul i loven, som medfører, at økonomisk betrængte personer (familier), der bor i ejendomme, opført mellem 1973 og 1991, risikerer at miste deres hjem, når ejerne sætter huslejerne op og eventuelt senere scorer kassen (en gang til) ved at udstykke de pågældende boliger til ejerlejligheder. - Jo, det går sandelig godt i Danmark! - Vores såkaldte velfærd, der ifølge Thor Pedersen, på ingen måde er i fare, står og falder, hvis man skal tro økonomerne, med, om det inden 2010 vil lykkes politikerne at skabe ca. 55.000 flere arbejdspladser, så beskatningsgrundlaget bliver forbedret, og man undgår at beskære den offentlige sektor mere, end den for staten, amterne og kommunerne samlede, budgetterede udgiftsforøgelse på mellem 0,5 og 0,7 % om året lægger op til. - Til sammenligning kan det nævnes, at det offentliges udgifter gennemsnitligt steg med ca. 2 % om året i løbet af 90-erne. - Som svar på oppositionens kritik hører man tit den siddende regering påpege, at den (f.eks.) har tilført uddannelsesområdet så og så mange flere milliarder end den foregående regering, men sådan (dvs. uden hensyntagen til, at beskæftigelsessituationen, vilkårene for international konkurrence og en lang række andre forhold i mellemtiden har ændret sig betydeligt) kan man da ikke argumentere! - Om det vil lykkes at skabe de nævnte jobs, kan ingen (bortset fra de synske) vel vide med sikkerhed! - En anden ting, man ifølge de økonomiske vismænd kunne gøre, er, at målrette efterlønnen til dem, der virkelig er nedslidte, for på den måde at få flere kroner i statskassen. - Imidlertid viser dette forslag (for mig at se) med al ønskelig tydelighed, at økonomerne forstår sig bedre på økonomi end på politik. - Thi dels vil en sådan reform selvsagt udløse et ramaskrig i hele landet, og dels vil de dermed forbundne (administrative og økonomiske) omkostninger let kunne blive langt større, end man umiddelbart skulle forvente, når man betænker, at der i forbindelse med hver eneste pensionssag skal foretages en individuel vurdering af arbejdslevnen og/eller nedslidningsgraden, som det igen skal være muligt at klage over osv. - Ifølge flere økonomer vil det skattestop, den siddende, borgerlige regering har indført, gøre det vanskeligere for politikerne at finansiere de reformer (dvs. den erhvervs politik), der skal skabe flere i arbejde, idet nævnte skattestop dels bevirker, at staten årligt mister ca. 1,5 milliarder kroner, dels udhuler en række indirekte afgifter samt ejendomsværdiskatten i en situation, hvor det efter manges mening er vigtigere at nedsætte skatten på arbejdsindkomster og få gang i bestræbelserne på at skabe flere jobs. - Overvismand Peter Birch Sørensen tegner følgende skræmmebillede: Hvis vi kører videre med uændret struktur uden reformer (og ikke først og fremmest sørger for at skabe flere arbejdspladser), forudser jeg, at der sker en gradvis nedslidning af de kerneydelser, velfærdsstaten leverer. Det vil formentlig forstærke tendensen til, at folk sikrer sig privat mod mange af de situationer, hvor velfærdsstaten skulle træde ind som en generel forsikringsordning for alle. Vi ser stigende udbredelse af private sygeforsikringer; men også private arbejdsløshedsforsikringer begynder nu at slå igennem. Hvis tendensen fortsætter, vil vi dels få stigende ulighed; dels vil den brede vælgeropbakning til velfærdssamfundet måske begynde at smuldre, hvis folk føler, at velfærdsstaten på trods af den høje skat ikke kan hjælpe dem effektivt, når de har brug for det.

- Senest har vi hørt, at regeringen vil investere i forskning i samt udvikling af højteknologi (dvs. bio-, nano- og informationsteknologi) med det erklærede formål at skabe flere arbejdspladser. - Efter sigende skal disse planer finansieres med penge, staten har tjent ved at give A. P. Møller koncession på (eneret til) at udvinde olie fra den danske undergrund i de næste 20 år. - Spørgsmålet er imidlertid, om det ikke er en risikabel (hasarderet) satsning at (søge at) basere fremtidens vækst (velfærd) og arbejdspladser på (niche)produktion af højteknologi til de store (udenlandske) markeder. - Men lad os dog endelig hjælpe amerikanerne med at udvikle nye kampfly (våbensystemer) og komme til Mars etc!

Bioteknologi er teknologisk udnyttelse af biokemiske processer (der normalt udføres af mikroorganismer som svampe og bakterier). Bioteknologi bruges til fremstilling af fødevarer (som øl og brød), medicin (som penicillin) og andre produkter (som enzymer). Avlsarbejde, nedfrysning/dyrkning af stamceller/organer samt gensplejsning af planter, så disse f.eks. bliver modstandsdygtige over for tørke, er ligeledes bioteknologi. - Nanoteknologi er teknik til fremstilling af strukturer og materialer, der er designet ned til mindste detalje, dvs. på det atomare/molekylære plan, idet kunststykket består i at manipulere med grundbestanddele på mellem 0,1 og 100 nanometer. - For tiden (vi er stadig i januar, 2004) forskes der bl.a. i udvikling af nanokirurgi, nanomaskiner, nanoelektronik og nanocomputere. - Herhjemme arbejdes der bl.a. med STM (scanning tunneling mikroskopi). - Nanoteknik anvendes, så vidt jeg ved, også til fremstilling af vind- og vandtætte tekstiler, der samtidig kan ånde (breathable fabric) samt til såkaldte mikrofiber (rengørings)klude etc.

- At højteknologiske landvindinger kan få uvurderlig betydning for os selv og verden i fremtiden, hører vi ofte. - Et eksempel, de fleste nok kender, er genmodificerede kornsorter, der efter sigende kan modstå insektangreb og afhjælpe hungersnød etc. - Imidlertid er risikoen for, at diverse højteknologiske fremskridt på længere sigt gør større skade end gavn (efter min mening) umulig at komme uden om. - Tænk blot på, hvor mange biotoper, økosystemer og naturressourcer vi på verdensplan har ødelagt for bestandig i løbet af den korte tid, kapitalismen har eksisteret! - NB. Når jeg tidligere har kaldt kapitalismen en kræftsvulst på kloden, hænger det sammen med, at kræft er en sygdom, der får cellerne til at opføre sig på en unaturlig og for kroppen ødelæggende måde, ganske som kapitalismen får folk til at gebærde sig på en for jorden og menneskeheden destruktiv måde!

- I går (vi er stadig i januar, 2004) hørte jeg i tv, at de efterhånden mange mobiltelefoner, vi dagligt kasserer (en mobiltelefon har i gennemsnit en levetid på 1,5 til 2 år), risikerer at blive en tikkende bombe under miljøet pga. de farlige tungmetaller, de indeholder. - De mange computere, vi i årevis har kasseret, har ligeledes været en stor belastning for miljøet. - Hvorfor har man ikke taget højde for disse problemer, inden nævnte tekniske vidundere blev sat i produktion? - Fordi privatøkonomiske interesser altid går forud for miljø og sund fornuft i de kapitalistiske lande! - I den forbindelse er det et stort problem, at man aldrig for alvor kan få rettet op på tingenes tilstand og placeret et ansvar noget steds. - Thi bebrejder man én producent, at hans varer forurener, kan han jo altid forsvare sig med, at han af konkurrencehensyn er nødt til at gøre ligesom alle de andre miljøsvin! - Det er den samme børnehave hver gang: Hvis Peter må spise slik i timerne, så vil jeg også have lov til det. - NB. Tungmetaller (bly, cadmium, krom, kobber, kviksølv, nikkel, zink) har en massefylde på over ca. 7 og danner giftige forbindelser i miljøet! Kviksølv indgår bl.a. i amalgam, der bruges til tandfyldninger, og menes at forårsage senilitet, hvis det optages i kroppen. - I øvrigt er det vel også et åbent spørgsmål, om en (ensidig) satsning på højteknologi vil kunne løse det efterhånden ret akutte problem, det ifølge en del økonomer er, at skabe

ca. 55.000 nye arbejdspladser inden år 2010. - Endelig nytter det vel heller ikke meget, hvis de jobs, man eventuelt får skabt, især er nogle, der kan varetages af mere eller mindre ufaglært arbejdskraft i produktionsafdelingerne. - For så ved vi jo godt, hvordan det let kan ende med at gå: Folk bliver fyret på stribe, og produktionen flyttes til udlandet, hvor arbejdskraften er billigere. - I dag er selv de uddannelseskrævende jobs i fare! - Mig bekendt har f.eks. en virksomhed som Danfoss flere gange flyttet produktionsafsnit til udlandet. - Det gælder også foretagender som Ecco-koncernen, Danish Crown, Arla Food og Lego. - Og der kan selvfølgelig nævnes mange andre eksempler. - I øvrigt vil de virksomheder, der for alvor tager hånd om deres medarbejdere og miljøet samt udviser godt kømandskab (i stedet for at tækkes aktionærene ved at gå efter de hurtige gevinster), efter min mening have de bedste overlevelsesmuligheder på længere sigt. Det andet giver blot dårlig karma, skønt der kan gå endog meget lang tid, før man høster, hvad man har sået!

- For de fleste er det nok uklart, hvad økonomerne mener, når de siger, der skal etableres 55.000 nye arbejdspladser inden år 2010. Vil det sige, at den nuværende arbejdsløshed (vi er stadig i januar, 2004) på godt 180.000 ledige skal reduceres til ca. 125.000? - Eller skal det svært opnåelige mål, som en såkaldt minimumsarbejdsløshed på 2 % åbenbart er, være opfyldt, før de 55.000 nye arbejdspladser for alvor kan blive en realitet? - Når man taler om en minimumsarbejdsløshed på 2 %, skyldes det, at en ledighed på under 2 % ifølge økonomerne er inflationsskabende. - Det hænger sammen med, at fuld eller næsten fuld beskæftigelse pr. definition ledsages af øget forbrug og større efterspørgsel, der presser priserne i vejret. - Op gennem 60-erne, der som bekendt var præget af økonomisk vækst, havde vi således en mildere inflation. - En sådan (begyndende) overophedning af økonomien kan (selvsagt) modvirkes af rentestigninger, der (alt andet lige) begrænser væksten og forbruget og samtidig har en negativ effekt på beskæftigelsen etc.

- Hvorom alting er, så har det for politikere og økonomer længe været et mål at (om man så må sige) skære toppen af højkonjunkturerne og bunden af lavkonjunkturerne, hvilket bl.a. de nationaløkonomiske begreber ekspansiv og kontraktiv finanspolitik samt automatisk finansreaktion m.fl. vidner om! - Ifølge monetaristerne er der (som allerede antydnet) en sammenhæng mellem den eksisterende pengemængde og prisudviklingen i samfundet, idet eksempelvis en voksende pengemængde øger efterspørgslen og får priserne til at stige etc. - Endelig er der også en sammenhæng mellem prisudviklingen og beskæftigelsen. - Thi hvis produktionen f.eks. overstiger pengemængden, så vil en forøgelse af sidstnævnte stimulere købelysten (efterspørgslen), og med tiden få først priserne og siden beskæftigelsen til at stige osv. - Men ét er teori, et andet praksis. - Skønt monetaristerne selvfølgelig har en pointe, virker deres logik noget bagvendt på mig (som vil de spænde vognen for hesten)! - Thi ifølge normal logik går købelyst vel forud for penge og tilsiger, at man tilegner sig disse, for at tilfredsstille nævnte lyst og ikke for at forøge den! - På samme måde bør samfundsproduktionen efter min opfattelse først og fremmest opfylde menneskenes behov og ikke omvendt! - Dette er naturligvis en idealistisk (nogen ville nok sige urealistisk) måde at betragte tingene på, som jeg imidlertid til enhver tid vil vedkende mig. - Thi det er i høj grad, fordi så få mennesker gør det (og i stedet vælger at acceptere kapitalismens logik), at verden ser ud, som den gør!

- Da der selvsagt er en naturlig grænse for, hvor meget efterspørgslen kan stimuleres, uanset hvor mange penge folk får mellem hænderne, er overproduktion af varer, der ikke (med tilstrækkeligt store fortjenester) kan afsættes, naturligvis et problem for kapitalisterne, som EU imidlertid i vid udstrækning har søgt at afhjælpe ved f.eks. at opkøbe landbrugs-

produkter og opbygge overskudslagre af disse, hvorved forbrugerne i sidste ende har måttet betale gildet! - Jo, det er viseligt indrettet. - At det er EU's hovedformål at sikre kapitalismens overlevelse, kan der næppe herske tvivl om! - Ikke desto mindre burde man efter min opfattelse fra dansk side fremover koncentrere sig om at realisere nogle af de positive visioner, der trods alt er opstået i EU-regi (skønt alt for mange i tidens løb er blevet syltet eller henlagt i skrivebordsskuffer). - Det drejer sig f.eks. om indførelse af miljøvenlige standarder for emballage og produktion etc. - Hvad med at satse på, at alle danske varer i fremtiden skal kunne forsynes med svanemærket og/eller den såkaldte EU-blomst? - Hvorfor ikke også gøre landbrugsproduktionen 100 % økologisk og anvende de tidligere nævnte forskerkroner på at videreudvikle den alternative energi (sol, vind, biogas, biodisel, brint, brændselsceller osv.) samt (i det mindste) forsøge at gøre vores biler og kraftværker m.v. forureningsfrie? - Så kunne vi jo, i den udstrækning det måtte være nødvendigt, for at nå disse mål, satse på højteknologi, i stedet for at demonstrere den sædvanlige leflen for især den prestigegivende (potensforlængende) højteknologi, der vel især er efterspurgt i det store udland. - Hvorfor skal vi rende i røven på USA, denne verdens mægtigste nation (eller forening af nationer), der er et skoleeksempel på, at storhedsvanvid og paranoia følges ad, ganske som psykologien hævder. - Storhedsvanviddet kommer bl.a. til udtryk via amerikanernes søgen efter liv på Mars og destruktion (bombning) af det liv, der leves lige uden for deres egen dør! - Og paranoiaen viser sig især som kommunist- og terroristforskrækkelse. - NB. Forureningsfri biodisel kan fremstilles ret let/billigt af f.eks. rapsolie!

- Hvorfor skulle vi ikke også igangsætte offentlige arbejder, hvor det er mest påkrævet? Mange skoler (institutioner) trænger gevaldigt til at blive renoveret. Det samme gør det københavnske kloaksystem, som man i årevis har undladt at vedligeholde. - Jeg ved da godt, de borgerlige ikke mener, det er den slags jobs, der skal skabes. - Men spørgsmålet er, om sådanne initiativer (der samtidig reducerer statens udgifter til dagpenge betydeligt) øger de offentlige udgifter mere end den udbredte tvangsaktivering af arbejdsløse, der alligevel aldrig når at få ordentligt fodfæste på arbejdsmarkedet, fordi man forsømmer at opkvalificere dem (ordentligt), og blot pisker dem rundt mellem diverse dårligt betalte jobs i (især) servicesektoren, som smarte forretningsfolk og aktionærer spinder guld på. - I øvrigt bør man betænke, at meget af det, der trænger til en kærlig hånd, vil blive endnu sværere (og dermed betydeligt dyrere) at renovere, jo længere tid der går! - Det nedslidte skinnenet er et godt eksempel, men selvfølgelig kan man altid tørre omkostningerne af på den fattigste del af befolkningen via (forhøjet) brugerbetaling og/eller indirekte skatter etc.

- Nu bliver jeg altså nødt til at lave endnu en ekskurs: Her til formiddag (vi er stadig i januar, 2004) blev det sagt i tv, at en række partier vil forbyde slagtning af drægtige køer. - Normalt foregår slagtning af køer ved, at de bliver skudt i hovedet med en bolt pistol og dernæst får halsen skåret over. - Når man gør det mod drægtige køer, begynder de ufødte kalve at sparke (bevæge sig) voldsomt, inden de (ved drukning) bliver kvalt i moders liv. - Til forslaget om at forbyde dette dyrplageri havde Venstres landbrugsordfører Karsten Nonbo den kommentar, at det var for hattedamer (dvs. velmenende dyrevenner, der øjensynligt ikke forstår, at man i et moderne samfund ikke kan tage sig af den slags problemer). - Vorherre bevares for en rent ud sagt kold skid, og så kan han ellers sagsøge mig så meget, han vil for injurierende udtalelser! - At nogen i øvrigt kan mene, at kalvenes sidste krampetrækninger ikke er smertefulde, men blot reflekser (idet de ikke finder det bevist, at dyrene lider), er mig en gåde. - For mig at se er det mørk middelalder, det her. - Senere på dagen blev forslaget Gud ske lov vedtaget af et bredt flertal af partier uden om Venstre, og bakket op af Dansk Folkeparti.

Efter min opfattelse burde man også tage brugen af bioteknologi op til revision og forbyde den, hvor den er unødvendig eller i realiteten gør mere skade end gavn. F.eks. trænger hele fødevarerindustrien til at blive kigget grundigt efter i sømmene. Thi den udstrakte anvendelse af farver, konserveringsmidler, smagsforstærkere, dræberfedt, emulgatorer, stabilisatorer, aromaer, enzymer, vitaminer og andre former for madsminke eller tilsætnings-/erstatningsstoffer (fra bl.a. Danisco) har for længst taget overhånd. Og naturligvis vil et opgør med denne praksis og det nuværende positivlistesystem (der blot er et skråplan) være helt i tråd med førnævnte forslag om at gøre landbrugsproduktionen 100 % økologisk. Brugen af tilsætningsstoffer og overflødig/forurenende emballage burde være en undtagelse snarere end en regel! - I dag er størstedelen af de madvarer, man finder i supermarkederne ikke værd at spise, og jeg fatter ikke, folk vil ofre penge på dem. - Desuden har næsten alle industrielt forarbejdede fødeemner en ubestemmelig bismag, som formentlig skyldes, at de kun i begrænset omfang består af rene råvarer og/eller er blevet behandlet på en for kvaliteten ødelæggende måde. - Tag bare sådan noget som is, der ikke længere indeholder fløde (medmindre det er Frederiksborgis) - eller almindelig piskefløde, der smager så dårligt, at den kun kan bruges til baging og f.eks. er helt uegnet til at lave flødeskum af, medmindre den er købt på et tidspunkt, der er meget langt fra sidste salgsdato. Hvem har ikke prøvet det? - (Skiveskåret) kødpålæg, færdiglavede dressinger, besynderlige mælkeprodukter (med hver deres tilsyneladende unikke fedtprocent) samt dybfrosne æbleskiver, er bare fire eksempler på varer, der afgjort ikke smager, som vor mor/bedstemor lavede dem. - At det er sandt, hvad jeg siger, kan man forvisse sig om, hvis man i en periode holder op med at købe den slags mad og så prøver det igen. - Men meget af det, der er usundt (unaturligt) vænner man sig desværre let til, hvis man ikke er opmærksom på faren! - F.eks. vil mange - efter i en periode at have anvendt sødetabletter i stedet for sukker - finde førstnævnte sødemiddel mere velsmagende end sidstnævnte.

Den omfattende og umoralske brug af bioteknologi med det formål hurtigst muligt at presse flest mulige kroner ud af vore husdyr og afgrøder via gensplejsning, microinsemination (kunstig befrugtning), kloning, såkaldt avlsarbejde og andre kliniske foranstaltninger har ligeledes for længst taget overhånd. - Den (mere eller mindre autoriserede) dyremishandling, som anvendelsen af bioteknologi og stordrift inden for landbruget har medført, er alle vel bekendt med. - Men da det ikke er mit ærinde at stryge folk med hårene, skal jeg gerne gentage nogle af de grelleste eksempler her: tremmekalve, burhøns, svin med ligge-/skuldarsår (som skyldes, at de dårligt har kunnet røre sig, mens de voksede sig fede), såkaldte penicillinsvin (der er blevet proppet med antibiotika), salmonellabefængte æg, kogalskab (som stammer fra foder, man har blandet op med kød-/benmel, eventuelt fra får med BSE), heste-/dyretransporter (der har stået på i dagevis, uden at dyrene har fået hverken vådt eller tørt), slagting af drægtige køer, udvikling af kødkvæg (der ikke længere selv kan kælte, men må forløses ved kejsersnit), slagtekyllinger (der opfedes så hurtigt, at deres knogler dårligt kan bære kroppens vægt), gæs (der tvangsfores med det formål at øge profitten på gåseleverpostej). - I øvrigt er kødkvaliteten også blevet sænket pga. landbrugsgets årelange overforbrug af antibiotika, der har medført, at meget kød i dag er fuldt af (multi)resistente bakterier og direkte sundhedsfarligt, medmindre det tilberedes omhyggeligt under høje varmegrader før brug. - Ja, svineriet kender efterhånden ingen grænser! - Egentlig burde vi vænne os helt af med at spise vore medskabninger eller i det mindste begrænse kødspiseriet til et minimum, dvs. spise langt mindre kød, end vi gør i dag. - Jeg ved godt, det ikke er populært at sige det (for sandheden er jo altid ilde hørt), men tænk blot på, hvor megen lidelse det afstedkommer, at vi hver dag skal have kylling, bøffer eller frikadeller m.v. på bordet! - Lærte vi ikke som små, at det er fejt at slå/skade nogen, der er

mindre/svagere end os selv? - Det kan lyde naivt, men er ikke desto mindre sandt! - I øvrigt er vore usunde spisevaner også skadelige for vores eget helbred eller folkesundheden, der belastes yderligere af ensidigt gentaget arbejde (ega) og dårlige arbejdsvilkår. - Generelt har de senere års (såkaldte) aktiveringsindsats og bestræbelser på at forøge arbejdstempoet og forlænge arbejdstiden gjort folk mere stressede/syge. - Således anslår beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen, at danskernes sygefravær (vi er stadig i januar, 2004) årligt koster samfundet ca. 30 millioner kroner, hvilket i øvrigt er peanuts sammenholdt med de 15 milliarder, den københavnske metro foreløbig har kostet! - Meget tyder for mig at se på, at man mister mindst lige så meget på karrusellerne, som man tjener ind på gyngerne, hver gang man forsøger at presse citronen yderligere, idet grænsen for, hvor megen stress folk kan bære, for længst er nået! - Desværre kan Claus Hjort Frederiksen ikke indse, at sygefraværet er et symptom på, at arbejdslivet hænger dårligt sammen, kun at det er et problem for dansk økonomi! - Men hvad kan man forlange af en beskæftigelsesminister, der ser det som sin opgave at rende rundt og lege AF ude i Mjølnerparken ved at tilbyde beboerne dårligt betalte og fysisk nedslidende rengøringsjob? - Hvad vil manden bevise? - At det ikke er jobs, der mangler, kun vilje til at tage lortearbejdet?

- Efter min opfattelse vil en unaturlig forøgelse af det kollektive stressniveau også forårsage flere naturkatastrofer som de storme/orkaner og oversvømmelser, der i de senere år har plaget Europa - ganske som når indianerne stresser naturen ved gennem dans (intens aktivitet) at fremkalde skyer og regn! - Hvem husker ikke den voldsomme orkan, der i 99 (var det vist) hærgede landet? - Kom den måske ikke, mens aktiveringshysteriet var på sit højeste, og kort tid efter at efterlønnen var blevet forringet og arbejdstiden (pensjonsalderen) forlænget? - Ja, jeg spørger bare. - Hastværk er og bliver lastværk (makværk), uanset hvordan man vender og drejer tingene! - Jeg ved da godt, at mange naturkatastrofer og vejrfænomener har (såkaldte) naturlige årsager. - F.eks. kan oversvømmelsesulykker skyldes fældning af vegetation, der tidligere modvirkede erosion og mudderskred etc. - Men min pointe er, at hvis vi vænner os til at leve mere harmonisk eller i pagt med naturen, så vil denne også tilsmile os på en helt anden måde, end tilfældet er i dag. - Det kan man så vælge at tro på eller betragte som overtro. - Under alle omstændigheder står vi over for en række meget alvorlige problemer i fremtiden. - På verdensplan er der dels de senere årtiers befolkningsekspllosion samt manglen på fødevarer og rent drikkevand at tage hensyn til (skønt det ifølge FN ikke ville koste mere at udrydde den værste hungersnød, end vi i vesten bruger på vore kæledyr eller på kosmetiske produkter)! - Herhjemme skal vi ifølge økonomerne have skabt 55.000 nye arbejdspladser, inden år 2010, hvis velfærden fremover skal bevares. - I Nordjylland er ledigheden rekordhøj. - Og uddannelsesmæssigt halter vi (ifølge nyere undersøgelser) langt bagefter lande som Sydkorea, Japan og Storbritannien. - Samtidig hævder nogle (heriblandt Danfoss' direktør), at vi inden længe risikerer at miste yderligere 55.000 arbejdspladser, hvis vi ikke i tide sadler om, dvs. foretager de nødvendige strukturelle ændringer. - Så vidt jeg har forstået skulle det bl.a. være noget med at omskole danskere til det, vi efter sigende er gode til (som f.eks. markedsføring), og så lade den billige/udenlandske arbejdskraft tage sig af de mere trivielle, dvs. kuliagtige arbejdsopgaver, for nu at udtrykke det på et dansk, der ikke har til formål at give et forløjet billede af virkeligheden. - Men er det ikke skruen uden ende, at vi konstant skal opkvalificeres (videreuddannes), for at bevare vore jobs (arbejdspladser)? - For mig at se har ingen bidraget til diskussionen med noget radikalt nyt. - Thi i princippet er det de samme løsningsforslag, vi hører igen og igen: nemlig at vi (gennem rentesænkninger, strammere finanspolitik og omlægning af produktionen etc.) skal producere og konkurrere os ud af problemerne. - Og det kan vi måske både slippe godt fra denne gang og næste gang. -

Men hvem tror for alvor, det går i længden? - I alle de førende ilande tales der om muligheden for (via lempelige skatteregler, forgyldelse af universiteterne og oprettelse af investeringselskaber som Medicon Valley Capital AB) at gentage (efterligne) det californiske erhvervseventyr (-mirakel), dvs. skabe et nyt Silicon Valley. - Men vi kan jo ikke alle blive vindere, og hvilke perspektiver er der i at satse på nicheproduktioner, som før eller siden bliver opkøbt af de multinationale giganter på området? - For tiden overlever vor hjemlige kapitalisme bl.a. i kraft af kogalskaben i USA og fugleinfluenzaen i Thailand og Vietnam. - Ved at inddrage Danmark i krigen mod Irak har den borgerlige regering desuden (hvis alt går som planlagt) sikret dansk erhvervsliv en platform i kampen om ordrer for 300 milliarder kroner, som genopbygningen af Irak foreløbig menes at ville koste. - Overalt udnyttes den omstændighed, at den enes død er den andens brød, ganske som den hellige (internationale) konkurrence foreskriver. - Spørgsmålet er, om vi kan fortsætte ad samme spor! - Men hvad skal vi da ellers gøre, vil nogen måske spørge. - Ja, i betragtning af at Fagbevægelsen har sejret ad helvede til (som den tidligere LO-formand Thomas Nielsen udtrykte det) og i dag er blevet reduceret til et bureaukratisk og udemokratisk levn fra fortiden, hvor pamperne sidder i toppen af pyramiden og giver hinanden gyldne håndtryk efter forgodtbefindende, eller (som Villy-Strube-sagen viste) manipulerer med medlemmernes penge for egen vindings skyld, så er der (det indrømmer jeg) ikke meget at stille op. - Problemet er, at arbejderklassen aldrig for alvor har evnet at tage kampen op mod kapitalismen. - De relativt få kloge har (med samme del-og-hersk-politik, som også de gamle romere anvendte) i årevis narret de mange mindre kloge (og vil fortsat gøre det), indtil de sidste bliver så kloge, at de begynder at føre en solidarisk kamp for (bevarelse af) de eksisterende (nationale) arbejdspladser samt for ligeløn over en bred kam (dvs. på tværs af faggrupperne) og desuden formulerer det overordnede, politiske mål at afskaffe lønslaveriet, forbrugerismens tyranni samt den sociale og økonomiske ulighed, hvilket i sidste ende vil sige kapitalismen! - At realisere nogle af de delmål, jeg tidligere har skitseret (som f.eks. at gøre landbrugsproduktionen 100 % økologisk, videreudvikle den alternative energi, igangsætte offentlige arbejder, fordele det eksisterende arbejde ligeligt, som den såkaldte skraldemandsmodel lagde op til, samt rydde ordentligt op på en lang række områder) kræver naturligvis både politisk vilje og bred folkelig opbakning. - Hvis den sunde fornuft skal sejre over kapitalismens logik, der desværre er blevet næsten enerådende i dagens Danmark og i mange andre kapitalistiske samfund, så kræver det, at vi lærer at se ud over vor egen næsetip. Jeg mener: Så længe danskerne (hvis man ellers tør tro på medierne) opfatter det som et problem at gøre sig fri af on-line-tyranniet, hvor er vi så henne? - Det er da bare at slukke for computeren, mobiltelefonen og tv-et. - I øvrigt er det jo teknologi, vi selv har været så fascinerede af og opsatte på at udvikle! - Dog vil jeg mene, at vi som privatforbrugere kan gøre en del ved at blive mere pris-/kvalitetsbevidste. - Er man i tvivl om et produkts lødighed (indhold), kan man roligt droppe det. - For det bør aldrig blive forbrugerens problem, hvis en vare er dårligt (mangelfuldt) deklareret. - I øvrigt er nøjsomhed en dyd, som imidlertid for mange er gjort af nødvendighed! Og som nævnt, er de fleste af supermarkedernes madvarer ikke værd at tage med hjem. - Til gengæld er en såkaldt ungarsk fattigmandsgryde med masser af (økologiske) grøntsager (broccoli, majs, kigærter, porrer, selleri, gulerødder etc.) og lidt kød samt ris eller kartofler (tilberedt i velkrydret salatolie) både langt bedre og billigere end de fleste restaurationsretter. - Og man kan jo bare lave så meget ad gangen, at man har til nogle dage! - Som deltagere i den offentlige debat om politiske spørgsmål kan vi også gøre en del! - Kollektiv nedlæggelse af arbejde, der sviner/foruren, ville efter min mening være et kærkomment initiativ, men det kan der nok ikke mobiliseres tilstrækkeligt med solidaritet og engagement til i dagens Danmark, medmindre forholdene bliver rigtigt grelle (dvs. endnu værre)!

Inden jeg kommer med flere forslag til, hvad man efter min mening kunne (skulle/burde) gøre ved situationen, vil jeg med følgende ekskurs forsøge at gøre en slags status over udviklingen. Arbejdsløsheden er nu (29.01.2004) oppe på 185.700! Mange (især ufaglærte) jobs er gået til verdens lavtlønsregioner. F.eks. blev der i Nordjylland for nylig fyret 700 mennesker, som under Flextronics' ledelse udførte elektronikarbejde for tyske Siemens, der bl.a. laver mobiltelefoner, og som altså har flyttet nævnte delproduktion til Østen. - Dollarens fortsatte nedtur (der vist især skyldes et gennem det sidste år hastigt voksende underskud på den amerikanske handelsbalance, som ikke er blevet mindre efter krigsførelsen mod Irak) bevirker, at mange danske virksomheder, der (bl.a.) lever af eksport til USA og andre dollardominerede markeder, har en langt mindre omsætning end før. Således taber Arla (hvis man skal tro giganten selv) penge på salg af smør, fetaost og sødmælk i Sydamerika, Rusland og Asien. Derfor er Arla nu ved at forberede de danske bønder på, at man fremover vil give dem mindre for mælken. Thi hvad er vel mere naturligt (for et monopol), end at tørre de øgede omkostninger af på leverandørerne og hvor man ellers kan slippe af sted med det. Forbrugerne ville jo ikke acceptere den sidste forhøjelse af mælkepriserne! Til gengæld er mange lønmodtagere parate til at gå ned i løn, for at beholde deres arbejde (lidt længere tid) og om muligt redde deres kriseramte virksomhed.

- I Tyskland har arbejdsløsheden (og antallet af nyfattede) længe været rekordhøj pga. dettes lands omfattende eksport og store afhængighed af udenlandske markeder. - Den lave rente gør kronen/euroen stærk, hvorfor danske virksomheder med fordel kan købe udenlandske råvarer (specielt hvis de også producerer til dollarfrie markeder). - En høj rente vil svække kronen/euroen, hvilket er godt for eksporterhvervene, men dårligt for dem, der især producerer til hjemmemarkedene. - Og sådan er der så meget! - I USA, hvor valgkampen er i fuld gang, fører vietnamveteranen John Kerry, der som den eneste er modstander af dødsstraf, i kampen mod 3 andre demokratiske kandidater, der alle ønsker at vippe George Bush af pinden! - Herhjemme frygter nogle, at tvangsauktioner, som dem vi så i slutningen af 80-erne og begyndelsen af 90-erne, hvor mange mennesker måtte gå fra hus og hjem, igen vil blive hverdagskost. - Thi flere og flere bliver forgældede og havner i økonomisk uføre pga. de såkaldt afdragsfrie lån, der også har medført voldsomme stigninger på boligmarkedet, dvs. skabt grobund for en blomstrende ejendomsspekulation! - Desuden er der i de senere år (som følge af de borgerliges politik) blevet bygget færre sociale boliger. - Det almennyttige boligbyggeri er med andre ord stagneret. - Og mange andelsboliger er blevet solgt med gode fortjenester og siden udlejet til forhøjede priser etc.

I Danmark bruger vi årligt ca. 4,1 milliarder kroner på vandmiljøet, men det er efter min mening langt fra nok: I løbet af de sidste 20 år er det knap nok lykkedes at halvere den fra landbruget kommende udledning af nitrater og fosfater etc. - Alligevel er regeringen utilbøjelig til at ville indføre afgifter på kvælstof, idet den påstår, at vandmiljøplan 2 endnu ikke har haft tid til at virke! - Foreløbig er det kun fosfor (hvoraf der årligt udledes 30.000 tons) som man, for at modvirke det omsiggribende iltvind i vore farvande, vil behæfte med afgifter. - Mest miljø for pengene, hedder det jo! - Desuden mener landbruget, det er umuligt at producere f.eks. korn af en tilstrækkeligt god kvalitet, hvis der skal bruges mindre kvælstof. - Kunne det mon skyldes, at man dyrker jorden forkert, dvs. udpiner den ved ikke at skifte nok mellem forskellige afgrøder etc? - Endelig har Landbrugsrådets præsident Peter Gæmelke kundgjort, at landbruget kun kan acceptere afgifter, hvis et tilsvarende beløb igen kanaliseres tilbage til erhvervet, der (skønt det subsidieres massivt) stadig bryster sig af at være liberalt. - Jamen, hvor er vi så henne? - Skal de, der forurener allermost her i landet, da slet ikke betale for deres miljøsvineri? - Det er jo forargeligt!

Skønt vi bruger mange penge på miljøet, er det ikke nok, og spørgsmålet er, om vi overhovedet vil få noget miljø for pengene fremover, hvis vi ikke snart rydder op efter os. Man hører tit, hvor meget vi bruger på forureningsbekæmpelsen, aldrig hvad en gennemgribende oprydning ville koste, hvilket er mere interessant, da det dels ville kunne sige noget mere om problemets omfang, dels om mulighederne for at finde en løsning, før det er for sent. Ellers må man jo (hver gang et problem konstateres) blot erkende, at det er der heller ikke råd til, for så går det ud over dit og dat: konkurrenceevnen, arbejdspladserne, profitten etc. - Vi har stadig gift-/spildevandsdepoter, som myndighederne og de involverede virksomheder (Cheminova og Grindstedværket m.fl.) har opgivet at gøre noget effektivt ved!

- Selvfølgelig ved jeg godt, det ikke kan lade sig gøre at komme forureningen til livs, som tingene ser ud i dag. - Men man må jo håbe, at eksempelvis EU (eller en anden overstatslig myndighed) på et tidspunkt indfører nogle fælles standarder på området, så alle skal rydde lige meget (eller i bedste fald helt) op efter sig, og ingen således stilles ringere i den internationale konkurrence end andre. - Men hvordan problemet for alvor skulle kunne løses, så længe vi har kapitalisme, har jeg svært ved at se, da der (hvis alt skal gå retfærdigt til) jo også skal tages højde for, at nogle brancher forurener mere end andre, hvilket der vel så skal kompenseres for gennem tilskudsordninger og særlove etc. - Sikken administration det vil give! - Og det er jo netop kapitalismens uløselige problem, at hvis den skal fungere bare nogenlunde tilfredsstillende (set fra et socialt eller menneskeligt synspunkt), så vil den nødvendigvis være administrations- og omkostningskrævende på utallige områder samt afføde den ene (elendige) lappeløsning efter den anden!

Overalt lægger det højt besungne frie initiativ op til dristige erhvervseventyr, båret af teknologiske eksperimenter, der i udstrakt grad påvirker alt liv på kloden og skaber gigantiske problemer for det såkaldte verdenssamfund. - Tænk blot på, hvilke miljømæssige konsekvenser satsningen på atomkraft og olieudvinding foreløbig har fået. - Gigantiske problemer kræver ekstreme løsninger, og hver gang påberåber videnskaben sig at sidde inde med svaret. - Lad mig give dig et par eksempler, kære læser. - Tag bare de mange olieforurenede grunde og jordarealer, vi har herhjemme. - Intet problem, siger videnskaben. Vi gensplejser os bare frem til nogle mikroorganismer, for hvem olie- og andet kemikaliefald er mad, og så får vi dem til at rydde op efter os. - Hvad sådanne monstre på længere sigt kan udvikle sig til, tør de færreste vel tænke på? - Eller tag de omfattende lugtgener, som vores altdominerende svineproduktion har medført. - Intet problem, siger videnskaben. For om nogle år kan vi sikkert fjerne de genetiske forudsætninger for, at gyllen lugter, og indtil da blander vi bare et tilsætningsstof i svinefoderet eller selve gyllen, så denne bliver næsten lugtfri etc. - Mon ikke vi også en dag skulle kunne fremstille nogle organismer, der kan absorbere den radioaktive stråling fra vores atomaffald osv.

- Ja, sådan er logikken desværre overalt i naturvidenskabens overmodige verden, hvor flertallet fralægger sig ethvert ansvar for udviklingen ved at bruge det gammelkendte argument, at teknologien både kan bruges positivt og negativt, og at det er op til politikerne og alle andre end videnskabens egne repræsentanter at sikre, at den anvendes forsvarligt. - Det er da meget muligt, at udviklingen ikke kan stoppes, fordi vi endnu ikke i tilstrækkelig grad har forspist os på frugterne fra kundskabens træ, men det skal ikke forhindre mig i at tale imod den blinde tro på, at videnskaben nok skal løse alle vore problemer, efterhånden som vi skaber dem - blot vi bakker op om udviklingen eller i det mindste ikke lægger hindringer i vejen for den. - At nogen kan have tillid til, at forskere/teknokrater, der enten er fagidioter og/eller i lommen på storkapitalen, vil kunne redde verden, fatter jeg ikke.

Heldigvis har der da også i flere år været en indædt modstand mod bioteknologi og især gensplejsning, specielt i Europa, hvorimod USA ikke i tilsvarende grad har formået at dæmme op for den farlige udvikling. Således ved mange selvfølgelig godt, at det er den samme agrokemiske industri, som gav os kunstgødning og sprøjtemidler/pesticider (som f.eks. hormoslyr), der nu vil bilde os ind, at genetisk modificerede afgrøder er nødvendige for at afhjælpe fødevaremanglen i den tredje verden, som den hidtil kun har engageret sig i for at tjene penge og afsætte miljøgifte, der for længst er blevet forbudte i ilandene, hvor jorden og vandmiljøet til gengæld er alvorligt truet mange steder. Undskyld, har nogle sagt. Vi gør det aldrig mere. Giv os blot nogle etiske retningslinier, så skal vi nok overholde disse og i øvrigt opføre os pænt. Ved de da ikke, at moral kommer indefra, hvis den overhovedet kommer? Og hvilket normalt menneske, tør lægge verdens fødevarerproduktion i hænderne på sådanne slyngler og stole blindt på, at de nationale regeringer sammen med EU og/eller andre overstatslige instanser vil kunne føre forsvarligt tilsyn med dem? Har vi ikke allerede set, hvordan f.eks. genetisk modificeret majs, der oprindeligt var beregnet til dyrefoder, er blevet anvendt i menneskemad og spredt til hele verden fra USA? - Og hvilket forstandigt menneske føler sig 100 % overbevist om, at eksempelvis majs, soya og bomuld, der er genetisk kodet til selv at producere uspecificerede mængder af insektgifte, ikke på længere sigt vil kunne skabe resistensproblemer, som bliver meget vanskelige eller ligefrem umulige at løse? I øvrigt vil det i praksis være umuligt at spore eventuelle skadevirkninger (på legeme og/eller sjæl) af genetisk modificeret mad, hvis bioteknologien og den agrokemiske industri får frit spil. - Og husk, at hvis man rækker fanden en lillefinger, så tager han hele armen! - Hvem har i øvrigt lyst til f.eks. at sætte tænderne i en genmodificeret dambrugslaks, der har vokset sig fed på en fjerdedel af den tid, en naturlig, vild laks er om at blive voksen? - Ja, sådan noget junkfood producerer man allerede i Guds eget Land, der også har givet os de ækle burgere og megen anden hundedeade. - Hvilken respekt for liv har folk, der finder på at lave den slags? - Det er rent ud sagt foragteligt! - Og hvordan kan nogen mene, det er i orden at spolere en balance, naturen har været millioner af år om at skabe, ved ukritisk at give grønt lys for gensplejsning, der dels muliggør overførsel af gener på tværs af (dvs. mellem) arterne, dels forestås af ubesindige mennesker, som f.eks. finder det i orden, at man først udpiner jorden et sted og siden løser problemet ved at gensplejse sig frem til afgrøder, som bedre kan dyrkes på de forarmede marker, så udpiningen kan fortsættes så længe som muligt?

For ikke at blive overhalet indenom af udviklingen, bliver jeg endnu en gang (vi er nu i februar, 2004) nødt til at opridse den aktuelle situation, der bl.a. kendetegnes ved: drastisk voksende kriminalitet blandt psykisk syge; takstforhøjelser på daginstitutionsområdet i flere kommuner; bortrationalisering af Bedriftssundhedstjenesten (BST) (som arbejdsgiverne nu slipper for at betale til) og indførelse af en alternativ smiley-ordning på arbejdsmiljøområdet (som samtlige virksomheder inden 7 år skal være omfattet af); bestræbelser til en værdi af 65 millioner kroner på at få flere ledige akademikere i arbejde (ofte med løntilskud, som var de bistanndsklienter i aktivering); udligning på SU-området (så enlige forsørgere får mere, og hjemmeboende unge med velstillede forældre får mindre end før); indgåelse af en rammeaftale på overenskomstområdet (der indebærer, at lønnen højst må stige med 3 % i løbet af de næste 3 år); undersøgelser i UK og USA af efterretningstjenesternes bidrag til myten om, at Irak havde masseødelæggelsesvåben (inden krigen i 2003); et af S og R foreslået (fleksibelt) skattestop, som Dansk Folkeparti har vist interesse for, og som skulle betyde en nedsættelse af skatten på arbejde og bevirke, at staten får del i flere af de penge, boligejerne har tjent på husprisernes himmelflugt og det indførte (asociale) loft på ejendomsværdiskatten.

Hver gang der lokalt og/eller nationalt (dvs. i virkelighedens verden) opstår problemer (der f.eks. kan skyldes opprioritering af distriktspsykiatrien på bekostning af hospitalspsykiatrien eller takststigninger på transportområdet etc.) søger den borgerlige regering at tørre ansvaret af på kommunerne under henvisning til, at vi i Danmark har kommunalt selvstyre, samt at de nævnte problemer sagtens burde kunne løses inden for de eksisterende rammebevillinger etc. Det fra Socialdemokraterne og De Radikale kommende skatteudspil er af de borgerlige blevet kaldt "den sædvanlige socialdemokratiske omfordelingspolitik", som Venstre og De Konservative blot mener vil skabe økonomisk utryghed blandt (såkaldt) agtværdige samfundsstøtter som selvstændige erhvervsdrivende og andre med hus, bil og båd, hvilket regeringen naturligvis ikke kan have, idet den jo prøver at sætte gang i forbruget og væksten, dvs. kickstarte det med længsel ventede opsving osv.

Imidlertid har de borgerlige en pointe, når de hævder, at en skatte- og afgiftsfinansieret omfordelingspolitik let kan få en utilsigtet social slagside (eller blive en u hensigtsmæssig lappeløsning), hvilket flere af de såkaldte grønne afgifter (som Socialdemokraterne i sin tid indførte) er glimrende eksempler på. Og det bringer mig tilbage til spørgsmålet om, hvad man så kan (skal/bør) gøre ved den politiske og økonomiske situation.

- De fleste kan vel indse, at hvis alle nationers økonomier var bygget op omkring nulvækst, selvforsyning og samme løn til alle uden undtagelse, ville problemerne være løst (og den såkaldte socialistiske utopi en realitet). - Men lad os et øjeblik dvæle ved diskussionen (som den har udspillet sig herhjemme) om, hvordan man bedst skaber størst mulig lighed eller social retfærdighed etc. - Det er ofte blevet sagt, at den såkaldte Robin-Hood-model, hvor man tager fra de allerrigeste og giver til de allerfattigste, skaber mindre lighed, end hvis man (som det til dels sker i de såkaldt solidariske velfærdsstater) omfordeler fra de 90 % rigeste til de 90 % fattigste gennem sociale ordninger som f.eks. daginstitutioner, som de velstillede jo via højere skatter betaler mest til, skønt de mindre velstillede benytter dem mindst lige så meget etc. - Den sidste model er i nogen grad baseret på kollektiv risikodækning eller solidaritet, mens Robin-Hood-modellen bygger på altruisme, dvs. socialforsorg/velgørenhed eller såkaldt welfare for the poor, der som regel ender med at give poor (dårlig) welfare (hvilket naturligvis i endnu højere grad er tilfældet, når man via asociale satspuljeordninger omfordeler fra de fattigste til de fattigste)!

Grundlæggende findes der 3 slags velfærdsstater. Den (såkaldte) residuale, der er mest udbredt i de angelsaksiske lande (USA og UK etc.), er kendetegnet ved, at staten kun hjælper de svageste, mens resten må klare sig selv, bl.a. via private (skattesubsidierede) forsikrings- og/eller pensionsordninger etc. - De fleste europæiske velfærdsstater er solidariske folkeforsikringssystemer, der (evt. via skatten) omfordeler fra alle til alle, hvilket svarer til en indboforsikring, der uden hensyn til indboets værdi er reguleret efter forsikringstagerens økonomiske formåen etc. - Der betales altså efter indkomst, hvilket især kommer den fattige del af befolkningen til gode.

- Den europæiske model findes i to udgaver: Den universelle, der er fremherskende i Skandinavien, og den korporative, der er mest udbredt på kontinentet. - Det universelle koncept indebærer, at alle (uanset status) er berettiget til samme minimumsydelse, betalt via skatten. - Det korporative koncept forudsætter, at velfærden primært finansieres af bidrag fra arbejdsmarkedets parter, hvilket i realiteten vil sige via en øremærket bruttoskat, der bestemmer ydelsens størrelse. - Det svarer, hvis vi igen bruger billedet med indboforsikringen, til at denne skal dække en fast del af det mistede etc.

Den residuale velfærdsstat eller Robin-Hood-Modellen er i nogen grad et liberalt slaraffenland, der i vid udstrækning styres af jungleloven, og som sætter "frihed" højere end lighed. Her er de fattigste afhængige af almisser fra staten, og de rige har ingen mulighed for at få f.eks. pension. De kan jo klare sig selv og er også begunstiget med skattefordele etc.

- I en overvejende universel velfærdsstat (som den danske hidtil har været, men næppe længere i samme grad er), betragtes alle som ligeværdige borgere, hvorfor alle har ret til (eksempelvis) samme pension (folkepensionens grundbeløb) etc.

- I en korporativ stat (som den tyske) er velfærdsydelse i høj grad bestemt af, om man har bidraget til samfundets rigdom ved at være aktiv på arbejdsmarkedet. - F.eks. har en kvinde, der hele sit liv har været hjemmegående husmor, ikke uden videre ret til pension.

- Den korporative model bygger til dels på forestillingen om, at alle har nogenlunde ens forudsætninger, men af uransagelige (men selvforskyldte) årsager udnytter disse muligheder forskelligt, hvorfor nogen klarer sig bedre end andre. - Da man her ikke skelner så meget mellem stærke og svage personer, men finder det retfærdigt, at de, der kan yde mest, også nyder mest, er den velkendte noget-for-noget- eller det-skal-kunne-betale-sig-at-arbejde-ideologi den korporative models fundament (der med nogen ret også kan kaldes den krænkede retsbevidstheds- og/eller den smålige misundelses begrundelse for at skabe og opretholde ulighed). Det er man-ligger-som-man-reder- eller får-løn-som-forskyldt-argumenterne, som vi alle kender, og som højrefløjen herhjemme har været med til at udbrede ved at bære ved til skadefrydens og hævn-gerrighedens bål!

I de mest residuale velfærdsstater, USA, UK og Australien, er uligheden størst, mens den i de universelle (dvs. i de skandinaviske lande), er mindst. - Derimellem ligger de korporative, kontinentaleuropæiske samfundssystemer, hvilket nedenstående oversigt fra Verdensbanken tydeligt viser.

Velfærdsstat	Gini-Koefficient	Gini-koefficienten angiver den økonomiske lighed i samfundet. Koefficienten kan ligge mellem 0 (alle har samme indtægt) og 100 (én person har al indtægt).
Danmark	24,7	
Sverige	25,0	
Finland	25,6	
Norge	25,8	
Belgien	28,7	
Tyskland	30,0	
Holland	32,6	
Frankrig	32,7	
Australien	35,2	
UK	36,8	
USA	40,8	

Problemet med den residuale og til dels også den korporative velfærdsmodel er, at de udover at generere og opretholde ulighed, ikke nødvendigvis giver færre offentlige udgifter, idet de ofte indebærer en masse administrativt bøvvl (samt lovgivningsmæssig uigennemskuelighed), hvor det f.eks. drejer sig om at regulere forholdet mellem skatterne og de sociale ydelser eller føre tilsyn, for at undgå snyderi og misbrug. Dertil kommer et øget forbrug af ressourcer på at bekæmpe kriminalitet og håndtere og/eller kontrollere sociale klienter.

Herhjemme undgik de borgerlige regeringer i 80-erne til dels den slags problemer ved at gøre en række sociale ydelser mere universelle: SU samt gratis, varig hjemmehjælp til alle, reduceret behovsprøvnin g før tilkendelse af folkepension osv. - Man kan (og bør naturligvis) i nogen grad slække på kravet om kollektiv risikodækning ved (på bedste Robin-Hood-maner) at tildele de (10%) fattigste mest og sikre, at ydelser til de (10 %) rigeste enten bortfalder eller reduceres til et minimum. - Da staten (ifølge de økonomiske vismænd) mister 7-14 milliarder kroner om året i skatteindtægter til multinationale selskaber (som Nestlé, Unilever, Statoil og Mc Donald m.fl.) pga. lempelige skatteregler og/eller utilstrækkeligt tilsyn fra told- og skattemyndighedernes side, vil en sådan omfordeling (efter min opfattelse) kun være rimelig! - Bemærk i den forbindelse, at Danmark stadig (modsat flere andre lande) giver sådanne selskaber lov til at fratrække deres eventuelle tab på udenlandske datterselskaber i skat (uden overhovedet at have mulighed for at kontrollere, om nævnte tab er reelle).

Drejer det sig om middelklassen, ender man imidlertid let på lappeløsningernes skråplan, når man indtægtsregulerer de sociale ydelser (hvilket regeringens sidste (forhastede) udspil på dagpengeområdet som bekendt lagde op til). Desuden risikerer man, at endnu flere privatforsikrer sig selv og ryger helt eller delvis ud af de offentlige forsikringssystemer, efterhånden som de sociale ydelser forringes eller nedtrappes, hvilket er godt på vej til at ske i dagens Danmark, hvor brugerbetaling i alle mulige forklædninger sniger sig ind overalt, eller sælges under besnærende betegnelser som frit valg eller mere (dit og dat) for pengene etc. - Efter min opfattelse er der tale om en usund tendens, der måske nok i begrænset omfang gavner kapitalismen (specielt i krisetider). - Men hvis vi ikke passer på, risikerer vi inden længe at få engelske/amerikanske tilstande herhjemme. - I 60-erne var der ikke den store forskel på Danmark og UK, hvad social- og sundhedspolitikken angik. - Men i 70-erne deltes vandene. - Og i dag bliver stort set alle ydelser i UK tildelt og udmålt efter indkomst som følge af briternes mangeårige sparepolitik, der har resulteret i voksende ulighed og (som gini-tabellen viser) placeret Storbritannien på linie med USA! - I øvrigt står mange englændere i dag med det problem, at deres private pensionsopsparinger i høj grad er blevet ædt op af inflation, og hvad gør man så, når der næsten ingen offentlig hjælp er at hente. - Ja, ifølge flere såkaldte eksperter, består løsningen i at privatforsikre sig endnu bedre, dvs. bruge (og eventuelt spille) endnu flere penge på at dobbeltforsikre sig etc. - Og hvem var det nu, kære læser, som op gennem 90-erne kraftigt opfordrede nationalstaterne til at afvikle deres offentlige pensioner til fordel for private forsikringsordninger. - Jo, det var såmænd OECD og EU, hvis nogen skulle have glemt det!

Ustandseligt får vi at vide, at der ikke er råd til det ene og det andet, men samtidig foregår der overalt en mere eller mindre fordækt omfordeling, som øger de socio-økonomiske skel. - For nylig (vi er nu i februar, 2004) hørte jeg i tv, at socialchefernes indtægter på kort tid er steget med 3 gange så mange procent som de kommunale rengøringsfolks lønninger, og med dobbelt så mange procent som almindelige socialarbejderes indkomster. - Den officielle begrundelse for den førte lønpolitik var selvfølgelig, at man ikke mente at kunne tiltrække kvalificeret arbejdskraft til topstillingerne, medmindre disse var tilnærmelsesvis lige så attraktive som lederjobs i privat regi. - Her tilskriver kapitalismens logik altså, at hvis der på ét område er stor ulighed og på et andet mindre ulighed, så bør man på det sidste område omgående indføre en lige så stor ulighed som på det første, før der kan siges at være balance i tingene! - Eller har jeg misforstået noget? - Og samtidig brokker man sig fra kommunernes og amternes side over, at de sociale udgifter belaster de offentlige budgetter etc. - Gudfader bevares, for et hykleri!

Og hvad skal man så gøre ved det? Man skal naturligvis appellere til folks idealisme eller bedre jeg og ikke til deres selvished og grådighed. Jeg er overbevist om, at f.eks. en Jørgen Poulsen, der (som leder af Dansk Røde Kors) gør et fantastisk stykke arbejde, ville vinde meget i respekt og troværdighed, hvis han også sagde nej tak til den millionløn, han får. - Og mon ikke vore eliteidrætsudøvere ville blive endnu mere folkekære, hvis de ville ophøre med at anbringe deres formuer i udenlandske skattely osv. - Personligt har jeg tabt meget for flere af disse folk, der jo godt kan bruge det danske samfunds velfærdsordninger, når deres børn f.eks. skal i skole og fritidshjem (men som åbenbart føler sig for gode til at betale skat herhjemme) etc. - I øvrigt er det beskæmmende at se, hvordan unge skuespillere, der for længst er blevet kendte, prostituerer sig selv ved at optræde i ølreklamer og lignende underlødige junk. Og dem, jeg taler om her, behøver jo slet ikke supplere deres indtægter på denne holdningsløse måde. De kan sagtens få gode og spændende jobs.

- Hvad med at slå et slag for moralhygiejnen i Danmark og uddele nogle smiley'er eller andre former for belønninger til mennesker, der holder deres sti ren og eksempelvis udmærker sig ved at ville arbejde for en almindelig gennemsnitsløn, uanset arbejdets karakter? - Eller en slipsenål måske? - Jeg mener: På internettet udstiller man jo f.eks. både de restauranter, der ikke lever op til levnedsmiddelkontrollens hygiejnekrav og dem, der gør det. - Jeg ved da godt, det ikke kan lade sig gøre fra den ene dag til den anden (eller over night, som nogen siger), men man kunne jo forsøge! - Under alle omstændigheder bør man (efter min mening) snarest muligt påbegynde det lange, seje træk, det er at gøre op med den opfattelse, at det er i orden at tage alt, hvad man overhovedet kan få. - De fleste sammenligner sig jo med naboen og mener, at enhver, der har mere end dem selv, har for meget, men at det er helt i orden, at de selv skraber mest muligt til sig! - I øvrigt er det sædvanlige argument for kapitalismen, nemlig at den måske ikke er ideel, men at der ikke findes noget bedre økonomisk system, det dumme og mest snæversynede, jeg længe har hørt. - For det svarer jo til en skolelærer, der - efter at have sat eleverne til at subtrahere - finder ud af, at det magter de ikke, og så drager den forhastede konklusion, at det behøver de da heller ikke lære, eftersom ingen regnearter overgår addition!

Nej, kapitalisme kan selvfølgelig være meget godt i mangel af bedre. Men hvad med at opfinde eller udvikle noget virkelig godt? - Det kræver naturligvis en mentalitetsændring eller højnelse af den kollektive bevidsthed, hvilket selvsagt tager tid at opnå, men det bør da ikke afholde nogen fra at arbejde i retning af en mere ideel og retfærdig samt mindre ressourceforbrugende verden. I dag kan de fleste (i vesten) indse, at det er dumt (forkert/skadeligt) at ryge, og jeg vil tro, at når det bliver normen at tage afstand fra kødspisning, så er vi godt i gang med at afskaffe kapitalismen. - Men skiden vane klæber som bekendt længe, eller sagt på en anden måde: Hverken Rom eller kapitalismen blev bygget på én dag, så hvorfor skulle det være anderledes med socialismen, eller hvad man nu en gang i fremtiden vælger at kalde samfund, der bygger på lighed, genbrug, selvforsynende enheder og en produktion, der ikke overflødiggør grundlaget for sin egen eksistens (den menneskelige arbejdskraft), og som heller ikke er afhængig af en tidskonsumerende og storforurenende transportsektor, idet alle (nødvendige) dagligvarer naturligvis bør fremstilles i lokalområderne. - Uanset hvilke(n) af de tidligere nævnte velfærdsmodeller der benyttes, og hvor meget vi prøver at konkurrere, producere og uddanne os ud af problemerne, kan de vanskeligheder, kapitalismen i dag står over for, ikke løses på tilfredsstillende vis, dvs. så vi med sikkerhed undgår økonomisk kollaps, og/eller at den såkaldte pensionsbombe springer i 2050 etc. - Faktisk kan jeg bedst beskrive, hvad man (for mig at se) burde gøre ved situationen ved at uddybe, hvordan tingene (efter min mening) burde indrettes.

I det følgende vil jeg derfor forsøge at give nogle bud på, hvordan et (socialistisk) idealsamfund kunne se ud og dermed opstille nogle langsigtede mål, man gradvist (gennem de næste århundreder) kunne arbejde henimod. - På sigt bør der indføres ligeløn overalt, ligesom den private ejendomsret til (og råderet over) produktionsmidlerne naturligvis bør afskaffes. Alle former for spekulation i (dvs. handel med) værdipapirer, mennesker/arbejds-kraft og fast ejendom (samt andre former for humbug og bondefangeri) bør med andre ord afskaffes og forbydes, da de (ud fra en generel/overordnet betragtning) i højere grad bidrager til samfundets ruin end skaber velfærd og stabilitet. - Og mon ikke vi også en dag (langt ude i fremtiden) vil kunne finde tilstrækkeligt mange kvalificerede folk, som godt vil påtage sig "arbejdsgiverrollen" uden at skulle tjene ekstra på det eller spille Kong Gulerod i toppen af en hierarkisk struktur, der udelukker direkte (reelt) medarbejderdemokrati etc.

- Desuden bør en lang række opgaver, som private i dag udfører og tjener penge på, og hvis professionelle varetægelse de fleste er afhængige af, overtages af samfundet. - Således bør alle banker, kreditforeninger, pensionskasser, forsikrings-selskaber, tele-/tv-selskaber, kraft-varme- og elværker samt ejendomsmæglerfirmaer i en eller anden forstand nationaliseres eller - i den grad, de ikke gavner samfundet som helhed - nedlægges. - Det bør endvidere være en menneskeret, at enhver ny samfundsborger får stillet en ordentlig (nul-energi-)bolig til sin rådighed, så snart det er nødvendigt, hvilket f.eks. vil sige, når vedkommende (første gang) flytter hjemmefra. - En bolig bør man altså ikke livet igennem (via el, varme og husleje) skulle betale en urimeligt stor del af sin løn til. - Det bør ikke være private, der sidder på boligmassen og profiterer på at administrere denne. - Boligmassen bør (som så meget andet) være fælleseje. - Alle, der kan arbejde, skal arbejde - under behørig hensyntagen til (lokal)samfundets behov samt deres egne ønsker og kvalifikationer. - Mange af de ordninger, som flere velrenommerede virksomheder allerede i dag har indført, vil selvfølgelig også kunne bruges i fremtiden. - Det drejer sig f.eks. om diverse personalegoder som mad- og børnepasningsordninger samt regelmæssige sundhedstjek. - Endelig bør man overalt (mellem personer, virksomheder og institutioner) tilstræbe samarbejde i stedet for konkurrence. - Den enes død bør på ingen måde blive den andens brød. Tværtimod bør det være et ufravigeligt mål at skabe niches til alle (på ethvert niveau) osv.

For at opnå størst mulig stabilitet og tryghed for alle, bør enhver nation stræbe efter at blive så selvforsynende som overhovedet muligt, ganske som lokalområderne i samtlige lande bør satse på genbrug og selvforsyning i udpræget grad. - Da det især er vigtigt, at landbrugsproduktionen kan brødføde befolkningen og desuden bidrager til uafhængighed på alle planer, er den situation, vi har i dag, hvor ganske få personer (heriblandt de såkaldte svinebaroner) ejer næsten al landbrugsjorden, og erhvervet i vid udstrækning baserer sig på eksport af grisekød (i stedet for at producere alsidige afgrøder til hjemmemarkedet), både utilfredsstillende og uholdbar i længden. - Således bør landbrugsjorden naturligvis også nationaliseres, ligesom dyrkningen omkring de enkelte gårde/brug bør gøres langt mere sund og varieret etc. - Hvorfor skal vi (fra andre lande) importere frugt og grønt, som vi selv kan producere herhjemme? - Hvis vi indrettede os lidt mere i overensstemmelse med almindelig sund fornuft i stedet for blindt at følge kapitalismens logik, kunne det spare os for megen forurenende og tidskrævende transport over store afstande og på tværs af landegrænser. - At satse på national uafhængighed (selvforsyning) behøver ikke føre til isolationisme og stagnation, og skønt en produktion, hvis drivkraft hverken er profitmaksimering eller konkurrence, giver en langsommere teknologiudvikling, har den generelt langt flere fordele end ulemper, idet den f.eks. gør det muligt at begrænse såvel arbejdsulykker (og nedslidning) som ressourcospild (og forurening) til et absolut minimum etc.

- Tænk også på alle de fordyrende led, mange varer i dag skal igennem, før de fra producenten når ud i butikkerne. - Og tænk på, hvor mange mennesker, der arbejder med import, distribution og salg (dvs. handel og service m.v.), og som hverken kan bidrage med noget nyt eller kreativt til samfundet, men i vid udstrækning må nøjes med at omsætte ting, andre har skabt, fordi så mange varer fremstilles helt andre steder, end de afhændes etc. - For nylig (vi er stadig i februar, 2004) kunne man i Quickly købe en discman til 300 kr. - En uge senere var den sat ned til 200 kr. - Efter et stykke tid røg prisen igen op og landede på 400 kr. - Det siger en del om, hvilke avancer der er på mange varer! - I øvrigt er de fleste menneskers faste udgifter (til el, varme, telefonregninger, (bank)gebyrer, tv-licens, pensionsopsparinger og internetabonnementer m.v.) generelt (dvs. sammenholdt med det gennemsnitlige lønniveau) alt for høje, fordi et (ret stort) mindretal dagligt profiterer på de pågældende forretninger, dvs. skummer fløden ved at malke den brede befolkning for langt mere, end deres tjenesteydelser reelt er værd, dvs. koster at udbygge (vedligeholde) etc. - Efter min mening bør vi (snarest muligt) sadle helt om, dvs. opgive at producere os ud af problemerne, og i stedet slå ind på en mere sikker (bæredygtig) vej. - I dag bruger vi enorme summer på at aktivere store befolkningsgrupper og sørge for, at de fortsat står til rådighed for et arbejdsmarked, som eftertrykkeligt har udstødt og overflødiggjort dem. - Disse midler samt dem, der anvendes på at forsørge mennesker på overførselsindkomster, kunne benyttes langt mere konstruktivt, dvs. så vi undgik at spille hasard med vor egen og/eller vore børns fremtid: I stedet for at lade folk gå på pension/efterløn, burde man give dem, der (efter at have nået en vis alder) måtte ønske det, mulighed for at gå på socialisme, dvs. blive borgere i nogle på lighed og nulvækst baserede lokalsamfund, som (med hjælp til selvhjælp fra det øvrige samfund) gradvist skulle udvikles, så de til sidst kom til at hvile i sig selv, dvs. blev (noget nær) selvforsynende og dermed økonomisk bæredygtige.

Til dette formål bør man naturligvis anvende nutidig teknologi, hvor det er hensigtsmæssigt, så folk ikke (nødvendigvis) skal op og malke køer med håndkraft klokken fire om morgenen, men i princippet burde man indrette sig som f.eks. Amish-folket i Nordamerika har gjort det, dvs. på en enkel og naturlig måde. - Det skulle således også være muligt at genoptage nogle gamle dyrkningsmetoder og håndværker-/madlavningstraditioner m.v., for at skåne miljøet, højne produktkvaliteten og gøre arbejdsprocessen mere gennemskuelig, hvilket bl.a. vil sige mindre trivial (samlebåndsagtig) etc. - Hvor avanceret teknologi og specialisering er forudsætninger for en (med henblik på opnåelse af selvforsyning) nødvendig produktion, bør denne selvfølgelig decentraliseres til lokalområdene, hvis det er muligt og formålstjenligt osv. - Fordelen ved den her foreslåede model er bl.a., at den er retfærdig: Alle (der ikke dør i en ung alder) vil (før eller siden) få mulighed for at gå på socialisme. - Naturligvis bør man undgå, at der bliver tale om ghettoer, men gør man ordningen for attraktiv, risikerer man selvfølgelig, at den bliver mere populær end efterlønnen! - Mon ikke det alligevel ville være den fornuftigste måde at demontere den såkaldte pensionsbombe på? - Samtidig kunne kapitalismen så stille og roligt blive afviklet, dvs. få lov til at dø en naturlig død, uden at vi først skulle igennem kaos (ragnarok) etc! - For ikke at skulle starte forfra, dvs. fra scratch eller ground zero, efter den helt store nedtur, bør vi nok under alle omstændigheder (før eller siden) overveje nogle af de her skitserede muligheder, hvor naive de end måtte forekomme! - Hvad med at nedsætte en tænketank til at fundere over, hvilke alternativer vi har til at producere og konkurrere os ud af problemerne. - Så kunne vi måske bagefter få en reel værdidebat, hvor det også var tilladt at kritisere kapitalismen, der alt for længe har været en hellig ko, idet den (ligesom kongehuset, folkekirken og grundloven) sjældent er blevet gjort til genstand for en regulær (dvs. ikke ekspertstyret) offentlig debat, hvor resultatet ikke var mere eller mindre givet på forhånd!

Man kan naturligvis mene, at det, jeg her foreslår, er urealistisk, og jeg skal da villigt indrømme, at det både vil kræve politisk vilje og folkelig opbakning at føre det ud i livet. Før tiden (og/eller befolkningen) bliver moden til det, kan det selvsagt ikke lade sig gøre. I øvrigt kan man vel heller ikke være 100 % sikker på, at der ikke vil komme en kontrarevolution, hvis det en dag skulle lykkes at indføre socialismen ad demokratisk vej. Det er jo set før, bl.a. i Chile, hvor kapitalismen godt nok var meget ung, da det skete, dvs. da Salvador Allende i 1970 kom til magten og få år efter blev styrtet ved et kup af Augusto Pinochet, hvis militærdiktatur frem til 1990 gjorde det muligt for kapitalismen at vinde fodfæste i landet, godt hjulpet på vej af USA. Nævnte kup har (som så mange andre) vist, at en mobilering af masserne ofte er langt mindre farlig (for freden, stabiliteten og demokratiet m.v.) end den efterfølgende reaktion derpå! Og det fører mig frem til et emne, man næppe kan undgå at forholde sig til, hvis man vil give et fyldestgørende (nuanceret) billede af kapitalismens væsen. Jeg tænker her på amerikanernes mange fordækte krige og imperialistiske under-cover-operationer overalt i den 3. verden. Men forinden bliver jeg endnu en gang nødt til at gøre status over den seneste udvikling (vi er stadig i februar, 2004).

For nylig viste Anders Fogh Rasmussen sig omsider som et mandfolk, da han offentligt kritiserede TDC og Jyske Bank for at presse citronen (dvs. udnytte den danske skattelovgivning) til det yderste. Det famøse pengeinstitut havde trukket sit tab på en aktiehandel fra i skat. Hvis man på denne (øjensynligt fuldt lovlige) måde kan mindske sin risiko, er det jo ingen sag at handle med værdipapirer! - Selvfølgelig fik statsministeren omgående svar på tiltale (fra de nævnte foretagenders direktører). - Det minder mig om dengang, Poul Nyrup Rasmussen under et besøg i en dansk svinestald (med slet skjult henvisning til dyrevelfærden) udtalte, at det bestemt ikke var noget kønt syn. - Han blev på det nærmeste overfaldet af landbrugets organisationer med fornærmede modangreb, hvilket åbenbart er den pris, en indflydelsesrig politiker må betale, hvis han/hun taler de store imod. - Det bliver derfor spændende at se, om Anders Fogh Rasmussen fremover kan tåle mosten, eller om han også (efter at være sprunget op som en løve) falder ned som et lam.

Henning Dyremose mener øjensynligt, at statsministeren skylder ham og TDC en offentlig undskyldning. Samme hr. Dyremose har i Deadline på DR2 givet udtryk for det (i mine øjne) besynderlige synspunkt, at når det f.eks. drejer sig om en virksomheds personalepolitik, så kan man (fra samfundets side) godt forlange etisk ansvarlighed etc., hvorimod man ikke kan stille sådanne krav, når det gælder skattespørgsmål, da skattelovgivningen (ifølge hr. Dyremose) ikke egner sig til at blive underkastet en moralsk vurdering. Jamen, hvad er det da for noget vrøvl - udover at det også er et særdeles bekvemt standpunkt for en virksomhedsleder at indtage? - Når virksomhederne kan finde ud af, hvor der er fordele (penge) at hente, burde de vel også kunne vurdere, hvilke af nævnte fordele det er rimeligt (moralisk forsvarligt) at udnytte samt i hvilken grad. - Jeg skal dog gerne medgive, at samfundet har et problem, hvis moralen er så lav, at man f.eks. finder det rimeligt at tørre etableringsomkostninger, man har haft i udlandet (og som det åbenbart dér er umuligt at trække fra i skat), af på de danske skatteydere ved hjælp af smarte selskabskonstruktioner etc. - Jeg vil tro, hr. Dyremose, at de fleste rettænkende mennesker har den opfattelse, at det udelukkende bør være et firmas overskud, der afholder den slags udgifter, også selvom det (på kort sigt) betyder, at aktionærerne og direktørerne får mindre ud af det!

De (af statsministeren) kritiserede har forsvaret sig med, at de kun har gjort, hvad loven gav dem mulighed for, samt hvad de af deres revisorer og jurister er blevet rådet til etc. - De vil åbenbart ikke være rollemodeller for andre, og da det næppe kan komme bag på

nogen, at de ikke selv kan finde ud af, hvad der er god moral eller ret og rimeligt (som Anders Fogh Rasmussen udtrykte det), må man håbe, den borgerlige regering fremover bliver mere omhyggelig med at lukke (samt undgå) huller i loven, der giver sådanne foretagender alt for lempelige skattevilkår.

Og nu til udlandet: Thailandske forskere har for nylig udviklet en (efter sigende) effektiv metode til kloning af menneskefostre, som man så vil kunne udtage stamceller fra med henblik på fremtidig behandling af sygdomme (som Alzheimer, Parkinson, sukkersyge og hjertesygdomme) samt med det formål at dyrke organer til brug ved transplantationer etc.

Med biologen og journalisten Lone Frank har genteknologien fået endnu en ukritisk fortæller. - Lone Frank, der (for mig at se) er et kvindeligt modstykke til Bjørn Lomborg, har skrevet bogen *Det nye liv*, opgør med usund skepsis og politisk uansvarlighed. - Hun har flere gange optrådt i tv og (med kølig skråsikkerhed) udtalt sig til fordel for (en kommerciel udnyttelse af) gensplejsning, kloning og andre bioteknologiske tiltag. - Skønt hun kender alle de gængse argumenter, der kan fremføres for og imod fænomenet, har hun øjensynligt ingen alvorlige betænkeligheder over for dette.

Desuden har en førende atomforsker i Pakistan, USA's allierede i krigen mod Talibanregimet i Afghanistan, videregivet atomhemmeligheder til Libyen, Iran og Nordkorea, dvs. til lande, der (ironisk nok) tilhører, hvad præsident Bush (junior) har kaldt ondskabens akse! - I USA og UK har man nedsat undersøgelseskommissioner, der skal afdække, om det var efterretningstjenesterne og/eller politikerne, som villedte befolkningerne, da de hævdede, at Saddam Hussein var i besiddelse af masseødelæggelsesvåben, inden krigen mod Irak blev indledt. - Foreløbig har FBI og CIA vasket deres hænder, mens Tony Blair har måttet indrømme, at det (modsat hvad han på et tidspunkt påstod) kun var med konventionelle våben, at Irak (ifølge efterretningerne) havde været i stand til at angribe Storbritannien i løbet af 48 timer. - I øvrigt er den danske fange, som i 2 år (sammen med mange andre fanger fra Afghanistan-krigen) har været tilbageholdt på Guantanamo-Basen i strid med alle internationale konventioner og retssikkerhedsmæssige forskrifter, nu blevet løsladt og udleveret til Danmark (vi er stadig i februar, 2004).

Efter et fangeoprør i Nykøbing Statsfængsel (der øjensynligt skyldes, at man havde forbudt fangerne at træne med vægte på over 30 kg, for at undgå at de blev for stærke og farlige for fængselspersonalet) har justitsminister Lene Espersen bebudet en skarpere kurs mod landets indsatte, der fremover skal udsættes for skærpet kontrol, med det formål at begrænse narkoen i fængslerne osv. - Overbelægningsproblemerne tales der ikke meget om. - Det samme gælder nødvendigheden af at resocialisere fangerne og give dem håb om en bedre fremtid, mens de afsoner deres straf etc. - Jeg mener: Når man har en flok indsatte, hvis vigtigste mål i livet er at blive bodybuildertyper (eller øge deres muskeltværsnit), så er det da ondt at tage de tunge vægte fra dem. - Det kan man da ikke være bekendt, så længe man ikke formår at sætte noget andet i stedet, der kan gøre deres tilværelse meningsfuld. - Det er meget godt med al denne konsekvens- og nul-tolerancepædagogik. - Problemet er bare, at det som regel er de svageste, det går hårdest ud over, samt at den frihed til at vælge, vi efter sigende har fået på en lang række områder, er blevet kraftigt undermineret af, at staten i stigende grad (på andre felter) er begyndt at optræde autoritært eller formynderisk over for borgerne, der behandles og uselvstændiggøres, som var de børn i en sort skole fra det forrige århundrede, idet de (bl.a. via medierne) proppes med populistisk udenadslære og pseudovidenskabeligt nonsens af værste karat.

Er det ikke inkonsekvent, at man i dag, hvor de fleste mener, vore forudsætninger og adfærd er overvejende genetisk bestemte og dermed noget, vi kun i ringe eller slet ingen grad har indflydelse på, belønner dem, der i forvejen har succes, og straffer dem, der klarer sig mindre godt. - Gad vidst, hvor længe danskerne vil finde sig i en regering, der taler ned til den ene del af befolkningen og (evt. uden at ville det) skaber mere splid og større modsætninger, end der i forvejen er, ved at gøre sig til dommer over, hvem der er ansvarlige og vil yde en ekstra indsats, og hvem der ikke vil det, uden kvalificeret hensyntagen til folks forskellige (sociale og individuelle) forudsætninger for at gebærde sig, som de gør.

- Efter min opfattelse er konceptet uretfærdigt, idet jeg mener, at stort set alle gør det så godt, de nu kan. - Da vi langt fra er ens, er det rent ud sagt tåbeligt, at man uden skelen til folks forskellige ballast og sociale vilkår vil kræve (tilnærmelsesvis) det samme engagement af alle. - Det regeringen (groft sagt) gør i den flinkeskole, den er ved at omdanne samfundet til, er at forberede folk på, at de først vil blive belønnet, når (og hvis) de kommer op i de højere klasser og dér udmærker sig, mens de ved at yde deres bedste i de lavere klasser højst kan undgå ydmygelser og straf og altså ikke skal regne med nogen form for privilegier, så længe de tilhører bunden af samfundspyramiden. - Da noget-for-noget-princippet ikke gælder for alle (men som Socialdemokraterne ganske rigtigt har påpeget er et noget-for-nogen-princip, der forsøges solgt under falsk varebetegnelse), er det i realiteten både asocialt og uhensigtsmæssigt. - For mig at se appellerer det primært til småborgerlig selvgodhed og nærighed, til folks evindelige tilbøjelighed til at sammenligne sig med hinanden og fremhæve sig selv på bekostning af andre.

- Hvorfor favoriserer man f.eks. gymnasieelever, der klarer sig godt, ved at forøge deres karaktergennemsnit, mens man straffer folk, der befinder sig i et erhvervsuddannelsesforløb, ved at skære ned på antallet af praktikpladser? - Det turde være indlysende, at den del-og-hersk-politik, som noget-for-noget-konceptet udspringer af, har to hovedformål: 1) at Venstre og De Konservative skal bevare regeringsmagten, bakket op af Dansk Folkeparti og 2) at kickstarte økonomien eller sætte gang i opsvinget, dvs. fremrykke den imødesete forbrugsfest eller det næste store ædegilde! - Og nu spørger jeg igen: Hvem kan ikke se, at det aldrig har været regeringens mening, at noget-for-noget-princippet skulle gælde overalt, dvs. for alle og på alle niveauer (hvorved det naturligvis kunne blive en lighedsskabende trend), men udelukkende i det omfang og på de områder, hvor det menes at tjene formålene: at bevare den politiske magt og vende lavkonjunktoren til en højkonjunktur etc.

I det følgende skal vi se på nogle af de fordækte krige og imperialistiske under-cover-operationer, USA i årenes løb har stået i spidsen for i den 3. verden, hvor amerikanerne (bakket op af CIA) har støttet priviligerede grupper økonomisk samt finansieret militærkup og likvideringer af (folkevalgte) politikere, der siden er blevet erstattet af diktatorer og marionet-regeringer, med det formål at beskytte og varetage forretningsinteresser i Guds Eget Land. Overalt har mønstret været det samme, da kapitalismen øjensynligt kun kan vinde fodfæste i fattige lande ved at anvende rå og brutal magt. - Det er bl.a. det, der med et fint ord kaldes globalisering (hvis nogen skulle være i tvivl)! - Siden 1947 har USA opereret i Guatemala, Congo, Cuba, Ungarn, Berlin, Vietnam, Chile, Irak og Iran m.fl., da man tidligt fandt ud af, at det (via CIA, der i dag har et årsbudget på 28 milliarder dollars) ofte er billigere og mere hensigtsmæssigt at vælte (demokratisk valgte) regeringer end at føre langtrukne og blodige krige som f.eks. Koreakrigen. - I mange tilfælde har amerikanske ministre og politikere på alle planer været dybt involverede i svinestregene, der officielt er blevet begrundet med, at man var nødt til at skabe et bolværk mod kommunismen (sovjetunionen) etc.

Når f.eks. shahen blev hjulpet til magten i Iran i 1953, var det bl.a. for at undgå en ekspropriation af det angloamerikanske olieselskab BP (British Petroleum). Begivenheden faldt sammen med, at Mossadeq (lederen af Irans Nationale Front) blev styrtet, efter at han havde nationaliseret olieindustrien.

Et andet eksempel er Guatemala, der er rigt på bananer og andre tropfrugter, og hvor næsten al jord og samtlige værdier ejes og administreres af amerikanske United Fruit Company, som eksporterer eksotiske frugter til resten af vesten. - I 1954 søgte Guatemalas præsident (Arbenz Guzman) at indføre eksportskatter og give de fattigste bønder noget af den jord tilbage, som UFC havde sat sig på, men samme år blev han på CIA's foranledning væltet og erstattet af en militærjunta, der (med Castillo Armas i spidsen) omstødte de nævnte reformer. - Således hjalp amerikanerne og CIA (for at undgå skat på bananer etc.) folk til magten, som gennem de næste 40 år terroriserede og myrdede i hundredtusindvis af mennesker.

I 1960 erklærer Congos venstreorienterede præsident Lumumba landet for uafhængigt og bliver dermed premierminister. USA er interesseret i republikkens store mineralrigdomme, og to måneder senere bliver Lumumba styrtet. - Som præsident indsætter man Mobutu, der sørger for at Lumumba bliver likvideret ved skydning og nedkastet i et syrebad. - Samme Mobutu udråber i 1966 Lumumba til nationalhelt!

I 50-erne var CIA involveret i Iran og senere i Centralamerika. - Cuba var ikke en bananrepublik, man uden videre kunne løbe over ende. - I 1959 var militærlederen Batista blevet fordrevet af den folkekære revolutionshelt Fidel Castro, der senere nationaliserede de amerikanske ejede sukkerplantager. - USA afbrød herefter enhver forbindelse til landet og indstillede al økonomisk hjælp til cubanerne, der nu begyndte at handle med USSR og efterhånden gjorde sig næsten uafhængige af Washington. - I 1961 iværksætter CIA invasionen i Svinebugten, hvor 1500 uerfarne eksilcubanere, i en aktion, som er det rene selvmord, drives på flugt og efter få dage må opgive forsøget på at styrte Castro, fordi de hverken nyder folkelig opbakning eller bliver understøttet af luftbårne styrker fra John F. Kennedys side. - Efter sigende gav JFK CIA mandat til at myrde Castro, hvilket man uden held forsøgte adskillige gange. - Således overlever Castro otte drabsforsøg mellem invasionen i 61 og mordet på JFK i 63.

- I samme tidsrum opstår der et udpræget modsætningsforhold mellem CIA og JFK, der gensidigt beskylder hinanden for den uheldige håndtering af Cuba-problemet. - CIA bliver (gradvist) en stat i staten, der går sine egne veje, og som oprigtige politikere får sværere og sværere ved at kontrollere. - På et tidspunkt udskifter JFK CIA-lederen Allen Dulles med John McCone, idet han ønsker at erstatte hele CIA's stab med mere venstreorienterede folk!

I august 1964 simulerer CIA et angreb på et amerikansk krigsskib i tonkinbugten, for at give L.B. Johnson et påskud til at øge antallet af amerikanske tropper i Østasien og bombe Nordvietnam, dvs. optrappe Vietnamkrigen. - I Vietnam bliver (den såkaldte) Operation Phoenix nu indledt af CIA, som derigennem terroriserer befolkningen og begår adskillige mord på lærere, læger og forretningsfolk, for at lamme landet. - Man ville eliminere enhver, der støttede Vietcong, og derved svække denne guerillabevægelse, hvilket førte til massakrer på mange tusinde civile og landsbyer etc. - Lederen af Operation Phoenix Bill Colby blev få år senere udnævnt til chef for CIA!

Skønt USA både bombede og invaderede Cambodia, påstod Johnson-regeringen, at man udelukkende kæmpede i Vietnam. Alt i alt måtte 55.000 amerikanere og 1 million vietnamesere lade livet i denne krig. Gang på gang har USA begået krigsforbrydelser og forbrudt sig mod Geneve-konventionen, dvs. internationalt accepterede menneskerettigheder.

- På hjemmefronten iværksatte CIA under LBJ (Lyndon B. Johnson) Operation Kaos, der blev videreført under (paranoikeren) Nixon, og som primært rettede sig imod venstreorienterede og såkaldt undergravende elementer, der mentes at være (blevet) manipuleret (hjernevasket/indoktrineret) fra udenlandsk side. - Således udspionerede CIA (Central Intelligence Agency) og FBI (Federal Bureau of Investigation) i årevis tusinder af amerikanere: lærere, studerende, journalister, fredsbevægelser, politisk aktive og såkaldte kommunister, der (ofte med livet som indsats) gik imod USA's krigsførelse, og som i stor stil blev aflyttet, overvåget, forfulgt og mistænkeliggjort af den siddende regering, der på den måde søgte at kvæle enhver protest mod den førte politik. - Det er i øvrigt for nylig kommet frem, at UK på USA's foranledning har aflyttet FN (Kofi Annan) umiddelbart før Irakkrigens udbrud.

I 1972 kommer så Watergate-skandalen, hvor Nixon-administrationen, hjulpet af CIA, begår indbrud i Demokraternes hovedkontor og foretager hemmelige aflytninger etc. Nixon beder CIA om at få FBI til at opgive sagen mod ham, idet han hævder, at alle (for en eventuel opklaring) relevante sagsakter er (blevet) beslaglagt etc. Det vil CIA-chefen Richard Helms (69-73) imidlertid ikke, hvorfor han bliver fyret. - Det er i øvrigt samme Helms, der står i spidsen for kuppet mod socialistlederen Salvador Allende, som i 71 på (demokratisk vis) bliver valgt til præsident i Chile. - Forinden søger CIA (på Nixons foranledning og subsidieret af telefonselskabet ITT, der har økonomiske interesser i landet) at forhindre Allendes magtovertagelse. - Det er Helms og USA's udenrigsminister (Kissinger), der er hjernerne bag disse bestræbelser, som følges op af alskens forsøg på at skabe socialt og økonomisk kaos, så militæret senere får en slags undskyldning for at afsætte og myrde Allende. - Det er altså USA (den såkaldt frie verdens (såkaldt) førende repræsentant for demokrati og menneskerettigheder), som i slutningen af 1975 hjælper chilenske militærfolk med at styrte og likvidere Allende, hvorefter Pinochet som bekendt (med sine dødspatroljer) torturerer og myrder i tusindvis af chilenerne, før kapitalismen for alvor slår rødder i landet.

- Måske er det en lignende kontrarevolution, der netop har fundet sted på Tahiti, som for tiden præges af kaos efter præsident Aristites fald (vi er nu i begyndelsen af marts, 2004). - Tahiti eksporterer sukker, vanille, kokos og fosfat til resten af verden, men desværre er det (via tv, der udelukkende anvender udtryk som oprørere og voldelige balademagere etc.) vanskeligt at få et klart billede af, om det er en borgerlig revolution, vi lige har været vidne til, skønt meget tyder på det. - Også i Nicaragua samt andre mellem- og sydamerikanske stater har USA - drevet af økonomiske (forretningsmæssige) interesser - været dybt involveret og er det stadig.

Efter Allendes fald blev der i USA afholdt en række senatshøringer, som afslørede flere af de her omtalte forbrydelser og/eller svinestregere, begået mod tredieverdenslande. - Nixons tragikomiske (slut)replik: I am not a crook (jeg er ingen skurk) siger alt om perioden! - I 1976 blev det af Henry Ford ved lov bestemt, at ingen regeringsansat måtte deltage i eller medvirke til politiske mord. - Imidlertid har loven (der især blev vedtaget, for at dysse offentligheden ned) næppe ændret efterretningstjenesternes praksis (væsentligt) i nyere tid. - Og således tyder alt på, at CIA/USA (via sin årelange involvering i den muslimske verden) bærer hovedansvaret for den nuværende terrorkrise i verden.

I de senere år, hvor der igen er kommet fokus på verdens brandpunkter (Iran, Irak, Nordkorea, Libyen og Afghanistan m.fl.), optræder begrebet islamisk terrorisme dagligt i de etablerede (vestlige) medier, der kun (relativt) sjældent behandler den terror og imperialism, som ilandene (og vel især USA) udsætter resten af kloden for, på en kritisk/objektiv måde.

I starten af 1990 troede de færreste, at Saddam Hussein ville invadere Kuwait. - De fleste betragtede hans troppeopmarcheringer langs dette muslimske nabolands grænse som et (sabelraslende) forsøg på at presse oliepriserne i vejret. - CIA forudså dog invasionen lidt før politikerne i Det Hvide Hus, som løbende blev holdt underrettet om udviklingen. - Saddams erklærede formål med besættelsen var at sikre vesten olie til rimelige priser mod til gengæld at beholde Kuwait og gøre Irak til den førende magt i området. - Imidlertid blev han af Bush (senior) (via Operation Ørkenstorm) fordrevet fra Kuwait på ganske få, meget blodige dage, da amerikanerne naturligvis selv ville kontrollere den arabiske verden og ikke mindst olieproduktionen, der har vital betydning for Vestens kapitalistiske økonomier.

Den 11. september (2001) kommer så angrebet, der lægger World Trade Center i ruiner, og som øjensynligt bliver begået af det såkaldte al-Qaeda-netværk af terrorister, der siden 1998 har hærget diverse US-ambassader etc. og gjort Osama Bin Laden til verdens mest efterlyste mand. - Oprindeligt blev Osama Bin Laden uddannet og trænet af Saudi-Arabien og USA til at lede oprøret mod russerne i Afghanistan. - Da USA i årevis har støttet det stærkt undertrykkende regime i Saudi-Arabien (hvor man stadig stener folk for utroskab), har amerikanerne selv (direkte og indirekte) været med til at finansiere Osama Bin Ladsens terrorisme, hvilket mange amerikanere åbenbart har svært ved at forholde sig til. - Den saudiarabiske elites udnyttelse og undertrykkelse af menigmand er gennem flere præsidentperioder blevet sanktioneret af hensyn til USA's forsyningssikkerhed og amerikanske erhvervsfolks (toppolitikeres) privatøkonomiske interesser i olieselskaber som Exxon (samt et af Bin-Laden-familien ejet, verdensomspændende byggefirma) m.fl. - Fra USA's side har man på intet tidspunkt været interesseret i optøjer (revolutioner), der kunne få oliepriserne på verdensmarkedet til at eksplodere eller sætte en stopper for de nævnte fiduser. - I årenes løb har olie- og våbenpengenes indflydelse på USA's udenrigspolitik (formidlet af amerikanske toppolitikere) således været enorm og er det stadig.

- I november 2000 kom Bush (junior) som bekendt til magten, og både han og hans far har tjent fedt på deres olieeventyr og samarbejde med sheikerne i Saudi-Arabien. - Kritiske røster hævder, at både Bush-familien og Dick Cheney har tætte forbindelser til USA's våbenindustri og mafiaen, og alt tyder på, at de taler sandt. - I årevis har George W. Bush og hans far plejet deres privatøkonomiske interesser ved at holde hånden over iranske rigmænd, der (med CIA's vidende) har støttet den internationale terrorisme, som samme Bush (junior) nu officielt har erklæret krig og udråbt til USA's hovedfjende. - Cheneys (dybe) engagement i Halliburton (det firma, der foreløbig har tjent mest på Irak-krigen), er også velkendt! - En mand som Clinton har i tidens løb tjent enorme summer på at holde taler/foredrag i Saudi-Arabien og været forbløffende ukritisk over for landets korrupte (menneskerettighedsknægtende) styre. - Allerede i 1993 (da World Trade Center første gang blev udsat for terror) fyrede Clinton samtlige sine CIA-rådgivere, idet han mente, at CIA havde begået for mange fejltagelser og/eller forkludret for mange operationer. - Imidlertid er det klart, at en efterretningstjeneste, der både skal tage hensyn til USA's nationale interesser og diverse mere eller mindre korrupte politikeres særinteresser, før eller siden vil få problemer, især når/hvis dens skiftende chefer/topfolk også har privatøkonomiske interesser, der skal tilgodeses. - Men hykleri, magtmisbrug og kapitalisme følges nu en gang ad!

- I dag er det en veldokumenteret kendsgerning, at de anvendte begrundelser for at starte krigen mod Irak (i oktober 2002) byggede på den ene manipulation (usandhed) efter den anden (jvf. f.eks. Ekstra Bladets hvidbog: Løgner om krigen og krigen om løgner, der udkom i februar 2004 og gav en Cavlingpris for god journalistik). - De vigtigste officielle begrundelser, nemlig at Irak før invasionen

- 1) rådede over (biologiske) masseødelæggelsesvåben (lagre af miltbrandbakterier osv.),
- 2) havde forsøgt at købe uran i Afrika (i 2000) med henblik på atomvåbenfremstilling og var meget langt fremme på dette område.
- 3) havde trænet (internationale) al-Qaeda-terrorister og støttet disse økonomisk etc.
- 4) havde forsøgt at skjule (ikke-eksisterende) kemiske laboratorier på mobile enheder for FN's våbeninspektører og verdenssamfundet osv.

viste sig at være løgn og opspind fra ende til anden, fabrikeret af statsledere/lande, der for enhver pris ville i krig, og som bevidst fordrejede og/eller fortav informationer fra deres efterretningstjenester, der kunne have kastet behørigt lys over sagen. - Det drejer sig (som bekendt) især om USA, Storbritannien, Danmark, Spanien og Australien etc. - Jeg husker tydeligt, hvordan (vores udenrigsminister) Per Stig Møller i tv sagde noget i denne retning: ja, og nu kører de rundt med disse hersens masseødelæggelsesvåben på mobile enheder, som gør det umuligt for våbeninspektørerne at afsløre dem etc. - Han og mange andre slutte øjensynligt enhver oplysning fra Bush, Blair, Powell og Cheney m.fl. råt. - Også Anders Fogh Rasmussen gentog gang på gang de samme løgne over for befolkningen, før (og efter at) vi var gået med i krigen. - Tilbage står spørgsmålet: Hvad vidste den danske regering egentlig? - Blev den på nogen måde bestukket af USA? - For enten løj den bevidst, eller også var den blot uhyggeligt naiv. - Var den militære støtte til USA bare en dumstolt magtdemonstration, der skulle vise oppositionen, at regeringen efter murens (sovjetunionens) fald samt mange års socialdemokratisk dominans og venstreorienteret kritik af USA, var parat til at tage ubetinget parti for vestens førende supermagt og bøje sig underdådigt (som en anden duksedreng) for amerikansk herrefolksmentalitet, ligesom vi gjorde det i Thule-spørgsmålet? - Yes, Sir, I'm on your side! - Sørgeligt, sørgeligt, sørgeligt!

Bortset fra at der (efter alt at dømme) også har været tale om et personligt hævntogt fra George W. Bush's side mod Saddam Hussein (pga dennes attentatforsøg mod hans far), er det en kendsgerning, at Iraks oliereserver har vital betydning for USA. - I 2002 udgjorde irakisk olie 8,5 % af USA's samlede olieimport. - USA's forbrug forventes at stige med over 6 millioner tønder om dagen i løbet af de næste 20 år. - Da USA's egenproduktion øjensynligt vil falde med 1,5 millioner tønder om dagen og nå ned på ca. 30 % af det samlede behov i 2020, skal importen dagligt stige med 7,5 millioner tønder i nævnte periode. - For tiden er det kun Iraks og Saudi-Arabiens oliereserver, der er store nok til at dække amerikanernes voksende behov. - Af de 112-142 milliarder tønder olie, som Iraks undergrund i dag vides at rumme, er foreløbig kun en brøkdel blevet udnyttet. - Desuden anslår USA's energiministerium, at der kan være op til 220 milliarder tønder ekstra, som blot ikke er lokaliseret. - Iraks oliereserver overgås kun af Saudi-Arabiens. - USA har to indlysende grunde til at sætte sig på Iraks olie: Dels vil amerikansk erhvervsliv kunne tjene enorme summer i landet. Dels vil USA (måske) kunne bryde Saudi-Arabiens monopol på det globale oliemarked og den dermed forbundne indflydelse på verdensøkonomien/-politikken.

- I 2001 taltes der i FN meget om at mildne sanktionerne mod Irak og give fremmede firmaer adgang til de kolossale oliereserver, hvilket samtidig ville mindske USA's mulighed for at få eneindflydelse på den irakiske olie. - Nogle år forinden havde såvel russiske som franske og kinesiske firmaer indgået fordelagtige olieaftaler (til milliarder af kroner) med det irakiske styre i Bagdad. - Således havde det russiske firma Lukoil i 1997 tegnet en 23-årig milliardkontrakt om at genoptage de såkaldte Qurna-olieboringer. - Det franske olieselskab TotalFinaElf havde indgået en aftale om at reetablere det enorme Majnoonoliefelt, der siden krigen mellem Iran og Irak havde ligget brak. - Ifølge Deutsche Bank var de aftaler, russerne og franskmændene indgik med irakerne, så gunstige, at de burde give de implicerede firmaer produktionsoverskud på op til 20 %. - Så vidt kom det som bekendt aldrig. - Umiddelbart efter at George W. Bush i sin tale til amerikanerne (januar 2002) havde kaldt Irak for et af landene i ondskabens akse, blev FN-planerne om at mildne sanktionerne mod landet skrinlagt. - Den 5.12.2003 forbød USA's viceforsvarsminister (Paul Wolfowitz) i et dekret firmaer fra lande, der var modstandere af krigen, at medvirke ved genopbygningen af bl.a. oliefelter i Irak. - Ingen licitationer til de illoyale! - Og nu til noget helt andet.

I går (den 16. marts 2004, mener jeg, det var) besluttede den siddende VK-regering, at danskerne i de næste to år skal have 9 milliarder kroner mere til forbrug, hvilket menes at ville sætte gang i økonomien og skaffe 22.000 flere i arbejde inden årets udgang. - Pengene skal gives som skattelettelser og udsudte indbetalinger til den Særlige Pensionsfond (SP). - Der er ifølge statsministeren spæde tegn på, at opsvinget er i gang, men det går (som bekendt) for langsomt (med at knække arbejdsløshedskurven). Derfor det nævnte indgreb, som påstås at ville give en LO-familie 900 kr. mere til forbrug om måneden. - Oppositionen (med Pia Gjellerup i spidsen) mener dog, at initiativet højst vil skaffe 3000 flere i arbejde og kun gavne folk med årsindkomster på over 300.000 kr. - Den forudser, at de tilgodesete vil bruge de fleste af pengene på rødvin, rejser og (privat-) opsparinger etc., hvilket naturligvis vil reducere den forventede beskæftigelseseffekt betydeligt. - Samtidig klandrer den regeringen for kun at have afsat 4 milliarder kroner (ud af 12) til offentlige arbejder. - Ifølge Mogens Lykketoft er der tale om et panikindgreb, der skal bremse vælgerflugten fra V & K før næste valg, og som med en alt for karrig tillægsbevilling på 250 millioner kroner til efter- og videreuddannelser negligerer de problemer, som i dag og på længere sigt er de alvorligste. - Her tænkes bl.a. på bolig manglen, de stigende huspriser (som nu blot vil stige endnu mere), vore mange nedslidte skoler (institutioner) samt det voksende tab af arbejdspladser til verdens lavtlønsområder etc.

I går blev Pusher Street (på Christiania) igen ryddet for hashhandlende og -boder. 75 personer blev anholdt, og politiet har i den senere tid brugt enorme ressourcer på at mandsopdække Fristaden og komme den åbenlyse handel med ulovlige stoffer til livs. - Hvorfor man ikke i stedet går efter bagmændene bag salget af hårde stoffer og andre former for økonomisk kriminalitet er mig en gåde. - Men det har naturligvis en positiv signalværdi i forhold til mange selvretfærdige bedsteborgere (der ikke fatter, at Christiania ikke for længst er blevet nedlagt), at man fokuserer på den synlige (håndgribelige) kriminalitet (hvortil også gemen vold og tyveri jo hører). - At indsatsen blot flytter problemet til andre områder i København, hvor det risikerer at blive større og sværere at kontrollere, er regeringen åbenbart ligeglad med. - Man sætter som sædvanlig hårdt mod hårdt (eller udviser såkaldt nul-tolerance), hvor effekten/behovet er mindst! - Man burde kalde det mindst kriminalitetsbekæmpelse for pengene! - I øvrigt har regeringen lige foreslået at sænke aldersgrænsen for familiesammenføringer fra 18 til 15 år, hvilket menes at ville forhindre 300 børn i at blive forenet med deres forældre. Forslaget møder selvsagt kritik fra Amnesty International!

VK-regeringen vil desuden indføre uddannelsestvang, dog kun for nogle: Den har nemlig fremsat forslag om at stoppe bistandshjælpen til unge, der nægter at tage en SU-berettiget uddannelse! Formelt er der frit valg på alle hylder, men man skal altså uddanne sig! Kvindeligt Arbejderfrobund (KAD) har varslet principielle retssager, hvis forslaget, der af mange anses for grundlovsstridigt, vedtages. Vores alle sammens integrationsminister, den geskæftige Bertel Haarder (der selv kunne trænge til et par år i aktiveringsmaskineriet) mener blot, de unge får et kærligt skub! Han kan ikke se forskel på en pisk og en gulerod!

For en uge siden (dvs. den 11.3.2004) dræbte et terrorangreb mod en jernbane i Madrid 201 personer og sårede omkring 1500. Den siddende konservative regering forsøgte efterfølgende at give den baskiske separatistbevægelse ETA skylden, skønt alt i dag tyder på, at ugerningen blev begået af marokkanske terrorister og var et svar på Spaniens deltagelse i Irak-krigen (der som bekendt blev iværksat trods overvældende folkelig modstand). Resultatet er nu, at José Maria Aznar (heldigvis) har måttet trække sig til fordel for Socialisterne, der overraskende vandt det nyligt overståede valg i Spanien. - Attentatet, der er det værste i Europa siden bomben over Lockerbie i 1988, har på ny fået debatten om international terrorisme til at blusse op, dog slet ikke i samme grad som efter angrebet på World Trade Center. - Det amerikanske forbundspoliti (FBI) har foreslået, at der dannes en bred alliance (i stil med NATO-samarbejdet), der skal fremme udvekslingen af efterretninger mellem USA og Europa. - Men foreløbig foretrækker europæerne at behandle sikkerhedsspørgsmål inden for rammerne af det europæiske politisamarbejde (Europol). - Som led i kriminalitets-/terrorbekæmpelsen skal vi sikkert inden længe have nye pas. - Hvorvidt Vestens øgede terrorberedskab og skærpede krav til sikring af skibs-/luftfart og jernbanetraffic m.v. er pengene værd eller kunne bruges mere konstruktivt/forebyggende, har vi endnu ikke haft en kvalificeret diskussion om. - Foreløbig reducerer den i medierne førte debat terrorister til religiøse fanatikere, der er fjender af demokrati, frihed og menneskerettigheder samt vores (åh så åbne og ideelle) kapitalistiske samfund. - I øvrigt er både fedme og trafik/bilisme (med tilhørende forurening) langt større dræbere end terrorismen.

I Rusland vandt præsident Vladimir Putin som forventet (det lidet demokratiske valg) med stort flertal den 14.3.2004. Og fra Irak og Israel/Palæstina meldes der dagligt om vold og uroligheder etc. - Også i den serbiske provins Kosovo, hvor spændingerne mellem serbere og kosovoalbaniere i årevis har ulmet, er volden igen blusset op. - Herhjemme er sagen mod den tidligere borgmester i Farum (Peter Brixtofte) og hans kommunaldirektør (Leif Frimand), blevet indledt. - Brixtofte står anklaget for mandatsvig og andre ulovligheder, som menes at have kostet Farum adskillige millioner kroner. - Den tidligere bykonge har bl.a. forsvaret sig med, at han kun har gjort, hvad alle gør, og at der ikke findes regler for, hvor mange penge kommunalpolitikere må bruge på rødvin og restaurationsbesøg (dvs. repræsentation) etc. Og det kan han da have ret i, men det gør det vel ikke mere anstændigt at bruge løs af skattekroneerne? - I SAS bliver det danske kabinepersonale (steward/stewardesser) hængt ud og chikaneret af andre faggrupper, der dagligt møder det med skældsord og nedsættende bemærkninger, fordi det ikke vil acceptere ledelsens krav om løntilbagegang. - Ja, det står desværre (ofte) dårligt til med solidariteten i arbejderklassen! - Topfolkene skal dog nok sørge for at sikre sig økonomisk og stillingsmæssigt, hver gang der skal rationaliseres. - På arbejdsmarkedet er der varslet storkonflikt fra den 28. marts (2004), hvis det ikke forinden lykkes LO og DA at blive enige om et mæglingforslag. - Det er (som sædvanlig) spørgsmål angående løn- og arbejdsvilkår for de lavtlønnede (og/eller skifteholdsarbejderne) samt uenighed vedrørende arbejdersidens fornuftige krav om en central barselsfond, der skiller parterne.

I dag (den 20. marts, 2004) har det ifølge Ekstra Bladet vist sig, at den nyligt bebudede skattelettelse (der i de næste to år skulle give danskerne 9 milliarder kroner mere til forbrug) er fup og svindel. - Det ser nemlig (ifølge nævnte dagblad) ud til, at de 6,4 milliarder, hvormed mellemskatten (i givet fald) reduceres, bliver mere end spist op af den skatteindtægt på 7,8 milliarder, VK-regeringen opnår, ved at suspendere indbetalingerne til den Særlige Pensionsfond. - Thi med suspensionen bliver SP-bidraget nemlig skattepligtigt, og nettoresultatet er en skattestramning på 1,4 milliarder (= 7,8 - 6,4), der altså ryger lige i statskassen. - Øjensynligt er det kun de rigeste, der får gavn af den såkaldte forårspakke. - Ifølge Socialdemokratiets Analyseenhed vil 1.410.000 familier opnå en skattelettelse, mens en del flere, nemlig 1.745.000 ingen lettelse får. - Det drejer sig især om mange pensionister, kontanthjælpsmodtagere, efterlønnere, studerende, deltidsansatte, butik-/rengøringsassistenter samt ansatte inden for hotel- og restaurationsbranchen etc. - Faktisk skal man tjene over 20.000 kr. om måneden, før der er noget at komme efter. - Imidlertid er skattestramningen på 1,4 milliarder ikke den eneste ulempe ved regeringens tiltag. - Suspensionen af SP-bidraget, der skal finansiere og fremrykke den imødesete forbrugsfest, vil også forringe pensionsopsparingen og gøre fremtidens pensionister fattigere.

Jeg nævnte før, at medierne (generelt) reducerer terrorister til religiøse fanatikere og/eller fjender af demokrati, frihed og menneskerettigheder etc. Og jeg vil godt her benytte lejligheden til at understrege, at terrorproblemet ikke løses gennem bedre efterretningsvirksomhed eller mere effektiv terrorbekæmpelse, ligesom modsætningsforholdet mellem muslimer og kristne/jøder naturligvis ikke bliver mindre af, at man (i franske skoler og Føtex) indfører forbud mod brug af tørklæder og religiøse symboler osv. - Problemet bunder primært i klasseforskelle (sociale skævheder) og ulighed mellem den rige og fattige del af verden samt i førstnævntes forsøg på med vold, magt, manipulation og repressalier at få sidstnævnte til at danse efter sin egen pibe. - Lad mig give et par eksempler: Der tales i disse år meget om integration af indvandrere, aldrig som noget, der kan berige vores kultur (udover at det naturligvis vil være rart, hvis vi kan få uddannet en masse fremmede til socialarbejdere, der kan tørre os i røven, når vi skal på plejehjem eller varetage andre servicefunktioner), men som et problem, der ikke kan løses hurtigt nok! - Desuden er der Irak, hvor man nu med vold og magt søger at indføre (et pro-amerikansk) demokrati (efter vestligt mønster) og liberalisere økonomien etc. - Før krigen blev uenigheden mellem krigstilhængerne og -modstanderne omtalt som et problem, der mentes at ville splitte/svække FN. - Jamen, hvad er det for noget vrøvl? - Hvis FN ikke er gearret til at håndtere meningsforskelle, eller at nogen nedlægger veto etc., hvad skal vi så med institutionen? - Det er da kun godt, at uenighederne og manglerne ved systemet (at FN f.eks. ikke har nogen reel magt til at gå imod USA etc.) kommer for en dag og bliver åbenbare for enhver.

Det gælder også de fatale svagheder ved det såkaldte WTO-samarbejde, hvis erklærede mål er at liberalisere verdenshandlen og give de fattige lande adgang til ilandenenes markeder samt sørge for, at de ca. 150 medlemslande og disses frihandelsområder overholder de (på topmøderne) aftalte spilleregler, hvad toldbestemmelser og andre restriktioner angår. - I praksis drejer samarbejdet sig imidlertid om at sikre, at den rige del af verden og de førende monopoler fortsat får såvel den største som en voksende bid af kagen. - Heldigvis er 3. verdenslandene så småt begyndt at danne nye alliancer, for at stå stærkere over for EU's og USA's delegationer på WTO-møderne. - Senest har G21-alliancen, anført af Indien, Brasilien og Kina prøvet at presse EU og USA. - Den ønsker (forståeligt nok) al statsstøtte til ilandenenes landbrug afskaffet samt fri adgang til disse landes markeder, dvs. ingen protektionistiske importrestriktioner og fordyrende toldhindringer etc.

- I Burkina-Faso og andre afrikanske lande har bomuldsbønderne i årevis måttet konkurrere med statssubsidieret bomuld fra USA. - Reglerne for frihandel er ofte blevet brudt af de rige lande, uden at det har fået nævneværdige konsekvenser. - F.eks. har EU flere gange nægtet at fjerne sin eksportstøtte til medlemslandene, medmindre USA gjorde det samme, med det resultat at ulandene i mellemtiden har måttet konkurrere på ulige vilkår. - USA producerer en femtedel af verdens bomuld (langt mere end EU) og har foreløbig ikke villet fjerne støtten til dette eksporterhverv. - Ifølge mange kommentatorer er EU dog værre end USA, hvad subsidiering af egne produktioner og bevarelse af importrestriktioner m.v. angår. - Et godt eksempel er vor egen sukkerproduktion, der ikke ville kunne konkurrere mod ulandenes rørsukker på lige markedsvilkår. - WTO-topmøderne har i reglen været omgærdet af demonstrationer mod neoliberalismen og den globale militarisering. - Aktivister og frontkæmpere fra ulandene har længe kæmpet mod privatiseringer, der ofte er blevet iværksat af magtfulde uden- og indenlandske kapitalinteresser, uden mindste hensyntagen til lokalbefolkningernes mest basale behov. - I nogle tilfælde er repræsentanter for den 3. verdens delegationer ligefrem blevet fyret og truet med, at de ville miste ulandsbistand, hvis de på WTO-møderne gik imod EU og USA med deres krav. - I årevis har WTO-samarbejdet fastholdt ulandene i armod og reduceret mulighederne for vækst på verdensplan. - Hermed er flere af kimene til den terrorisme, vi oplever i dag, blevet lagt - en terrorisme, der primært er affødt af magtesløshed og håbløshed (ikke af had til demokrati, frihed og menneskerettigheder, som det ofte påstås).

For tiden tales der meget om risikoen for, at såvel masseødelæggelsesvåben som farlige konventionelle våben falder i hænderne på terrorister og/eller såkaldte slyngelstater. - Falder i hænderne på ... Hvilken kostelig formulering, der som så mange andre af statsministerens (eller hans spindoktors) politiske floskler prøver at tilsløre, hvad det hele handler om (for nu at blive i jargonen). - Det handler ikke blot om (masseødelæggelses)våben, men også om hvem der oprindeligt har produceret dem og fortsat forsyner de såkaldte terrorister/slyngelstater med dem og/eller med teknologier til udvikling heraf! - Hvorfor tales der som led i terrorbekæmpelsen (fra politisk hold) ikke (længere) om nødvendigheden af (nationalt og internationalt) at skærpe kontrollen med verdens våbensalg og -produktion samt om fortsat nedrustning og beskyttelse af de involverede civilbefolkninger mod bombardementer etc? - Vi kender alle svaret, der lyder: Så ville folk som Blair, Bush, Cheney og Fogh slet ikke kunne sidde, hvor de sidder i dag! - I øvrigt har globaliseringen efterhånden fået karakter af en (ret) ny form for terrorisme, forestået af 5 multinationale selskaber, der systematisk tilraner sig folks rettigheder via privatisering af vand, skovdrift og biodiversitet, og som øjensynligt søger at overtage landbruget i Mexico, Indien, Afrika og (Øst)europa (bakket op af de pågældende landes regeringer). - Overalt i de teknologisk mere tilbagestående lande ses den samme tendens: Små, lokale handlende, fiskere, håndværkere og landmænd m.fl. presses på mangfoldige måder til at afhænde deres forretninger og brug (jorder) til relativt få, driftige personer, som bakket op af udenlandske firmaer (de ofte ender med at komme i lommen på) industrialiserer (effektiviserer/rationaliserer) driften og (som nyrige svine-/kartoffelbaroner etc.) i bedste fald skaber tilstrækkeligt mange arbejdspladser til, at de oprindelige ejere/indbyggere fortsat kan eksistere. - I værste fald (og dem bliver der stadig flere af), sker der en urbanisering (afvandring til storbyerne), hvor de tidligere selvstændige (og på mange måder selvforsørgende) sammen med ledige fra (nedlagte/privatiserede) virksomheder (der engang var statsejede) nu må friste en kummerlig tilværelse, fordi de ofte ikke kan finde arbejde. - Før havde de trods alt noget (en slags livsgrundlag). - Nu har de kun deres arbejdskraft. De er blevet proletariseret! - Man kalder det liberalisering, østudvidelse, globalisering og mange andre fine ord.

Jeg er selvfølgelig ikke blind for, at en lang række andre faktorer end de hernævnte spiller ind, når vi f.eks. taler om den udvikling, flere (øst)europæiske lande i dag (den 26.03.2004) er inde i og/eller står over for. - Generelt ligner disse lande Danmark i efterkrigstiden, inden de glade 60-ere (og afvandringen fra landbruget) for alvor satte ind (se/gense Morten Arnfreds film Der er et yndigt land desangående). - I dag gider mange unge i (øst)europa ikke videreføre forældrenes arbejde (gård, bedrift, virksomhed etc.). - De søger (eller har søgt) lettere måder at opnå de førende vestlige landes velstand og forbrugsgoder m.v. på. - Faktorer som tiden, den internationale konkurrence (og globale udvikling fra blandingsøkonomi til sen-/monopolcapitalisme) samt sædernes generelle forfald m.fl. har ændret mangt og meget i de seneste årtier. - Fra EU's side prøver man (i hvert fald officielt) at skabe vækst og velstand (overalt i regionen) ved at yde støtte til den såkaldte liberalisering (der efter sigende skal forhindre krig/folkedrab (etniske udrensninger) og andre uhyrligheder). - Men man begår (af grunde, jeg kommer til om lidt), en alvorlig fejl ved (som sædvanlig) at agere blindt i overensstemmelse med markedets eller kapitalismens logik, der jo slår til lyd for, at vi skal producere (og/eller forske/uddanne/spare/forbruge) os ud af alle problemer, hvorfor al produktion lægges an på stordrift, der fra starten skal kunne konkurrere på et (om ikke internationalt, så i det mindste) nationalt marked. - Små selvstændige, der blot (som hidtil) vil producere alsidigt til et begrænset, lokalt marked, får ganske enkelt ikke en chance, medmindre de omgående dropper denne drøm til fordel for stordriftskonceptet og deponerer deres sjæl/frihed hos store (udenlandske) banker, finansieringsselskaber og/eller andre virksomheder (som den internationale agro-/biokemiske industri) etc.

- Og hvad bliver konsekvensen? - Ja, i første omgang når de pågældende regioner vel næppe at opleve den optimisme, Danmark oplevede i 60-erne (hvor så mange fornuftige idéer om kollektivism, selvforsyning og bæredygtighed blev fostret). - Og da der altså (fra EU's og Vestens side) ikke er tale om hjælp til selvhjælp, så de (blot v.hj.a. bedre og nyere maskiner/redskaber m.v.) kan udvikle sig videre i deres eget tempo og på egne betingelser, vil vi sandsynligvis i de kommende år se en udvikling, svarende til, at Danmark i sin tid var gået direkte fra 50-erne til 70-erne! - Hvilket eksistentielt vakuum et sådant kvantespring må skabe hos mennesker, der også, hvad erfaringer med demokrati i vestlig forstand angår, er novicer, burde enhver kunne forstå. - Thi nævnte ballast havde vi trods alt i Danmark længe før industrialiseringen, ligesom vi kun kortvarigt (under besættelsen) oplevede at leve under et totalitært regime, hvor ytringsfriheden og den frie meningsdannelse blev knægtet med politistatsmetoder. - Medmindre vi besinder os, vil Europa på kort tid blive forandret til ukendelighed, og en lang række europæere vil blive ofre for gennemgribende ændringer (kulturchok), der for stedse vil vende op og ned på deres tilværelse og forestillinger om alt mellem himmel og jord! - Hvad der ikke kan gøres op i penge eller fungere på markedsvilkår, vil i givet fald gå en sikker død i møde. - Sandsynligvis vil ensidig svineavl (som vi har set det herhjemme) og/eller andre (natur-/miljødræbende) forsøg på at presse flest mulige kroner ud af regionens husdyr og afgrøder florere overalt, før vi får set os om. - Globaliseringskapløbet om de kolde kontanter er allerede i fuld gang. - Føj for sattan! - På verdensplan er den store taber Afrika, som i årevis har været plaget af natur/hungerkatastrofer, AIDS-epidemier (acquired immune deficiency syndrome) og militærkup/(borger)krige etc. - I den forbindelse kan det undre, at almindelige gennemsnitsdanskere og andre folk i vesten godt kan deltage i sørgeoptog og grådkvalte tv-interviews til minde om 11. september, men ikke kan fælde en tåre over de nødlidende i Etiopien og Sudan samt den 3. verdens (øvrige) ofre for sult, sygdom og elendighed. - Måske er det mediernes skyld. - Måske græder folk (mest) over sig selv. - Og det er da også ok. - Thi alt, hvad der således forløser eller har en mentalhygiejnisk funktion, kan vel kun være af det gode.

I Kina, der (ligesom Indien) er et af verdens største og hurtigst voksende markeder, sker der store forandringer. Statsejede fabrikker og folkekommuner nedlægges på stribet, og mange kinesere tvinges til at klare sig selv på kapitalistiske markedsvilkår. Gabet mellem rig og fattig vokser med faretruende hast, og urbaniseringen er enorm. I dette lavtlønsmecca (hvor gennemsnitslønnen er 6 kr. om dagen) arbejder mange (selv børn og helt unge) i 80 timer om ugen på bl.a. vestligt ejede fabrikker, som subsidieret af Verdensbanken og IMF dagligt scorer kassen på den billige arbejdskraft. Trods eksplosiv vækst og øget produktion (af bl.a. billige kopiprodukter af ringe kvalitet), er ledigheden skyhøj, og mange hutler sig igennem som tiggere, skopudsere, gadefejere og klunsere, mens et fåtal bliver nyrige ved at stable driftige foretagender på benene. Endelig er korruption og stigende skatter på næsten alt et voksende problem i mange egne, hvor fattige landarbejdere systematisk udplyndres af lokale myndigheder uden centralmagts vidende (accept/indgriben). - Ifølge mange har Kina (pga. gode institutioner og et ret højt uddannelsesniveau) klart overgangen til kapitalisme bedre end Østeuropa og det tidligere Sovjetunionen!

I Palæstina har israelerne dræbt Hamaslederen Sheikh Ahmed Jassin med en raket på åben gade. Hamas har svoret hævn og erklæret Israel krig. Fra vestens (det vil især sige EU's) side høres fordømmelser af den israelske politik, men ingen vil gribe ind, hverken med diplomatiske, økonomiske eller militære midler/sanktioner. Bush (junior), der ikke skal have klinket noget inden valget, bakker fortsat op om krigsforbryderen Sharon. I øvrigt har den danske debat om striden længe været præget af groteske forsøg på at dele sol og vind lige, med det resultat, at stort set ingen har formået at skære igennem eller tage ordentligt stilling til noget som helst. Har nogen fra venstrefløjen f.eks. udtalt sig kritisk om Israels murbyggeri og ekspansive bosættelsespolitik, er de straks blevet (verbalt) overfaldet og irettesat af folk fra højrefløjen for ikke samtidig at fordømme palæstinenserne såkaldte terror og selvmordsangreb mod civile israelere (der mere end noget andet ligner desperate forsøg på at bekæmpe en aggressiv og imperialistisk nabo).

Hvordan nogen kan købe det argument, at et demokrati (som Israel) har ret til at forsvare sig med alle midler mod en terrorisme, det selv har skabt ved ulovligt at besætte et andet land, fatter jeg ikke. - Men efterhånden har sagen fået en sådan drejning, at næsten ingen (i vesten) tør tage entydigt parti for nogen af parterne, der begge opfører sig som pattebørn, skønt Israel klart er det største og mest forkælede, som man ikke desto mindre burde kunne forlange mest af (i betragtning af, hvor forarmet og tilbagestående den palæstinensiske befolkning er)! - Men det er selvfølgelig umuligt, så længe det såkaldte verdenssamfund er gennemsyret af dobbeltmoral, hykleri og modstridende (national-)økonomiske interesser etc. - Tænk blot på det officielle Europas holdning til Kina, hvis systematiske krænkelse af menneskerettigheder, lemfældige og ekstreme anvendelse af dødsstraf samt årelange undertrykkelse af Tibet etc. paradoksalt nok kun har medført, at man fra EU's side i dag taler om at ophæve den våbenembargo, som blev iværksat over for Kina, efter at dettes militær i 1989 (på Den Himmelske Freds Plads i Beijing) havde massakreret omkring 2600 civile deltagere i en omfattende arbejder- og studenterdemonstration, rettet mod korruptionen blandt de politiske ledere og landets totalitære etpartisystem osv. - Herhjemme har statsminister Anders Fogh Rasmussen på en nyligt afholdt høring om international terrorisme bebudet, at det kan være nødvendigt (for et såkaldt demokrati) at føre forebyggende krig (mod en såkaldt slyngelstat), dvs. før man overhovedet er blevet truet eller angrebet osv. - Man spørger sig selv, om det er ved at rable for manden, hvis forfængelighed og trang til at lade sig fotografere i selskab med de såkaldt store (Bush, Blair og Chirac m.fl.) i stigende grad lader til at overskygge hans evne til at tænke fornuftigt og selvstændigt.

- Under en efterfølgende debat i folketinget blev han krydsforhørt om regeringens begrundelse for dansk deltagelse i Irak-krigen, men gled behændigt af på alle spørgsmål (fra Holger K. Nielsen og Søren Søndergaard), der kunne have kastet lys over, hvad regeringen reelt vidste, mens den offentligt påstod, at tilstedeværelsen af masseødelæggelsesvåben i Irak var en realitet, som nødvendiggjorde en krig. Tror Anders Fogh mon, at rettsænkende mennesker, der har fulgt hele forløbet op til interventionen (og været vidne til regeringens skræmmekampagne og krigsliderlige retorik, der fremstillede Irak som en alvorlig trussel mod verdensfreden) køber hans seneste forklaring, ifølge hvilken det kun var pga. Saddam Husseins manglende samarbejde med FN og tidligere ugeringer, at man fra dansk side valgte at gå ind i krigen? - Det var jo blot den formelle (officielle) begrundelse! - I øvrigt kulminerede Saddam Husseins ugeringer, mens Irak var USA's allierede!

Og nu til noget helt andet, som alle, der stoler blindt på den biokemiske industris forsikringer om, at GMO'er er ufarlige, nok ville have forsvoret skulle blive aktuelt: Danske forskere har for nylig advaret mod den hidtil upåagtede risiko, visse gensplejsede afgrøder udgør. - Det drejer sig om planter, som - fordi de er designet til at producere gift mod skadedyr og svampe (jeg har nævnt det før) - øjensynligt truer jordens frugtbarhed og grundvandet. - Advarslen kommer (for at det ikke skal være løgn), samtidig med at EU er i færd med at godkende en række nye genmodificerede organismer som fødevarer og landbrugsafgrøder. - De kære parlamentarikere (og lobbyister m.fl.), har som sædvanlig travlt (på vegne af den agro-/biokemiske industri)! - Problemet med de giftproducerende GMO'er tages imidlertid så alvorligt, at det skal behandles som led i et stort, treårigt forskningsprojekt, hvorfor vi næppe har hørt det sidste ord i sagen!

Som bekendt udgør GMO'erne blot toppen af isbjerget. Thi de uhyrligheder, som er blevet de industrialiserede landbrugs varemærke, vil øjensynligt ingen ende tage. De nylige udbrud af fugleinfluenza, der allerede har kostet adskillige menneskeliv, er blot ét eksempel på, at stordrift, som hviler på mangelfuld lovgivning (hvad dyrevelfærd, hygiejne og miljø angår) har forøget risikoen for infektionssygdomme betragteligt i mange lande. Billioner af dyr fra industrialiserede brug er henvist til trange, elendigt ventilerede og dårligt vedligeholdte miljøer (stalde, båse, bure etc.), som er rene væksthuse for epidemier. Eksempelvis skaber industrialiserede kyllingefarme grobund for tarmlidelser og luftvejsinfektioner, der også giver immunitetsproblemer. Således har en undersøgelse vist, at 25-50 % af arbejderne på disse farme har symptomer på kronisk bronkitis. - De velkendte udbrud af SARS (Severe Acute Respiratory Syndrome), svinepest, BSE (kogalskab), mund- og klovsyge, kolera, fugleinfluenza og fødevarerforgiftning (botulisme), som WHO skønner at omkring 20 millioner mennesker årligt dør af, burde for længst have fået i det mindste vestens befolkninger til at vågne op og kræve gennemført bæredygtige avls-/dyrkningsmetoder indført overalt. - I østersølaks er der for nylig blevet fundet så store mængder (kræft- og fosterskade-fremkaldende) dioxin (PCB), at salg af nævnte spise (på fødevarerminister Mariann Fischer Boels foranledning) er blevet forbudt. EU's grænseværdier er ganske enkelt overskredet!

- Og hermed er jeg (01.04.2004) nået til vejs ende, hvor det drejer sig om at kommentere dagsaktuelle nyheder/begivenheder, der naturligvis vil være forældede, når bogen udkommer, men forhåbentlig tegner et farverigt tidsbillede af en interessant udvikling. - Tilbage står blot at opsamle en række småemner, som undervejs har trængt sig på, men af forskellige grunde har været vanskelige at indføre (indflette) i dette (bogens mellemste) afsnit, hvorfor de (altså) nu vil blive behandlet som mere løsrevne eller selvstændige punkter (essays), inden jeg kommer til det afsluttende afsnit: Forsvar for kapitalismen.

- Jeg har tidligere berørt emner som frihed (frit valg) og lighed m.fl. og vil godt her benytte lejligheden til at belyse især frihedsbegrebet nærmere, både idéhistorisk og som det i dag opfattes og bruges i den politiske debat. - I 1700-tallets tyske filosofi og under den franske revolution (hvor parolen jo var: frihed, lighed og broderskab) var frihed et nøgleord, der primært betød frihed til noget. Basalt drejede det sig om den enkeltes frihed til at indgå i et ligeværdigt fællesskab med alle andre, hvorfor begreberne frihed, lighed og fællesskab var tre sider af samme sag. Dengang blev frihed (i overensstemmelse med Den amerikanske Uafhængighedserklæring (1776) og den franske Menneskerettighedserklæring (1789)) bl.a. forbundet med opnåelse af stemmeret samt ytrings-/religions- og forsamlingsfrihed i det rum, der var den borgerlige offentligheds forum. Dertil kom frihed til at få en uddannelse og et arbejde. I Danmark grundlovssikredes desuden i 1849 en række frihedsrettigheder, hvortil bl.a. ejendomsrettens, den personlige friheds og privatlivets ukrænkelighed hører. - Oprindeligt (dvs. i kapitalismens barndom eller på Adam Smith's tid) var frihed og fællesskab som antydning ligeværdige fænomener, der påvirkede hinanden på en dialektisk (vekselvirkende) måde, men i løbet af 1800-tallet ændrer frihedsbegrebet karakter, og nye forestillinger, der svarer mere til det frihedsbegreb, den borgerlige regering i dag anvender, begynder så småt at vinde indpas. F.eks. tales der i grundloven ikke blot om den private ejendomsret, men også om den såkaldte erhvervsfrihed etc.

Den nye (moderne) frihed, som VK-regeringen og hele højrefløjen hylder, er altså væsensforskellig fra den, 1700-tallets borgerskab i sin tid kæmpede for. Primært er den en frihed fra noget, idet frihedsbegrebet er blevet isoleret fra ligheds- og fællesskabstanken. Og generelt er det, vi vil være fri for, staten (hvilket i dag må betegnes som et paradoks, når man betænker, at kapitalismen efterhånden har nødvendiggjort (over)statslig indgriben og styring på næsten ethvert tænkeligt niveau). Men (i hvert fald) formelt er frihed i dag blevet ensbetydende med selvbestemmelse(sret). Det kan dreje sig om retten til (frit) at vælge, hvilken læge man vil have, hvor ens børn skal gå i skole etc. Under alle omstændigheder vil vi (efter sigende) selv træffe afgørelser på en lang række områder, uden at staten eller andre blander sig i vores såkaldte personlige valg, idet vi (ifølge medierne og de borgerlige politikere m.fl.) nu åbenbart menes at være voksne/udviklede nok til selv at disponere etc. Vi vil (påstås det) hverken have smagsdommere, eksperter eller andre repræsentanter for fællesskabet til at blande sig.

Umiddelbart kan forestillingen om staten som en slags mor (forælder), vi allesammen (via privatiseringer, indførelse af fritvalgsordninger og opgør med såkaldt forsørgermentalitet eller klientgørelse etc.) bør løsrive os fra og blive selvstændige eller uafhængige i forhold til, virke besnærende. - Men ser man nærmere på denne sammenligning, ifølge hvilken borgerne jo er en slags børn, så er det da afgørende, at disse kan tage ansvar for sig selv og ikke mindst hinanden, før de får lov til at færdes alene på egen boldgade etc. - Thi ellers bliver det jungleloven, hakkeordenen og mobberiet, der kommer til at herske i skolegården. - Og det er jo netop det springende punkt, når man taler om liberalisering (selvstændiggørelse i forhold til staten), at det kunne være en udmærket ting, hvis alle var modne til det og ingen kunne drømme om at udnytte eller misbruge hinanden, og der heller ikke samtidig var tale om en intensiveret jagt på profit (samt et fordækt forsøg på at redde (bevare) kapitalismen ved at beskære den offentlige sektor, knægte den frie forskning og give de rige skattelettelser). - Men sådan er virkeligheden jo ikke! - Her trives kriminalitet, løgn (dobbeltmoral), skjulte dagsordener (manipulation) og egoisme fortsat i bedste velgående. - I praksis vil vi derfor fremover næppe kunne undgå at få eliteinstitutioner (skoler, fritids-/plejehjem osv.) for overdanmark og tilsvarende discountmodeller for underdanmark.

- Men psykologisk (dvs. som folkeforførelsesredskab) er højrefløjens retorik, som i den grad appellerer til årgange, der er lede og kede af autoriteter, naturligvis intet mindre end en genistreg: Tænk bare på de borgerlige ideologers advarsler før valget i 2001 mod såkaldte smagsdommere og ekspeter m.fl., som (efter sigende) følte sig hævet over menigmand, og ville bestemme over os! - Efter valget blev det tydeligt, at disse bedrevidende (og selvbestaltede) autoriteter var folk med (mere eller mindre) venstreorienterede synspunkter, som man via en såkaldt værdikamp (og kontant nedlæggelse af diverse råd og nævn) ville gøre op med.

- I hvert fald har højrefløjen haft succes med sin skræmmekampagne, der gik ud på at få os til at se autoritære spøgelse og bussemænd alle vegne! - Ved at anvende middelmådig mainstreamsretorik og appellere til den blandt værtshusstamgæster velkendte mentalitet, der byder dem at tage affære, hvis en udefra kommende formaster sig til at spille Karl Smart, kan man sandelig komme langt på den politiske arena. - På en måde har man blot pustet liv i den af Erhard Jacobsen (i sin tid) skabte indoktrineringsfobi! - Nej, så var det i 68 kulminerende oprør mod samfundets autoriteter i langt højere grad forankret i befolkningen og udtryk for en selvstændig stillingtagen til, hvem fjenden egentlig var og stadig er!

Trods friheds- og fællesskabsbegrebernes adskillelse og gradvise devaluering tales der (paradoksalt nok) stadig om fællesskab i bred forstand - altså ikke blot om interessefællesskaber inden for diverse grupperinger, men f.eks. om velfærdssamfundet som noget vi alle har interesse i at bevare etc. - Til gengæld foregår det (som oftest) på en måde, der klart opprioriterer friheden på bekostning af fællesskabet. Således svarer det, vi (i hvert fald officielt) forstår ved fællesskab mere til det, man med et tysk ord kalder Gesellschaft (samfund), end til det, der med et andet tysk ord kaldes Gemeinschaft (samvær/fællesskab). - I betydningen Gesellschaft er samfundet et nyere fænomen, der primært kan defineres som markedet eller markedsrelationerne (som desværre har tingsliggjort alt), mens samfundet, forstået som Gemeinschaft, er ældre og tidligere var bygget op omkring feudale foreteelser som markarbejde, religion (kirkegang) og andre mere lokale former for samvær (fællesskab) etc.

- Jeg siger ikke, at alting var bedre i gamle dage, men ideelt set burde der fortsat være en levende dialektik mellem fænomenerne samfund og fællesskab, forstået på den måde, at samfundet først og fremmest burde være den overordnede ramme omkring fællesskaber af alle mulige slags (ikke blot de på økonomiske interesser eller markedsøkonomi baserede relationer). - Men beklageligvis er der efterhånden blevet mindre og mindre plads til fællesskab i betydningen samvær/Gemeinschaft, samtidig med at der er blevet mere og mere Gesellschaft i betydningen marked. - Markedstankegangen (som jeg tidligere har kaldt kapitalismens logik), er trængt igennem overalt - også hvor der før var Gemeinschaft, hvilket alt for mange (i deres mere eller mindre selvgode småborgerlighed) accepterer og finder ok. - Jævnfør f.eks. den relativt store folkelige opbakning til de aktuelle planer (fra politisk hold) om at nedlægge Christiania etc.

- I dag har selv sociologerne svært ved at se noget værdifuldt i gemeinschaftstanken eller den idé, at der bør være et jævnbyrdigt, dialektisk forhold mellem de to fænomener, Gemeinschaft og Gesellschaft. - De er åbenbart allesammen blevet nyliberalister (og har underkastet sig det førende (national)økonomiske paradigme), hvorved de samtidig har mistet evnen til at forestille sig alternativer til kapitalismens logik og den omsiggribende liberalisering. - I sandhed en sørgelig udvikling!

Og gør man oprør mod denne tendens, bliver man skældt ud for at være idealist (utopist) eller revolutionsromantiker etc., hvilket er endnu mere forstemmende. - Lige siden Poul Schlüter forkyndte, at ideologi er noget bras, har vi fået at vide, at ideologierne har spillet fallit og er splintrede verdensbilleder, det ikke er umagen værd at reparere osv. - Den lille dreng fra Kejserens Nye Klæder er (ligesom humanister, kulturradikale og andre uddøende folkefærd) igen og igen blevet tyssed til tavshed af den brede, uselvstændige hob, der ustandseligt lader sig bedrage af utroværdige politikere og andre autoriserede (eller selvbestaltede) lakajer for kapitalismen, der på gammeldags skolemestermanér fylder den med halve sandheder og hule floskler og ustandseligt bærer ved til den ulmende racisme (eller søger at lægge andre minoriteter for had) etc. - I øvrigt er det beklageligt, at de nu næsten forsvundne kulturradikale for manges vedkommende aldrig har taget konsekvensen af deres (i mange henseender tankevækkende) samfundskritik og for alvor gjort op med kapitalismen, men primært har nøjedes med at revse et system, de samtidig levede højt på!

- Også i dag ser man en tendens (blandt samfundskritikere) til at undgå brugen af ordet kapitalisme. - Man tør ikke rigtigt tale negativt om fænomenet og vælger derfor i stedet at anvende mere neutrale begreber som markedet eller markedstænkningen, der isoleret betragtet er intetsigende eller i bedste fald utilstrækkelige, men sagtens kan benyttes som led i en socialhistorisk tilgang til (eller analyse af) emnet etc. - Et (ideologisk) alternativ til det (moderne) individualistiske frihedsbegreb er autonomibegrebet, som jeg kommer nærmere ind på senere. - I øvrigt er det bemærkelsesværdigt, at noget-for-noget-sloganet er opstået i kølvandet på fritvalgsretorikken og som en (nødvendig/forventelig) konsekvens af denne:

Hvor det individualistiske frihedsbegreb er den bærende konstruktion i fritvalgsretorikken, udspringer noget-for-noget-sloganet af en ansvarsretorik, der hverken handler om samfundets ansvar for de svageste eller politikernes ansvar for samfundsudviklingen, men derimod om den enkeltes ansvar for ikke at blive en belastning for systemet, så kapitalismen og dens hovedløse logik kan få størst muligt spillerum. - Således præsenteres vi dagligt for moralske svadaer (opsange) fra de borgerlige politikere, hvis noget-for-noget-sludder ledsages af løftede pegefingre og nedladende formaninger om, at det er i alles interesse at afskaffe den klientgørelse, vi efter sigende (indtil for nylig) har været genstand for!

- Når ansvarsretorikken (som allerede nævnt) er en logisk (forventelig) konsekvens af det individualistiske frihedsbegreb (eller selvbestemmelsestanken), skyldes det naturligvis, at sidstnævnte ellers risikerer at tage overhånd og skabe voksende sociale modsætninger etc. Jungleloven (eller alles ret til alt) kan være udmærket, men ikke hvis den medfører for megen egoisme, kriminalitet eller social uro osv. - Da frihed i dag primært betyder frihed fra fællesskabet og dettes indblanding i den enkeltes dispositioner, vil for megen frihed før eller siden bevirke, at vi havner i en situation, hvor individualismen har fragmenteret samfundet, så det ikke længere hænger sammen (men ganske enkelt er gået i opløsning moralsk og på anden vis).

- Og således bliver statsformynderi og centralstyring (for at samfundet, dvs. kapitalismen, overhovedet kan hænge sammen) i sidste ende det adfærdsregulerende svar på (eller den logiske konsekvens af) individualismen. - Hvad er vel mere forventeligt, end at politikere - efter at have lovet os frit valg samt guld og grønne skove - kommer og taler dunder til os med deres inkonsekvente noget-for-noget-retorik. - Først bliver vi bondefanget; bagefter skal der som sædvanlig afregnes ved kasse 1!

Som sagt, er noget-for-noget-filosofien (der ikke er ny, men også kendes fra talemåder som man må yde, før man kan nyde) den logiske konsekvens af fritvalgsfilosofien. At vedkende sig den sidste og tage afstand fra den første, er lige så inkonsekvent som Dansk Folkepartis bekenden sig til liberalisme (markedsøkonomi) og samtidige modstand mod EU, der er en forudsætning for, at kapitalismen i Vesteuropa kan overleve og ekspandere i den fase, den nu befinder sig i, og som af nogle kaldes sen-/monopolkapitalisme. - Også Det Radikale Venstre er (for mig at se) én stor selvmodsigelse: De Radikale har i årevis været fortalere for sympatiske, gammelliberalistiske holdninger, som umuligt kan realiseres under kapitalismen i dag, hvorfor de af mange anses for pladderhumanistiske vendekåber (eller halalhippier, for nu at bruge Nasar Khadars udtryk), dette til trods for, at folk som Martin Lidegaard m.fl. fremstår som superpragmatiske på flere punkter. - I øvrigt er den neoliberalisme, vi oplever i dag (generelt) en elitær (ufolkelig) ideologi, som ligger meget langt fra liberalismens oprindelige (friheds)idealer, der stammer tilbage fra oplysningstiden og handelskapitalismens tid, dvs. fra før industrialisering og stordrift blev normen (og Gemeinschaft blev erstattet af Gesellschaft)! - Med de moderne forestillinger om individualisme og frihed røg fællesskabet ligesom barnet ud med badevandet, og samtidig gik den oprindelige frihedsidé til grunde. - I stedet fik vi på den ene side en autoritær stat, repræsenteret ved den nuværende regering (og den tidligere, socialdemokratiske, der i praksis var lige så ivrig efter at udlicitere og tvangsaktivere folk) etc. - På den anden side fik vi et partikuleret (atomiseret/fragmenteret) samfund, bestående af individualiserede (fremmedgjorte) mennesker, som for manges vedkommende er sig selv nok, eller har nok i deres eget osv.

På alle niveauer har formynderiet sneget sig ind: Jf. f.eks. talen om at indføre detaljerede planer for, hvad børn skal lære allerede i daginstitutionerne etc. Det erklærede formål er at gøre dem mere læringsparate (som det kaldes), når de starter i skolen. - Mon ikke man hellere skulle skabe større harmoni i deres tilværelse ved at stille færre krav til dem, så den stress, der efter sigende er blevet en folkesygdom, og som (for mig at se) i høj grad skyldes præstationsangst (eller usikkerhed hvad omverdenens krav og forventninger angår), i ringere grad påvirker dem og gør dem snotforvirrede, larmende og ude af stand til at koncentrere sig - en tendens, der forstærkes yderligere, hvis deres hverdag savner struktur i form af faste spise-, senge- og lektielæsningsstider og/eller præges af for meget slik/junkfood samt for lidt motion! - Kunne det eventuelt tænkes, at fænomener som autisme og DAMP er særligt følsomme (eller mindre robuste) børns reaktion på en kaotisk verden, dvs. måde at sige fra over for dennes mangfoldige krav på? Er budskabet med andre ord: Hjælp, det går for stærkt for mig. Jeg kan ikke følge med? - Da børn i høj grad lærer ved at efterligne (eller kopiere) de voksnes adfærd, kan vi kun gøre dem mere skolemodne, motiverede eller læringsparate, dvs. få dem til at sidde stille og lytte m.v., hvis vi selv giver os tid til at lytte til dem og være sammen med dem på deres præmisser. - Ved ustandseligt at overvåge, måle og veje deres præstationer og udviklingsmæssige fremskridt opnår vi blot, at de begynder at opføre sig som (små) vidensteknokrater eller rationaliseringseksperter, der render rundt og bedømmer sig selv og hinanden for et godt ord! - Og dermed har vi lagt grunden til en livslang kamp/konkurrence i stedet for et livslangt samarbejde! - Sproget udvikles bedst via samtale (voksne og børn imellem), hvis børnene oplever, at de får lov at tale, og at der virkelig lyttes til dem. - Nu er der efterhånden blevet skældt meget ud på rundbordspædagogikken, men den rummer afgjort muligheder, som er bevaringsværdige, idet den - rigtigt anvendt - lægger op til, at de voksne lytter og stiller sig til rådighed, når børnene selv lufter deres tanker og meninger (efter i stilhed at have fostret disse)! - I øvrigt er rundbordspædagogikken en hovedhjørnesteen i det parlamentariske demokrati. - Det kan vel ikke være derfor, Anders Fogh Rasmussen har så meget imod den?

På universitetsområdet ytrer (stats)formynderiet sig dels gennem udarbejdelse af handlingsplaner for samarbejdet mellem erhvervslivet og de højere læreanstalter, dels gennem bestræbelser på at give sektorforskningsinstitutterne (der allerede tilgodeser en lang række kommercielle behov) større indflydelse på universitetsuddannelserne etc. - Til sektorforskningsinstitutterne hører bl.a. Risø, Socialforskningsinstituttet, Statens Veterinære Institut for Virusforskning, Statens Veterinære Serumlaboratorium, Danmarks Fiskeriundersøgelser (DFU), Forskningscentret for Skov & Landskab (FSL), Dansk Rumforskningsinstitut (DRI) og Dansk JordbrugsForskning (DJF).

- Naturligvis bør universiteterne ikke isolere sig fra det øvrige samfund og blive elfenbens-tårne for undervisning og forskning uden samfundsmæssig relevans. - På den anden side bør deres aktiviteter heller ikke erhvervsrettes så meget, at de f.eks. bliver ukritiske over for miljøbelastende teknologi eller indskrænkes til primært at levere akademisk bestillingsarbejde (til industrier, der formodes at være penge i) med det resultat, at der ikke bliver plads til den frie og uafhængige forskning, der efterhånden snarere er et eftertragtelsesværdigt ideal end en realitet. - I dag er man igen begyndt at tale om grundforskning, for helt enkelt at have et ord for det, man tidligere bare kaldte forskning, og som i vid udstrækning er blevet erstattet af akademisk bestillingsarbejde. - Ved ikke at skelne klart mellem den slags arbejde og fri forskning, når det drejer sig om at udbygge samarbejdet mellem universiteterne og erhvervslivet, risikerer den frie forskning (eller resterne af den) at blive en saga blot! - I øvrigt angår problematikken grundforskning contra akademisk bestillingsarbejde hele uddannelsessystemet, hvor man snarere burde koncentrere sig om at realisere det almene, dvs. på en reflekterende og tværfaglig måde søge at belyse livets store (natur-/samfundsvidenskabelige og humanistiske) spørgsmål, end om at udvikle snævre faglige kompetencer ved at specialisere sig på alle mulige niveauer.

- Det er da udmærket, at lille Peter i 3. klasse kan belære sine forældre og andre voksne om, hvad begreber som stor-/lillehjernen, hypothalamus og det limbiske system betyder, men at proppe børn med al for megen detailviden på nævnte klassetrin (medmindre de ligefrem er superbegavede og/eller tørster efter en sådan indsigt), medfører (for mig at se) blot at de mister det store overblik, fordi de så får mindre tid til at opnå almen dannelse og viden. - Det gælder vel primært om at udvide børnenes horisont ved at tage udgangspunkt i deres livssituation og hverdag? - Så kan man da altid gå ned i detaljen, hvor det er nødvendigt for at bevare overblikket eller udvide perspektivet! - Man siger, at brændt barn skyer ilden, og at nysgerrighed dræbte katten (curiosity killed the cat), men mon ikke mennesket er det dumme dyr, når det kommer til stykket? - Hvorfor ikke satse på at blive endnu bedre til at beherske den teknologi og viden, vi allerede har udviklet og opnået, før vi kaster os over alt for mange nye forskningsområder og halsbrækkende eksperimenter?

- Efter sigende er det, som VK-regeringen har bragt og vil bringe, fornyelse samt opgør (via værdidebatter etc.) med forældede ideologier og tænke måder, men som antydnet er der snarere tale om et forsøg på at teknokratisere og centralstyre hele uddannelsessystemet, en tendens, der slet ikke er ny, men som blev indledt allerede i 80-erne, videreført i 90-erne, og (siden regeringsskiftet i 2001) er blevet accelereret yderligere af højrefløjen, hvortil også en stor del af socialdemokratiet hører. - Denne markedsgørelse af uddannelsessystemet eller tendens til at trimme og rationalisere det, så det opfylder erhvervslivets voksende og hurtigt skiftende behov for ny teknologi samt en opkvalificeret arbejdsstyrke, resulterer i, at alt efterhånden bliver et spørgsmål om kvantitet på bekostning af kvalitet, om form uden indhold, om gold viden og snusfornuft, blottet for substans og visdom!

Og hvad bliver konsekvensen af denne udvikling på længere sigt for vores samfund (fællesskab)? - Ja, får udviklingen lov at fortsætte, ender vi med at få et vidensteknokrati i stil med det kinesiske (hvor 90 % af politbureauets medlemmer er ingeniører). - Det siges godt nok, at der fremover vil blive videre rammer for kreativ udfoldelse. Men problemet er igen, at det kun gælder for nogle: Ifølge regeringens program fra august 2003 (vækst, velfærd og fornyelse) skal der f.eks. skabes bedre betingelser for iværksættere, men samtidig indebærer den førte politik, at andre samfundsgruppers muligheder for at udfolde sig selvstændigt indskrænkes. - Det gælder som nævnt elever, lærere, forskere (og langtidsledige, der snydes for ordentlige tilbud om (videre)uddannelse). - At nedlægge skolepraktikpladser, daghøjskoler samt produktions- og ungdomsskoler er da også visionsløst, som situationen ser ud i dag! - I (folke)skolerne vil man (som bekendt) indføre flere eksaminer, der kræver større paratviden, dvs. mere terperi! - Anvendt med måde kan repetition (udenadslære) naturligvis være udmærket, og når det drejer sig om indlæring af tabeller og uregelmæssige verber er metoden vel stadig uovertruffen? - Men det er (for mig at se) betænkeligt, at man vil styrke fagligheden gennem udstrakt (og udvidet) brug af multiple-choice-konceptet, der bl.a. kendes fra tv-programmet hvem-vil-være-millionær, hvor deltagerne efter hvert stillet spørgsmål præsenteres for 4 korte svarmuligheder, og der altså på ingen måde lægges op til selvstændig tænkning eller stillingtagen, som hvis man f.eks. skulle skrive en stil eller lave et projekt om, hvordan man mener, et demokrati (idealsamfund) burde indrettes etc.

Samtidig har man (hidtil uden held) søgt at støtte kunsten ved at gøre private virksomheders køb af kunstværker fradragsberettigede. - Hvordan det skulle kunne befordre kunst/kultur, der ikke er tam (tandløs), men derimod samfundskritisk (debatskabende), er svært at se! - Det ville give folkekære typer som Erik Clausen, Eva Madsen, Sylvester Petersen, Anne Marie Helger og Ebbe Kløvedal Reich trange kår, hvis de ikke allerede var etablerede. - Men konformistiske (mainstreams-) kunstnere som Per Arnoldi burde nok kunne klare sig på de givne vilkår. - Og resultatet af disse tiltag og den varslede kulturkamp/værdidebat er da også blevet, at nævnte diskussion har været helt igennem topstyret og haft en dagsorden, som i forvejen var sat af den siddende regerings ideologer, samt af vidensteknokrater og pengefikserede handelsskolefolk med en liberalistisk grundindstilling, hvorfor den på ingen måde har appelleret til befolkningen og i dag nærmest er gået i sig selv igen! - Vi er i dag godt på vej til at få et vidensteknokrati, hvor store grupper af børn/unge og såkaldt almindelige mennesker får sværere og sværere ved at komme til orde. - Hvor de (tidligere) venstreorienterede og kulturradikale m.fl. trods alt formåede at artikulere sig selvstændigt og formulere en alternativ dagsorden (til magthavernes), ser vi i stigende grad en tendens til at bruge fuck-finger, kæfte op, drikke sig fra sans og samling eller begå kriminalitet (vold/terror) i afmægtig frustration over ikke at blive hørt eller taget alvorligt.

- Desuden er der de mange, som enten bliver syge (stressede, udbrændte/nedslidte) og/eller (blot) resignerer, dvs. vælger at holde kæft - ikke fordi de er tilfredse med situationen, men fordi de ikke føler, de har den nødvendige ekspertise til at give deres besyv med eller tale de (af medierne) autoriserede eksperter (kommentatorer) og politikere m.fl. imod. Og endelig er der de intellektuelle (den såkaldte elite) eller de (relativt) højtuddannede, som for manges vedkommende er tilbøjelige til at give autoriteterne ret, fordi de enten er forsagte humanister eller (halv)specialiserede fagidioter, der ikke længere kan tænke bredt/alment, men på en måde er blevet nørdede (snæversynede)! - De relativt få, der ytrer sig, er mere eller mindre enige om spillereglerne og den satte (officielle) dagsorden, hvorfor demokratiet (forstået som en levende, folkeligt funderet størrelse) reelt er suspenderet!

Imidlertid kendetegnes de (moderne) sen-/monopolcapitalistiske samfund ikke blot af forstand uden fornuft, viden uden visdom og materie uden ånd. De præges også i uhyggelig grad af en tendens til at behandle alt instrumentelt (dvs. på en tingsliggende måde), hvilket indebærer, at folk er tilbøjelige (og ligefrem ansføres) til at vurdere (ikke blot dyrene og naturen, men også) andre mennesker ud fra disses nytteværdi for dem selv, ganske som voyeuren gør alt til (køns)objekter for sin egoistiske behovstilfredsstillelse, og samfundet lægger mere vægt på, at den enkelte er en god forbruger/betaler (familieforsørger og arbejdskraft), end på vedkommendes menneskelige kvaliteter.

- Den voksende afstumpethed (eller forråelse) har bl.a. medført en grotesk og kynisk anvendelse af plastikkirurgi, der i mine øjne er lige så modbydelig som visse muslimers omskæring af små piger, og som fortrinsvis er begrundet i selvværdsproblemer og forfængelighed. - Og denne kosmetiske praksis bakkes i vidt omfang op af veluddannede psykologer og læger, der på frit tilgængelige tv-kanaler (med velvalgte og tilsyneladende sympatiske formuleringer) prøver at overtale især unge (og halvgamle) piger til at få foretaget ansigts- og brystoperationer, som de (i reglen) fortryder og kommer til at lide under resten af livet. - At udviklingen i høj grad skyldes (visse) mænd og disses tilbøjelighed til (primært) at betragte kvinder som sexobjekter, kan der næppe herske tvivl om, men det er først og fremmest kvindernes eget ansvar at gøre noget ved situationen. - De, der stadig sover tornerosesøvn, bør (hurtigst muligt) vågne og genoptage den kvinde-/rødstrømpekamp, deres mødre eller bedstemødre førte! - Og mon ikke kvinderne også kunne få bred tilslutning til deres ligelønskrav, hvis de i samlet front kæmpede for ligeløn på tværs af faggrupperne? - I modsat fald får de svært ved at opnå sympati (opbakning) fra de (mange) mænd, der foretrækker en mandlig kollega, som tjener mere end dem selv, frem for en ditto kvindelig, hvilket vel er grunden til, at ligeløn mellem mænd og kvinder kun eksisterer formelt. - Kald det solidaritet eller kammerateri mændene imellem!

- I dag er det en udbredt illusion, at man kan operere sig ud af eksistentielle problemer eller opnå større selvtillid, hvis brysterne får et skud silikone etc. (en vildfarelse, som tv og så bidrager til med de såkaldte plastic-fantastic-programmer). - I øvrigt er den kommercielle udnyttelse af mennesker og koldhjernede handel med våben, narko og organer m.v., til langt større fare for den rest af demokrati, idealisme og fornuft, der trods alt stadig hersker i verden, end den åbenlyse (håndgribelige) vold og terror. - Thi hvor utiltalende sidstnævnte end måtte forekomme, så er den da endnu ikke helt blottet for følelser, skønt den ofte hænger uløseligt sammen med føromtalt narko- og våbenhandel etc. - Da vold/terror (selv når den er overlagt og kontrolleret) er et forsøg på at afreagere, dvs. blive et pres eller en smerte kvit (eller på at kompensere for en ulykkelig tilstand), er fænomenet (om hverken acceptabelt, hensigtsmæssigt eller undskyldeligt, så i det mindste) forståeligt (som psykologisk betinget respons betragtet). - Og det giver mig anledning til at fremføre en anden pointe, nemlig at hele det politiske spil før, under og efter Irakkrigen var et skoleeksempel på hykleri/selvbedrag: - Thi når man behandler en modpart på en måde, der afleder en (for alle med et minimum af psykologisk indsigt) forudsigelig reaktion, hvordan kan man da bagefter bilde sig selv og den halve verden ind, at nævnte modpart pga. sin reaktion er eneansvarlig for, at han fik en afklapsning. - Provokér en mand, der længe har irriteret dig, til at slå ud efter dig, så du får en undskyldning for at jorde ham. - Eller bed ham kaste sig betingelsesløst for dine fødder og sig, du ellers agter at tilintetgøre ham. - Gør så alvor af din trussel, når han nægter at adlyde og bild siden dig selv og andre ind, at det var hans egen skyld, idet han jo blot kunne have gjort, hvad du forlangte. - Se, det er et kunststykke, der både kræver, at man er brutal og en mester i (selv)bedrag/hykleri!

På vores vej mod vidensteknokratiet og sen-/monopolcapitalismen (der er to sider af samme sag), er vi blevet dårligere og dårligere til at tænke det almene, dvs. sætte det enkeltstående (eller partikulære) i perspektiv og dermed hæve os over den nytteløse detailviden (de mange kolde, uvedkommende facts og halve sandheder), vi dagligt bombarderes med via medierne eller præsenteres for på den såkaldte informationsmotorvej (= det verdensomspændende internet = WWW = World Wide Web) etc.

Det skyldes naturligvis også, at vi endnu ikke som kulturer (nationer) betragtet har evnet at erstatte fortidens ituslåede verdensbilleder med nye, mere rummelige eller bredtfavnende paradigmer, der forener natur- og samfundsvidenskab med religion, filosofi og psykologi etc. Så længe repræsentanterne for verdens religiøse og verdslige lejre generelt har svært ved at fatte religionernes åndelige (kosmologiske) indhold, og fortsat hæfter sig ved disses bogstav, hvorved deres tolkninger (udlægninger) bliver alt for snævre (bogstavelige) og følgelig fremstår som uspiselige kontradiktioner (selvmodsigelser) for moderne forstandsmennesker, ja, så har vi naturligvis lang vej igen! - Før man f.eks. kan indse, at budskabet, om at lammet og løven (engang) skal græsse side om side i Paradisets Have, kun giver mening, hvis de forinden (gennem, mange liv) har undergået en udvikling og således er blevet forvandlet til noget helt andet, end de oprindeligt var - ja, så får man unægteligt svært ved at gøre fremskridt på erkendelsens vej! - Så er der mange hurdler (knaster) at overvinde. - Og hvem tænker til daglig på, at den såkaldte store jihad (menneskets forsøg på at overvinde sine indre dæmoner) ligger til grund for den lille jihad, der er muslimernes hellige krig mod de vantro, dvs. bestræbelser på at udbrede Muhammeds lære? - Svarer den lille jihad, der som navnet antyder er et langt mindre vigtigt slag end den store, mon dybest set ikke til disciplenes (og efterfølgende missionærers) forsøg på at efterleve Jesu befaling om at drage ud i alverden og gøre alle folkeslag til Hans disciple ved at forkynde det kristne kærlighedsbudskab samt udvise tolerance, tilgivelse og forståelse over for enhver. - Og har ikke både jøder, kristne og muslimer m.fl. (ofte) misforstået deres opgave og i stedet faret frem med bål, brand og terror i deres selvretfærdige forsøg på at omvende alle anderledes tænkende (eller holde enhver såkaldt hedning fra livet)? - Hvor tit skal det siges, at det ikke er en mands erklærede tro, det handler om, men hans gerninger - om han er en barmhjertig samaritan, slet og ret! - På jeres gerninger skal i kendes fra farisæerne (hyklerne) og de skriftkloge, sagde Jesus til sine disciple. - Så hele diskussionen om den "uheldige" præst (Thorkild Grosbøll), der offentligt "kom til at sige", at han ikke troede på Gud, er i realiteten absurd. - Hvis manden bare kan indse, at Gud er kærlighed, hvor denne end findes (og uanset hvilken ikklædning den har) og ellers prøver at behandle sin næste som sig selv og være et godt menneske (der vender den anden kind til, når nogen slår ham på den ene), så må det da være nok! - Det er da ufatteligt, at diskussionen herhjemme hidtil kun har handlet om præstens manglende tro, der øjensynligt udspringer af adskillige fejlslagne forsøg på at sammenstykke et meningsfuldt gudsbegreb ud fra den autoriserede, kirkelige forkyndelse af kristendommen. - Det er der af gode grunde mange, som har svært ved! - Og set i et lidt større perspektiv handler jihad (den store som den lille) vel basalt om kampen mellem godt og ondt, en kamp, der er en del af selve livet, og som man også finder utallige referencer til i gamle skrifter som f.eks. Den Tibetanske Dødebog, Koranen, Bibelen, Upanishaderne og Vedaerne samt sidstnævntes lommeudgave Bhagavadgitaen, hvis helt Arjuna er at ligne med hovedpersonen (Frodo) i J.R.R. Tolkiens romaner Ringenes Herre og De To Tårne (der vel nærmest må klassificeres som religiøs/mytologisk fiktion). - Under alle omstændigheder er der tale om en apokalyptisk udviklingsodyssé (og/eller rejse gennem bevidsthedens mangfoldige lag/riger med det formål at foretage en psykologisk afdækning af sindets natur/drifter/kræfter) osv.

I det forgangne år (vi er midt i april, 2004) er der i forbindelse med den såkaldte østudvidelse (der nu er nært forestående) blevet talt en del om at indføje et afsnit i den nye EU-traktat, der fastslår, at Unionen hviler på et kristent menneskesyn og bygger på kristne (grund)værdier eller lignende. Sikke noget vrøvl! Hvad den europæiske kapitalismes spydspids (EU) har med kristendom at gøre, er i sandhed vanskeligt at se. - Hvad har toldmure, protektionisme og importrestriktioner, som øger elendigheden i den tredje verden (ved at forhindre denne i at producere bl.a. mælk, rørsukker og majs, der kan konkurrere på verdensmarkedet med tilsvarende europæiske produkter), med barmhjertighed at gøre?

- Hvad har de privat- og nationaløkonomiske (sær)interesser, EU ser det som sin opgave at fremme, med Jesu kærlighedsbudskab at gøre? - Sagde Jesus ikke, at kærligheden ikke søger sit eget? - Og sagde han ikke til disciplene, at de ikke skulle stræbe efter at skaffe sig sølv og guld i deres bæltter? - Se til himlens fugle, der hverken sår, høster eller bekymrer sig om morgendagen, da hver dag har nok i sin plage! - Og sagde han ikke, at det, der kendetegner den kristne frem for hedningen, er, at førstnævnte ikke kun hytter sig og sine egne? - Se til hedningene, sagde han (frit citeret), de tager sig også af deres børn, familier og nærmeste (venner, arbejdskolleger) etc. - Men jeg kræver mere af jer (underforstået før i med rette kan kalde jer kristne eller påberåbe jer, at jeres idealer er det): Jeg kræver næstekærlighed af jer!

- Og hvad er næstekærlighed så? Ja, ifølge bibelen skal vi elske Herren, vor Gud, af hele vort hjerte og vor næste som os selv. Desuden siger Jesus, der jo er ét med såvel Faderen (Gud) som Helligånden, at hvad vi har gjort mod vor næste, har vi gjort imod Ham: Jeg var syg og i fængsel, og I besøgte mig ikke etc. Hvad I har gjort imod én af disse, mine mindste, har I gjort imod mig osv. Det ser altså ud til, at vejen til Gud altid går gennem næsten. - Endelig siges det, at af troen, håbet og kærligheden, er sidstnævnte størst!

- Og hvad har næstekærlighed med konkurrence, arbejdskraftens frie bevægelighed og markedskræfternes såkaldt frie spil at gøre? - Intet som helst! - Jeg siger ikke, der ikke er gode viljer og idealistiske kræfter i alle lejre. Jeg siger blot, at EU's erklærede mål og førte politik intet har med kristendom at gøre. - Thi EU sætter materialisme, dvs. jordiske goder (eller såkaldt velfærd) over alt andet. Og sagde Jesus ikke netop, at Hans rige (mål) ikke var af denne verden, men derimod åndeligt? - At forbinde specielt kristendom med EU er ikke blot diskriminerende over for andre religioner. - Det er lige så hyklerisk som at tale om en kapitalisme med et menneskeligt ansigt, samtidig med at man liberaliserer (privatiserer), giver de rige skattelettelser og barberer den offentlige sektor til ukendelighed. - Hvorfor ikke kalde det et EU med et fromt (kristent) ansigt og en kræmmers sorte (begærlige) sjæl?

- Det er da ok, at man ikke kan leve op til de kristne idealer, men at påberåbe sig, at man gør det (og/eller stræber efter at gøre det), når man i realiteten gør det modsatte (eller lever højt på et system, der gør det modsatte), det er at gradbøje sandheden så meget, at skæg og snot bliver ét (uhumsk/fordærvet) fedt! - Det tyder (for mig at se) enten på, at man er ekstremt naiv (blåøjet) eller en stor (selv-)bedrager (hykler).

- Nu vi taler om kristendom (om man så må sige), så er der i tidens løb (fra de såkaldte kristnes side) blevet lagt alt for stor vægt på selve gudsdyrkelsen/-tilbedelsen. - Thi siger Herren ikke (i bibelen), at lydighed er mig kærere end offergaver? - Og siger Jesus ikke, at enhver som ikke villigt samler sit kors op og følger ham, ikke er ham værdig? - Jeg erkender, det er svært, endda meget, men sådan er det altså!

- Hvem kan stadig tro på det sludder, at Jesus har sonet vores synder eller taget hele verdens syndebyrde på sine skuldre? - Vi kommer alle (med det onde eller gode, dvs. med fandens eller Guds og hinandens hjælp) til at bære og gennemleve såvel vor egen som (en del af) den kollektive smerte, der er et resultat af vore (u)gerninger i det nuværende og en lang række foregående liv. - Det kan alverdens lykkepiller og smertestillende medicin næppe lave om på. - Ingen går fri. - Alle bliver før eller siden indhentet af deres karma, den gode som den dårlige - om ikke i livet, så i døden eller en senere inkarnation!

- Hvordan skulle vi - uden lidelsesperfaringer, der udvikler vores medfølelse - kunne blive bedre mennesker og i stand til at skabe en bedre verden? - Hver gang du lider, så trøst dig med, at det på længere sigt udvikler og lutrer dig som menneske! - Bed Vorherre om hjælp og tag eventuelt også en pille, hvis smerten bliver for slem. - Mennesker, der til hverdag lever i et smertehelvede, bør også begrænse brugen af såkaldte painkillers, så disse kan virke bedst muligt, når der for alvor bliver brug for dem. - I øvrigt vil daglig brug af for megen (smertestillende) medicin svække organismen, så denne i længden får sværere ved at udholde (stærke) kroniske smerter/sygdomme. - Endelig vil jeg tro, at fantomsmerter både kan hidrøre fra legemsdele, man selv har mistet, og fra andre menneskers kroppe/legemsdele og dermed være en del af en (fortrængt) kollektiv smerte, man (i en periode) bevidst eller ubevidst tager på sig (ligesom Jesus), men normalt oplever som sin egen! - Men tilbage til friheds- og ansvarsproblematikken.

- I kølvandet på Anders-Fogh-regeringens ansvarsretorik er også fænomener som den omdiskuterede elevens bog (der leder tanken hen på tidligere tiders skudsmålsgang) samt diverse selvudviklingsmanualer, der skal gøre os i stand til at tage ansvar for vores egen (såkaldte) læring, karriere og udvikling, dukket op. Og formålet er åbenbart, at vi (superviseret af diverse autoriteter, der lærer os at udarbejde kompetenceprofiler og CV'er) skal blive vore egne små succesprojekter eller lykkesmede (som om vi stadig levede på Adam Smith's forjættende tid), og altid være parate til at iscenesætte os selv bedst muligt ved enhver given lejlighed, dvs. spille en i forvejen instuderet rolle! - Tidligere kunne vi nøjes med karakterbøger, eksamensbeviser og meddelelsesbøger etc. - Men man vil altså nu fra officielt hold indhulle os i den illusion, at vi kan styre/designe vores egen skæbne (tilværelse) gennem en planlagt viljesakt. - Imidlertid bliver folk heldigvis ofte både klogere og visere med alderen. - Og mange vil komme til at sande, at det ikke gik, som de drømte om, selvom de fulgte alle de autoriserede forskrifter, for at få det perfekte liv etc.

- Hvis man ikke vælger sine autoriteter med omhu, og hverken vil høre eller tage ved lære af de ældre generationers erfaringer med livets realiteter, må man (som bekendt) i en eller anden udstrækning føle. - Og det kan da også være en udmærket erfaring at gøre. - Men mon ikke det efterhånden vil gå sådan, at flere og flere af de nævnte kompetenceprofiler og CV'er m.v. vil havne ulæste i papirkurven, ligesom så meget andet akademisk skrivningsarbejde, der udspringer af død/dårlig kommunikation og berøringsangst. - Jeg tænker her bl.a. på ubrugelige (dilettantiske) tilstandsrapporter, journaler/handlingsplaner og forsvarsefterretninger etc. - I takt med at vi får mere og mere såkaldt frihed, bliver vi i stigende grad overvåget og kontrolleret. - Samtidig forsøger især de borgerlige politikere at indoktrinere os til at blive mere lydige eller autoritetstro over for det Big-Brother-samfund, som vidensteknokratiet også er. - Og hermed bliver mere statsformynderi (sindlagskontrol) og flere EU-direktiver m.v. den paradoksale konsekvens af liberalismens genopstandelse som neoliberalisme, hvorved liberalismen fremtræder som et sminket lig eller en parodi på sin egen oprindelige (friheds)idé!

- Frihed under ansvar er i voksende omfang blevet erstattet af frihed under kontrol, mens de kapitalistiske demokratier har tilegnet sig flere og flere af de totalitære staters træk. - Det er i øvrigt bemærkelsesværdigt, at VK-regeringens frihedsbegreb er synonymt med et større udvalg/udbud, idet man automatisk går ud fra, at flere valgmuligheder, når det drejer sig om køb og forbrug (af varer/tjenesteydelser) også giver større frihed. - Hvilken hån mod frihedsbegrebet! - I dag betyder frihed ikke frihed for den enkelte til at skille sig ud, til at leve alternativt eller udvikle (uddanne) sig på en naturlig måde, hvilket også vil sige i et fornuftigt tempo, så hele mennesket kan følge med, og det bliver lysten (og ikke erhvervslivets evigt skiftende behov samt borgernes stressede forsøg på at følge trop), der driver værket etc. - Imidlertid er der et alternativ til den eksisterende tendens, et alternativ som en dag kan/vil slå igennem, når/hvis der kommer en reaktion på den igangværende udvikling, en reaktion, der gør op med kapitalismens og teknokratiets pragmatiske logik samt stupide devaluering af begreber som samfund og fællesskab m.fl. Det drejer sig m.a.o. om at skabe en verden, der bygger på dialog i stedet for envejskommunikation (s teknologi) etc., en verden, hvor mennesket kan udfolde alle sine sider, ikke bare den rationelle (forstandsmæssige), men også den følelsesmæssige/åndelige og rekreative/legende eller (om man vil) guddommelige side. Som der står i bibelen: Søg først Guds rige og Hans retfærdighed. Så skal alt det andet gives jer i tilgift!

Målet er altså bl.a. at erstatte den lydighed (autoritetstro), der hersker i dag, med en ny lydhørhed, så folk reelt begynder at kommunikere i stedet for at tale for døve ører eller forbi hinanden. - Og således adskiller alternativet til nutidens teknokratiske og autoritære samfund sig også fra tidligere tiders folkeoplysning, hvor åndens arbejdere (i nogen grad) talte ned til håndens arbejdere og (ganske som i dag) mente at være mere vidende/oplyste end disse. - Idealet må være, at alle bliver selvstændige (på det praktiske og intellektuelle plan) - at enhver bliver i stand til at tænke (realisere) det almene og ingen fortaber sig i detaljer eller fokuserer ensidigt på partikulær viden, dvs. primært anlægger det snævre perspektiv, man får via sit eget fag (arbejde) og de begrænsede (lokale) sammenhænge, man selv indgår i etc. - Men det kræver altså et opgør med kapitalismen og markedskræfterne samt den deraf udsprungne, småfascistiske logik (som både de økonomiske vismænd og en lang række andre hundehoveder og hængerøve har ladet sig besnære af). - Samtidig kræver det også, at man forstår, at ingen kan være ekspert på alle områder, og at man ikke behøver vide alt for at kunne bidrage med noget værdifuldt til den offentlige debat. - Selv en blind høne finder korn! - I dag optræder alt for mange, som om de tror, de ved/kan alt (og endnu flere som om de slet intet fatter). - Og ofte er det dem, der kæfter mest op, der ved (forstår) mindst, når det kommer til stykket. - Ja, af og til får man ligefrem det indtryk, at vi lever i den omvendte verden, hvor de der burde sidde på skolebænken og indtage elevens plads har tiltaget sig lærerrollen, mens lærerne (eller de, der burde være lærere) er blevet reduceret til elever. - Og formålet med hele denne guddommelige komedie er vel kort fortalt, at eleverne skal lære at blive lærere, mens lærerne skal lære ydmyghed over for deres kald ved at indtage elevernes plads etc. - Men naturligvis er der ingen regler uden undtagelser! - Det siges, at troen kan flytte bjerge, men måske er det snarere illusionen om at være bedre, dygtigere, klogere og mere succesrig end naboen, eller hvem vi ellers ynder at måle (sammenligne) os med, der er den drivkraft, som skaber samfundet og sørger for, at dette udvikler/forandrer sig - ikke nødvendigvis hensigtsmæssigt set i bagklogskabens lys, men i det mindste på bedste beskub eller efter devisen to skridt frem, ét (eller af og til tre) tilbage, dvs. i overensstemmelse med trial-error-princippet, hvorved fornuften forhåbentlig på sigt vil sejre over markedskræfternes logik, og kapitalismen til sidst vil grave sin egen grav (eller udspille sin rolle)!

- Ved at anskue frihed og individualisme ud fra en ny synsvinkel, der fokuserer på autonomi (selvbestemmelse og individuel stillingtagen) som et ideal, kan vi måske komme et skridt videre. - Thi en sådan problematisering afslører ikke blot individualismen (som den forstås i dag) som ensbetydende med, at vi er blevet åh så frie, moderne og selvstændige, men også som et fænomen, der indebærer isolation, selvovervurdering og egoisme, og som truer med at ødelægge (opløse/partikulere) samfundet ved at underminere fællesskabet. - For ofte er individualisten både rodløs og isoleret fra et større fællesskab, ligesom han/hun tit ikke evner at tænke det almene eller begribe, at det subjektive (særinteressen) ikke behøver være i modstrid med det objektive (fællesinteressen), dvs. det, der gavner helheden eller er til fordel for alle etc.

Apropos fællesskab (samhørighed) og muligheden for at defragmentere samfundet (for nu at bruge et EDB-udtryk), så har Ralf Pittelkow netop udgivet bogen: Forsvar for nationalstaten. - Jeg har ikke læst den, men lige hørt forfatteren udtale sig om den og emnet i morgen-tv. Og det er bemærkelsesværdigt, at en politisk kommentator med Pittelkows erfaring øjensynligt ikke kan se andre årsager til, at der er blevet længere mellem befolkningsgrupperne, end en (efter hans mening) alt for stor indvandring. Manden (der engang var VS'er) er i dag erklæret liberalist, tilhænger af globalisering, EU og menneskerettigheder, men fatter ikke, at det primært er kapitalismen, der har partikuleret det danske samfund eller fået det til at miste (meget af) sin sammenhængskraft (som han udtrykker det). Kunne den voksende sociale og økonomiske ulighed samt tendensen til at fokusere ensidigt på vækst (produktivitet/stordrift), forbrug og materialisme mon ikke tænkes at bære en meget stor del af skylden for, at hr. Pittelkow har svært ved at (gen)kende sit fædreland? Og har fænomener som læringshysteri, akkordarbejde og ny-løn (det såkaldte fedterøvstillæg) ikke i høj grad skærpet den individuelle (og internationale) konkurrence eller alles (stressede og fremmedgørende) kamp mod alle om at komme først i globaliseringskapløbet (et kapløb, der i vid udstrækning selv har skabt og forstærket indvandringspresset på ilandene)? - Nej, i realiteten er én af de få ting, der har kunnet samle mange danskere (som ikke er af anden etnisk herkomst) sørgeligt nok deres racisme og modstand mod indvandrere!

Over for individualisten, der stadig forholder sig instrumentelt (objektiverende/tingsliggørende) til sin omverden og pga. sine fordomme, sin ansvarsløshed og manglende sensitivitet er med til at indskrænke fællesskabet i bredere forstand, står det autonome individ, der er nået længere i sin udvikling (og erkendelsesproces). - Basalt handler autonomi (ifølge filosofen Immanuel Kant, 1724-1804) om at kunne og turde tænke selv samt blive en del af et (større) fællesskab. Jvf. også filmen (fra 1973) om havmågen Jonathan Livingston, der efter at have perfektioneret sin flyvefærdighed (fleksibilitet, indlevelseevne og åndsnærværelse) vender tilbage til flokken og i forhold til denne bliver at ligne med det autonome individ. - Således er autonomi også social adfærd, filantropi/uegennytte og næstekærlighed. - Og hermed er vi fremme ved det socialistiske ideal, himlen på jorden eller (om man vil) utopien, hvis realisation for mig at se udelukkende er et spørgsmål om tid (udvikling) osv.

Under udarbejdelsen af denne bog har jeg flere gange tænkt, at den også skulle indeholde et afsnit om penge (værdier) eller rumme en tilnærmelse til en slags værdibegreb. Det kommer så nu: For et gigantisk væsen, for hvem mennesket set under en kæmpemæssig lup kunne tænkes at ligne en celle, må penge (mønter/sedler) vel nærmest tage sig ud som enzymer, dvs. som katalysatorer for, at nogle komplicerede stofskifte-/udvekslingsprocesser kan finde sted. I sig selv er enzymerne intet. Alligevel er de nødvendige for cellernes (sociale) liv (overlevelse) og udvikling. - Nogenlunde sådan er det altså med penge!

De er nødvendige i vores højt specialiserede (moderne) samfund, men ville sikkert godt kunne undværes i mere enkle, selvforsynende kulturer, bygget op omkring genbrug, ligeværdighed og bevaring af naturlige økosystemer (biotoper) etc. - Hvis vi kun behøvede få ting - det kunne f.eks. være sko og kød - og skomageren kunne regne med, at slagteren altid ville give ham mad for fodtøj, når han var sulten, ja, så ville naturalie-/tuskhandel (direkte udveksling af én vare med en anden) være en naturlig ting. - Men sådan er det jo ikke, og derfor er penge (af gode/praktiske) grunde for længst blevet det foretrukne betalingsmiddel eller det, man (med et illustrativt marxistisk udtryk) kalder den almene ækvivalent eller varen par excellence, dvs. varen over alle varer! - Det, der udmærker penge frem for andre varer, er bl.a., at de (normalt) kan afmåles, så de svarer til (ækvivalerer med) enhver vare(mængde), de udveksles mod, og således angiver dennes (tilnærmelsesvis) værdi. - Det kræver igen, at de ikke ligner nogen almindelig vare mere end nogen anden ditto. Pga. deres overvejende symbolske betydning og særegne (flygtige/virtuelle) beskaffenhed (som betalingskortenes fremmarch har eksponeret yderligere) er de generelt vanskelige at få hold på (erkendelsesmæssigt som konkret). - Modsat de fleste andre varer skal pengevaren heller ikke (nødvendigvis) omsættes på et marked, før det viser sig, hvad den er værd etc. - Men hvad betyder det egentlig, at noget har værdi? - Ja, for at noget kan siges at have værdi, skal det først og fremmest være nyttigt, dvs. opfylde et eller flere behov, der igen (i kraft af deres vigtighed og mængde) har indflydelse på velkendte pris-/værdiregulerende faktorer som udbud og efterspørgsel etc. Graden af nytte og tilgængelighed er således af afgørende betydning for værdien. - Men basalt afhænger en vares værdi dels af, hvor tilgængelige dens råmaterialer er, dels af hvor meget arbejde (hvilket også vil sige teknologi) der er nedlagt i den. - Og hvad er så arbejde?

- Ja, set fra en overordnet synsvinkel er det i enhver vare nedlagte arbejde vel ikke andet end bunden (raffineret/forædlet) energi. - Det, der indeholder energi og dermed har værdi, er altså enten den rene (uspolerede) natur og/eller de af mennesker/dyr forarbejdede naturrigdomme. - Og da de sidstnævnte aktører i høj grad er nødvendige for at skabe værdierne, er de også selv værdifulde. - Da udfoldelse af liv/energi tager tid, er koblingen mellem tid og penge ligeledes nærliggende (plausibel). - Jf. talemåderne tid er penge eller tiden er det stof, livet er gjort af etc. - Ifølge Karl Marx er det kun de levende væsener, som (via deres arbejde) kan frembringe nye værdier og dermed skabe en værdiforøgelse i samfundet. - Imidlertid er det langt fra alt arbejde, som er produktivt, dvs. (mer)værdiskabende i marxistisk forstand. - F.eks. skabes der ifølge Marx ingen værdiforøgelse via gemen handel, dvs. via distribution/salg af allerede eksisterende varer, idet de derved fremkomne avancer blot er resultater af en omfordeling, der gør nogle rigere og andre tilsvarende fattigere. - Det samme gælder for al handel med værdipapirer, valutaer og pensionsmidler m.v., da sådanne transaktioner primært tjener det formål at berige nogle (relativt) få på bekostning af de (forholdsvis) mange. - Men det kan naturligvis diskuteres, hvor grænsen mellem produktivt og uproduktivt arbejde bør placeres. - De fleste borgerlige økonomer vil nok mene, at alt, hvad der ikke foregår i privat regi, er mere eller mindre uproduktivt, idet de generelt har svært ved at indse, at det offentlige er lige så nødvendigt for erhvervslivets overlevelse, som det omvendte er tilfældet. - I øvrigt definerer de produktivitet på en anden måde end marxisterne, ligesom værdiforøgelse (i marxistisk forstand) heller ikke er lig med økonomisk vækst (efter nationaløkonomiske begreber). - For marxisten er merværdi den forskel, der er mellem arbejderens løn og den værditilvækst, han tilføjer råmaterialerne via sit arbejde. - Denne forskel udgør kapitalistens profit. - Ifølge nationaløkonomerne er merværdi den prisforøgelse, som finder sted på varens vej fra producenten via forhandleren til forbrugeren (hvilket svarer til differencen mellem de to førstnævntes salgspris).

Som allerede antydnet er værdibegrebet både en meget kompleks og relativ/subjektiv størrelse - bl.a. fordi den vedvarende indførelse af ny teknologi (og den med globaliseringen forbundne adgang til billig arbejdskraft) til stadighed forringer værdien af verdens natur- og menneskeskabte rigdomme - dette til trods for, at såvel olien som de øvrige kendte råstoffer er begrænsede, og rovdriften på dem derfor tendentielt fører til knaphed og stigende priser. - Den konstante værdiforringelse af klodens produkter (ressourcer) er altså en følge af (bl.a.) den skærpede (internationale) konkurrence og/eller den intensiverede jagt på profit, som heldigvis møder voksende modstand fra NGO'er overalt på jorden. - I de nye EU-lande (vi skriver nu den 05.05.2004) er det især (nogle vil sige: i første omgang) en relativt lille, velartikuleret middel- og overklasse samt adskillige internationale foretagender, der nyder godt af de iværksatte reformer eller bestræbelser på at liberalisere økonomien. - Fra borgerligt hold mener man åbenbart, det skal være galt, før det kan blive godt, hvilket det sønderbombede (og urohærgede) Irak er et udmærket eksempel på. - Den blinde tro på, at alt vil blive godt, blot kapitalismen uhindret får lov at gå sin sejrsgang i verden, fejler stadig intet, hvis man da tør tro de etablerede, vestlige medier.

- I Lademanns Leksikon (2003) hedder det om profit: Ordet (der betyder fortjeneste, udbytte) har i moderne socialistisk sprogbrug ganske uberettiget fået en nedsættende betydning i retning af umoralsk økonomisk udnyttelse af andre personers arbejde. - Jamen, er der da ikke tale om umoralsk økonomisk udnyttelse af andre personers arbejde i mange af verdens lavtlønsområder? - Hvad med f.eks. Mexico, hvor zapatisterne kæmper en heroisk kamp mod (fremmede) undertrykkende kapitalistiske kræfter? - Hvor blind (dum) har man lov at være? - Var det i øvrigt ikke snarere i ældre tid (da der stadig fandtes socialister/idealister), at ordet profit havde den omtalte nedsættende betydning? - Ellers kunne det da være rart at vide, hvad moderne socialistisk sprogbrug vil sige! - Fortjener alt, hvad der er blevet sagt/skrevet (af socialister) efter Karl Marx, dette prædikat? - Og skal man som (med)forfatter til et opslagsværk som Lademanns Leksikon ikke prøve at være bare en lille smule præcis og objektiv, dvs. tænke sig om og forsøge at se bort fra sine personlige (politiske) synspunkter (interesser)? - Men tilbage til værdibegrebet.

- Når værdi er et relativt begreb, skyldes det naturligvis også, at det, der er interessant (eftertragtelssværdigt) og dermed værdifuldt for den ene ikke nødvendigvis er det for den anden. - Alligevel giver det ingen mening at betragte de ting, vi alle har brug for (eller er afhængige af), dvs. de (såkaldte) livsfornødenheder, som mere værdifulde end andre varer, hvis man vel at mærke vil anvende et på lighed (retfærdighed) og fornuft baseret værdibegreb. - Nej, så er det udelukkende den til produkternes fremstilling medgåede arbejdstid/-indsats og råmaterialernes relative sjældenhed, som har betydning. - Thi hvis et samfund både vil fremstille f.eks. (livsnødvendigt) brød og (mindre livsnødvendige) tæpper, skal tæppeproducenten naturligvis have den samme timeløn som bageren. - Og skal der endelig være lønforskelle, bør det mest nedslidende (farlige/trivielle) arbejde være det bedst betalte (modsat hvordan det ofte er i dag). - Ellers bør det gå på omgang. - Herhjemme har vi (som så mange andre steder) en kedelig kultur, hvad angår fordeling af (bl.a.) rengøringsarbejdet. - På alle arbejdspladser, skoler og institutioner burde det være de daglige brugere af faciliteterne, som hver dag (i fællesskab) gjorde rent og ryddede op efter sig i stedet for at overlade svineriet til dårligt betalt rengøringspersonale. - Da de, hvis arbejde (især) består i at træffe beslutninger og disponere på andres vegne, sjældent selv er direkte involveret i den daglige drift og vedligeholdelse på de områder, hvor deres indflydelse er gjort gældende, ser vi overalt et grotesk misforhold mellem de mange gode viljer/intentioner, vi dagligt hører om, og så de faktiske forhold.

Hvem vil f.eks. opsætte isterningemaskiner, der er svære at rense, og som risikerer at blive rene bakteriebomber, på landets hospitaler, hvis de selv skal stå for rengøringen af dem? - Det er også let at afslå enhver forhandling med gidseltagere, hvis man ikke selv har kniven for struben, ligesom det er nemt at sende andre i krig, når man ikke selv skal udstationeres og risikerer at miste livet etc!

Men sådan er det desværre overalt. - Det siges, vi lever i et demokrati, hvilket betyder et folkestyre, hvis nogen skulle have glemt det. Men er det i realiteten ikke et skindemokrati? Hvor stor/reel en indflydelse har den enkelte, når det kommer til stykket? Og er graden af personlig frihed og magt ikke i høj grad bestemt af, hvor veluddannet, velhavende og/eller skruppelløst manipulerende man er? Hvem kan for alvor mene, det er folket, der bestemmer, når det såkaldt repræsentative demokrati har erstattet nærdemokratiet på næsten ethvert tænkeligt niveau. Kapitalismen levner helt enkelt ikke tid til (nær)demokrati, da konkurrencen om at erobre markedsandele og overleve jo er benhård, og alt skal foregå i en allerhelvedes fart.

- Nej, ægte demokrati kræver både lighed og det, Anders Fogh Rasmussen så hånligt har kaldt rundbordspædagogik. - Men i et hierarkisk opdelt konkurrencesamfund er der sjældent plads til, at den enkelte kan blive hørt i spørgsmål, der angår hans/hendes egen lykke og livskvalitet. - Her er hakkeorden og effektive kommandoveje ned igennem systemet nødvendige for produktiviteten. - Væksten og markedet (dvs. profitten) betyder alt, den enkelte intet. - Hvem kan for alvor mene, at arbejdsgivernes lovsikrede ret til at lede og (for)fordele arbejdet er forenelig med ægte demokrati? - Nej, det højtbetungne demokrati er ligesom så meget andet i de kapitalistiske samfund en parodi på sig selv - eller kejserens nye klæder, om man vil! - Og hvad er det i øvrigt for en besynderlig gummiformulering: lede og fordele arbejdet? Var der så blot tale om at lede og fordele noget arbejde, alle havde gavn af eller fandt nødvendigt, og som kunne udføres på en måde, i et tempo og for en løn, alle var tilfredse med. - Men sådan er det som bekendt ikke. - Gad vidst, hvor mange der virkelig finder deres job spændende (dvs. interessant, meningsfuldt og vigtigt)? - Jeg vil vove den påstand, at det generelt især er nødvendigheden af at tjene penge samt behovet for menneskeligt samvær, der motiverer folk til at gå på arbejde (skønt mobning er et udbredt fænomen på de danske arbejdspladser), men måske kan man godt (med de rette spørgsmål) lave meningsmålinger, der giver et andet resultat - for hvem tør indrømme, at de måske er ulykkelige eller utilfredse med deres arbejde?

- I praksis giver retten til at lede og fordele arbejdet (samt den såkaldte erhvervsfrihed) enhver, som kan og vil det, mulighed for at producere næsten alt, hvad der kunne tænkes at være penge i. Det indebærer samtidig en pligt (for lønmodtagerne) til at påtage sig ethvert anvist arbejde. - Det eneste, man kan undslå sig for er vist våbenfabrikation. - Får man f.eks. anvist et arbejde, der er baseret på ulovlig fældning af regnskove, kan man ikke sige nej tak uden at bryde loven. - Hvad din fornuft og samvittighed byder dig, betyder således intet, medmindre du formår at opnå folkelig opbakning for din sag ved at gå til pressen eller er så heldig at få medhold ved en eller anden (international) klageinstans. - Hvad har det med demokrati at gøre? - Intet som helst efter mine begreber! - Er det måske demokrati, hvis man konstant må kæmpe for noget, der burde være en selvfølge? - I givet fald er demokratiet ikke værd at skrive hjem om. - Jeg ved da godt, at man med de eksisterende love vil forhindre, at nogen misbruger systemet, men hvorfor skamrose eller lovprise en styreform, der bygger på mistillid til, at folk (generelt) ønsker at tjene deres samfund, opføre sig anstændigt og gøre deres pligt?

Og hvem tror for alvor, at man kan afskaffe kriminalitet, skattesnyderi, socialbedrageri og sort arbejde m.v., så længe der hersker ulighed i samfundet? Så længe nogen kan se, at andre med en meget ringere indsats (eller uden nævneværdige problemer) opnår langt større fordele, end de selv er i stand til, vil enhver form for humbug (plattenslageri) naturligvis være en oplagt mulighed for at råde bod på tingenes uretfærdige tilstand. Men burde det ikke være demokratiets fornemste opgave at skabe retfærdighed? Og hvad skal vi med et demokrati, som ikke evner det?

- Det påstås, at danskerne klager som aldrig før over alt mellem himmel og jord. - Hvis det er sandt, må svaret naturligvis være mere nærdemokrati! - Skønt der nok er en del kværuanter imellem eller folk, som stiller urimeligt store krav til samfundet, køber jeg ikke Lise Nørgaards og Erik Clausens påstand om, at danskerne er blevet forkælede. Som den er blevet fremført i tv for nylig (vi er stadig i maj, 2004) er den en grov (fornærmende) generalisering, som imidlertid nok bør ses på baggrund af, at de, der beklager sig mest, i høj grad slås med luksusproblemer, mens de relativt mange, der virkelig er pressede og har problemer i vores såkaldte velfærdssamfund, langt sjældnere kommer til orde! Det er altså snarere mediernes end den brede befolknings proportionssans, der er noget galt med! Hvad med f.eks. at se lidt nærmere på årsagerne til, at alkohol- og stof-/pillemisbrug er blevet et stigende problem på de danske arbejdspladser, hvilket har fået flere politikere til at foreslå indførelse af daglige urinprøver for ikke blot piloter, men også læger. - Tyder det på, at vi bare er blevet forkælede, eller er det et tegn på, at noget er ravraskende galt?

Nu kan man selvfølgelig med en vis ret indvende, at et på lighed, retfærdighed og nærhed baseret demokrati (som det, jeg her har plæderet for) ville forudsætte, at vi alle var (næsten) ens: nogenlunde lige intelligente, gode (socialt ansvarlige) og åndeligt udviklede etc., og at resultatet ellers ville blive lige så katastrofalt, som hvis man i en skoleklasse lod hver enkelt elev få lige så stor indflydelse på undervisningen (hverdagen) som læreren. - Hvis det (for samfundet) tilmed gælder, at den med større indsigt (visdom) forbundne, indiskutable suverænitæt kun sjældent giver lige så megen formel magt som agt, og forestillingen om demokrati baseret på repræsentation (bl.a.) derfor virker illusorisk, hvad skal vi almindelige dødelige så gribe og gøre i? - Hvad bliver da alternativet eller konklusionen? - Ja, for det første bør vi efter bedste evne følge de vises eksempel i enhver henseende. Og der er forbilleder nok: Jesus, Mahatma Gandhi, Krishna, Muhamed osv. - Desuden bør vi vel indse, at nærdemokrati og repræsentativt demokrati på ingen måde udelukker hinanden, men at det første tværtimod er en forudsætning for, at det sidste (der næppe kan undværes helt) kan fungere og siges at være reelt. - Dernæst bør vi naturligvis tage afstand fra enhver levebrødsrepræsentant, hvadenten vedkommende er leder/direktør, politiker eller fagforeningsboss etc. - Endelig bør vi danne nye foreninger (bevægelser), som kun ansætter folk til gennemsnitslønninger. - Bemærk, at jeg hverken siger, det er let eller tager stilling til, om det kan lade sig gøre, men blot påpeger, at det er nødvendigt, hvis vi vil forbedre samfundet (demokratiet) samt forhindre korrupsion og pamperi etc. - Det er m.a.o. vigtigt, at græsrodderne vokser sig store, og at nærdemokratiet bliver styrket. - Vi bør (efter min mening) også danne foreninger af politisk aktive mennesker (lyttere og fjernseere), der kan holde et vågent øje med samfundsrepræsentanter af enhver slags og sikre, at demokratiet ikke bliver trådt under fode ved at nogle (relativt få) geskæftige og bedrevidende egoister ustandseligt træffer beslutninger på andres vegne eller hen over hovedet på disse - beslutninger, som i højere grad tilfredsstillende erhvervslivets og/eller deres egne ønsker (idéer) end tilgodeser de mennesker, hvis liv og hverdag de ofte på drastisk vis berører etc. - Der bør med andre ord være plads (tid) til debatter (høringer) på ethvert niveau!

Da det, jeg flere gange har kaldt sund fornuft og opstillet som et alternativ til kapitalismens eller markedskræfternes logik, selvfølgelig ikke er en objektiv størrelse, vil nogle måske mene, at jeg (også) bør forholde mig (mere) teoretisk til rationalitetsbegrebet - hvis jeg vil tages alvorligt eller undgå at blive beskyldt for at være skrāsikker (bedrevidende) eller for at tro, jeg har patent på sandheden etc. - Dertil vil jeg sige, at det gider jeg simpelthen ikke. - Akademiske diskussioner af emner, der er løsrevet fra enhver konkret virkelighed interesserer mig ikke. - Den slags julelege er min tid for kostbar til. - Hvis nogen vil anfægte mit fornuftsbegreb, må han/hun først definere sit eget. - Det kan jeg respektere, ikke janteloven! - Lidt af sløret for min subjektive opfattelse vil jeg dog gerne løfte.

- For mig indebærer fornuft en balance mellem forstand og følelser. - Det gælder altså både om at bruge hjertet og intellektet (hjernen), om at få emotioner og logiske (rationelle) overvejelser til at gå hånd i hånd etc. - Sund fornuft er desuden (tit) uforenelig med det (inden for en nær fremtid) muliges kunst, da verden (i mine øjne) rummer lidt for mange eksempler på, at ufornuften for længe har fået lov at råde etc. - Eller sagt på en anden måde: Utopien (dvs. idealet eller det umiddelbart uopnåelige) er mere fornuftig end virkeligheden. - Samtidig er sund fornuft (det englænderne kalder common sense) paradoksalt nok også et spørgsmål om at få øje på de indlysende (nærliggende) løsninger, da disse i reglen er de bedste. - I virkeligheden er alt i verden (og livet) såre enkelt og ligetil, blot vi undlader at komplicere tingene mere end højst nødvendigt! - Se, det mener jeg, er sund fornuft. - Det er også (som Sokrates sagde) sund fornuft at give magten til dem, der ikke vil have den eller i det mindste spørge dem grundigt til råds, før vigtige beslutninger træffes. - Desuden bør vi (erkendelsesmæssigt) søge at placere en lang række begreber (som f.eks. vækst, velfærd, demokrati, diktatur, frihed, fællesskab og solidaritet m.fl.) i en større sammenhæng og anskue dem langt mere nuanceret, end medierne og politikerne sædvanligvis lægger op til. - Thi når alt kommer til alt, er der jo ikke tale om objektive (absolutte) størrelser, der enten er sorte eller hvide, negative eller positive, gode eller onde, hvorfor de heller ikke bare bør serveres i en lind strøm (dvs. som en letfordøjelig cocktail) af populistiske slogans, søvndyssende underholdning og alskens ligegyldig information.

- Jeg har tidligere påpeget, at begreberne frihed, lighed og fællesskab er tre sider af samme sag, og hvad den sunde fornuft således har sammenføjet, skal ingen ufornuft upåttalt få lov at adskille! - Derfor vil jeg også stille det (til dels retoriske) spørgsmål, om vores intensiverede, ensidige og forjagede bestræbelser på at skabe større vækst og velfærd automatisk medfører mere demokrati (frihed), når man betænker, at demokrati skal plejes og kræver såvel tid (fordybelse) som ægte dialog (kommunikation/debat)? - Eller forårsager de nævnte bestræbelser tværtimod større ufrihed (flere menneskerettighedskrænkelser), mere terrorisme (kriminalitet), mindre lykke (demokrati) og mere statsformynderi? - Er det sandt eller falsk, at EU er et ubetinget gode, som (ved at fremme privatiseringer og udliciteringer m.v.) skaber fred, velstand og stabilitet i Europa og således er med til at erstatte diktatur med demokrati, ufrihed med frihed, fattigdom med velstand, ulykke med lykke osv? - Eller har medaljen en ligeså mørk bagside, hvis dens ene side overhovedet kan siges at være lys? - Kunne det tænkes, at billedet med et skib, der er på vej mod en afgrund er mere sandt (relevant) - og at EU's rolle (dvs. bestræbelser på at tøjle og administrere kapitalismen) svarer mere til den inkompetente kaptajns, der ikke finder det nødvendigt at ændre kurs, men tror, han kan nøjes med at sænke farten? - Er EU når alt kommer til alt andet end en platform for kapitalismen, dvs. én blandt flere andre aggressive kombattanter i slaget om verdensøkonomien? - Jeg tænker naturligvis her på frihandelsområder som NAFTA (Nordamerika), ASEAN (Sydøstasien) og Mercosur (Sydamerika) m.fl.

Hvordan forestiller globaliseringens frontkæmpere sig den næste fase i kapitalismens udvikling? - Skal befolkningerne i Østeuropa og verdens øvrige lande før eller siden have lige så mange (forurenende) biler (transportmidler), som vi har? - Hvad bliver resultatet af den med sen-/monopolkapitalismen forbundne kapital-/magtkoncentration på længere sigt? - Og var det ikke kun i kapitalismens barndom (manddom), dvs. før de multinationale selskabers tid, at dens forholdsvis få dyder (fri handel/konkurrence og vækst/fremskridt m.v.) for alvor kunne blomstre? - Allerede Karl Marx indså, at kapitalismen (pga. profitratens tendentielle fald) fungerer bedst i de tidligste faser, samt at en krise, der ledsages af en rask (større eller mindre) krig (som f.eks. 2. verdenskrig), har en såkaldt rensende virkning på økonomien, da mangt og meget siden igen må bygges op fra grunden! - Hvordan vil verden se ud, når intet marked længere er ungt/nyt (dvs. når de ekspansionsmuligheder, globaliseringen giver, er udtømte), og blandingsøkonomi eventuelt er en saga blot? - Ja, disse spørgsmål giver unægteligt stof til eftertanke, hvis man forsøger at forholde sig seriøst og objektivt til dem. - Hvad angår eksempelvis forureningsbekæmpelse, har EU efter min opfattelse for længst spillet fallit! - Det samme er tilfældet, når det drejer sig om at gribe ind over for GMO'ernes fremmarch og de multinationale selskabers skatteunddragelser samt udpining af verdens arbejdskraftreserver og naturrigdomme. - Reelt har man snarere fremmet denne udvikling. - I årevis har EU (tilskyndet af unionens landbrugsministre) hældt penge i landbruget, som alligevel i vid udstrækning er blevet bundforgældet, fordi kun de allerstørste industrielle (svine)brug har kunnet klare sig ordentligt i konkurrencen - trods ekstremt lave priser (produktionsomkostninger). - Igen og igen har man talt om at nedbryde toldmure, afskaffe protektionistiske handelsrestriktioner og konkurrenceforvridende landbrugs(eksport)støtteordninger, der favoriserer ilandene på bekostning af ulandene og fører til overproduktion af bl.a. mælk etc. - Men hver gang er det (stort set) blevet ved snakken. - Bemærk i den forbindelse, at regeringens alternativ til de hidtidige hektarstøtteordninger på ingen måde fjerner skævheden. - Og spørgsmålet er derfor, om prisen for fred (velstand) i Europa er en tilsvarende eller endnu større ufred (fattigdom) andre steder i verden. - Har forsøgene på at regulere kapitalismen (og få den til at fremstå som værende i besiddelse af et menneskeligt ansigt) ikke kun gjort dette cancerlignende monster endnu stærkere og sværere at besejre, dvs. blot gjort ondt værre? - I bibelen står der bl.a. (frit gengivet): Hvis din hånd forarger dig, så hug den af, og hvis dit øje forarger dig, så riv det ud. - Den, der ikke samler, han spreder, og den, der ikke er med mig (Jesus), han er imod mig etc. - Selvfølgelig skal dette citat ikke forstås bogstaveligt (hvad en religiøs fanatiker sandsynligvis ville gøre). - Det lægger heller ikke op til en øjeblikkelig (revolutionær/kompromisløs) ændring og udelukker derfor ikke en gradvis udvikling eller evolutionær forandring (skabt via samarbejde og kompromisser). - Thi (for mig at se) er det helt i overensstemmelse med skriftstedets ånd at modificere det som følger: I samme grad som I ikke samler, spreder I, og i den udstrækning I ikke er med mig, er I imod mig etc. - Men glemmer vi, at skibet skal vendes, dvs. at der nødvendigvis i sidste ende må ske en forvandling (svarende til, at eventyrenes hekse, drager og trolde dør, eller de forargelige hænder hugges af etc.), så er det jo ikke så sært, at fundamentalistiske bevægelser som Hizb-ut-Tahrir opfatter vores demokrati som en vittighed, og at vi i store dele af den islamiske verden bliver betragtet som onde, principløse og hykleriske. - Mon ikke alle, der stadig har en smule fornuft, idealer og religiøsitet i behold, kan indse det? - Der er en deadline, et sidste udkald eller en forude ventende afgrund, og jo før vi forstår det, jo bedre! - Set med mange udlændinges øjne er vores bekvemme (uforpligtende) adskillelse mellem kirke og stat da også helt til grin. - Man kan (efter min opfattelse) sagtens anvende religionen som rettesnor for lovgivning og politik, blot man fortolker den rigtigt, dvs. genopdager dens glemte sandheder eller afdækker dens skjulte (dybere) mening!

Skønt de (såkaldt åbne) kapitalistiske lande, dvs. de på (en vis) ytrings- og pressefrihed baserede, repræsentative demokratier, i de fleste henseender er at foretrække frem for (åbenlyse) diktaturstater eller totalitære (socialistiske/fascistiske) angiversamfund (som f.eks. Rumænien under Ceausescu eller Chile under Pinochet), er de naturligvis hverken ufejlbarlige eller perfekte. - Det har George W. Bush (nemlig) for nyligt (selv) indrømmet i en undskyldning til den islamiske verden, efter at amerikanske og britiske soldater i kraft af et omfattende (delvist offentliggjort) billedmateriale er blevet afsløret i systematisk at have mishandlet (torteret) irakiske krigsfanger eller såkaldte oprørere (terrorister). - Længe forinden havde både den danske og amerikanske regering fået indberetninger fra Røde Kors og Amnesty International om torturen, men valgt at ignorere disse rapporter og fortie dem for offentligheden. - Ja, man ser (hører) kun, hvad man vil se (høre)! - Med sin himmelråbende naive udtalelse (samt udsagnet om, at overgrebene "ikke afspejler det USA, jeg kender") har den amerikanske præsident enten afsløret en utrolig uvidenhed om USA's militær (efterretningsvæsen) eller et helt exceptionelt hykleri. Imidlertid har han samtidig (måske uden at vide/ville det) for første gang lagt op til en slags (global) dialog, idet koalitionen ellers hidtil kun har skamrost sig selv (som befrier og menneskerettighedsforkæmper) og samtidig opbygget et uhyggeligt fjendebillede af Irak ved primært at anvende begreber som slyngelstat, skruppelløs diktator, modstander af demokrati (frihed), arnested for terrorisme osv. - Så meget skal der altså til, før der bliver skruet lidt ned for selvforherligelsesretorikken, for løgnet og manipulationen. - Det næste bliver vel, at Bush-administrationen (for at vinde valget og irakernes hearts and minds, som man kalder det) iværksætter en række skueprocesser, hvor de skyldige menige og officerer (efterretningsfolk) fra hierarkiets bund (midte) bliver anklaget og dømt, mens den øverste ledelse (Rumsfeld, Bush, Cheney, Blair og Powel m.fl.) ivrigt vasker deres blodige (beskidte) hænder, dvs. søger at fralægge sig ethvert ansvar. - Viser det ikke, hvor lidt bevendte vores demokratier i praksis er?

- Hvem sagde til de danske, britiske og amerikanske drenge, før de drog i krig (i Afghanistan og Irak): Husk nu at opføre jer human og anstændigt, og husk nu at overholde Genèvekonventionen og de øvrige internationale konventioner. - Husk, at når I møder modstand, så bliver det først rigtigt svært at bevare professionalismen, dvs. undgå at føle sig personligt forulempet og gribe til unødigt magtanvendelse (tortur, hævntogter, gengældelsesaktioner) etc. - Det er her, I skal stå jeres prøve! - For hvem kan ikke føle sig tilskyndet til at afreagere på den første, den bedste (til rådighed stående) syndebug i en ekstremt presset situation? - Hvem sagde det til de danske soldater? - Det gjorde mig bekendt hverken medierne eller ret mange af de militære ledere. - Nej, for vi var jo de gode, der ikke kunne begå fejl, mens Saddam Hussein og hans tilhængere var de onde, der sandelig fortjente en lærestreg. - Anderledes (dvs. mere nuanceret) kunne det (desværre) ikke være. - Hatten af for Ole Hartling (Etisk Råd og Amnesty International) samt Jørgen Poulsen (Dansk Røde Kors) m.fl., der hele tiden har insistet på, at reglerne for behandling af krigsfanger i alle tilfælde skal overholdes, samt kritiseret regeringens (folketingets) valne holdning til spørgsmålet. - Såvel Anders Fogh Rasmussen som Troels Lund Poulsen og mange andre har flere gange tidligere forsvaret Guantánamobasens praksis (tidsubestemt tilbageholdelse af fanger etc.) samt brugen af en række til lejligheden opfundne begreber som illegale kombattanter osv. - Men nu (den 19.04.2004, hvor folkestemningen er imod dem og et valg nært forestående) vender de alle på en tallerken og påstår, de hele tiden har gået utvetydigt ind for en overholdelse af de gældende konventioner, samtidig med at de (med Helge Adam Møller i spidsen) tager skarpt afstand fra Jørgen Poulsens (i dagbladene fremførte) berettigede og modige kritik, der fastslår, at de har fejlet (svigtet) ved at give køb på basale menneskerettigheder og alment accepterede humanitære principper etc.

I øvrigt har Irak-krigen, der i hvert fald officielt til dels var en reaktion på angrebet på World Trade Center den 11.09.2001 (og dermed et led i USA's kamp mod den internationale terrorisme), kun skabt endnu flere terrorister (illegale kombattanter) etc. - For mig at se havde (bl.a.) Mogens Lykketoft og Svend Auken fuldstændig ret, da de forudså, at en invasion blot ville gøre situationen i Mellemøsten endnu mere eksplosiv? - Tænk på, hvor meget godt man kunne have gjort for de penge, Irak-krigen allerede har kostet. - Men i stedet valgte man altså at forøge afstanden mellem den islamiske og jødiske/kristne del af verden endnu mere ved at placere endnu en krudttønde (hvepserede) af uro (og ustabilitet) i et af klodens (i forvejen) værste brændpunkter. - Er det en opførsel, der er de vestlige demokratier værdig? - Der findes altså andre (langt mere fornuftige) måder at bekæmpe en diktator som Saddam Hussein på, end den af koalitionen valgte, som har ødelagt alt for mange menneskeliv og materielle værdier og desuden bragt verdensfreden i alvorlig fare. - Apropos tortur, så har fortalerne for anvendelse af moderat fysisk pres i visse situationer (en formulering, der også er blevet opfundet til lejligheden og anvendt af bl.a. Arne Melchior) naturligvis ret i, at tortur er en uundgåelig følge af krige/konflikter og kriminalitetsbekæmpelse m.v., samt at det er hyklerisk (naivt eller tegn på meget ringe historiekundskaber) at påstå noget andet. - Men derfra og så til at mene, at mildere tortur er nødvendig og kan retfærdiggøres, blot den hemmeligholdes for offentligheden (som den nu fyrede befalingsmand fra Prinsens Livregiment, Poul Dahl, for nylig gav udtryk for i tv), er der godt nok et uacceptabelt stort spring. - Og Søren Søndergård har naturligvis (i princippet) helt ret, når han hævder, at tortur ikke betaler sig, idet man for hver fjende, man skader, skaber 10 nye. - Poul Dahls misere er øjensynligt, at han har købt den borgerlige regerings propaganda om, at vi er de gode, mens terroristerne er onde, og i konsekvens heraf har ment, at vores (for)mål helliger midlet etc.

- I øvrigt er problemet inden for politiet, militæret og efterretningsvæsenet ligesom på de fleste andre arbejdspladser i vores hierarkisk opdelt samfund bl.a., at mellemledere (underdogs) på samtlige niveauer har en tendens til at udvikle deres egne ritualer og moralkodeks, dvs. én for deres eget ansvarsområde unik kultur (praksis), som i mange tilfælde er mere eller mindre i strid med loven og/eller de officielle normer for politisk korrekt adfærd. - Jf. i den forbindelse de velkendte praktiske problemer, der kan være med at håndhæve og fortolke loven om offentlighed i forvaltningen etc. - Ja, risikoen for (som menigmand) at komme i klemme i systemet (dvs. blive hængt ud, fyret eller gjort til syndebuk), hvis man ikke makker ret eller giver efter for det daglige gruppepres (mopperi) eller andre urimeligheder, er desværre tit så stor, at mange opgiver at kæmpe for deres naturlige (demokratiske) rettigheder, dvs. stå op imod den omsiggribende nepotisme, det (uautoriserede) magtmisbrug og den dermed forbundne ansvarsforflygtigelse, som (når den af og til kommer for en dag) ofte ender med, at de øverstansvarlige vasker hænder eller lægger låg på sagen etc. - I den forbindelse bliver det interessant at se, hvordan sagen om politiets meddelelser fra rockermiljøet Dan Lyngø udvikler sig. - En anden ting, der bestemt ikke fremmer tilliden til demokratiet, er den fremherskende slappe praksis, når det drejer sig om at yde forbrugerbeskyttelse og håndhæve en i øvrigt helt utilstrækkelig produktansvarslov, hvilket har medført, at ofre for (bl.a.) sundhedsskadelige hårfarvningsmidler (fra L'oreal), ftalat-holdige (hormonforstyrrende) pvc-produkter, fejldeklarerede træbeskyttelsesmidler som rentolin samt bromerede flammehæmmere i årevis er blevet ladet i stikken. - Det kan da godt være, at alt før eller siden kommer for en dag i vores demokratiske samfund pga. presse-/ytringsfriheden og den (formelle) retssikkerhed, som de autoriserede klageinstanser giver osv. - Problemet er bare, at det ofte sker for sent, idet der tit forinden er gjort ubodelig skade etc. - Det gælder desværre i alt for høj grad på miljøområdet!

For mig at se tegner eksempelvis Bjørn Lomborg og mange andre, der har ladet sig begejstre af cost-benefit-konceptet (og som med det mener at have fundet de vises sten), et alt for forenklet (populistisk) billede af verden, idet de i tanke, ord og gerning giver næring til den farlige illusion (vildfarelse), at "vi ikke har råd til det hele, og at vi derfor (både nationalt og globalt) bør (nøjes med at) prioritere de løsninger, der giver mest miljø (hvilket vel også vil sige sundhed, velfærd og livskvalitet m.v.) for pengene".

- Alene brugen af ordet "vi" indebærer en alvorlig tilsløring af, hvad det i realiteten drejer sig om, idet det som tidligere antydte er kapitalismen (erhvervslivet), der ikke har (eller mener at have) råd til det hele. - Desuden er det, som kapitalismen ikke har råd til (eller får for lidt ud af) på kort sigt, i reglen det, der på længere sigt tjener den bedst, dvs. giver den de bedste overlevelsesmuligheder, hvorfor alt i sidste ende afhænger af, om de økonomer (eksperter/tænketaanke), der får størst indflydelse på miljøvurderingerne, i højere grad er i lommen på bestemte (multinationale) selskaber, end de tænker på de fremtidige generationers lykke og velfærd osv. - Troen på at det objektivt kan fastslås, hvilke investeringer der giver mest miljø etc. for pengene, er således for mig at se en stor illusion. - Hvordan takserer man f.eks. biodiversitet, lokalt og nationalt? - Hvad er det værd, og hvad vil et realistisk forsøg på at genoprette den danske fauna (eller redde vore mange truede dyrearter) koste? - Hvad er et menneskeliv værd, og skal det afhænge af, hvor i verden man kommer fra etc? - Anvender man begrebet "vi", kan man faktisk med langt større ret argumentere for, at der er råd til det hele, blot den politiske vilje og folkelige opbakning er stor nok, og en voksende skare satser på at tilvejebringe disse forudsætninger (ved at tilslutte sig den sunde fornuft frem for det efterhånden alt dominerende, liberalistiske hylekor)! - Problemet er ikke, at ressourcerne er begrænsede, men at de i alt for mange tilfælde anvendes (aldeles) forkert. - Er det måske ikke grotesk, at man på en nyligt indledt konference (Copenhagen Consensus 2004, der med rette kritiseres af en sideløbende konference Global Conscience) kan lade en række af verdens førende økonomer sidde og diskutere, hvilke af 10 udvalgte globale problemer (sult, terrorisme etc.), det bedst kan betale sig at investere ca. 50 milliarder kroner i at løse, når ilandene bruger 6 gange så meget om året på at subsidiere deres egne landbrug og dermed fortsat udelukker de fattige landes produkter fra verdensmarkedet etc? - Er Copenhagen Consensus 2004 (og lignende mediestunts fra Bjørn Lomborgs side) ikke blot undskyldninger for ikke at ville tale om strukturændringer, der sikrer en mere retfærdig fordeling af verdens ressourcer ved f.eks. at begrænse monopolernes magt og den globale oprustning etc? - Og er den skjulte dagsorden ikke som sædvanlig at begrænse erhvervslivets udgifter mest muligt af hensyn til profitten? - Hvem tror for alvor, at verdenssamfundet vil prioritere de nødvendige (langsigtede) løsninger højere end de umiddelbare (øjeblikkelige) gevinster (fordele)? - Verdens problemer vil aldrig kunne løses, medmindre der sættes spørgsmålstegn ved kapitalismen.

- Selvfølgelig er jeg godt klar over, at udviklingen måske først for alvor kan vendes den dag, liberaliseringens og globaliseringens frontkæmpere (dvs. erhvervslivets egne folk og repræsentanter) kan indse, at deres velstandsforherligende livsfilosofi (eller dans omkring guldkalven) i længden vil være i modstrid med livets højere mening ud fra såvel en religiøs (eksistentiel) som humanistisk betragtning, og følgelig begynder at foretage en radikal kursændring til gavn for hele menneskeheden. - Thi dette mindretal (på vist omkring 1 %) af jordens befolkning sidder jo fortsat på både den økonomiske, politiske og militære magt, hvilket dog ikke skal afholde mig fra at mene, at jo flere der gennem dialog og demonstration af fordomsfri principfasthed (selvstændig stillingtagen og civil ulydighed m.v.) lægger pres på dem, jo bedre er det.

Det, der skal til, er, at stedse flere holder fanen højt og siger nej til at lade sig købe. Jo flere der i enhver situation tør vedstå sig deres ideologiske (socialistiske) udgangspunkt (som f.eks. Anne Marie Helger og Pernille Frahm (SF) prøver at gøre), jo bedre er chancen for (decideret) at vende udviklingen. Ligesom Cato i sin tid afsluttede enhver af sine taler i det romerske senat med sætningen: Desuden mener jeg, Kartago bør ødelægges, burde enhver ægte socialist i folketinget og andre debatfora afslutte ethvert indlæg med ordlyden:

Desuden mener jeg, kapitalisme er noget lort, der gradvist bør afskaffes, hvorfor jeg i EU og andre sammenhænge kun kan tilslutte mig forslag (initiativer), der entydigt (dvs. på såvel kort som langt sigt) fokuserer på at skabe større retfærdighed og lighed på alle niveauer. Og derfor vil dét at være en del af en eller anden mere eller mindre indflydelsesrig, elitær politisk gruppering (koalition, fraktion, parti, tænketank) altid komme i anden række for mig. Det vigtigste er i alle (relevante) situationer at vedstå sig sine synspunkter og løbende klargøre disse for sig selv og andre, uanset hvor megen (formel/reel) indflydelse (magt) en mere taktisk (pragmatisk) fremfærd (eller kynisk indgåelse af udvandede kompromiser) måtte give. Og så tage de øretæver, der følger med!

- Så længe et befolkningsflertal i et land ikke engang kan forhindre dette i at gå i krig og/eller flytte sine virksomheder (industrier) til udlandet til skade for beskæftigelsen og den generelle økonomiske tryghed/stabilitet (hvilket vel må siges at være en åbenlyst negativ konsekvens af den højtbesungne, private ejendomsret til produktionsmidlerne, som grundlovsfædrene næppe i deres vildeste fantasier havde drømt om, da paragraffen om erhvervsfrihed blev formuleret), hvordan kan man da påstå, at det pågældende land er et (rigtigt) demokrati, baseret på frihed og menneskerettigheder? - Det er da at stikke folk blår i øjnene eller foregøgle dem, at de har en indflydelse, de reelt slet ikke har, idet det efterhånden er blevet penge og økonomiske interesser, der styrer alt. - Markedskræfterne har for længst udmanøvreret os. - Indtil vi (verdens befolkninger) indser dét og generobrer magten, er hele menneskeheden som et skib, der prisgivet elementerne driver for vinden! - Og så længe det såkaldte verdenssamfund ikke kan formå USA til at anerkende den internationale krigsforbryderdomstol, ratificere Kyoto-protokollen og gribe ind over for Israels brutale statsterrorisme samt selv afholde sig fra at udøve statsterror, så vil begreber som demokrati, frihed og menneskerettigheder i manges øjne vedblive med at være en vittighed eller uopnåelig drøm, ligesom politikerne (generelt) vil vedblive med at virke utroværdige, uanset hvor meget de tilpasser deres udsagn (slogans) til det, de af spindoktorer (analyseinstitutter) har fået at vide, folk vil høre, og (tilsyneladende) bestræber sig på at opfylde deres valgløfter. - Og er det ikke også et katastrofalt tilbageskridt for demokratiet, når amerikanske medier (for at bakke op om præsident George W. Bush og hans krigsførelse i Irak), undlader at forholde sig kritisk til udviklingen, før det er for sent. - Det er jo først nu, vi for alvor hører om systematisk tortur (sanktioneret af topfolk som Rumsfeld m.fl.) af irakiske krigsfanger, drab (massakrer) på civile samt om soldater (jagerpiloter), der i udstrakt grad indtager stoffer som amfetamin, før de skal i felten osv. - Og hvor vågne var de danske tv-kanaler, før og mens det gik løs? - Vi kender vist alle svaret, som lyder: De sov i timen, men de er jo også snart blevet privatiseret alle sammen, så hvordan kan man forvente andet? - Og hvordan kan de i øvrigt leve op til deres public-service-forpligtelser ved at placere alt, hvad der (som deadline på DR2, kl. 22.30) er bare en lille smule uddybende, informativt og interessant, uden for den bedste sendetid? - Hvordan kan en presse, hvis hovedformål er at tjene penge, kaldes fri og påstås at værne om demokratiet (ytringsfriheden). - I dag virker mange nyhedsindslag som bestillingsarbejde, der blot skal fremkalde en bestemt (forudsigelig) reaktion/konklusion hos seerne. - Lad mig give et eksempel:

Forleden aften (vi skriver nu den 25.05.2004) så jeg i tv et indslag om det problem, det (efter sigende) er at undgå, at de tunge (adfærdsvanskelige) folkeskoleelever lægger så meget beslag på lærernes opmærksomhed, at der ikke bliver tid nok til at hjælpe (undervise) de mere kvikke elever, hvorfor disse ofte keder sig og (for nogles vedkommende) begynder at bidrage til det generelle kaos i klasserne etc. - Dagen efter var de i udsendelsen (to) medvirkende lærere samt den konservative Helle Sjelle i morgen-tv, hvor konklusionen på de (tre) medvirkendes meningstilkendegivelser og svar på studieværtens spørgsmål hurtigt blev, at den tidligere (socialdemokratiske) regerings afskaffelse af niveaudeling i folkeskolen (sammen med for høje klassekvotienter og for få/dårlige lokaler/faciliteter) nok var den væsentligste årsag til problemet etc. - Der blev ikke sagt ét eneste ord om den anvendte pædagogik, skønt denne (for mig at se) af indlysende grunde måtte slå fejl: Hvis en lærer ikke kan holde en classes opmærksomhed fangen, selvom eleverne fagligt og modenhedsmæssigt befinder sig på forskellige niveauer, så er han/hun i sandhed ilde stedt. - Sådant har det altid været, niveaudeling eller ej! - Og det var i høj grad tilfældet for begge de pågældende læreres vedkommende. - Når først det skrider, og man ustandseligt må skælde ud, for at genoprette roen, fordi de fleste af eleverne har mistet interessen for det, der foregår i undervisningssituationen, så er slaget tabt. - Derfor kan det undre, at begge lærerne havde valgt en undervisningsform, der meget hurtigt bragte dem i defensiven. - I begge klasser skulle samtlige elever arbejde individuelt og/eller i grupper med den samme type opgave, som i det ene tilfælde bestod i at skrive en fristil (historie) med et mere personligt indhold. - Hvem kan ikke forudse, hvad der kan/vil ske, når flere af eleverne dårligt kan skrive/stave? - Er det da ikke tåbeligt at sætte en hel klasse til noget, som kun halvdelen eller to trediedele af eleverne magter, dvs. har en realistisk mulighed for at gennemføre med en vis succes? - Ja, undskyld jeg siger det. - En af de stakkels elever var over en halv time om at skrive 5-6 ord, fordi han dårligt kunne skrive/stave (og/eller koncentrere sig pga. larmen), og tilmed måtte vente urimeligt længe på at få hjælp, hver gang han gik i stå, fordi flere andre elever havde samme problem og også konstant skulle hjælpes. - Måske burde man lige lære eleverne at skrive diktat, før man sætter dem til at arbejde individuelt med at skrive still! - Begge lærerne gjorde (for mig at se) også den fejl, at de, hver gang en elev bad om hjælp, gik ned/hen til vedkommende, så de i flere tilfælde stod/sad med ryggen til mange af de øvrige (larmende/ukoncentrerede) elever etc.

- Hvad med (i højere grad) at tage hver enkelt elevs spørgsmål op på klasseplan og samtidig nævne, at det er der nok også andre, der kunne lide at få svar på osv., så ingen føler sig dum (mindreværdig), fordi han/hun beder om hjælp eller stiller spørgsmål? - Hvis man er lidt åndsnærværende og husker, at det gælder om at bevare overblikket og teten, samt at man også kan bringe andre spørgsmål på bane, der mere generelt henvender sig til klassen, hver gang en elev spørger om noget, der ikke umiddelbart interesserer flertallet etc., så skulle det vel ikke være så svært at tilvejebringe lidt disciplin (eller god gammel-dags lærerstyring) uden dermed at genindføre revselsesretten og andre ubrugelige levn fra den sorte skoles tid? - Jeg siger ikke, det er nemt at være lærer. - Kun de færreste magter et sådant job, men hvis de, der påtager sig det, ikke bliver forsynet med nogle ordentlige pædagogiske redskaber og desuden forstår sig lidt på psykologi, så går det slet ikke. - Jeg ved da godt, at børn i dag er meget anderledes, end før i tiden. - Og min pointe er selvfølgelig ikke, at niveaudeling altid bør undgås, eller at klassekvotienten ingen betydning har, men mon ikke der også er noget i vejen med læreruddannelsen, fordi en række udmærkede (ældre) undervisningstraditioner øjensynligt er gået i glemmebogen eller blevet tabt på gulvet, ganske som flere af de (huslige/praktiske) færdigheder, vore forældre og bedsteforældre lærte som børn/unge ikke mere hører med til god/almen dannelse osv.

For mig at se burde man (i folkeskolen og andre undervisningsfora) genindføre flere af de (gammelkendte) og for længst gennemprøvede undervisningstraditioner, dvs. de pædagogiske metoder og/eller (indlærings)teknikker, som allerede har vist sig brugbare til nærmere definerede formål som f.eks. at lære folk at læse, skrive og regne. - Efter min mening har bl.a. konceptet om, at eleverne tidligst muligt skal tage ansvar for deres egen såkaldte læring (et ret nyt ord, der svarer til det engelske learning, mens ordet teaching modsvarer af det danske begreb undervisning) ført til alt for megen hovedløs anvendelse af nyere (moderne) undervisningsmetoder, dvs. gjort for mange elever til forsøgspersoner for mere eller mindre kvalificerede læreres pædagogiske eksperimenter samt for diverse undervisningsministres emsige bestræbelser på (ustandseligt) at reformere uddannelses-systemet og læreruddannelserne. - Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg især tænker på folk som Tove Nielsen, Bertel Haarder og Ulla Tørnæs, der har ødelagt meget ved ikke at ville lytte (nok) til kompetente mennesker på området. - Naturligvis skal koncepter som tværfagligt gruppearbejde og individuel opgaveløsning (der indebærer brug af internettet) ikke bandlyses fra undervisningen. Men man må altså lære at kravle, før man kan gå, samt stave (læse), før man kan skrive. - At de første ord, man lærer er navne- og énstavelsesord er også vigtigt, hvilket læsebogsforfatterne en overgang havde glemt (hvorpå man klogeligt genoptog brugen af Søren-og-Mette-systemet)! - Og vil man endelig indføre mere avancerede undervisningsmetoder på de lavere klassetrin, bør der forskes langt mere i, hvordan de anvendes bedst på disse niveauer, før de for alvor tages i brug! - Metodefrihed kan være udmærket, men det er klart, at f.eks. rundbordspædagogik bør være noget andet i 6., end i 1. klasse. - Det siger sig selv, at alt for meget både kan og vil gå galt, hvis man ikke formår at lokalisere, evaluere og løse problemerne, første gang de opstår. - Det gælder også, hver gang man hos en elev konstaterer noget, der ligner indlæringsvanskeligheder. - Mon ikke problemet ofte kunne løses ved brug af en lidt anderledes pædagogik? - Det er jeg sikker på! - Men spørgsmålet er også, om lærerne har tilstrækkelig med tid, ressourcer og faciliteter til at kunne klare udfordringerne. - Hvis de snarere anvendte prøver til eget brug, dvs. som redskaber til at afdække elevernes faglige svagheder og udvælge de bedste indlæringsmetoder, end som præstations-/konkurrencefremmende instrumenter, ville meget være nået! - (Standardiserede) kollektive (nationale) tester kan afsløre, hvilke samt hvor mange elever der falder igennem, næppe hvorfor de pågældende gør det! - Hvor jeg blev undervist som barn, kunne alle læse og skrive, da de forlod skolen. - Siden hørte jeg om ordblindhed og nye læseteknikker, der baserede sig på genkendelse (visualisering) af ordbilleder, og som efter sigende forøgede læsehastigheden. - Først endnu senere forstod jeg, at der måtte være en sammenhæng, og at de nye teknikker nok ikke altid var lige gode. - Og i dag ved jeg, det skyldes, at de fleste mennesker enten er overvejende visuelt eller auditivt begavede. - Nogle kan altså bedst huske (lære), hvad de får ind gennem synssansen, mens andre skal have lærdommen ind gennem høresansen, før den sidder fast. - Derfor har man i mange år skelnet mellem matematisk og sprogligt begavede personer! - Meget matematik læres nemmest, hvis man er visuelt begavet, idet man så (i et hug) kan affotografere en formel som denne: $\sin A = a / c$, hvormod en mere sproglig person kan være nødt til at lære denne remse: Sinus til en spids vinkel (A) i en retvinklet trekant (ABC) er lig med den modstående side (a), divideret med hypotenusen (c). - Det kan godt være, at mange mennesker er ordblinde, men det er (altså) de færreste, der (også) er orddøve! - Hver gang man vælger undervisningsmetode, bør man derfor både tage hensyn til emnet (faget) og til elevernes individuelle behov for at få stoffet præsenteret, så deres foretrukne måde at lære på tilgodeses. - Kunne det tænkes, at visuelle mennesker generelt bliver mere stressede af støj (lydindtryk) og måske er tilbøjelige til at lukke af for disse, mens sproglige personer generelt har det modsat?

- I så fald vil de to typer nok virke uopmærksomme på hver deres måde og have en tendens til at irritere hinanden! - Da (telepatisk) kommunikation ved hjælp af billeder (helheder) af indlysende grunde kan være at foretrække frem for verbal kommunikation (når den ellers fungerer), kunne man godt forledes til at tro, det altid var mere langsommeligt (omstændeligt) at tænke i ord, end i billeder, men når det drejer sig om overordnede/abstrakte begreber som f.eks. kærlighed, er sproget faktisk suverænt. - Thi hvordan visualiserer man f.eks. fænomenet kærlighed og formidler dette billede til andre. - Der kunne jo være tale om alt, lige fra en smuk solnedgang til en gul kornmark! - Og hvordan visualiserer man et begreb, der er så rummeligt som verdensaltet? - Det ville jo kræve, at man havde Gud den Almægtiges evne til på samme tid at kunne se alt, ikke sandt?

Nå, men det var demokratibegrebet, jeg kom fra, samt spørgsmålet om, hvordan man bedst opnår politisk indflydelse, hvis man ønsker at vende den udvikling (jeg tidligere har sammenlignet med et skib på katastrofekurs). - Hvad gør man, hvis man ikke vil følge trop, dvs. hvis man ikke bare vil lade kapitalismen udvikle sig på bedste beskab og nøjes med at gå efter de (bedst) mulige kompromisser (eller politiske studehandler) i enhver situation, hvilket socialdemokratiet og andre borgerlige (liberale) partier jo har gjort i årevis. - Hvordan undgår man, at prisen for at bevare kapitalismen bliver for høj, dvs. at de menneskelige og miljømæssige omkostninger ved at forbedre dens overlevelsesbetingelser i længden bliver for store? - Spørgsmålet er også: Hvordan opnår man troværdighed, så det for alle er hævet over enhver tvivl, at det, man slås for (er med til at gennemføre) på ingen måde giver personlige fordele (penge/magt/position) og tillige tilgodeser helheden (fællesinteressen) i højere grad end diverse særinteresser? - På dette punkt er Enhedslisten forud for sin tid! - Alle andre partier har mere eller mindre flydende grænser for, i hvor høj grad det er legalt at lade sig købe (korrumpere/prostituere). - Enhedslistens princip om at stemme imod enhver forringelse og for enhver forbedring er også sundt (agtværdigt)! - For nylig så jeg i tv en samtale mellem journalisten Jens Olav Jersild og Socialdemokratiets tidligere EU-kommissær Ritt Bjerregaard. Sidstnævnte fortalte om sin ungdom, sit liv og sin politiske karriere samt om, hvordan hun tidligt (efter i årevis at have hørt sin far lufte de i mange af datidens arbejderhjem herskende, sympatiske men (øjensynligt) virkningsløse socialistiske holdninger) var nået til den konklusion, at det gjaldt om at opnå indflydelse og skabe reelle forandringer osv. - Det var næsten som at høre Karl Marx' berømte sætning: Filosofferne har fortolket verden forskelligt. Men det, det drejer sig om, er at forandre den! - Bemærk, at jeg udtrykkeligt siger næsten, for herefter hørte enhver lighed op. - Ritt Bjerregaard lagde ikke skjul på, at hun hurtigt var nået til den erkendelse, at man i virkelighedens verden er nødt til at være realist og pragmatiker etc. - Min umiddelbare reaktion var, om man ikke lige så godt kunne kritisere hende (og for den sags skyld hele socialdemokratiet) for primært at lufte sympatiske holdninger, uden at være i stand til at realisere disse - for at sige ét og gøre noget andet: Thi mens socialdemokraterne i årevis har bragt deres halvsocialistiske holdninger til torvs, har de kappedes med V og K om at føre borgerlig indkomstpoltik samt forestå privatiseringer og andre asociale tiltag som tvangsaktiveringer etc. - Sidst jeg hørte noget fra Ritt Bjerregaards mund var, da hun (i tv) formulerede sit sympatiske forslag om at indføre en madordning i de danske skoler, for at sikre at eleverne fik et fornuftigt kosttilskud til den medbragte madpakke eller lignende. - Siden har hun vist (bl.a.) været aktiv på GMO-fronten og bidraget til et kompromis, der betyder, at landmænd, hvis afgrøder inficeres af GMO'er, kan få erstatning. - Men spørgsmålet er, om det rækker, og om hun og andre velmenende (mere eller mindre erklærede) idealister har opnået flere/større forbedringer, end højrefløjens under alle omstændigheder havde været tvunget til at foretage, for ikke at lægge sig ud med befolkningen og miste stemmer etc.

Efter min mening burde de mennesker, der til dagligt sidder og hygger sig i deres (akademiske) politiske diskussionsklubber i højere grad satse på at mobilisere nogle vælgere (græs-rødder) til fordel for deres mærkesager (så man kan se, de virkelig mener, hvad de siger)! - Normalt kommer politikerne jo kun i direkte dialog med befolkningen, når de op til et valg går på gaden og uddeler roser, brochurer og balloner m.v. - Det er da også vigtigt at skabe mediebevågenhed omkring sine synspunkter. - Og det plejer (f.eks.) Ritt Bjerregaard ellers godt at kunne finde ud af, skønt hun nok mest vil blive husket for sine politiske fodfejl: dyre hotelregninger, forsinkelse af en færge etc. - Nu er det ikke for at forklejne hendes indsats mere end så mange andres, men hun er et godt eksempel, fordi jeg faktisk deler flere af hendes erklærede synspunkter, men alligevel er i tvivl om hendes holdning til en række væsentlige spørgsmål (selvom jeg mener at have fulgt nogenlunde med i den politiske debat i årenes løb).

- Jeg ved, at hun (ligesom jeg selv) går meget ind for økologi og sunde (naturlige?) fødevarer og må derfor formode, at hun også er modstander af GMO'er i vore levnedsmidler, men jeg har aldrig hørt hende sige noget sådant direkte. - Jeg er altså én af dem, budskabet i givet fald aldrig er nået ud til! - Om Venstres fødevarerminister Mariann Fischer Boel ved jeg (fra transmissioner af folketingsdebatter i dk4), at hun personligt ikke har nogen problemer med GMO'er, men godt vil tage hensyn til de forbrugere og landmænd, der har betænkeligheder desangående. - Og hvad har denne (øjensynligt) velmenende kvinde for resten kunnet udrette (i EU) på f.eks. dyretransportområdet? - Intet som helst. - Apropos Ritt Bjerregaard, så er det da også meget sympatisk, at hun i folketinget flere gange har talt imod svinebaroner (ensidig svineavl), men hvordan harmonerer det i øvrigt med den vækst-/velfærdsfilosofi, socialdemokratiet ligesom V og K m.fl. samtidig bekender sig til? - Er stordrift (kæmpebrug) og ensidighed ikke netop resultater af den højt besungne økonomiske udvikling (og vores allesammens bestræbelser på at udbygge og bevare velfærdssamfundet eller gøre det lidt bedre, som Poul Nyrup Rasmussen i sin tid udtrykte det)? - Man kan selvfølgelig hævde, at eftersom vi (åbenbart) ikke kan blive fri for alt skidt (GMO'erne, forureningen, de usunde fødevarer etc.) og for alvor vende udviklingen, så er det afgørende, at de personer, der får mest indflydelse, er (relativt) tillidsvækkende (troværdige) og fører en politik, der har en social profil etc. - Men passer det? - Det siges at magt korrupperer (depraverer), og at absolut magt korrupperer totalt. - Og har det ikke netop været socialdemokratiets og fagbevægelsens skæbne? - Bærer de ikke et stort ansvar for, at Danmark (med Palle Laurings ord) er blevet en brugsforening?

- Vedrørende opnåelse af politiske resultater, så bør man efter min mening være meget forsigtig med at undervurdere betydningen af det, der foregår ved middagsbordet, på caféen og i andre sociale sammenhænge, hvor meninger brydes (formuleres) og demokratiet dagligt er i støbeskeen eller fødes (fornyes). - Talens, sprogets og ikke mindst tankens kraft skal man ikke kimse ad! - Men bortset fra det, er spørgsmålet (som allerede nævnt) også, om socialdemokraterne ved at medvirke til en forlængelse af kapitalismens liv (uden at formulere noget visionært alternativ), har gjort mere (eller lige så megen) skade som gavn. - Ideologisk står de så vidt jeg kan se med det ene ben i en borgerlig, liberal lejr (hvor der tales om fri konkurrence, globalisering og markedsvilkår etc.), mens de med det andet står i en betonsocialistisk lejr (hvor gamle dyder som partiets (statens) solidaritet med de såkaldt svage stadig har nogen plads). - Men er endnu mere (materiel) velfærd for endnu flere i sidste ende tilstrækkeligt til at gøre os lykkelige (tilfredse)? - Har folk som Simon Spies ikke med al ønskelig tydelighed vist os, at rigdom alene ingen vegne fører? - Eller skal vi alle ende som overvægtige, degenererede individer, før nogen vågner op?

Vi skriver i dag den 1.6.2004, og herhjemme er forhandlingerne om en ny kommunalreform - mellem S og R på den ene side og V og K på den anden - brudt sammen pga. uenighed om, hvorvidt de (5) Storregioner, højrefløjen vil erstatte amterne med, skal have ret til at udskrive skatter og tage sig af andet end sygehusdriften, hvilket S og R mener, de skal. - Imidlertid er V og K ubøjelige, når det drejer sig om skattesudskrivningen, hvorfor S og R har trukket sig ud af forhandlingerne. - Spørgsmålet er kort sagt, om der på en række områder (som miljø- og handicappolitikken, der må siges at have betydning for os alle) skal være fælles (ensartede) regler, hvis overholdelse regionernes folkevalgte skal kunne sikre (finansiere) via skatteudskrivning osv. - For mig at se kan konsekvenserne af V og K's forslag (at staten og kommunerne skal deles om opgaverne) både blive uoverskuelige og katastrofale for den rest af fællesskab (solidaritet), der stadig hersker i samfundet: Thi i de tilfælde, hvor staten skal varetage en opgave, vil dennes prioritet vel først og fremmest skulle afgøres af finanspolitiske hensyn (skiftende politiske flertal) og en EU-lovgivning, der altid er skåret efter den laveste fællesnævners læst (hvilket den nu syltede sag om urimeligt lange dyretransporter er et skændigt eksempel på). - Og hvor kommunerne skal klare ærterne (dvs. f.eks. jobformidling), vil diverse lokale (dvs. forskelligartede) erhvervs- og kommunaløkonomiske hensyn nok gøre det meget svært at gennemføre ensartede regler og skabe en praksis, der kun varierer ubetydeligt fra kommune til kommune. - Det svarer til, at dødsstraffen er tilladt i nogle US-stater, mens den i andre er afskaffet.

- Hvordan kan man f.eks. (uden generelle regler og et landsomfattende tilsyn) forhindre en kommune i at stille færre/lempeligere miljøkrav end nabokommunen som led i sin erhvervs politik etc? - Og hvor er vi så henne? - Så kan man kun klage og (eventuelt) gå og vente i årevis på en EU-afgørelse, mens uhyrlighederne eller svineriet fortsætter etc. - Kort sagt: Vil uddelegeringen af de amtslige opgaver ikke give for megen junglelov (for stort et hundeslagsmål), som staten (og/eller EU) så skal være overdommer i, uden at den enkelte borger får nogen reel indflydelse på udfaldet, men må nøjes med at se til og heppe fra sidelinjen eller melde sig ind i en lokal bølgebande, for overhovedet at blive hørt? - Måske vil nogen mene, det er et pessimistisk skræmmebillede, jeg her tegner, men burde historien ikke for længst have lært os, at hvor der er alt for mange aktører med økonomiske (sær)interesser involveret, går tingene altid i fisk? - Ellers kan man jo blot kaste et blik på Irak-krigen og udliciteringen af ældreplejen! - Skønt den nuværende ordning med amter, der tager sig af en lang række ting (lige fra social-, sundheds- og uddannelsespolitik til sager om miljø/teknik, kultur og familieret) langt fra er ideel, idet den både virker bureaukratisk og lidet (nær)demokratisk, så er den dog at foretrække fremfor højrefløjens foreløbige udspil, der truer med at reducere amterne til det rene ingenting, men måske (af forhandlingstaktiske årsager) synes mere kompromisløst, end det i realiteten er? - Apropos demokrati, så er det (for mig at se) også et stort problem, at EU i årenes løb har fået større og større indflydelse på nationalstaternes lovgivningsarbejde, samtidig med at den folkelige opbakning til og interesse for dette foretagende er dalet markant. Problemet er ikke bare, at EU (som allerede påpeget) er et elitært og centralistisk projekt, gennemsyret af korrupsion (lobbyisme) og skjulte dagsordener samt (mere eller mindre reelle) interne stridigheder mellem kommissionen og parlamentet. Problemet er også, at der ikke eksisterer nogen europæisk offentlighed som modstykke til medlemslandenes nationale offentligheder. Når det drejer sig om de overordnede beslutninger, som hele regionen må underkaste sig, er demokratiets sidste bastion (den såkaldt frie presse og brede, folkelige debat) altså i praksis suspenderet. Men hvordan skulle der også i et forum, der er så stort, kunne foregå en offentlig diskussion, som dagligt (løbende) tager kvalificeret stilling til de spørgsmål udviklingen rejser, hvilket også vil sige de problemer, globaliseringen skaber?

Da det repræsentative demokrati gør det muligt for ethvert regeringsflertal at føre blokpolitik (dvs. basere sit arbejde på mere eller mindre smalle forlig), ser vi i mange kapitalistiske lande en tendens til at følge en zig-zag-kurs, idet der skiftevis sker en højredrejning og en venstredrejning, som imidlertid begge er nødvendige for kapitalismens bevarelse. - Thi når man i en periode er gået i den ene grøft, bliver man siden nødt til også at gå i den anden, for på længere sigt at skabe balance. - Problemet er de midlertidige ubalancer, der opstår, når man således bevæger sig fra den ene yderlighed til den anden, drevet af kapitalismens tendens til at udvikle sig cyklisk, dvs. fra lav- via højkonjunktur til lavkonjunktur osv. - Mere specifikt er de senere års ubalancer (hvis sociale og miljømæssige konsekvenser langt hen ad vejen er uoverskuelige/uoprettelige) opstået (eller blevet forstærket) på områder, hvor V og K har indgået blokpolitiske forlig med især Dansk Folkeparti omkring:

Vandmiljø,
 Indvandrerpolitik,
 Deltagelse i Irak-krigen,
 Takstforhøjelser på den kollektive trafik (som primært rammer de fattigste) og
 Skattestop (der kun gavner de økonomisk velstillede) etc.

Apropos skattestoppet, så indebærer dette (bl.a.) et loft på ejendomsværdibeskatningen, så de allerstørste faste formuer kun kan beskattes indtil en vis grænse, uanset hvor store de er (bliver)! - Også på nedennævnte områder ser Dansk Folkeparti (06.06.2004) ud til at kunne blive tungen på vægtskålen: 1) privatisering af TV2, 2) den forestående kommunalreform og 3) salg af (offentligt ejede) almene boliger osv.

Det sidste er for længst blevet afprøvet (af Margaret Thatcher) i Storbritannien, hvor ordningen har været en fiasko, der har gjort det endnu vanskeligere at føre en fornuftig (retfærdig) socialpolitik. - Hvad angår kommunalreformen, har V og K (presset fra mange sider) genoptaget forhandlingerne med S og R (øjensynligt for at få et bredt forlig).

Skønt skattelettelse, såkaldt afdragsfrie lån samt stigende reallønninger og huspriser m.v. har styrket vort hjemlige forbrug, lader det imødesete opsving vente på sig. - Trods en vis økonomisk og beskæftigelsesmæssig fremgang i USA er arbejdsløsheden ikke faldet nævneværdigt i Danmark. Den ligger stadig på ca. 180.000, og lige nu (den 6.6.2004) er hovedskurken (ifølge medierne) de kraftigt stigende oliepriser, som efter sigende skyldes voksende (international) terrorisme i Irak og Saudi-Arabien, accelereret økonomisk vækst i Kina samt en lav dollarkurs. - Ja, vejen til helvede er som bekendt brolagt med dårlige undskyldninger (eller søforklaringer). - Tilbage står, at det (åbenbart) fortsat er svært at runde det hjørne, som opsvinget menes at befinde sig bag! - Og risikoen for, at boblen en dag vil bryde, fordi gennemsnitsdanskeren er blevet bundforgældet af at leve over evne, mens de forudseende har scoret kassen, eksisterer vel fortsat?

I øvrigt er det et frygteligt hykleri, højrefløjens lægger for dagen, når den - for at undgå en såkaldt overophedning af økonomien - på den ene side ligefrem kalkulerer med en vis arbejdsløshed og slet ikke har travlt med at nedbringe denne, dvs. med at skabe de manglende (nødvendige) jobs, mens den på den anden side fortsat presser folk til at blive på arbejdsmarkedet til de segner og stadig straffer de ledige ved at piske mange af disse rundt i aktiveringsmanegen, samtidig med at den søger at give resten af befolkningen det indtryk, at der er nogle, som ikke vil arbejde, medmindre de får pisker over nakken, og man (via tiltag som satspuljeordningen) begrænser bistandshjælpen og andre sociale ydelser.

Så vidt jeg har forstået, er både S og R parate til at fjerne loftet på ejendomsværdibeskatningen og sænke skatten på arbejde, således at tabet på det sidste område (rundt regnet) opvejes af merprovenuet på det første, og der samtidig sker en omfordeling fra dem med mest fast ejendom til dem, der kun har få eller ingen faste værdier, mens mellemgruppen, dvs. den resterende del af befolkningen (samlet set) skal betale (nogenlunde) det samme som hidtil. - En sådan (Robin Hood-) politik, der mere generelt imødekommer højrefløjens krav om, at det skal kunne betale sig at arbejde, kan regeringen paradoksalt nok ikke tilslutte sig, hvorfor den fortsætter med at føre en politik, der bedst kan beskrives med ordene: Det skal under alle omstændigheder miskrediteres eller straffes dobbelt, hvis man ikke arbejder, uanset om der reelt er noget arbejde at få eller ej! - Hvad prioriteringen af pisk frem for gulerod har med frihed (frit valg) og den påståede fordel ved at yde en ekstra indsats at gøre, er i sandhed svært at se. Thi hvis en mand er tilfreds med de ting, det arbejde og den indkomst, han har, og ikke ønsker sig mere af livet, hvorfor skal han så straffes? - Burde man ikke snarere belønne ham? Er det at stille folk over for et frit valg, hvis kun alternativet til at stræbe efter en uændret eller sænket levestandard belønnes? - Det skal man vist være venstremand for at mene! - Hvad har det obligatoriske rotte-/konkurrenceræs med frihed at gøre? - Intet som helst!

En anden ting, jeg fortsat ikke forstår (jeg har vist nævnt det før), er regeringens tale om den (såkaldte) sociale arv, som den med sin politik påstår at ville bryde. - Men hvad dækker begrebet egentlig? - Da jeg var ung, talte man om to (vel efter de flestes opfattelse) ligeværdige (jævnbyrdige) indflydelser, nemlig: arv og miljø. - Med begrebet social arv vil man nu åbenbart påstå, at det miljømæssige går i arv (fra forældre til børn), uden nærmere at forklare, hvorfor det sker, hvis der da i det hele taget er tale om en generel tendens. - Skyldes det (i givet fald) medfødte (genetiske) forudsætninger, eller vil fjernelsen af en række samfundsskabte omstændigheder kunne lette den sociale opstigning? - I første fald er der umiddelbart ikke meget at gøre ved sagen, men ellers kunne det da være interessant at vide, hvilke forhold (dvs. hæmmende faktorer) der hentydes til. - Som bekendt har Anders Fogh Rasmussen på et tidspunkt bebudet, at han ville gøre det lettere for en bistandsklient at blive bankdirektør etc. - Og hvis der ellers skal være hoved og hale i hans udsagn, må man konstatere, at han ikke vil bryde den sociale arv ved at gøre det lettere at avancere, men derimod ved at gøre det sværere. - Spørgsmålet er imidlertid, hvordan man kan ignorere den kendsgerning, at avisdrengen, der blev præsident, ikke nåede til tops i kraft af sin baggrund, men på trods af den! - Måske gjorde hans baggrund ham til en bedre præsident, men den gjorde det vel ikke lettere for ham at nå dette mål? - Hvis formålet er at skabe (såkaldte) samfundsstøtter af en bedre kaliber, kan det da godt være, statsministeren er inde på noget rigtigt. - Men generelt må hans ord karakteriseres som uigennemtænkt tågesnak, baseret på velklingende pseudovidenskab (populisme). - Det samme gælder den i medierne førte demografidebat, som (i hvert fald her) bygger på den spinkle (problematisk) antagelse, at der som følge af gennemsnitslevealderens stigning og pensionsalderens (relative) fald m.v. bliver færre og færre til at forsørge flere og flere. - Igen er der tale om en forenklet problemstilling eller halv sandhed. - Thi de fleste, som tænker sig bare en lille smule om, burde kunne indse, at problemet primært skyldes den proletarisering, befolkningen har været genstand for siden efterkrigstidens industrialisering og afvandring fra landbruget, samt det faktum, at folks kvalifikationer (pga. konkurrencen og den accelererede teknologiudvikling), bliver forældet hurtigere og hurtigere og i langt større udstrækning, end nye, eftertragtede kvalifikationer (i dag) kan tilvejebringes, hvorfor den arbejdskraft, det private erhvervsliv ikke har kunnet anvende, (groft sagt) enten er havnet i den offentlige sektor eller på (en anden form for) overførselsindkomst!

Om 3 dage, dvs. på søndag (13.06.2004) er der Europa-Parlamentsvalg, og nu taler samtlige kandidater endnu en gang om, at de vil (arbejde for at) afskaffe landbrugsstøtten og bekæmpe korrupsionen etc., blot vi vælger dem ind. - Hvem tror mon på det? - Jeg mener, det var Lone Dybkjær, som for nogle år siden udtalte (i tv), at mange mennesker slet ikke er klar over, hvor stærke (økonomiske) kræfter man som (reformvenlig) politiker, der f.eks. ønsker at bekæmpe forureningen, er oppe imod i EU. - Men det tror jeg godt, folk efterhånden ved, og de ved nok også, at de EU-politikere, der ganske vist i mange tilfælde har været med til at vedtage miljøforbedringer og forbyde en række sundhedsskadelige kemikalier i diverse produkter etc., næppe kunne sidde, hvor de sidder, dvs. nyde de fordele (lønninger, diæter og rejsepenge m.v.), som de nyder, hvis de for alvor undsagde det EU, der samtidig hælder enorme summer i landbruget og store erhvervsvirksomheder (som Danish Crown, Arla Food og Toms Chokoladefabrikker m.fl.) og i det hele taget gavmildt understøtter især det etablerede erhvervslivs bestræbelser på at vinde fodfæste på nye markeder og bevare sin førerposition i den internationale konkurrence etc.

Personligt fatter jeg ikke, at nogen kan arbejde i (være tilhænger af) et system, der har gjort lovsjusk til reglen snarere end undtagelsen, og tillige udviklet en kultur, der indebærer, at langt de fleste beslutninger træffes (af embedsmænd) bag lukkede døre, mens de officielle (formelle) afstemninger afvikles i et sådant tempo, at politikere fra samtlige fløje (pga. tidspres og hele systemets forskruede indretning) gang på gang gribes (af medierne) i at stemme for ting, de faktisk er erklærede modstandere af (og omvendt) etc. - Den eneste fornuftige forklaring er, at de (for norges vedkommende uden at vide det) er i lommen på den i regionen dominerende pengemagt. - Så når de nu beder folk om at bakke op omkring det forestående EU-Parlamentsvalg, så kunne de i realiteten lige så godt bede dem om også at sætte kryds på stemmesedlen med bind for øjnene. - Hvilke forstandige mennesker gider mon deltage i sådanne julelege? - Øjensynligt ikke mange! - Når folk (i nogle tilfælde) har svært ved at forholde sig til EU, skyldes det (for mig at se) især, at EU-politikken generelt er lige så modsigelsesfuld som den kapitalisme, den søger at administrere, understøtte og regulere. - Tag f.eks. de giftige (sundhedsskadelige) kemikalier. Alle kan (i hvert fald officielt) blive enige om, at de bør afskaffes (forbydes), men ingen kan for alvor (blive enige om at) eliminere problemet. - Det samme gælder landbrugsstøtten, der udgør ca. halvdelen af EU's budget, og som alle i årevis har talt om at afskaffe osv.

Ifølge de officielle (i tv af politikerne fremførte) forklaringer skal landbrugsstøtten udfases, fordi den forhindrer de fattige lande i at konkurrere på lige fod med de rige lande på verdensmarkedet. - Men igen er der tale om en forenklet problemstilling. - For spørgsmålet er dels, om man ikke snarere burde hjælpe (de potentielle konkurrenter blandt) ulandene med at blive selvforsynende, dels om en afskaffelse eller mærkbar reduktion af landbrugsstøtten overhovedet er realistisk, dvs. forenelig med EU-landenes interesse i (hver især) at vinde terræn i den internationale konkurrence, både i forhold til hinanden og resten af verden. - Thi selvom alle klodens ilande kunne blive enige om at føre en ikke-protektionistisk politik på dette område (hvilket mange mener er nødvendigt), ville det i første omgang være til gene for dem selv og deres (individuelle) bestræbelser på at skabe størst mulig vækst (velfærd) for deres egne befolkninger. - Mon ikke samtlige disse lande også anser risikoen for at miste valutaindtægter (og arbejdspladser inden for såvel landbruget som fødevarerindustrien) for at være alt for stor? - Og derfor kan du, kære læser, være ret sikker på, at der ikke vil ske nogen væsentlig reduktion af landbrugsstøtten de første mange år, medmindre der (måske som følge af et kraftigt regionalt opsving) kan kompenseres effektivt for det dermed forbundne tab og tillige mobiliseres en bred opbakning for sagen!

Selvfølgelig rummer problematikken omkring landbrugsstøtten endnu flere aspekter end de her belyste, der imidlertid er helt essentielle, hvis man vil forholde sig bare en lille smule seriøst (reelt) til den. - Samtidig viser den (forhåbentlig), at det ikke giver nogen mening at diskutere EU (samt dette foretagendes berettigelse), medmindre man er parat til også at se kritisk på kapitalismen og den derpå hvilende tradition for at anskue et helt kompleks af komplicerede spørgsmål som selvstændige (indbyrdes uafhængige) problemstillinger, snarere end (som) symptomer på (eller følgevirkninger af), at kapitalismen basalt er problemskabende. - I længden kan man ikke vedblive med at anvende de sædvanlige firkantede kategorier (ældrebyrden, arbejdsløsheden, konkurrenceevnen og kriminaliteten etc.), der på skift gøres til hovedskurken ved mere eller mindre festlige (sensationelle) lejligheder osv. - Problemerne hænger sammen og er (hver især) langt mere udviklede, end den offentlige (politiske) debat normalt giver indtryk af! - Da landbruget (som eksporterhverv betragtet) skranter pga. den lave dollarkurs og stigende international konkurrence, er man selvfølgelig fra politisk hold interesseret i at afvikle landbrugsstøtten, hvis (hvor) det kan kombineres med en lukrativ produktionsomlægning til f.eks. bio- og nanoteknologi etc.

Ifølge Venstre drejer valgkampen til EU-parlamentet sig om, hvorvidt vi skal have et såkaldt borgerligt (liberalt) eller socialistisk Europa. - Således går Venstres kandidat Karin Riis-Jørgensen efter eget udsagn ind for mere selvforvaltning og mindre regulering, idet hun f.eks. ikke mener, EU skal bestemme, hvor lang tid en landmand maksimalt må sidde på en traktor om dagen etc. - Men hvordan kan man påstå at ville kæmpe for bedre arbejdsmiljø, større forbrugerbeskyttelse (fødevarerikkerhed) og brug af færre kemikalier i industrien etc., hvis man ikke vil lovgive (regulere) på de pågældende områder? - Nej, ved nærmere eftersyn er de fleste populistiske (forenklede) budskaber paradokser, som forhåbentlig færre og færre fremover vil sluge råt. - Når man hører Karin Riis-Jørgensens snak om selvforvaltning og regulering, spørger man uvilkårligt sig selv, om Venstre så (f.eks.) heller ikke anerkender berettigelsen af de eksisterende køre- og hviletidsbestemmelser på transportområdet etc.

Efter min opfattelse skal der selvfølgelig være nogen, som massivt forsøger at dæmme op for erhvervslivets og/eller monopolernes altopslugende fremmarch, når ingen øjensynligt vil afskaffe kapitalismen helt. - Thi ellers bliver vi alle rendt over ende, og så må man for min skyld godt kalde det planøkonomi (socialisme) og/eller betonkommunisme etc. - Vigtigst er det at sikre, at kapitalismen anretter mindst mulig skade på lønmodtagerne, naturen og miljøet etc. - Og derfor anser jeg også De Radikales vision om et såkaldt social-liberalt Europa for naiv. - Selvom jeg naturligvis har sympati for mange af deres synspunkter, mener jeg ikke, man både kan blæse og have mel i munden!

- Ideelt burde EU (-kommissionen) naturligvis kun have overstatslig myndighed (dvs. større kompetance end medlemslandene) på områder, hvor det entydigt er til fordel for samtlige medlemslandes befolkninger. - Men da det i praksis altid vil bero på et skøn eller en subjektiv politisk vurdering, hvad der er til gavn for alle, er hele konstruktionen for mig at se en parodi på retfærdighed, objektivitet og demokrati etc. - I øvrigt har udviklingen vist, at (f.eks.) de folk, der sidder i kommissionen, og som ifølge reglerne ikke må favorisere noget enkelt medlemsland på helhedens bekostning (eller tilgodese nogen økonomiske særinteresser mere end andre) etc. i praksis ofte har flere kasketter på samtidig og således gang på gang har vist sig at være gennemkorrupte og/eller inhabile, hvilket selvfølgelig er katastrofalt for demokratiet, når de samtidig har så stor (vidtrækkende) en magt (suveræniteten), dvs. beslutningsdygtighed, som tilfældet er!

Desværre synes mange politikere, korrupsionen i EU er et relativt uvigtigt problem, idet de øjensynligt deler Margrethe Aukens opfattelse: at de penge, der mistes på denne konto er peanuts sammenlignet med EU's øvrige udgifter, men sådan kan man (efter min mening) ikke gøre tingene op. - Naturligvis er det afgørende (for demokratiet, retsbevidstheden samt deres omdømme og beslutninger), at de i alle tilfælde er bundhæderlige, ligesom de ikke burde kunne påberåbe sig parlamentarisk immunitet, når der hersker begrundet mistanke om, at de har handlet ulovligt, i hvilke tilfælde de selvfølgelig bør straffes, så det kan mærkes, ganske som når det drejer sig om falskmøntnere og voldelige rockere etc.

En dansk statsborger (af muslimsk herkomst) Omar Maarouf er (øjensynligt uden skygge af bevis) blevet dødsdømt i Marokko for at have deltaget i planlægning af terror og har i den forbindelse været genstand for en proces i strid med fundamentale retsprincipper og menneskerettigheder. - Skønt alt (12.06.2004) tyder på, at man her er ved at begå justitsmord (samt at mandens eneste forbrydelse er, at han har kendt nogle mennesker, der angiveligt har været involveret i terrorvirksomhed), har man fra dansk side kun været interesseret i at fratage ham hans statsborgerskab, ligesom de sociale myndigheder (siden tilfangetagelsen i Marokko) har været på nakken af hans kone og nægtet hende bistandshjælp (medmindre hun kunne dokumentere alle sine udgifter med kasseboner fra diverse forretninger), skønt hun nu er alene med to børn og har brug for al den støtte, hun kan få. - Ja, man skammer sig efterhånden over at være dansker! - Kun Anne Baastrup (SF) har vist positiv interesse for sagen, mens Peter Skaarup (Dansk Folkeparti) har demonstreret sin (i slige spørgsmål) sædvanlige følelseskulde ved blot at understrege vigtigheden af, at Danmark under ingen omstændigheder huser terrorister. - Heller ikke Per Stig Møller (der dag for dag virker mere og mere skråsikker, ligegyldigt hvad han udtaler sig om, og som øjensynligt mener at vide alt om, hvad terrorister føler, tænker og er ude på) har foreløbig gidet gå ind i sagen, ganske som han heller ikke fandt det nødvendigt at slå i bordet over for Amerikanerne som følge af deres utilstedelige behandling af den danske Guantánamofange, som angiveligt både blev slået og sparket under sit fangenskab i Pakistan osv.

I de senere år har jeg mistet meget for Per Stig Møller, som tidligere gav indtryk af at være både begavet og reflekterende. - Thi efterhånden virker det, som om han (på en til skizofreni grænsende måde) helt har fraspaltet den humanistiske (kulturelle) side af sit væsen (der tidligere kom til udtryk, når han f.eks. talte om Kaj Munk, som jo også var offer i et politisk spil) og nu udelukkende kører på den pragmatiske automatpilot. - Men udadtil fremstår han (godt nok) som en imponerende personlighed med en formidabel selvtilid, idet han øjensynligt aldrig betvivler sine egne politiske holdninger (vurderinger) og desuden har en utrolig evne til at bagatellisere enhver fejl, han selv begår, og forhastet konklusion, han selv drager. - Hans tendens til (i politiske debatter) at negligere andres argumenter ved (på en skiftevis diplomatisk, skiftevis tromlende måde) at skøjte let hen over disse, for hurtigt at gå videre til næste punkt i sin egen tankerække, er da også uklædelig. - Per Stig Møller er (som Lotte Heise) en hurtigsnakker. - Men det, han vinder i fart, mister han tit i såvel dybde/bredde som grundighed. - F.eks. er det (øjensynligt) gået fuldstændigt hen over hovedet på manden, at de køreplaner (strategier) for fred i Mellemøsten og demokrati i Irak, som han selv og andre toppolitikere har søsat og (åbenbart) stadig tror på, for længst har spillet fallit og må siges at være totalt urealistiske - af en lang række grunde, som deres arkitekter og iværksættere hverken kan eller vil se i øjnene. - I stedet tyer de til naive forklaringer om, at det også skyldes disse onde terrorister, som bare er fjender af demokrati og menneskerettigheder, og som for enhver pris vil ødelægge den frie verden etc. - Så længe deres egen selvforståelse er intakt, mener de åbenbart, at alt er godt!

Men man må da være både blind og døv, hvis man ikke kan få øje på den umiskendelige lighed, der er mellem (det, man normalt forstår ved) en marionet regering og så det såkaldte regeringsråd, som koalitionen formelt (01.06.2004) overdrog magten i Irak til - et Irak, der i dag er blevet om ikke et nyt Vietnam for USA, så dog et sted, hvor en ny voldsspiral (som den, der præger forholdet mellem israelerne og palæstinenserne) er blevet sat i gang og ser ud til at kunne vare i mange år fremover. - Man siger, det er meningen, at irakerne med tiden skal have fuld selvbestemmelse (eller suveræn råderet i eget hus) osv. - Men hvem tror for alvor på, at de (i fald de måtte ønske det) kan forhindre amerikanerne og andre landes erhvervsliv i et bide sig fast i området? - Hvad hvis de nu vælger at sige: I kan få lov at hjælpe os med at genopbygge det, I har ødelagt, men bortset fra det, ser vi helst, at Iraks produktion overalt nationaliseres, hvorfor vi under ingen omstændigheder ønsker demokrati i vestlig forstand. - Er det så en realistisk mulighed? - Nej, vel!

- På den anden side kan man naturligvis ikke uden videre (dvs. uden at skabe socialt og økonomisk kaos) slippe markedskræfterne løs i et land, der i den grad savner sociale (demokratiske) institutioner, og hvis kvindesyn og skikke i manges øjne er middelalderlige levn fra stammekulturer af rivaliserende, religiøse klaner (præsteskaber), som ikke desto mindre lever i bedste velgående etc. - Så meget for den såkaldte demokratiseringsproces eller befrielse af det irakiske folk fra en skruppelløs diktator! - Overalt, hvor man i nyere tid har indført markedsökonomi (kapitalisme), er det sket på foranledning af (og/eller med støtte fra) et relativt lille samt privilegeret og højtråbende mindretal, som hurtigt har forstået at udnytte den nye situation fuldt ud til egen fordel (og som i vid udstrækning har ladet sig købe af IMF og/eller andre investorer). - Netop fordi de iværksatte privatiseringer især har været til fordel for et mindretal, tales der naturligvis ikke i dag om lighed og broderskab osv., kun om fred og frihed, hvorfor EU også (blot) kaldes fredens og frihedens projekt etc. - Underligt nok er det internationale samfund altid påfaldende tavst, når det drejer sig om at belyse medaljens (de såkaldte demokratiers) bagside. - Det gælder f.eks. israelernes imperialistiske fremfærd og ødelæggelse af palæstinensiske boliger (bygninger) og agerjord. - I tusindvis af civile palæstinensere har i årevis lidt under den israelske hærs krigsforbryderiske bestræbelser på (med bulldozere) at lave bufferzoner, hvor hverken civile eller andre kan opholde sig, fordi infrastrukturen ligger i ruiner! - Fra FN og EU's side hører man ganske vist ofte fordømmelser, men da disse alle anerkender Israels ret til at forsvare sig mod såkaldte terrorister, munder det altid ud i en strid om (eller konstatering af), at nu er den eller den part (igen) gået over stregen - nu har Israel (igen) brugt magt i en grad, som ikke står i noget rimeligt forhold til den trussel, de såkaldte selvmordsbombere udgør etc. - Men da Israel jo menes at have ret til at forsvare sit demokrati, kan man ikke tage det så alvorligt, at der ryger nogle civile med i købet. - Det er jo også bare nogle fattige, u-civiliserede mennesker, hvis rettigheder betyder mindre i den store sammenhæng. - Men er det virkelig ok, at verdenssamfundet - hvor det f.eks. drejer sig om at bekæmpe Israels statsterrorisme og russernes folkemord på tjetjernerne (som svarer helt til de etniske udrensninger under Milosevic) - handlingslammer sig selv ved kun at anvende såkaldt realpolitiske argumenter som dem, man gang på gang hører fra Per Stig Møller og hans regeringsfæller: Det nytter hverken at bruge militær magt, økonomiske sanktioner eller entydig afstandtagen (fordømmelse) over for USA eller andre stærke aktører på den verdenspolitiske scene, når vi misbilliger deres politik. - Altså følger vi i stedet parolen: If you can't beat (convince) them, join them! - Thi hvordan skulle vi ellers (som en nation, der hverken er økonomisk uafhængig eller selvforsynende, og som tilmed er parat til at sælge sig selv endnu mere ved at satse på eksport af højteknologi) kunne undgå modforholdsregler (i form af handelssanktioner og/eller andre boykotter), hvis vi for alvor taler de store imod?

- Lige nu skranter vores eksport til USA pga. den lave dollarkurs, men er en adfærd, der (i sidste ende) dikteres af økonomiske hensyn, ikke under alle omstændigheder fej, principløs og meget fjernt fra alt, hvad f.eks. Kaj Munk stod (og talte) for, og hvad bl.a. sangen: Altid frejdig, når du går, udtrykker med ordene: Kæmp for alt, hvad du har kært; dø om så det gælder? - Nej, fakta er jo (hvadenten vi kan lide at høre det eller ej), at vi hellere vil lade andre dø og betale prisen for vores velfærd, fordi vi endnu ikke er blevet rigtige mennesker, men stadig kun er en slags dyr! - Når jeg her har kørt så hårdt på Per Stig Møller, skyldes det, at der åbenbart skal mere end lidt vandbaseret maling til at råbe ham op! - Jvf. episoden, hvor nogle aktivister smed rød maling i hovedet på ham og statsministeren.

I dag (13 døgn efter Europa-parlamentsvalget, der var en kæmpelussing til de fleste landes regeringspartier) lyder der igen toner fra flere EU-politikere om, at vi via et styrket EU-samarbejde skal skabe en modvægt til USA's dominans. - Men hvem tror for alvor, at det på længere sigt er vejen frem? - Jeg kan forstå, at Margrethe Auken kan falde for det sludder. - Man det undrer mig, at Holger K. Nielsen er hoppet med på galejen. - For bliver vi i givet fald ikke blot en ny, stor markedsorienteret blok i verdenspolitikken med egen valuta og hær samt eget politi? - Hvilke udviklingstendenser peger i modsat retning? - Holger K. Nielsen har i valgkampen (frit gengivet) sagt, at han finder spørgsmålet om et ja eller nej til Unionen irrelevant, da EU hverken er borgerligt eller socialistisk, men blot en politisk kampplads, hvor det er vigtigt at opnå indflydelse. - Men hvad er det da for en forvrøvet argumentation? - Da EU's spilleregler for nævnte kamp primært favoriserer det etablerede erhvervsliv og foreløbig har sikret, at det blev en meget ulige dyst i kapitalismens favør, må det da i høj grad være relevant for en erklæret socialist (konstant) at tydeliggøre sin modstand mod institutionens hele struktur og opbygning. - Det er da utroligt, at man nu kun skal høre den af SF engang formulerede sandhed, at EU er et elitært og udemokratisk projekt, fra Pia Kjærsgaards mund! - Medmindre SF (ligesom bevægelserne mod EU og Dansk Folkeparti) tager klart afstand fra det foreliggende traktatudkast (der begrænser hvert lands muligheder for at stille beslutningsforslag ved på skift at afskære enkelte lande fra at have en kommissær, og tilmed lægger op til, at der på bl.a. det social- og retspolitiske område skal kunne træffes flertalsbeslutninger, som er skåret efter den laveste fællesnævners læst), så har partiet (for mig at se) sejret ad helvede til (ganske som Socialdemokraterne)! - Kun via individuel stillingtagen og national uafhængighed (selvstændiggørelse) kan vi (som mennesker og lande) ændre verden i positiv retning på længere sigt. - Naturligvis kan jeg ikke tilslutte mig en nationalisme som den, Dansk Folkeparti går ind for. - Det, jeg taler om, er produktion, baseret på nulvækst og national selvforsyning etc.

- Henrik Dam Kristensen (S) har for nylig bebudet, at nu hvor unionsmodstanderne (Junibevægelsen og Folkebevægelsen mod EU) har lidt nederlag i forbindelse med EU-parlamentsvalget (i Danmark), så vil de øvrige partier (heriblandt hans eget) i langt højere grad begynde at kritisere EU (for de mangler, institutionen måtte have), da man nu kan gøre det uden at give sine politiske modstandere (alt for) gode kort på hånden etc. - Manden må jo være ubegavet (eller i det mindste tro, vi andre er det), når han kan finde på at sige noget sådant! - Thi det, han siger er jo, at EU-tilhængerne i årevis har holdt kæft med eller fortiet en lang række uregelmæssigheder og/eller andre kritisable forhold over for offentligheden af lurvede pragmatiske eller partitaktiske grunde etc! - Skønt Henrik Dam Kristensen ikke er akademiker (men tidligere postbud) burde han som mangeårigt medlem af folketinget have lært at formulere sig mindre dilettantisk, dvs. mere politisk korrekt, selvom det naturligvis er befriende, hver gang en politiker siger, hvad han (hun) reelt tænker og føler, uden hensyntagen til om han (hun) derved kompromitterer sig selv og sit parti etc.

Apropos harmonisering inden for EU (af rets-, social- og arbejdsmarkeds-/erhvervspolitik m.v.), så bør man huske, at enhver bestræbelse i denne retning ikke blot tilsigter at skabe mere fred (frihed) og større lighed (retfærdighed) mellem medlemslandenes befolkninger (indbyrdes) og altså ikke primært iværksættes for vore blå øjnes skyld. - Thi det handler jo især om at skabe mere vækst og større profitter til dem, der ejer værdierne og produktionsmidlerne, dvs. gøre disse aktørers konkurrencevilkår så lempelige og ensartede som muligt ved at sikre, at handlen med penge, varer og tjenesteydelser kan foregå frit (og uhindret) inden for regionen, og at erhvervslivet altid kan få den arbejdskraft, det har brug for og samtidig undgå, at den tilovers blevne arbejdskraft skaber flere problemer (som kriminalitet og terror) og giver større udgifter (til f.eks. uddannelse og sygdomsbekæmpelse) end højst nødvendigt etc. - Det er kort fortalt, hvad EU-politikken drejer sig om.

- I den forbindelse kunne jeg (og nok også andre med mig) godt lide at vide, hvordan socialdemokraterne forestiller sig fremtidens Europa. - Ser man det f.eks. som et (langsigtet) mål, at der (på tværs af landegrænserne) skal kunne føres overenskomstforhandlinger for hver faggruppe, så lønningerne inden for disse bliver harmoniseret, og tror man, det er muligt at sikre lønmodtagerne og især de fattigste rimelige levevilkår gennem omfordeling (i alle retninger?) inden for regionen, hvis dennes virksomheder samtidig skal kunne konkurrere på hele verdensmarkedet? - Thi man forestiller sig vel ikke, at Europa skal være et lukket, selvforsynende område (uden mulighed for at eks-/importere til/fra den øvrige verden)? - Eller regner man (som Thor Pedersen åbenbart gør) blot med, at alle vil have det godt om 10-20 år, fordi vi så alle er blevet adskillige gange rigere, end vi er nu, uagtet at forskellen på rig og fattig samtidig er blevet uendeligt meget større? - Og regner man eksempelvis med at kunne forhindre regionens virksomheder i at forlægge deres produktion til andre dele af verden, hver gang lønkravene dér er mindre end i Europa etc? - I modsat fald gad jeg godt vide, hvilke andre muligheder der tegner sig for at føre en anstændig social- og arbejdsmarkedspolitik etc.

Så længe etablerede erhvervsvirksomheder i vidt omfang anvender arbejdskraft fra verdens lavtlønsområder, der i praksis er slaver (og reelt behandles som straffefanger eller andenrangs mennesker), står verden (for mig at se) over for problemer, der kræver omfattende (global) organisering af græsrodde på tværs af samtlige verdensdele (frihandelsområder) osv. - Kun ved i udstrakt grad at samarbejde med (lytte til og tage ved lære af) NGO'er (som G21-alliancen, Amnesty International, Greenpeace, Læger Uden Grænser, Human Rights Watch og Røde Kors) kan de mest progressive kræfter inden for EU for alvor gøre en forskel og undgå, at eftertiden slår dem i hartkorn med alle dem, der endte med at være til fals og blot forlængede kapitalismens liv. - Og hvad vil venstrefløjen gøre ved, at danskerne (stadig) hvert år betaler 30 mio. kr. til EU's Euratomsamarbejde, skønt folkettinget for 20 år siden vedtog et (endegyldigt) nej til atomkraft? - At få disse spørgsmål belyst som led i den offentlige debat før den kommende folkeafstemning om det foreliggende udkast til en ny forfatningstraktat, ville unægteligt være rart! - Thi hvordan såkaldte socialdemokrater og/eller socialister fortsat kan bryste sig af at tage hånd om de svage(ste), når de ikke vil undsige kapitalismen, der notorisk netop skaber såvel vindere som tabere, stærke som svage, det fatter jeg ikke, medmindre årsagen (hvad alt tyder på) er, at de så uundgåeligt ville oversave den (grønne) gren, de selv sidder på! - Det siges, at ærlighed varer længst, og ret beset er ærlighed (og til en vis grad også idealisme) det modsatte af (såkaldt realistisk) pragmatik (eller realpolitik), der som oftest blot er (skue)spil for galleriet, dvs. markedsføring af holdninger, hvis fortalere bag facaden er benhårde kynikere, som (for at opnå eller bevare magt) taler imod bedre vidende! - Lad mig give et eksempel:

En ærlig politiker ville sige: Lige siden 70-erne er verden blevet mere og mere kaotisk (uoverskuelig) som følge af især:

- 1) de multinationale selskabers fremmarch, der igen er et resultat af kapitalismens udvikling fra handelskapitalisme (baseret på landbrug og håndværk) via blandingsøkonomi (baseret på industri og delvis statslig regulering osv.) til sen-/monopolkapitalisme (baseret på overnational styring af økonomien samt junglelov, dvs. de "klogestes og stærkestes" ret til at indrette alt efter deres eget hoved) etc.
- 2) markeds kræftens voksende og efterhånden alt dominerende rolle, som har gjort den til enhver tid eksisterende økonomiske situation (problematik) til den vigtigste forudsætning (parameter) for at træffe politiske beslutninger, hvorfor såkaldt økonomisk nødvendighed i dag altid vejer tungere end sund fornuft samt etik og idealer, og ideologierne følgelig siges at have spillet fallit, mens tyrkertroen på, at vi kan konkurrere/producere og/eller spare/forbruge os ud af alle problemer desværre lever i bedste velgående.
- 3) de mange problemer, som skyldes den ovenfor skitserede udvikling, og som de nationale parlamenter ikke længere kan håndtere enkeltvis, men kun i fællesskab har en chance for at løse. - Kun ved at tøjle kapitalismen og begrænse dens skadevirkninger kan dens liv måske forlænges. - Og da det er dét, det handler om, er det naturligvis vigtigt at bekæmpe (lande)grænseoverskridende forurening og kriminalitet samt national/regional økonomisk instabilitet (via valutasamarbejde) etc.

En ærlig politiker ville endvidere sige: Jeg kan godt se, systemet er bunduretfærdigt, totalt vanvittigt og langt fra ideelt, hvorfor det i høj grad er uvist, hvad det hele skal ende med, og i realiteten kan jeg og mine partifæller (allierede) kun prøve at få det bedst mulige ud af situationen, da verden åbenbart fortsat vil bedrages, og det øjensynligt stadig kan lade sig gøre at opnå magt v.h.j.a. simpel del-og-hersk-politik samt ved at forsyne folket med "brød og skuespil", dvs. med underholdning (adspredelser) og forbrugsgoder etc. - I øvrigt ligger I, som I har redt, eller sagt på en anden måde: I har de ledere (tyranter), I fortjener, da et lands styreform og politik altid vil afspejle dets kollektive (generelle) mentalitet eller udviklings-/bevidsthedsniveau etc. - I vikingetiden f.eks. havde I krigerkonger og stammehøvdinge til føre an, når I drog på plyndringstogter og således søgte at hævde jer i den internationale konkurrence (kamp om rovet). - Midlerne er (i mange tilfælde) blevet mere civiliserede (socialt acceptable), men målet er i bund og grund lige så småligt og egoistisk som tilforn!

Og hvis I ønsker accelereret vækst/velfærd og ulighed (samt at det bliver jeres børns problem at rydde op efter jer) frem for en roligere udvikling baseret på lighed, (national) selvforsyning samt nulvækst og stabilitet etc., så er der nok af folk, som vil tage sig endog særdeles godt betalt for at realisere denne vision, og som oven i købet vil gøre alt for at berolige jer med populistiske floskler og halve sandheder, som I så kan gentage i kor, efter (til bevidstløshed) at have hørt dem i medierne. Så slipper I dels for at tænke selv, dels for at blive ofre for janteloven, hvilket meget hurtigt kunne blive tilfældet, hvis I selv formulerede et alternativ til den vision, de fleste (af jeres) politikere har for Danmarks og Europas fremtid. - Det bedste, socialdemokraterne (det største oppositionsparti) kan byde på, er øjensynligt de velkendte forsikringer om at ville gøre alt, for at udviklingen får mindst mulig social slagside, samt at der bliver ført en ordentlig beskæftigelsespolitik, så I ikke afskæres fra det store, glade europæiske arbejds- og forbrugsfællesskab. - Skål og velbekomme!

Det siges, at samfundet årligt mister ca. 15 (nogle siger 51) milliarder kroner i skatteindtægter pga. sort arbejde, hvilket (som tidligere nævnt) svarer nogenlunde til det, den københavnske metro foreløbig har kostet. - Og når 4 gange så mange indvandrere som danskere skønnes at arbejde sort, skyldes det måske, at de rundt regnet er 4 gange mindre privilegerede end danskerne?! - I øvrigt rettes indsatsen mod sort arbejde næsten altid mod pizzeriaer (restauranter), kiosker og taxaer etc., sjældent (aldrig) mod villaejere og andre bedsteborgeres anvendelse af "sorte håndværkere", men skatteministeren (Svend Erik Hovmand) er nok også mindre interesseret i at forfølge dem, han netop har begunstiget med skattelettelse. Det tyder udtalelsen om at han ikke bryder sig om "kratluskeri" i det mindste på! - Gad vidst, hvad denne gemytlige mand (der ser ud som om han er ved at falde i søvn eller ned af stolen, hver gang man ser ham i folketinget), mener om dyneløfteri som middel til at afsløre socialbedrageri etc. - Thi hans forargelse er jo normalt meget større, når de små i samfundet forbryder sig mod gældende love og vedtægter, end når store virksomheder udnytter enhver skattefidus til det yderste etc.

Ifølge tekst-tv mister hver dansker årligt ca. 6000 kr. pga. sløv konkurrence og den dermed forbundne varefordyrelse, som gør prisniveauet herhjemme 4-6 % højere end hos vore nærmeste naboer. - Det betyder, at forbrugerne snydes for enorme summer af producer og mellem-/detailhandlere på alle niveauer. - Og man spørger uvilkårligt sig selv, om erhvervslivet så også har brug for skattelettelse, for at kunne konkurrere internationalt. - Skal de både have i pose og sæk, for at kunne klare sig? - I øvrigt finder jeg den af Jacob Buksti luftede tanke om at beskatte provenu på salg af fast ejendom ganske rimelig (fornuftig), selvom forslaget måske nok er bøvet at administrere (det siger i hvert fald mange). - Af en anden tekst-tv-side fremgår det, at hvis vi vil have international trafik i vore havne, så kræver nye regler, at vi bruger millioner af kroner på at sikre disse mod terror, skønt de fleste havnefogeder i dag mener, det er vanvid, spild af penge (samt praktisk umuligt, hvis der skal være tale om en effektiv sikring). - Hvilke regler, der henvises til, og om disse stammer fra EU, melder historien intet om, hvilket i øvrigt er typisk for tekst-tv's ofte sjuskede (dvs. overfladiske og/eller dårligt formulerede) måde at formidle nyheder på!

Her (23.06.2004) før tæppefald for andet akt/afsnit er der stadig nogle ting, jeg har lyst til at tage op. - Det drejer sig dels om intelligens- og kriminalitetsbegrebet (samt danskernes syn på sidstnævnte), dels om Dan-Lyngesagen. - Nævnte (uafsluttede) sag har rejst det (prekære) spørgsmål, hvorfor politiet ikke reagerede på Dan Lynges gentagne advarsler (om planlagte ulovligheder i form af narkosalg, attentater og raketangreb m.v.), hvilket efter alt at dømme kunne have forhindret en optrapning (eller et udbrud) af 90-ernes rockerkrig mellem Bandidos og Hells Angels. - Nu er det ikke, fordi jeg normalt forlader mig på sammensværgelsesteorier, men det er da påfaldende, at ingen greb ind, skønt mange højtstående politifolk (og muligvis også ledende embedsmænd og politikere) øjensynligt vidste, hvad der var i gære, længe inden konflikten mellem de rivaliserende bander blev det alt dominerende tema i medierne. - Og jeg spørger uvilkårligt mig selv, om det hele var en stor afledningsmanøvre, der blot skulle fjerne offentlighedens opmærksomhed fra en lang række sociale og politiske problemer af langt større vigtighed (som f.eks. arbejdsløsheden) etc. - Thi det er jo set før, at en mand og hans parti (i dette tilfælde Nyrup og Socialdemokratiet) har opnået (eller bevaret) magt ved at samle nationen mod en fælles (indre eller ydre) fjende, hele befolkningen kunne enes om at udråbe som hovedskurken eller al dårligheds rod. - Og det er vel heller ikke utænkeligt, at andre end rockerne kan have startet den pågældende krig? - Hvem der kastede den første snebold før lavineskredet (dvs. affyrede og/eller tilvejebragte den første raket) vides mig bekendt stadig ikke!

- Måske er der tale om korrupsion (embedsmisbrug) i et omfang, vi ikke har set (herhjemme) siden Edderkop-sagen (1949-51), og i så fald må man håbe, at magten ikke har konsolideret sig så meget, at demokratiets vogtere må opgive at optrevle sagen. - Til de danskere, der (forståeligt nok) har svært ved at forstå, hvorfor det i et demokrati, der er så fantastisk som det danske, er så vanskeligt at gennemføre fornuftige ting som vedligeholdelse af skoler og kloaker, mens det er så (relativt) let at gennemføre (langt mindre nødvendige) projekter som anlæggelse af nye motorveje (eller den Femern-forbindelse, trafikminister Flemming Hansen lige nu har på bedding), ja, til dem kan jeg kun sige: Kontakt Marianne Jelved (Det Radikale Venstre). Thi hun kan med garanti give jer en instruktiv belæring om, at man kan, hvad man vil, samt at demokratiet fungerer udmærket, idet det giver enhver mulighed for at blive hørt, såfremt vedkommende henvender sig til politikerne med sine synspunkter (hvilket står enhver frit for) og desuden arbejder for at opnå indflydelse gennem de autoriserede, parlamentariske kanaler. - Det var (frit gengivet) den besked, Hanne Dahl (Junibevægelsen) for nylig fik i tv af "den talende håndtaske". - Men ærligt talt: Er det ikke utroligt, at man skal høre sådanne ord fra lederen af et parti, der kalder sig social-liberalt, og som i årevis har forsøgt at tale den lille mands sag uden synderligt held? - At bankerne årligt scorer ca. 3000 kr. i gebyrer på en såkaldt LO-familie, og at de velgørende organisationer gennemsnitligt bruger ca. 27 % af provenuet fra indsamlinger til humanitære formål på (intern) administration etc., er under alle omstændigheder forhold, det i et demokrati som vores er utroligt svært at gøre noget ved. - Det samme gælder den omfattende samkøring af personoplysningsregistre samt stigende overvågning af mennesker overalt i det offentlige rum. - Man må blot håbe, at den voksende brug af elektroniske hjælpemidler (mobiltelefon, internet, tv osv.) ikke en dag gør skrækscenariet, den (evigt) satellitovervågede borger, til virkelighed (og privatlivets ukrænkelighed til en anakronisme).

Apropos Marianne Jelved, så må man erkende, at hun er en gudsbenådet debattør (taler). - Ligesom Anders Fogh og Uffe Ellemann-Jensen m.fl., formår hun at udtrykke sig både formfuldendt og kortfattet, men modsat disse venstrefolk forfalder hun sjældent til populisme (overfladiske, dårligt gennemtænkte forenklinger). - Hendes evne til at bevare fokus på én eller maksimalt to pointer ad gangen, indtil det (efter hendes mening) helt centrale er tilstrækkeligt belyst, er rent ud sagt formidabel (og hidrører øjensynligt fra hendes pædagogiske fortid som folkeskolelærer). - Den gør hende klar, koncis og i stand til at skære igennem (bedre end nogen mand), dvs. til at styre mange diskussioner i de retninger, hun ønsker de skal tage. - Men hun har den fejl, at hun ofte virker bedreviddende (belærende) trods sin beskedne fremtoning og det begrænsede vokabularium, hun tit anvender. - Skønt hun ikke er affekteret, ligner hun på mange måder Margaret Thatcher, der også måtte arbejde sig op i kraft af sin viljestyrke og begavelse, og som også ejede sine meningers mod parret med trangen til at korrekse andre (dvs. sætte dem på plads). - Men forhåbentlig ender Marianne Jelved ikke (ligesom Thatcher) med at lade sin indestængte vrede over alt, hvad hun har lidt, ramme især dem, hun faktisk burde hjælpe (kæmpe for), og som i dag har de samme problemer med at komme til orde (ære og værdighed), som hun selv engang havde! - Det var blot en velment påmindelse. - Thi statsministerdrømme kan føre et menneske endog meget langt væk fra dets (ideologiske) oprindelse (udgangspunkt)! - Men det var intelligens- og kriminalitetsbegrebet, jeg kom fra, skønt jeg også kunne tænke mig at sige et par borgerlige ord om fænomener som (u)etisk råd og den lægevidenskabelige forskning, der ofte fokuserer mere på (prestigegivende) medicinsk og kirurgisk behandling af (relativt) sjældne sygdomme, end på sammenhængene mellem socio-økonomiske faktorer og sygdom på ethvert niveau, dvs. mellem livskvalitet og livsstilssygdomme af enhver art. - Jeg tænker bl.a. på alkoholisme, fedme, narkomani, ludomani og AIDS m.fl.

Så vidt jeg kan se, trænger vi til en omfattende (folkelig) debat om lægevidenskaben, der i dag forsker i mangt og meget, den (efter min mening) burde holde sig langt væk fra. - Jeg tænker bl.a. på kloning og udtagning af stamceller med henblik på organdykning eller udførelse af knoglemarvstransplantationer, for ikke at tale om forsøgene på at fremavle transgenetiske dyr, med det formål at anvende disses organer til xenotransplantationer. - Den (omsiggribende) kyniske (kommercielle) udnyttelse af enhver forskningsresultat og manglende respekt (ærbødighed) for livet, stiller dagligt befolkningen over for urimelige valg vedrørende f.eks. donation af (eller handel med) organer. - Passiv dødshjælp, eventuelt kombineret med en smertelindring, der (såfremt det kan lade sig gøre) giver den døende mulighed for at være bevidst i dødsøjeblikket, dvs. for at opleve døden eller se denne i øjnene, kan jeg kun gå ind for. - Men aktiv dødshjælp er i alle tilfælde noget forbandet svi-neri, der blot afspejler den hjerteløse forbrug-og-smid-væk-kultur, vi alle er en del af, samt vor manglende evne til at betragte døden som en nødvendig og naturlig ting, eller som en spændende (interessant) oplevelse på lige fod med så mange andre. - At placere gamle (uhelbredelige) personer (hvis vilje og dømmekraft er svækket) i en situation, hvor de dårligt kan undgå at føle sig tvunget til at acceptere at lade sig aflive (af hensyn til omgivelserne, dvs. for ikke at ligge samfundet og/eller deres familier til last, skønt de måske inderst inde er bange og helst ville udskyde døden længst muligt), er både urimeligt og moralsk forkasteligt. - Det samme er det, hvis læger (pårørende) på egen hånd beslutter at forkorte en døende (uhelbredelig) persons liv med mere bedøvende medicin, end nødvendigt er. - De pårørende bør til det sidste forsøge at være stærke: prøve at skelne mellem den døendes behov og deres egen (eventuelle) interesse i at "få det hele overstået" eller "gøre en ende på vedkommendes pinsler". - Thi det kan vel aldrig (for nu at sætte sagen på spidsen) være ok at slå nogen ihjel, blot fordi man ikke selv kan udholde at se dem lide.

- Og nu til intelligensbegrebet, der naturligvis kan anskues fra mange vinkler, hvilket jeg derfor vil prøve at gøre. - Som allerede nævnt anser jeg intelligens for noget, der eksisterer på mange forskellige planer eller i mange forskellige afskygninger, og som desuden opstår gradvist gennem mange inkarnationer, hvoraf følger, at der til ethvert udviklingstrin svarer en bestemt grad af intelligens. - At det forholder sig sådan, ses f.eks. af, hvor meget klogere (dygtigere) et barn (normalt) bliver i løbet af den tid, der går fra det fødes, til det er voksent (fuldt udviklet). - Betænk blot, hvor mange mentale og praktiske færdigheder det udvikler i denne (ret) korte periode. - At der også er en (dialektisk) dynamik mellem fænomenerne udvikling og intelligens, forstået på den måde, at ethvert udviklingstrin er en slags springbræt til et højere intelligensniveau og omvendt, turde være indlysende. - Hvis man definerer intelligens som et væsens evne til at manifestere og/eller gebærde sig på en måde, der både er reproducerende og innovativ, dvs. gendannende og (ny)skabende (kreativ), og som desuden må karakteriseres som hensigtsmæssig eller formålstjenlig, hvor det drejer sig om at tilfredsstille det pågældende væsens ønsker og behov etc., må hele verdensaltet og alle deri eksisterende væsener (mineralske som vegetabiliske og animalske etc.) vel siges at være intelligente (i en eller anden grad/forstand). - At intelligens imidlertid ofte relateres til de animalske væseners (og især menneskets) sanser samt en række dermed forbundne motoriske færdigheder, ses af begreber som fatte (begribe) samt forstå og indse. - Hvor ord som erkende og reflektere forudsætter eksistensen af en hukommelse og et indre tanke-/bevidsthedsliv, har begrebet indse især med synssansen og visualiserings-/forestillingsevnen at gøre. - Det kunne måske forlede nogen til at tro, at et normalt syn indikerer højere intelligens end et nedsat (svækket) syn. - Men skønt man af og til hører udtryk som levende (intelligente) øjne, tyder nyere undersøgelser på, at folk, der bruger briller generelt er mere intelligente end folk, hvis syn er intakt.

- Nærsynethed og snæversyn er altså ikke nødvendigvis det samme! - Om det hænger sammen med, at synsproblemer (som nærsynethed) især er en erhvervsrisiko blandt akademikere (læseheste), samt at de fleste intelligensprøver er designet til (og af) disse, ved jeg ikke, men tanken er da nærliggende. - I øvrigt skulle høje personer generelt være mere intelligente end små personer, måske fordi højde også tit giver større styrke og dermed tryghed eller selvsikkerhed (ro), kombineret med evnen til (helt bogstaveligt) at skaffe sig overblik eller betragte tingene fra oven! - Men under alle omstændigheder er der blot tale om en (almen) tendens, hvorfor mennesker, der er højere end andre, naturligvis ikke i alle tilfælde er klogere end disse. - Endelig er børn, der af psykologiske årsager har behov for at forblive i barndommens lykkeland i længere tid end andre, ikke nødvendigvis mindre begavede, skønt en vis mangel på realitetssans sagtens kan forringe deres præstationer.

- Ethvert felt (område), på hvilket det er muligt at præstere noget (intelligent), er at ligne med et terræn, som det gælder om at udforske (kende) så tilbundsgående som muligt. - Jo mere fortrolig man er med terrænet, jo mere sikkert (hjemmevant) kan man færdes i det, og jo nemmere kan man tage det i besiddelse og anvende det på en formålstjenlig måde samt reagere hensigtsmæssigt på dets udfordringer. - Det gælder således ikke blot om at tænke todimensionalt. - Man må både kunne anlægge et fugle- og frøperspektiv samt zoome ud og ind efter behag fra enhver tænkelig vinkel, dvs. orientere sig om (på) terrænets mange forskellige abstraktionsniveauer. - Bemærk i den forbindelse, at alt ser anderledes ud på tæt hold end på afstand, og at antallet af indfaldsvinkler til f.eks. en tredimensionel kugle langt overgår antallet af indfaldsvinkler til en todimensionel cirkel. - Det er det, matematik handler om: at placere, veje og måle diverse genstande (objekter) i rum og tid (dvs. i et koordinatsystem). - Og mon ikke de mest geniale indfald altid beror på et meget omfattende terrænkendskab, skønt en blind høne naturligvis også kan finde korn?

Normalt forbindes intelligens endvidere med fart: med det at være kvik (hurtigt tænkende), og det er klart, at jo mere udviklet (intelligent) man er, jo mere rutine har man også i at skaffe sig overblik over nye terræner samt finde (og angive) farbare veje mellem diverse lokaliteter inden for disse. - Imidlertid er fart ikke det eneste saliggørende. - Thi den hurtigste vej mellem 2 punkter er ikke nødvendigvis den bedste eller sikreste. - Ofres driftssikkerheden (stabiliteten) til fordel for farten, går det (rablende) galt, hvilket måske er grunden til, at grænsen mellem genialitet og dårskab siges at være hårfin! - At skøjte for let (hurtigt) hen over noget, dvs. udvise overfladiskhed i stedet for at være dybdeborende (grundig), kan heller ikke påstås at være ret intelligent. - Det tyder tværtmod på, at man er novice på et område, og at man (derfor) overvurderer sig selv og undervurderer (negligerer) terrænets farer, detaljer og realiteter. - Til gengæld er det intelligent at tænke langt, dvs. være forudseende og give sig god tid, før man handler (udtaler sig). - At have for vane at udvise omtanke eller tænke sig om, betragtes normalt også som udtryk for intelligens. - Imidlertid bør det pointeres, at dårlige præstationer ikke altid skyldes utilstrækkelig intelligens, men ofte beror på psykologiske blokeringer, som der sagtens kan være fysiske panderter til, men som ikke desto mindre tit er forbigående og i mange tilfælde skyldes dårlig (mangelfuld) pædagogik (undervisning). - F.eks. kan noget så banalt som ringe selvtillid bevirke, at man (fordi man måske har fået at vide, at man er dum og følgelig forventer fiasko) ikke anstrænger sig nok på et område og derfor heller ikke formår at yde noget særligt på det pågældende felt. - Psykologiske blokeringer, der skyldes temporær mættelse, hvad lærdomstilægnelse angår, vil endvidere ofte være den væsentligste grund til svigtende motivation, dvs. interesse for at lære nye ting. - Og på et udpræget samarbejdsorienteret menneske kan et alt for konkurrencepræget miljø ligeledes virke motivationsdræbende.

- At der faktisk findes utroligt mange overordentligt godt begavede mennesker, som (f.eks. fordi de ikke kan lide at konkurrere) opnår utroligt mange fordele ved at spille langt dummere (eller mindre kompetente) end de er, det er (for mig at se) hævet over enhver tvivl. - Og når den tidligere omtalte professor i eugenik, Helmuth Nyborg, kan påstå, at mænd generelt er mere intelligente end kvinder, skyldes det måske (bl.a.), at kvinder ofte er mindre konkurrencemindedede end mænd og dermed mindre motiverede for at blive topscorere på dette område (hvadenten denne adfærd så fortrinsvis har biologiske, bekvemmeligheds- eller opdragelsesmæssige årsager).

- Andre er af den opfattelse, at kvinden er evolutionens blomst og dermed generelt mere udviklet (hvilket også vil sige mere intelligent) end manden. - Det tyder syndefaldsberetningen i øvrigt også på, idet Eva jo blev mæt af livet i Edens Have før Adam! - Det er i hvert fald sådan jeg betragter sagen, skønt man naturligvis har lov at mene, at det var tilfældigt, at Eva lod sig friste først, og at Adam ville have reageret på samme måde, hvis Slangen (i stedet) havde givet ham tilbuddet om at spise af Kundskabens Træ. - En anden ting, der tyder på, at kvinder generelt er mere udviklede (og dermed mere intelligente) end mænd, er det faktum, at de som regel er bedre til at sublimerer deres seksualenergi, dvs. til at dyrke tantrisk sex. - Således har kvinder tit lettere ved at restituere sig efter kønsakten eller undgå større (fordummende) energitab som følge af denne, hvorfor de generelt er mere seksuelt udholdende end mænd og ofte(re) end disse får flere orgasmer efter hinanden. - Den (vel især) i mandsdominerede samfund fostrede tanke, at kvinden er et lavere stående væsen (eller ligefrem dæmonisk af natur, fordi hun virker forførende på manden og derfor bør tilsløres eller udsættes for andre restriktioner) er (i mine øjne) fuldstændig vanvittig. - Thi fører hun an på syndefaldets (fortabelsens) vej, vil hun vel også efterfølgende være bannerfører på dydens (smalle) sti, der leder til frelse etc. - Den fortabte datter når altså (før den fortabte søn) et vendepunkt i sin udvikling! - Men det er selvfølgelig op til enhver at vurdere, hvilket af ovennævnte synspunkter, der forekommer mest intelligent.

- At man aldrig bør skue hunden på hårene, dvs. lade sig narre af et menneskes ydre fremtoning, håndgribelige præstationer eller åbenlyse formåen, er fænomenet skizofreni et godt eksempel på: Denne lidelse blev længe, helt fejlagtigt, kaldt undgomssløvsind, skønt den skizofrenes sind næsten aldrig er sløvt, men blot splittet (spaltet) mellem diverse tilskyndelser (indflydelser), der lægger så meget beslag på opmærksomheden, at vedkommende udadtil kan virke ekstremt sløv, men i realiteten snarere er handlingslammet, fordi han/hun er så stærkt optaget (preoccupied) af et vedvarende mylder af tanker (følelser og stemninger) etc. - Livet skal (ifølge den danske filosof Søren Kierkegaard) "laves forlæns, men forstås baglæns", og det siger sig selv, at man i sidstnævnte fase (hvor mangt og meget stadig er ufordøjet) er mindre motiveret for at tilegne sig ny viden (flere erfaringer og indtryk m.v.), hvorfor reduceret fleksibilitet (læringsparathed) ikke nødvendigvis er udtryk for begrænset intelligens (begavelse). - Det burde folk som Helmuth Nyborg skrive sig bag øret, så de altid kunne have det for øje! - At bistandsklienter og andre (såkaldte) sociale tabere generelt klarer intelligensprøver dårligere end folk, der økonomisk og erhvervmæssigt (tit) betegnes som vindere, beviser hverken, at lavere intelligens medfører social deroute, eller at højere intelligens giver succes etc. - Thi korrelation mellem to fænomener er ikke automatisk ensbetydende med, at der eksisterer en kausalforbindelse mellem dem. - Og det er vel heller ikke utænkeligt, at de såkaldte tabere er tabere, fordi de tidligere (eventuelt i et andet liv) har opnået at blive vindere (ved at gøre nogle andre til tabere) og altså nu afvikler en karmatisk gæld ved at påtage sig taberrollen (eller blot giver sig selv mulighed for også at betragte tilværelsen fra denne synsvinkel)?

Traditionelt forbindes intelligens med evnen til at løse problemer, tænke abstrakt og opnå ny viden. - I dag opererer man med flere former for intelligens, som f.eks. den sproglige/verbale (der især kræver auditive evner), den logisk-matematiske (der især fordrer visualitet) samt den musiske og kropslige intelligens (der involverer motorik, balance og rytmesans). - Psykologien har længe defineret intelligens som menneskets sociale respons på livets udfordringer, dvs. som psykens evne til at indstille sig på nye krav ved at tilpasse gammelkendte færdigheder (løsningsmodeller) til nye situationer. - I dag forbindes intelligens endvidere med: ræsonnement, sprogbehandling, kombinationsevne og rumperception etc.

Selvfølgelig kan der om intelligens (som om alle andre emner) siges langt mere, end her er gjort. - Selv digre afhandlinger vil (uanset temaet) aldrig være (fuldt) udtømmende (eller exhaustive, som det hedder på engelsk). - Da der kan anlægges uendeligt mange synsvinkler på enhver problemstilling, vil ingen nogensinde kunne få det hele med. - Meget vil (derfor) stå skrevet mellem linierne eller forblive uudsagt. - Thi så snart man begynder at formulere (belyse) noget, må man nødvendigvis foretage en række begrænsende prioriteringer eller indskrænkende valg samt være parat til at udsætte sig for (forhåbentlig saglig) kritik eller (relevante) påpegninger af, at man har glemt (udeladt/overset) dit og dat. - Således kan enhver meningstilkendegivelse (eller formulering) naturligvis problematiseres, og skønt mange misforståelser kan undgås, hvis man evner at være både grundig og pædagogisk, vil der altid være nuancer (detaljer), som går tabt, når en idé (pointe) artikuleres (konkretiseres). - Mon ikke, dét er den dybere mening med ordsproget: Tale er sølv, men tavshed er guld? Det vil jeg tro, og derfor skal alt, hvad jeg her har skrevet heller ikke tages for andet eller mere, end det er: et oplæg til debat (og forhåbentlig) også inspiration! - Da intelligens og evolution er to sider af samme sag, eksisterer der naturligvis også en sammenhæng mellem spiritualitet (åndelig udvikling) og intelligens. Og skønt begge disse emner er kontroversielle og bør tackles med omtanke, tør jeg godt vove den påstand, at engle er klogere end mennesker og andre lavere rangerende skabninger. - Men da alt jo er relativt og eksisterer i kraft af sin modsætning, kan man med en vis ret spørge enhver, der føler sig hævet over andre, om vedkommende ikke snarere burde betragte alle, der midlertidigt har påtaget sig den ædle rolle at sætte hans (hendes) fortræffelighed i relief, som mere agtværdige og overlegne (i ordets positive betydning), end han (hun) selv er!

- Når tanken manifesterer sig efter den mindste modstands (enertis) princip, så er den (efter min opfattelse) så sublim (dvs. forædlet og forfinet), at den kan gennemtrænge (begribe) alt. - Så har fornuft og visdom, dvs. (profetisk) intuition (eller klarsyn) erstattet almindelig logik (forstand). - Så indser eller begriber man (på et splitsekund) en dybere sammenhæng eller mening, hvilket både mange almindelige mennesker og såkaldte mystikere har prøvet. - Faktisk er litteraturen spækket med beskrivelser af religiøse (aha)oplevelser, der enten er opstået spontant eller som følge af en eller anden slags meditation eller åndelig disciplin, og om hvilke alle (der har haft dem) samstemmende har sagt, at de følte det, som om de (temporært eller permanent) var blevet opfyldt af lykke (lys), samt at tiden (på det nærmeste) var gået i stå, fordi de med deres bevidsthed (via tanken) havde overskredet (transcenderet) grænsen mellem det fødte og ufødte og således var blevet ét med skabelsens absolutte, dvs. evige (uforanderlige) aspekt, der er kilden til al intelligens og manifestation. - Og dermed var de altså alle (i en eller anden grad) blevet i stand til at opleve Guds immanens (tilstedeværelse i alt) som en levende realitet og ikke bare som en (tåget) abstrakt idé eller teoretisk forestilling. - Jævnfør i den forbindelse, hvad jeg tidligere har sagt om monoteisme, deisme og panteisme samt om kvantefeltet og Albert Einsteins energibegreb etc.

Et menneske, der (som bl.a. Jesus gjorde det) oplever sig selv som (værende) ét med alting, og for hvem alle andres smerte derfor også (i høj grad) er vedkommendes egen smerte, må nødvendigvis finde enhver form for vold eller brutal magtanvendelse uintelligent og samtidig betragte budet om, at man skal elske sin næste som sig selv, som udtryk for den højeste visdom (intelligens). Når jeg nævner denne pointe, skyldes det bl.a. den kritik (underkendelse), man i dag ofte hører af det, der med et moderne udtryk kaldes social intelligens, der mere end noget andet forudsætter empati (medfølelse), og som mange nyliberalister og teknokrater kun har hån til overs for, idet de åbenbart anskuer fænomenet på linie med rundbordspædagogik, humaniora (og til dels også samfundsvidenskab), dvs. som en hæmsko for virksomhedernes og den enkeltes konkurrencedygtighed og dermed for den vækst (velfærd), (kun) den højtbesungne naturvidenskab menes at fremme. - Oven på denne udredning om intelligens, vil jeg til mit syn på pragmatikere, levebrødspolitikere og andre lakajer for kapitalismen, godt gøre et par tilføjelser: Det siges tit, at pragmatikeren er realisten (lederen/statsmanden), der behersker det muliges kunst, idet pragmatik normalt defineres som en saglig og praktisk orienteret politik og generelt anses for et positivt begreb, i modsætning til begreber som idealist, utopist, escapist (drømmer), revolutionsromantiker, hippie og flipper m.fl. - Men når pragmatik efter mine begreber er et negativt ladet ord, hænger det sammen med flere ting: Dels, at der i praksis næsten altid menes det på kort sigt muliges kunst, hvorfor der reelt ofte er tale om at vælge de lette løsninger eller springe over, hvor gærdet er lavest (til samtidens generelle tilfredshed og eftertidens fortrydelse), dels at ærlighed (for mig at se) varer længst, hvilket også vil sige, at forbrydelse og umoral ikke betaler sig i længden! - F.eks. er det (på kort sigt) relativt nemt at fylde folk med halve sandheder eller camouflerede løgne som denne: Desværre har vi (pga. ældrebyrden, den generelle klientgørelse og skattetrykket etc.) stadig ikke råd til det hele, medmindre så mange som muligt arbejder helst endnu hurtigere (og dygtigere) end tidligere, så den samfundskage, vi alle skal dele, kan blive endnu større osv. - Langt sværere er det at ændre den måde, vi lever, forbruger og producerer på, så virksomhederne ikke længere behøver at konkurrere indbyrdes om at opnå mest mulig profit og undgå konkurser etc. - Men i længden bliver det forhåbentlig vanskeligt at holde liv i illusionen om, at det er nødvendigt at bevare forskellen på rig og fattig, og at det eneste, vi kan gøre, er, at forsøge at knokle, producere, dygtiggøre og forbruge os ud af problemerne, og så ellers overlade alle vigtige beslutninger til den politisk engagerede elite. - Desværre er denne indstilling nærliggende i dag, hvor intet længere handler om ideer, fornuft og idealer, men udelukkende om taktik (pragmatik) og politiske spilleregler. - Til gengæld undgår man at blive udråbt som politisk kandestøber, ligesom man slipper for at tage stilling til en masse indviklede spørgsmål! - At man som pragmatiker må være parat til at tage stilling fra sag til sag og (eventuelt) skrinlægge (glemme) sine (overordnede) politiske idealer, eller (som Kragh udtrykte det) have et standpunkt, til man tager et nyt, turde være indlysende. - Og nu til noget helt andet. - Det siges stadig (vi skriver nu den 03.07.2004), at der ville opstå borgerkrig i Irak, hvis koalitionen fra den ene dag til den anden trak sig ud af landet, men måske er det (som så meget andet) blot en illusion eller halv sandhed. - Ét er imidlertid ret sikkert: Der ville ikke efterfølgende blive indført demokrati i vestlig forstand, og mon ikke det snarere er dét, amerikanerne og andre interessenter i området frygter? - Når folk fra den politiske elite (som f.eks. socialdemokraten og EU-parlamentarikeren Helle Thorning Schmidt) gang på gang taler om, at det for politikerne drejer sig om at levere en ordentlig vare og desuden blive bedre til at kommunikere med (dvs. formidle budskaber til) deres (såkaldte) bagland, men aldrig om nødvendigheden af at styrke nærdemokratiet og (gennem udvidet dialog) mobilisere befolkningen (for en lang række sager), så kan der for mig at se være (én eller flere af) følgende grunde til det:

- 1) de frygter, at en sådan mobilisering vil anbringe dem selv på et sidespor eller måske ligefrem blive til større fare (for freden, stabiliteten og demokratiet) end en eventuel efterfølgende reaktion herpå fra pengemagtens side.
- 2) de mener at vide bedre end befolkningen, hvad der tjener denne, og ser derfor intet formål med at inddrage såkaldt almindelige mennesker i den proces, det er at definere, hvilke (gennemgribende) forbedringer, reformer eller politiske resultater der bør opnås, samt hvordan det bedst kan ske, men vil helst drøfte sådanne emner med ligesindede i elitære, politiske diskussionsklubber etc.

Nu kunne det måske lyde, som om jeg i alle tilfælde går ind for uforsonlig kompromisløshed eller stejl principfasthed. Det er ikke tilfældet! Pragmatik og samarbejdsvilje er i mange situationer det eneste rigtige. Men når såkaldt realpolitik næsten altid dikteres af markedskræfterne (og et sæt stedse mere uigennemskuelige spilleregler), er der noget galt. Så er det hverken visdom eller (sund) fornuft, men (derimod) penge, økonomi og gustne overvejelser, der bestemmer, hvad vi har lov at mene og mulighed for at beslutte etc. - Desuden er det næsten umuligt at vaske hænder, som Pilatus forsøgte at gøre. Og havde han været pragmatiker, havde han vel (i stedet) foreslået et kompromis, dvs. en mindre smertefuld måde at gøre det af med Jesus på - hængning, halshugning etc! - Alle kender følgende argument: Hvis vi (der har de rigtige holdninger) ikke er kompromisvillige, så vil nogle andre blot regere hen over hovedet på os alle og gøre alting meget værre. Og selvom der naturligvis ikke kan gives noget generelt svar på, om argumentet holder, så turde det være indlysende, at hvis flere og flere (i stedet) gjorde som Pilatus, så ville mange fejlpositioner kunne undgås og udviklingen i sidste instans vendes. Det jeg mener, er, at hele det pragmatiske (realpolitiske) spil, vi dagligt overværer, er blevet en særdeles farlig glidebane, som ender med at føre os alle i afgrunden, medmindre et voksende antal mennesker begynder at lægge deres kræfter et helt andet sted. Thi hvis man ikke skifter kurs, ender man før eller siden dér, hvor man er på vej hen. - Og for mig at se, er det især de mennesker, der så forfærdeligt gerne vil sidde til højbords (i byråd, folketinget og EU etc.), som ligger under for en illusion, hvis de tror, de ændrer ret meget. - Thi de beslutter såmænd kun, hvad der i øjeblikket kan lade sig gøre, hvorimod de, der arbejder langsigtet og fostrer nye ideer (ved f.eks. at løse fortidens gåder), for alvor ændrer verden. - Og skønt folk i dag ler af 60-ernes hippier og flippere, så er mange af de tanker og normer, der opstod dengang, i dag blevet virkelighed eller hver mands eje! - Det ved de fleste godt, hvis de tænker sig lidt om.

Jeg har tidligere nævnt, at man ikke bør kimse ad tankens kraft, og i den forbindelse vil jeg godt sige et par ord om et fænomen, mange sikkert kender: Hvem har ikke oplevet, at noget skete, (kort tid) efter at de havde tænkt, det ville ske? Og spørgsmålet er nu: Skete det, fordi de tænkte, det ville ske? Eller var tanken blot en forudånselse om, at noget var under opsejling? - Foreløbig er mit bedste bud, at folk, der (altid) betragter sig selv som den eneste eller primære årsag til, at noget sker på den nævnte måde, er tilbøjelige til at overvurdere deres egen betydning (indflydelse) eller tankekraft. - Det hænger sammen med, at tanker ikke er toldfrie, som vor bedstemor fejlagtigt lærte os, og at telepati (tankeoverføring) tværtimod er en realitet, hvorfor tanker sjældent opstår (eksisterer) som isolerede fænomener, men som oftest deles af mange (nogenlunde) samtidig. - Jævnfør begreber som den generelle folkestemning eller offentlige mening. - Og deraf følger vel også, at man ved at lade sig rive med af en (tanke)impuls, som flere andre måske forinden har ladet sig rive med af (og forstærket), kan være en medvirkende årsag til, at noget sker, uden at være (om jeg så må sige) den (eneste) udløsende faktor eller tungen på vægtskålen!

At vi under ingen omstændigheder har noget ansvar (for vore tanker og det, der sker i verden), samt at vi kun lever én gang og aldrig synder, mens vi sover etc., kan ingen vel i længden blive ved med at tro på. - Det (først- og sidstnævnte) gælder kun i den forstand, at ingen kan lægge en alen til sin vækst, idet enhver må acceptere de til sit udviklingsniveau svarende øjeblikkelige begrænsninger. - Og hvis disse indebærer en slags synd, så vil denne (uhensigtsmæssige/forkerte adfærd/mentalitet) vel ikke ophøre med at eksistere, blot fordi vi et øjeblik gæster søvnens rige? - Men apropos tankens kraft, så har jeg bemærket, at flere af de samfundproblemer, jeg (i denne bog) har behandlet, er blevet løst (mere eller mindre), kort tid efter at jeg beskrev dem, hvilket jeg ser som et tegn på, at min egen (og andres samtidige) tankemæssige bearbejdelse af dem har haft en gunstig effekt. - I øvrigt er alle tanker (og ønsker) i en vis forstand (spontane) bønner til Gud, Den Almægtige, men det er en helt anden snak.

- Lige efter terrorangrebet på World Trade Center (11.09.2001) blev det igen og igen sagt i medierne, at nu var verden ikke længere den samme. - Sikke noget sludder! - For det gælder jo hver eneste dag, eftersom alt (især siden industrialiseringen) har udviklet sig med stigende fart, og der næppe er mange, som lever i den illusion, at vi stadig befinder os i de glade 60-ere! - Strengt taget ville der være mere ræson i at sige, at verden ikke længere var den samme (for bourgeoisiet!) efter romantikkens ophør sidst i 1800-tallet, eller efter at AIDS (tæt fulgt af TB) var blevet den største epidemi nogensinde, eller efter 2. verdenskrig, hvor tv-billederne af en nedbrudt (og med ét slag til ukendelighed ældet) Robert Oppenheimer gik verden rundt. - Aldrig har jeg set et mere ulykkeligt (brødebetyngt) menneske! - Nej, efter nedkastningen af atombomben over Hiroshima og plutoniumbomben over Nagasaki i 1945 var verden ikke længere den samme og har ikke været det siden! - Man skulle tro, at menneskene efterhånden var blevet klogere. - Men det lader ingenlunde til at være tilfældet. Thi mange nye generationer (årgange), der også først skulle forspise sig på frugterne af Kundskabens Træ, har senere set dagens grånende lys!

Og så er der Bertel Haarder! Ja, undskyld, at jeg med disse ord så abrupt skifter emne. Men det slår mig pludselig, at jeg bliver nødt til at ofre nogle linier på denne besynderlige mand og hans besynderlige udlændingepolitik. - For mig at se er Bertel Haarder en mester i at fordreje (og forvanske) sandheden, hvilket naturligvis gør ham til en glimrende taktiker og pragmatiker. - Thi det, han forfægter, når det drejer sig om marginaliseringstruede befolkningsgrupper som asylansøgere og andre af fremmed (eller såkaldt anden etnisk) herkomst kan (i mine øjne) kun karakteriseres som diskrimination eller negativ særbehandling, skønt hans erklærede hensigt blot er at fremme integrationen. - Tag f.eks. VK-regeringens tidligere omtalte forslag om at indføre uddannelsesvang for bistandsmodtagere ved at stoppe kontanthjælpen til unge, der ikke vil tage en SU-berettiget uddannelse. - Nu ville Bertel Haarder nok indvende, at der aldrig kan være tale om tvang, hvor der findes flere valgmuligheder. - Thi jeg ved jo fra flere tv-indslag, at han er ekstremt pedantisk, når det drejer sig om at påpege (hvad han plejer at kalde) faktuelle fejl ved enhver kritik fra politiske modstandere, der ikke ser tingene med hans øjne, dvs. som tillader sig at anvende andre præmisser for deres vurderinger, end de af ham definerede. - Ja, jeg ved godt, jeg er polemisk, men han fortjener det! - Og selvom man måske strengt taget ikke kan kalde det uddannelsesvang (skønt subsistensløshed er et mere formelt end reelt alternativ), så kan man vel heller ikke påstå, at der er tale om et frit valg, eller om at belønne nogen for at yde en ekstra indsats, idet man jo tværtimod vil straffe nogen, der ikke gør en ekstra indsats! - Under alle omstændigheder er der tale om diskrimination (eller negativ særbehandling), når man sammenligner med andre grupper på overførselsindkomst.

- Man kan nok godt indbilde mange, at hensigten blot er at fremme integrationen, mindske racismen og give de unge et kærligt skub, som Haarder selv udtrykker det. Og det lyder både nobelt og smukt. Men er det nu også hans eneste hensigt? Ingen vil vel påstå, at formålet med udlændingeloven (17.07.2002) især er at yde humanitær bistand til nødstedte mennesker af anden etnisk (racemæssig) herkomst. Efter indførelsen af den diskriminerende 24-års-regel, 50.000-kroners-bestemmelsen samt tilknytnings- og selvforsørgelseskravene til asylansøgere, der ønsker familiesammenføring, er der ikke megen velgørenhed at spore. Og de facto-flygtningebegrebets afskaffelse til fordel for en (midlertidig) opholdstilladelse (der på ingen måde beskytter hjemsendte asylansøgere effektivt mod at lide overlast) er i hvert fald hverken udtryk for blødsødenhed eller pladderhumanisme, snarere for nidkær nul-tolerance og behård realpolitik, som til det yderste har udnyttet befolkningens almindelige utilfredshed ved at mistænkeliggøre (stort set) enhver af fremmed oprindelse. At Udlændingestyrelsen (siden lovens ikrafttræden) har truffet den ene skændige, dvs. moralsk og juridisk angribelige, afgørelse efter den anden, gør naturligvis ikke sagen bedre!

- I de glade 60-ere, hvor de såkaldte fremmedarbejdere udgjorde en arbejdskraftreserve, erhvervslivet relativt nemt kunne opsuge, modtog vi immigranterne med åbne arme, men siden Glistrups æra har vi generelt behandlet alle indvandrere, der ikke umiddelbart var til gavn for dansk økonomi (ja, selv dem, der var det) som ubudne andenrangsmennesker og samfundsnassere etc. - For mig at se har Bertel Haarder snarere bidraget til at gøre integration til et problem end til en positiv (berigende) oplevelse for alle parter. - Den sædvanlige målet-helliger-midlet-argumentation, han anvender, hver gang udsatte (marginaliserede) gruppers rettigheder krænktes, køber jeg ikke. - Thi når det gælder vennerne, dvs. erhvervslivet og andre, der er (relativt) højt på strå, så får piben jo som regel en helt anden lyd. - Så er strategien næsten altid at benytte gulerod frem for pisk. - Så foretrækker man at tale sig til rette, dvs. anvende dialog, diplomati og appeller m.v. i stedet for straffe (sanktioner) etc. - Så kan retorikken fra Haarders bøger (Midt i en klynketid og Lille land, hvad nu?) sært nok ikke længere anvendes! - Og hvordan nogen form for diskrimination i sig selv kan fremme en vellykket integration, fatter jeg ikke. - I øvrigt er Bertel Haarder (for mig at se) både en elendig lytter og en yderst rethaverisk (påståelig) person, som kun dårligt tåler at blive modsagt, øjensynligt fordi han generelt har den holdning, at ingen politisk modstander kan bidrage med noget, han ikke (selv) i forvejen har taget højde for, og som kunne tænkes at udgøre en forbedring i forhold til hans egne forslag og synspunkter. - Hvor Per Stig Møller er tilbøjelig til at negligere eller bagatellisere sine opponenter kritik, søger Bertel Haarder (ofte) at mane enhver (selv nok så konstruktiv) indvending i jorden, så snart den opstår! - Det har flere ordvekslinger i folketinget mellem bl.a. ham og Kamal Qureshi (SF) overbevist mig om. - Men det får nu være. - I hvert fald har denne lille ekskurs om Haarder givet mig en god anledning til at behandle problemet racisme lidt mere indgående: Hvad er racisme? Hvordan opstår fænomenet? Og hvor er det især udbredt? Formelt er racisme en teori (holdning), der forfægter det synspunkt, at racerne bør adskilles og have uens rettigheder, fordi de basalt er forskellige (f.eks. mht. åndsevner), hvorfor nogle få eller blot en enkelt race (også tit) menes at være forudbestemt (udvalgt) til at herske over de øvrige etc. - Den slags teorier er blevet brugt til at legitimere nazisternes jødeforfølgelse (1933-45), Sydafrikas apartheidpolitik (1948-94) og USA's ditto frem til 1960-erne. - Racisme eksisterer i alle afskygninger (grader). - Ofte er der (blot) tale om en diffus (mere eller mindre udtalt) foragt for andre befolkningsgrupper og disses kultur (traditioner) etc. - Og i disse tilfælde ytrer racismen sig især som nationalisme, etnocentrisme (den opfattelse, at ens eget folk er det mest udviklede og betydningsfulde) el. som xenofobi (generel modvilje mod fremmede). - Anvendt politisk og/eller pseudovidenskabeligt bliver racisme til raceideologi, hvis konkrete udslag er racediskrimination (-forskelsbehandling) osv!

- Men naturligvis har fænomenet (racisme) også et psykologisk og socialt aspekt. Således er ondets rod ofte en (farlig) cocktail af mindreværds komplekser og storhedsvanvid (eller det åndshovmod, der kendetegner fanatisk troende mennesker) samt af samfundsmæssige urimeligheder og en (relativt) lav placering i det sociale hierarki. - Ofte er det bistanndsklienter eller andre jævne mennesker (der i deres egne familier er sorte får og/eller tabere), som hader de fremmede mest (og åbenlyst eller skjult kalder dem perkere og krakkemutter), fordi de reelt bliver (eller blot føler sig) udkonkurreret (overgået) af dem! - At nogle (udfra kommende) på kort tid formår at høste anerkendelse (status) og andre fordele, man aldrig selv har kunnet opnå, kan naturligvis være svært at acceptere. - Og desværre er smålighed og andre ulykkelige omstændigheder, som gør folk til arge modstandere af enhver form for positiv særbehandling (i forhold til de fremmede), nok mest udbredt i samfundets nedre ende, hvor den velkendte hakkeorden- eller syndebuksproblematik (for ikke at tale om janteloven) ustandseligt aktualiseres via tåbelige debatter (om brug af bedemåtter, badeforhæng, tørklæder (hovedbeklædning) og religiøse symboler), der behændigt udnyttes af skrappelløse (højrefløjs)populister til at nedsætte boligstøtten, kontanthjælpen og andre sociale udgifter. - Den pris, folk reelt har betalt for en stram udlændingepolitik er med andre ord takstforhøjelser på kollektiv trafik og lignende asociale nedskæringer!

Det slår mig pludselig (vi skriver nu den 14.07.2004), at der vedrørende amerikanernes kamp mod terror og muligheder for at vinde freden i Irak er en pointe, jeg endnu ikke har fået tydeliggjort: Så vidt jeg kan se, gælder det for koalitionen først og fremmest om at vise den menige iraker og de krigsførende landes befolkninger, at man virkelig udgør et alternativ til de terrorister og gidseltagere, man påstår er fjender af demokrati og frihed m.v. - Og mon ikke man bedst gør det ved at demonstrere (i ethvert tilfælde, hvor det kan lade sig gøre), at man ikke er parat til at ofre uskyldige menneskers liv, men tværtimod vil gøre alt for at redde menneskeliv, også selvom det indebærer forhandlinger og indgåelse af kompromisser med såkaldte oprørere, samt at man midlertidigt mister terræn i forhold til disse. - Kun sådan kan man (effektivt) vinde irakernes hearts and minds (dvs. opbakning og sympati)! - Argumentet om, at man ellers sender et forkert signal, der blot vil blive opfattet som udtryk for svaghed af modparten og give denne endnu mere vind i sejlene, holder (for mig at se) ikke en millimeter! - Thi det signal, man reelt sender ved at være kompromisløs (eller udvise nul-tolerance) er jo dels, at man er totalt ligeglad med almindelige menneskers liv, dels at man overhovedet ikke har nogen tillid til det irakiske folk, men derimod mistænker alle for at være potentielle fjender, som - hvis lejlighed bød sig - kunne finde på at slutte (talstærkt) op omkring en hvilken som helst morderisk bølgebande eller terrorcelle. - Hvordan kan man tro, at man kan vinde folks tillid ved at møde dem med en sådan mistillid? - I øvrigt tyder intet på, at de såkaldte oprørere vil begynde at myrde løs blandt irakerne, hvis koalitionen følger dem og foretager et par taktiske tilbagetog. - På den måde kunne den både vinde sympati og redde menneskeliv. - Og naturligvis ville den under ingen omstændigheder fremstå som svag, hvis den gjorde det, da alle jo ved, hvor militært overlegen den er, samt at den ikke viger tilbage for at bruge magt, hvor den finder det påkrævet! - Også åndeligt og moralsk ville den virke suveræn sammenlignet med sine fjender, og hvem kan stå for dét? - Tror nogen mon, dét ville levne de pågældende terrorister, gidseltagere eller oprørere ret mange chancer for at vinde sympati for deres sag? - Og er det ikke dét, det handler om? - Hvad ville de være uden den folkelige opbakning, de i dag nyder i hele verden? - Intet som helst! - Det eneste, amerikanerne og andre bekæmpere af (inter)national terrorisme har opnået med deres ubøjelighed og brutale fremfærd, er, at de mennesker, de påstår at ville befri og hjælpe, i mange tilfælde betragter dem som endnu større skurke, end de (såkaldte) illegale kombattanter, de overalt er oppe imod!

- Nå, men det er især kriminalitet, jeg mangler at skrive om, hvorfor jeg nu vil forsøge at nærme mig en slags definition af begrebet. - Generelt vil enhver handling, som et befolkningensflertal er ved at vokse fra (dvs. begyndt at finde forkert og/eller svær at effektuere), blive kriminaliseret (gjort strafbar) i takt med at nævnte udvikling finder sted. - Således anses mange af fortidens heltegerninger/dyder i dag for uacceptable eller ligefrem kriminelle, idet den til enhver tid gældende norm-/moralkodeks for adfærd (opførsel) konstant udvikler (forandrer) sig. - Dette ses også af, at meget, som tidligere (tit med rette) ansås for syndigt (forkasteligt) som f.eks. at lyve, stjæle og ihjelslå, i dag er fuldt legalt, blot det gøres på en tilforladelig (socialt acceptabel) måde, og misdæderne eventuelt siden kan bilde tilstrækkeligt mange ind, at de handlede i god tro og kun havde ædle hensigter. - Og således er der desværre ofte kun tale om overfladiske (tilsyneladende) fremskridt, idet folk tit blot er blevet endnu større hyklere: endnu dygtigere til at skjule deres egoistiske og/eller kriminelle handlinger bag en maske af fromhed, pænhed og forstillelse. - Formelt er alle lige for loven, men ikke reelt! - Thi det ville kræve, at ethvert uretfærdigt privilegium, enhver "social skævhed", blev afskaffet, samt at intet ulovligt erhvervsbyggeri blev godkendt via ændringer i allerede vedtagne lokalplaner etc. - At befolkningens holdning til kriminalitet i mange henseender er både inkonsekvent og besynderlig, gør naturligvis ikke sagen bedre.

For eksempel ser danskerne (generelt) med milde øjne på trafikforseelser som hastighedsoverskridelser. Således hører man ofte det argument, at det vil være forkert at indføre (for mange) elektroniske fartkontroller, da disse blot risikerer at blive (såkaldte) pengemaskiner! Jamen, hvad er det da for en logik? Hvorfor må de ikke være det? Hvis man både kan komme fartsynderne til livs og samtidig tjene penge på det, er det da kun en fordel. Er det måske ikke fint, at de kriminelle (via bøder etc.) selv er med til at betale for kriminalitetsbekæmpelsen? Og vil man endelig have brugerbetaling, så er det da et oplagt område at indføre den på! Imidlertid er de motoriserede trafikanter så stor en magtfaktor (gruppe) i landet, at man (fra lovgivningsmagts side) helst ikke vil støde dem med (for mange) restriktioner, hvorfor man især benytter sig af opdragelsesmetoder, der bygger på dialog (folkeoplysning) og diplomati. F.eks. opsætter man hastighedsmålere rundt omkring, som viser folk, at nu har de igen kørt (lidt) for stærkt, dog uden at det overhovedet får nogen konsekvenser. Men folk ved da godt, hvornår de kører for stærkt. Der er da speedometre i næsten ethvert motoriseret køretøj! Hvem køber mon den forklaring, at når det sker, så er det nok blot, fordi de har glemt at være opmærksomme eller tænke sig om etc. Men man uddeler altså fortrinsvis reprimander a la denne: Fy, fy, lille Peter, det ved du da godt, at du ikke må. Nu må du altså snart begynde at opføre dig ordentligt!

Hvor det især drejer sig om (økonomisk) kriminalitet, begået af over- og middelklassen, dvs. dem, der altid har forstået at forkæle sig selv v.hj.a. fryns og favorable særordninger (som indkøbsforeninger og kreditter/rabatter), går de fleste øjensynligt ind for blødsødenhed og (relativt) milde straffe. - Det gælder bl.a. i forhold til skatteunddragelser (selskabstømninger, konkursrytteri), kartel- og stråmandsvirksomhed samt insiderhandler og dokumentfalsk. - Og når det kommer til sort arbejde, der statistisk har vist sig at være mest udbredt i samfundets midte og top, er vi vidne til den paradoksale praksis, at lov- og ordensmagten (samt de, der angiver andre) især forfølger folk fra samfundets bund. - Forstå det, hvem der kan! - Men det skyldes vel bl.a., at razziaer i kiosker og pizzeriaer (der fortrinsvis ejes og drives af indvandrere eller disses efterkommere) regnes for en mere socialt acceptabel aktionsform end (såkaldt) kratluskeri! - Ifølge medierne (og politikerne) er fup, svindel, humbug og bedrageri øjensynligt ikke noget større samfundsproblem, medmindre det drejer sig om såkaldt socialbedrageri, der (formentlig) især begås af underklassen!

- At over- og middelklassens forbrydelser generelt anses for mere acceptable end underklassens, ses også af, at (gement) tyveri (eller røveri) normalt betragtes som en mere alvorlig forseelse end f.eks. piratkopiering af musik, (spille)film og computerprogrammer, skønt der i alle tilfælde er tale om berigelseskriminalitet. - Imidlertid kan man (med god ret) indvende, at der burde være (lovbefæstede) grænser for, hvor grelt et misforhold der må være mellem en vares markeds- og fremstillingspris. - Jeg mener: Det er da urimeligt, at folk i årevis skal betale fra 100 kr. og opefter for en CD, det koster under en femmer at brænde. - Varer og tjenesteydelser som piller, elektricitet og telefoni m.fl. er i årevis blevet solgt med så store avancer, at forbrugerne reelt er blevet malket (dvs. snydt, så vandet drev) af såvel producenter som mellemhandlere. - Desuden vil en lovgivning, der gør det sværere at skumme fløden (dvs. vedblivende at skovle penge ind på produkter, der kan fremstilles for en slik), vel også bidrage til at skabe flere iværksættere og nye arbejdspladser? - Det er i øvrigt grotesk, at noget, der er så usundt og ekstremt billigt at lave som slik, skal koste det hvide ud af øjnene, skønt problemer som fedme måske nok i nogen grad kunne afhjælpes gennem (brand)beskatning af produkter, der indeholder meget sukker og/eller fedt.

Et spørgsmål, der sjældent diskuteres, er, hvilke kriterier der bør være opfyldt, før behandling kan komme på tale som erstatning for eller supplement til straf (sanktioner). - Hvis vores adfærd i højere grad er bestemt af genetiske (dvs. udviklingsmæssige) faktorer end af miljøpåvirkninger (som prægning/opdragelse), og der altså snarere er tale om prædestination end (såkaldt) fri vilje, er det da hverken konsekvent eller hensigtsmæssigt (primært) at håndtere f.eks. ludomani og sexforbrydelser (som pædofili) via behandling, hvis man samtidig anser hårdere straffe (eller nul-tolerance) for det mest fornuftige svar på simpel, overlagt voldsanvendelse etc. - Skønt man med en vis ret kan sige, at der skal skrap lud til skurvede hoveder (dvs. at man må føle, hvis man ikke vil høre) etc., så er der noget urimeligt i, at over- og middelklassen generelt anses for mere behandlingsegnet end underklassen, der i højere grad betragtes som (værende uden for pædagogisk rækkevidde og dermed) moden til allehånde straffe (sanktioner)!

Naturligvis har det betydning for straffens størrelse og karakter, om misdæderen har handlet i affekt (desperation) og/eller været sinds(syg) i gerningsøjeblikket. - Men er en mand, der efter at hans virksomhed er gået ned, skyder både kone og børn, men ikke evner at tage sit eget liv bagefter, mere agtværdig og dermed mere berettiget til at komme i behandling, end en person, der under et røveri føler sig presset til at dræbe et andet menneske? - Og hvor går grænsen for, hvad man kan/bør (søge at) behandle sig ud af, hvis man ikke vil beskyldes for virkningsløs blødsødenhed i forhold til folk, som måske slet ikke fortjener positiv (sær)behandling? - Skal folk, der har benzin i blodet, eller som ikke kan styre deres købelyst, eller som producerer flere svin, end loven tillader, også i behandling? - Under alle omstændigheder er meget af det, som mange opnår at blive behandlet for, set med andres øjne rene luksusproblemer. - Men hvis behandlingen hjælper og kan gennemføres uden brug af ressourcer, der kunne anvendes bedre, er det naturligvis i orden.

- Og apropos angiveri, så gad jeg nok vide, hvordan ordensmagten ville reagere, hvis (f.eks.) de billøse og andre sagesløse trafikanter (som modtræk mod det stigende antal angivelser af socialbedrageri) tog sig sammen til at angive nogle af de motoriserede fartsyndere, de dagligt terroriseres af. - I stedet for at mandsopdække Christiania (med det formål at stoppe hashhandlen i området) skulle politiet hellere forsøge at gøre noget ved de mange spiritus-/medicinpåvirkede bilister, der hver dag nedsætter trafiksikkerheden på vore veje ved bl.a. at køre alt for stærkt og være ekstremt dårlige til at holde afstand!

- De fleste mennesker kan blive enige om at fordømme åbenlys (håndgribelig) kriminalitet som hærværk (terror) og ildspåsættelse samt lomme-, taske- og rambuk-/butikstyverier etc. - Men det er mit indtryk, at mange lever i lykkelig uvidenhed om den underverden, u-den hvilken fænomenet organiseret kriminalitet overhovedet ikke kunne eksistere, og hvis lyssky bagmænd hverken er rockere eller andre bisser, men derimod pengemagtens virkeligt store fisk, som samfundet kun stjældent får ram på, fordi de naturligvis altid sørger for at få lakajer som netop rockerne til at påtage sig den farlige og beskidte del af det illegale arbejde (der bl.a. omfatter smugleri, prostitution og likvideringer samt narko-, våben- og menneskehandel). - Selv er de ofte direkte involveret i megen af den økonomiske kriminalitet, der bl.a. indebærer skatteunddragelser (selskabstømninger, konkursrytteri), kartel- og stråmandsvirksomhed samt diverse former for bedrageri (som insiderhandler, dokument-falsk, mandatsvig og hvidvask af penge). - Dertil kommer selvfølgelig alt, hvad der ud fra en objektiv betragtning må betegnes som økonomisk fup, humbug og svindel, men som formelt ikke er det, fordi det i vid udstrækning er blevet sanktioneret af lovgivningsmagten! Jf. f.eks., at velgørende organisationer ikke kan fratække den moms, de betaler til staten, skønt deres formål (modsat de private erhvervsvirksomheders) er humanitært (idealistisk)! - Når jeg tidligere har sagt, at jeg ikke tror på sammensværgelsesteorier, så hænger det bl.a. sammen med, at der i de fleste kapitalistiske lande (neoliberalismen til trods) stadig eksisterer en rest af presse- og ytringsfrihed samt visse demokratiske (friheds)rettigheder etc. - Og da der altså er grænser for, hvor længe (og meget) man (uden selv at blive offer for illusioner og bedrag) kan føre folk bag lyset (før snyderiet kommer for en dag), samt hvor megen troværdighed man efterfølgende kan tåle at miste, er folkeforførelse i den helt store (fascistiske/nazistiske) stil (for mig at se) hverken en rentabel eller realistisk mulighed i dag. - Dermed være ikke sagt at manipulation (hjernevask) af hele befolkninger er en umulighed, tværtimod. - Thi sandheden gradbøjes (som bekendt) dagligt i flere omgange, hvorfor de, der lægger sidste hånd på værket (dvs. slipper roret sidst eller giver sagen den endelige drejning), gerne får det afgørende ord eller den største indflydelse på slutresultatet og dermed bliver de egentlige meningsdannere eller magthavere! - At det ikke så meget er journalister og spindoktorer som pengemagtens mest udspekulerede repræsentanter, dvs. de mest durkdrevne politikere og erhvervsfolk m.fl., jeg tænker på, turde være indlysende. - Og at de, der kører løbet ikke blot er mere fremsynede, begavede og selvsikre end de fleste, men også (tit) mere kyniske eller chauvinistiske (dvs. bedrevidende/selv-overvurderende), turde ligeledes være klart. Men i den helt store stil forekommer (folkeforførelses)komplotter nok kun i fiktionens (forenklede) univers, hvor det gode (personifiseret som superhelte a la Spiderman) til sidst vinder over det onde, der (legemliggjort som ærkeskurke a la Bond-filmenes Blofeld) er blevet en trussel mod verdens (eller metropolens) fortsatte (frie og lykkelige) eksistens etc. - I den forbindelse kommer jeg også til at tænke på Alistair-Maclean-film som Ørneborgen og Navarones Kanoner samt på filmudgaven af Peter Høegs i øvrigt udmærkede bog Frøken Smillas fornemmelse for sne, der i slutningen desværre bevæger sig ind i samme urealistiske genre, idet idyllen her først genoprettes, da fortællingens storforbryder og ærkekapitalist (som søger at opnå verdensherredømme ved at sætte sig på klodens energiforsyning) møder sit Waterloo gennem den (frygtløse) kvindelige hovedperson og heltinde frøken Smilla! - At ville gøre en enkelt (gal) mand til eneansvarlig for alverdens problemer er lige så naivt som at give Hitler skylden for nazismen og 2. verdenskrig. - Det svarer lidt til, at man godt kan indse, at monopoler er noget lort, men ikke vil erkende, at de er en naturlig konsekvens af kapitalismen, og at der derfor (også) må være noget (fundamentalt) galt med denne. - Men uden at anvende forenklede problemstillinger, der appellerer til et bredt publikum, er det selvsagt vanskeligt at lave en rigtig bestseller eller succesroman!

Nej, så let (hurtigt), dvs. mirakuløst som i fiktionens verden går det sjældent i virkeligheden. - Her må enhver (pænt) acceptere sine øjeblikkelige begrænsninger, der (frustrerende nok) ofte er lettere at erkende end at overvinde, idet ingen jo kan lægge en alen til sin vækst. - Megen intolerance udspringer af urealistiske forventninger (forestillinger) om, at vi kan handle (meget) anderledes, end vi gør, være (meget) anderledes, end vi er etc. - Eller sagt på en anden måde: Ånden er redbon, men kødet er skrøbeligt. - Paulus udtrykte det således: Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg! - I hvert fald bør gabet (kontrasten) mellem virkeligheden og vore visioner (forhåbninger) mane (os) til større langmodighed og tolerance, både i forhold til os selv og andre. - Skønt religion, fiktion (og eventyr) ofte virker urealistiske, når de tages for bogstaveligt eller (fejlagtigt) opfattes som detaljerede beretninger, er de som regel velegnede til at af-dække de store linier, der altid går gennem længere varende handlings-/udviklingsforløb som en rød tråd! - Jvf. i den forbindelse, hvad jeg tidligere har sagt om lignelser og eventyr etc. - Som dreng fandt jeg James-Bond-film spændende, men i dag finder jeg dem uinteressante, ligesom jeg generelt foretrækker virkeligheden frem for fiktionen, idet sidstnævnte som regel er (ekstremt) forudsigelig og dermed (ekstremt) kedsommelig, bl.a. fordi den ofte hviler på en snæver, dvs. naiv (småborgerlig) selvforståelse. - En af de bedste film, jeg har set i de senere år, er Oliver Stone's Himmel og Jord! - Den kan absolut anbefales!

- Jeg havde egentlig også tænkt mig at sige lidt mere om sprog og det at skrive. Det kommer så her: Vil man skrive, skal man først og fremmest have noget på hjerte! - Som ung mente jeg (på et tidspunkt), det var fordi jeg manglede et ordentligt bord og en bedre arbejdslampe, at jeg endnu ikke var kommet i gang med dette arbejde. - Senere blev jeg klar over, at det snarere var manglen på nogle indre forudsætninger (erfaringer), der havde forhindret mig i at skrive, hvilket jeg allerede dengang følte trang til og vidste, jeg en dag ville give mig i kast med. - Tiden og/eller jeg selv var helt enkelt ikke moden til det. - Generelt vil jeg også mene, at en bog, hvis formuleringer lyder (klinger) forkert, når de læses højt (op), trænger til yderligere sproglig bearbejdelse. - Ordentligt skrivearbejde kræver, at man så at sige smager på ordene eller i det mindste lader disse passere det indre øre (snarere end synssansen)! - Mange mennesker har prøvet at skrive en (måske flere sider) lang kladder, som de aldrig (siden) fik taget sig sammen til at rette (renskrive). - Det er en dårlig idé. - Lav én side eller blot ét afsnit ad gangen og gennemarbejd hver formulering så grundigt, at du er helt tilfreds med den, før du går videre. - Og vær indstillet på, at det tager tid! - Så løber du ikke sur i arbejdet. - Og vær så klar over en ting: For de fleste varer det mere end ét liv at lære at beherske (bare) deres modersmål ordentligt. - Og ingen bliver nogensinde udlært! - I dag går mange op i, at folk af såkaldt anden etnisk herkomst får lært dansk og/eller kommer til at beherske det danske sprog. - Men ikke engang de indfødte behersker sproget ordentligt. - Med en omformulering af professor Higgins (fra My Fair Lady) kunne man med rette sige: Hvorfor taler danskerne ikke (længere) dansk? - Hvorfor mishandler de sproget og sammenblander dets vendinger og talemåder? - Hvor det danske sprog tidligere var meget påvirket af tysk, er det i de senere årtier (især via massemedierne) blevet stærkt påvirket af engelsk (amerikansk). - Således er mange af de faste udtryk, vi tidligere brugte, så småt begyndt at gå i glemmebogen. - F.eks. hører man i dag ofte formuleringer som mordet af den gamle dame, hvor man tidligere ville have sagt mordet på den gamle dame, da vi jo på dansk ikke har to ord for af (jeg tænker på ordene of og by) til at gøre meningen helt tydelig. - Mange (engelsk/amerikansk inspirerede) hverdagsord har gjort den politiske jargon mere pædagogisk, men samtidig mere kliche-præget eller tilbøjelig til at tegne et forenklet (populistisk) billede af virkeligheden. Jf. f.eks. udtrykket: køreplan for fred (road map (vejkort) to peace) i Mellemøsten etc.

Endelig har en lang række (oprindeligt tyske) ord som (f.eks.) forbillede vejet pladsen for (engelske) begreber som rollemodel. Nu anvendes forholdsordet for både i forbindelse med forbillede og rollemodel. Men ellers har vi problemet: Skal man bruge et udtryk, der svarer til det (oprindeligt) danske (måske tysk inspirerede) - eller det (nyere) engelske? Og har man aldrig lært det første ordentligt, er svaret jo nærliggende. - Eller er det? - Da folk ofte har en vag forestilling om, at det nye ikke er helt korrekt, opfinder de tit deres helt egne udtryk ved f.eks. at benytte de almindeligste præpositioner (af, til, fra). Og man præsenteres således i værste fald for ubehjælpssomme vendinger som rollemodel til etc. - I andre tilfælde bliver de småord (biord, forholdsord), der i låneordets hjemland oftest bruges sammen med dette, ligeledes annekteret, hvorved sproget gradvist ændrer karakter!

Da tysk har en meget strammere syntaks end engelsk, der pga. sin plasticitet er så godt som blottet for grammatik or a language of phrases and expressions, hvor f.eks. næsten ethvert verbum kan substantiveres, uden at det lyder forkert, er også den danske syntaks i dag i opløsning. Således benytter vi oftere end tidligere (halv)engelske ordstillinger, hvor billedene kommer før verberne i hovedsætninger. - Overalt eksperimenteres der med ubehjælpssomme formuleringer som denne, der stammer fra (forsiden af) kvindebladet Femina, og som vidner om manglende sans for sprogets finere nuancer: Vi kender kvinder.

Her er problemet, at man i forsøget på at være kortfattet, får skrevet noget (ret beset) temmelig upræcist (intetsigende). Langt bedre er (for mig at se) det lidt gammeldags udtryk vi forstår os på kvinder, hvorimod en formulering som vi har forstand på ..., er mindre god, da den i højere grad bruges om døde ting og virker lidt klinisk: Han har forstand på mekanik etc. - Når det er problematisk at bruge ordet kender, skyldes det bl.a., at man uvilkårligt forventer, der kommer noget mere: Vi kender kvinder, som ... etc. - Thi ordet kender siger (i sig selv) intet om, hvor overfladisk et kendskab det drejer sig om, da man jo både kan kende nogen godt og mindre godt. - Det hjælper heller ikke meget, at man har kursiveret ordet kvinder. - Det bliver meningen ikke mere klar af! - Strengt taget havde der været mere fornuft i at kursivere ordet kender, for på den måde at indikere at det drejer sig om et indgående kendskab, hvilket er tydeligt i udtryk som: Ja, den er god med dig. Jeg kender dig! etc. - Her er det også naturligt at lægge trykket på kender. - Den i Femina anvendte formulering nærmer sig (meningsmæssigt) noget, der bestemt ikke kan siges at være et godt argument for at købe bladet, selvom man selvfølgelig sagtens kan gætte sig til, hvad der menes! - Andre forslag kunne lyde: Vi ved, hvad kvinder kan li' (og vil ha') eller vi kender dig bedre, end han gør!

- Men det er altså (i mine øjne) problematisk at formulere sig så kortfattet, at meningen fortaber sig i det uvisse. - Det var blot et eksempel. - Desuden er mange gedigne (danske) ord og vendinger ved at gå tabt, hvilket efter min mening er synd og skam. - F.eks. kunne jeg forleden ikke finde et ord som fremstillingspris i hverken Politikens Nudanske Ordbog eller Leksikon (18. udgave). - Det kunne jeg derimod i en lidt ældre udgave af Gyldendals røde ordbog (Dansk-Engelsk), der øjensynligt kun rummer 60.000 ord, hvor Politikens opslagsværker bryster sig af at indeholde over 100.000. - Også Lademanns Leksikon skuffer ved nærmere eftersyn (især når man sammenligner med værker som Encarta og Bookshelf, der begge medtager langt flere emner og begreber). - I Lademanns Leksikon (2003) står der (bl.a.) om skuespilleren Iben Hjejle:

... Har medvirket i flere film med stort gennembrud i Søren Kragh-Jacobsens dogmefilm Mifunes sidste sang (produceret 1998, udsendt 1999) ...

Og man spørger uvilkårligt sig selv, hvem der finder på at skrive sådan noget sludder: Er det tysk, engelsk, dansk eller fransk, eller hvad er det? - Hvad refererer det lille ord med (som jeg her har kursiveret) til? - Skal det forstås således, at det er med stort gennembrud i Mifunes sidste sang, at hun har medvirket i flere film? - I givet fald refereres der til Iben Hjejle, hvilket ikke giver nogen klar mening! - Og meningen er naturligvis lige så uudgrundelig (forvrøvlet), hvis med refererer til det foranstående ord film. - Ja, man tager sig til hovedet og undrer sig over, hvordan en så (øjensynligt) uredigeret formulering har fundet vej til siderne i et (aner)kendt leksikon som Lademanns - indtil man bliver klar over, at eksemplet (desværre) slet ikke er enestående! - Der er flere ting, jeg her på falderebet (dvs. i slutningen af bogens centrale afsnit) kunne tænke mig at sige noget (mere) om. Men det får nu være. Jeg kan dog røbe, at det bl.a. drejer sig om fænomener som:

- 1) anoreksi (såkaldt nervøs spisevægring), der måske i nogen grad kunne afhjælpes, hvis man begyndte at servere noget virkelig delikat (velsmagende) mad for anorektikerne i stedet for det junkfood (hundede), mange mennesker fylder sig med.
- 2) impotens, der måske mere end noget andet skyldes en (ubevidst/fortrængt) ulyst til eller uvilje mod at dyrke sex, en blokering, som måske i nogle tilfælde er blevet indarbejdet gennem én eller flere, foregående inkarnationer, og som eventuelt opretholdes gennem valg af en partner, man heller ikke tænder på, og desuden giver anledning til depressioner etc.
- 3) fartbøller, støjsvin og andre pestilenser for anstændige mennesker. Jeg tænker bl.a. på børn og unge, som (ofte under opsyn af lærere/pædagoger) render råbende og skrigende rundt i vore skove og andre normalt fredfyldte og naturskønne områder.

Også seksualiteten og den (dybere mening bag den) sprogbrug, der relaterer sig hertil, kunne være interessant at belyse i en kommende bog. Jeg tænker bl.a. på begreber som:

- 1) fuck you,
- 2) fuckfjæs,
- 3) kneb dig selv,
- 4) at have bukserne på (i et forhold), hvilket vel ikke blot vil sige at være manden i betydningen den, der bestemmer, men også at være den part, der er stærkest i betydningen vanskeligst at forføre eller manipulere med (for den anden part).

Spørgsmål som, hvorvidt man skal være varm i røven, for at nogen kan tage røven på én, samt hvorfor det normalt er positivt at være cool, men negativt at være kold i røven etc., kunne også være interessante at få svar på. Men som antydnet må en mere uddybende behandling af ovennævnte emner og udtryk, der for fleres vedkommende afspejler et yderst ambivalent forhold til sex, vente til en senere lejlighed. - NB. Ordet anorektiker kunne jeg heller ikke finde i hverken Politikens Nudanske Leksikon (version 1.0), Politikens Nudanske Ordbog (18. udgave) eller Lademanns Leksikon (2003). Jeg måtte igen have fat i (min gamle udgave af) Gyldendals røde, dansk-engelske ordbog. Kun ordet anoreksi kunne jeg finde i de øvrige værker. Hvor er det dog irriterende! - Vi er i september, år 2004.

Forsvar for (forklaring på eller begrundelse for) kapitalismen og livet i øvrigt

I dag, hvor mange finder livet absurd eller i det mindste uransageligt, når det drejer sig om at forstå dets eventuelle dybere mening (en holdning, der ofte begrundes med de tilsyneladende uretfærdige eller meningsløse ting, der hver dag sker overalt i verden), er det (igen) blevet moderne at være ateist, dvs. mene, at Gud er død (som Nietzsche udtrykte det), eller at alt er et spørgsmål om f.eks. gener etc. - Nogle har formuleret den interessante idé, at Han måske blot sover, hvilket vel ikke er utænkeligt, hvis Han i øjeblikket er inkarneret med størstedelen af sit væsen (eller sin ånd) i mineral- og planteriget, der i vid udstrækning synes upåvirkede af, hvad der foregår i dyreriget. - Men ret beset tyder intet på, at Hans love (kontrastprincippet, karmaloven og loven om hunger og mættelse samt de øvrige såkaldte naturlove) er blevet ophævet eller suspenderet. - Det kosmiske (universelle) regelsæt for såvel sociale som naturvidenskabelige foreteelser gælder stadig. - Vi står stadig til ansvar over for hinanden (mht. alt, hvad vi tænker, siger og gør). - Og hvis vi ikke opfører os ordentligt, får vi på hattepulden - af og til for noget, vi har gjort for meget længe siden, måske som børn/unge eller i et tidligere liv! - Og det er vel især i sådanne situationer, at vi kan føle os uretfærdigt behandlet af karmaloven (det, vi ofte kalder skæbnen), fordi vi ikke helt kan gennemskue (genkende) vor egen andel i begivenhedernes gang. - Således er det min konklusion, at alt udligner sig i det lange løb, at alle får lov til at prøve det hele, og at der for alle er en tid til (samt tilgivelse for) alt, idet de første i enhver henseende (før eller siden) bliver de sidste og omvendt. - Eller sagt på en anden måde: Tiden læger alle sår, og enhver kommer til at prøve (ikke nøjagtigt, men i princippet) det samme som enhver anden! - Dermed er gårsdagens fattige blot morgendagens nyrige, gårsdagens arbejdere morgendagens arbejdsgivere, gårsdagens fjender morgendagens venner, gårsdagens måske egnede morgendagens egnede, gårsdagens tabere (eller skravl fra svagbørnsskolonier) morgendagens vindere, gårsdagens djævlige morgendagens engle/messiasser osv. - Jeg er m.a.o. på nuværende tidspunkt endt med at have en holdning, der kan få enhver revolutionær til enten at gentage eller revurdere Marx' kendte sætning: Religion er opium for folket! - Marx mente jo, at proletarernes tro på, at de ville få deres løn i Himlen, var pacificerende og en hæmsko for klassekampen og revolutionen.

- Men skønt man efter begavelsen af kronprinseparret (2004), må konstatere, at mange har langt mere brug for de fleste af de ting, befolkningen og dansk erhvervsliv skænkede Frederik og Mary, så har disse (i øvrigt særdeles populære og sympatiske mennesker) måske begge engang (i et andet liv) levet upåagtet i yderste armod etc? - Og måske har skuespilleren Michael Caine engang været inder, og måske har H. C. Andersen engang været afrikaner. - De ser i hvert fald ved nærmere eftersyn sådan ud! - Og for at være så glad for Danmark, som sidstnævnte øjensynligt var (og samtidig have et vågent øje for danskens svagheder), skal man vist ikke have levet her i for mange inkarnationer! - Thi så vænner man sig bare til forholdene og mister sin kritiske sans eller evne til at undres! - Min pointe er m.a.o., som du nok har gættet, kære læser, at vi (som menneskehed betragtet) stadig lever i sfinksens rige, hvor dyrerigets love, dvs. jungleloven og det dræbende princip (i dag manifesteret via markedskræfterne, konkurrencen og kapitalismen, der baserer sig på særinteressen i højere grad end på fællesinteressen), stadig spiller en altdominerende rolle og forårsager stor ulighed og elendighed overalt på kloden, men samtidig giver enhver mulighed for at opleve alle ekstremer. - Det vil bl.a. både sige fremgang (opstigning) og deroute på såvel det sociale som åndelige område, skønt ikke nødvendigvis på samme tid! - Thi hvilken mening kan der ellers være med skriftstedet: Den, der har, til ham skal der gives, men den, der ikke har, fra ham skal endog det (lidet) tages, som han har?

Jeg har tidligere omtalt kontrastprincippet (modsatningernes princip) som en forudsætning for alt livs tilstedeværelse og oplevelse, og hvis dette princip er universelt, hvilket alt tyder på, er det vel ikke utænkeligt, at vi engang vil få mulighed for at opleve global fred, lighed, retfærdighed og forbrødring i den helt store (paradisiske) stil, dvs. en (i nogen grad kontrastfattig) kontrast til den kontrastrige ufred, uretfærdighed og ulighed, der i dag findes overalt! - Den helt rene (ultimative) kontrastløshed, som kendetegner det ufødte, eksisterer naturligvis ikke i manifestationernes (fysiske/stoflige) univers.

Kun, hvis vi lever mange liv, og alt udligner sig i det lange løb, kan kapitalismen begrundes (dvs. forsvares eller retfærdiggøres). - Thi den sædvanlige påstand, at vi kun lever én gang, og at det derfor er vigtigt at producere og/eller nyde (forbruge) mest muligt, mens tid er, holder da ikke en millimeter. - Den kan lige så godt bruges som begrundelse for, at intet er vigtigt, eller at alt er ligegyldigt. - Jeg vil naturligvis ikke helt afvise den udbredte (sympatiske) tanke, at vi efter vores død blot lever videre i vores børn og nærmeste i kraft af den indflydelse, vi i levende live har haft på disse medmennesker. - Men at denne opfattelse, hvis eksistens måske skyldes, at de afdøde (disinkarnerede) sjæle af og til påtager sig rollen som guider for de levende og er i telepatiske kontakt med disse, mens nævnte supervision finder sted, skulle være hele sandheden, tvivler jeg stærkt på. - Og det gammelkendte argument, at arbejdsgiverne løber en større risiko, end lønmodtagerne, idet de risikerer at gå fallit og miste alt, hvorfor det kun er rimeligt, at de scorer profitten etc., er da heller ikke fem sure sild værd. - De kan da ikke synke dybere end almindelige lønmodtagere, og det hører da vist til sjældenhederne (skønt det forekommer), at de (trods økonomisk ruin og milliongæld) genopstår som bistandsklienter og/eller hjemløse etc. - Nej, sådanne mennesker formår normalt at undgå det kedelige (trivielle) arbejde. - Genopstår de (à la Klaus Riskær Pedersen) som ostehandlere eller i andre ordinære jobs, er det normalt kun for en kort bemærkning! - I øvrigt har vi i Danmark en helt utilstrækkelig konkursskattelov, som bevirker, at krakkede virksomheder ofte genopstår uden problemer (under nye navne men med de samme ejere) kort tid efter deres fallit, hvorfor myten om, at de, der påtager sig kapitalistens ansvarsfulde opgave, løber en større risiko end almindelige lønslaver og derfor også bør belønnes ekstra, hvis det går godt, reelt er (og bør anses for) helt gennemhullet!

De sædvanlige henvisninger til den menneskelige natur kommer man imidlertid ikke uden om; blot bør det (som antydnet) præciseres, at det reelt drejer sig om sfinksens natur, et væsen, der - trods sin status af menneske - stadig i nogen grad er et dyr, og hvis mentalitet derfor både afspejler dyrets og menneskets egenskaber, hvilket vil sige det ufuldkomne, vordende menneskes (eller den mere eller mindre fortabte gudesøns) kvaliteter, der i høj grad domineres af konflikten mellem dyre- og menneskerigets indbyrdes modstridende love, dvs. kampen mellem jungleloven og egoistiske særinteresser på den ene side og en mere universel (guddommelig) lighed (retfærdighed) på den anden! - Og hvad skal så redde os? - Jo, det skal såmænd tiden og den med tiden følgende større erfaring, modenhed og visdom, som gradvist bliver os alle til del, og en dag vil gøre enhver i stand til at finde svarene på alle livets store spørgsmål i sit eget indre og dermed overflødig gøre de nuværende verdensreligioner samt litteraturens og videnskabens hidtil ypperste værker. - I dag er vi afhængige af alskens teknologiske krykker (hjælpemidler) som f.eks. vejrprognoser baseret på computersimuleringer (og det er da også altsammen meget fascinerende), men fremover vil vi lidt efter lidt genvinde de evner, den intuition (synskhed) og visdom m.v., der eksempelvis gør mange dyr i stand til (uden besvær) at orientere sig i forhold til verdenshjørnerne samt indrette sig efter skiftende årstider og vejrlig. - Hvem har ikke som barn prøvet at drømme, at det sneede og så oplevet, at det blev snevejr næste dag?

Forestillingen om, at alt dybest set er (såre) godt eller nødvendigt, dvs. at alt, hvad der ér sket (set i bagklogskabens ulideligt klare lys) næppe kunne være forløbet (meget) anderledes - tingenes tilstand eller de daværende socioøkonomiske (historiske) betingelser taget i betragtning, kan bestemt heller ikke afvises. - Og grunden er kort sagt, at ting tager tid (som man siger). - Det tager tid at komme fra punkt A til punkt B og at tilfredsstille den sult, der svarer til hvert af de mellemliggende udviklingstrin. - Når folk derfor påstår, at der ville blive borgerkrig i Irak, hvis koalitionen trak sig ud af landet (vi skriver nu den 24.09.2004), så kan det både være rigtigt og forkert. - Ingen ved det, før det eventuelt sker (og heller ikke, at sandsynligheden for det ene udfald er større end sandsynligheden for det andet)! - Men ét er sikkert, nemlig, at had og negative følelser, som blot får lov at vokse, fordi man ikke med tilgivelse, tolerance og imødekommenhed søger at forvandle dem til kærlighed og medmenneskelig forståelse, men blot sætter hårdt mod hårdt og kræver, at modparten skal strække våben, inden man selv er villig til at gøre det, før eller siden vil bryde ud i lys lue. - Hvad der ikke kan forvandles, må nødvendigvis ud-/gennemleves (eventuelt via krig og terror), inden der kan skabes (en mere varig) fred (harmon). - Som tidligere nævnt finder jeg den politik, der går ud på at afvise enhver forhandling med såkaldte terrorister, helt forfejlet. - Thi hvordan kan man vinde irakernes hearts and minds, dvs. få den brede irakiske befolkning (der blot ønsker den stabilitet og tryghed, der følger med et afbalance-ret og fordrageligt hverdagsliv) til at tro, at de såkaldte demokratier er mere humane eller ædle, end de terrorister, der ser gidseltagninger og henrettelser af gidsler som den eneste mulighed for at forhindre kapitalismen i at slå rødder i Irak. - Begge parter er jo parate til at ofre såkaldt uskyldige civiles liv og gøre en hel nation til gidsler i deres magtspil. - Og den militært overlegne part har tillige med sine intensive bombardementer gjort det umuligt for irakerne at leve et bare nogenlunde normalt liv i mange årtier fremover. - Hvordan skulle man på den måde kunne vinde nogen for sin sag? - Ofte bliver resultatet blot, at almindelige, rettænkende mennesker (efter at have konstateret, at den ene part ikke er et hak bedre end den anden) vender sig i lede og afsky fra enhver form for politik, der ret beset ikke er andet end småligt kævl og usselt kiv. - Danmark burde have holdt sig for god til at deltage i nævnte magtspil. - Og påstanden om, at en eftergivende politik over for gidseltagere, vil være som at række fanden en lillefinger, dvs. medføre endnu mere terror, er da også problematisk. - Ingen kan med sikkerhed vide, hvad konsekvensen af større forhandlingsvilje ville være, men konstateres kan det i hvert fald, at den af begge parter udviste kompromisløshed kun har medført flere blodsudgydelser, hvilket burde få ethvert normalt begavet menneske til at tvivle på, om den valgte hårde kurs nu også er fornuftig. - Tyder alt ikke på, at man dermed har skabt en konflikt, der (ligesom den israelsk-palæstinensiske) kan vare i årevis (idet de såkaldte terrorister med lige så god uret kan påstå, at nationer, der hærger andre lande som koalitionsstyrkerne har sønderbombet Irak, dem kan man ikke tale (forhandle) med. - Mod sådanne bæster hjælper kun terror! - Desuden vil en mere imødekommende kurs over for gidseltagere uvægerligt stille disse i et dårligere lys over for den brede irakiske befolkning, uden hvis opbakning de aldrig vil kunne vinde, hvilket nødvendigvis vil tvinge dem til at udvise større humanitet, dvs. spare flere menneskeliv! - Hvor svært kan det være? - Men så længe de implicerede parter ikke har lidt nok, og altså stadig har behov for tæv, før de evner at forstå (og føle med) hinanden (hvilket er en forudsætning for, at de kan påbegynde en dialog), har freden lange udsigter. - Så kan slaget bølge frem og tilbage i årevis, og hver gang nogen sætter hårdt mod hårdt, vil modparten have en anledning til at hævne sig ved at gøre det samme. - Thi loven om aktion og reaktion (karmaafvikling) har jo også sin egen dynamik, hvilket mange synes at glemme i denne debat! - Og pingpongspillet vil først være forbi, når begge parter er holdt helt op med at returnere modstanderens bolde og de sidste dønninger efter kampen således har lagt sig!

Nu vil nogen måske spørge, om jeg da mener, at loven om sult og mættelse kan forklare alt. - Naturligvis ikke! - Men kombineret med karmaloven og reinkarnationstanken samt relativitets- (kontrast-) princippet kan den (for mig at se) virkelig give fornuftige forklaringer på mangt og meget. - Da hver mætningsgrad giver et nyt (eller lidt anderledes) perspektiv på livet og virkeligheden, og da intet relativt kan eksistere uden at være genstand (og/eller udtryk) for en eller anden grad af sult eller mættelse, kan intet, der ikke er absolut, dvs. evigt (uforanderligt), hverken siges at være ubetinget godt eller ubetinget ondt. - Og da således enhver vurdering, enhver sym- og antipati (forkærlighed og modvilje) etc. afhænger af den enkeltes og flertallets samt diverse mindretals sult og mættelse, er alt i princippet lige godt og dermed såre godt - medmindre man da foretrækker et alt gennemtrængende kontrastløst intet, en alt beherskende evig stilhed eller død. - At tanken om altings relativitet er alment accepteret (eller i det mindste har været det) ses af udtryk som:

Smag og behag er forskellig (idet det sete afhænger af øjnene, der ser).
Enhver bliver salig i sin tro, dvs. tilfredsstillet af sin (egen) sult etc!

- Også et begreb som samvittighed begynder at give mening, set i lyset af de ovennævnte kosmiske realiteter (eller love). - Thi samvittighed og såkaldte moralske overvejelser opstår overalt, hvor tilfredsstillelsen af en sult, som hverken kan undertrykkes eller negligeres (idet den stadig er forholdsvis stærk), er begyndt at give mærkbare bivirkninger, dvs. få umiskendeligt negative (= ubehagelige) konsekvenser. - Således ved (efterhånden) enhver, at det kan få alvorlige følger, hvis man uhæmmet giver sig sine sanser (lyster, drifter, instinkter) i vold, hvorfor en sådan (tøjlesløs) adfærd ofte resulterer i fortrydelse (anger) og anfægtelser m.v. - Som der står i en gammel sang: Det bødes der for i mange år, som (retrospektivt) kun var en stakket (eller skulle man sige stakåndet) glæde. - F.eks. er det at dyrke sex for nogle så intensivt eller overvældende, at det svarer til at være nogle få minutter i himlen, efterfulgt af adskillige dage i helvede. - Men da al livsoplevelse og behovstfredsstillelse næres af en sult, der gradvist tiltager, dernæst kulminerer og siden aftager (og da langt fra alt kan nås på et enkelt liv), er indre splid (konflikter), temporært uløselige dilemmaer, ambivalens, inkonsekvens, ulykke, elendighed og samvittighedskvaler (eller religiøse skrupler) samt bristede drømme og uopfyldte længsler m.v. jo en uundgåelig og nødvendig side af livet, som gør det så meget vigtigere, at vi lærer at elske, acceptere og tilgive såvel os selv som hinanden. - Hvad er f.eks. præsten (deggen) og den endnu af et vist jagtinstinkt besatte Johannes Vig i Martin A. Hansens roman Løgneren andet end et menneske, der stadig har en betragtelig sult efter sex, kvindelig skønhed og ægteskabeligt samkvem, men som pga. en (omtrent) lige så stor mættelse i forhold til et verdsligt liv ikke længere evner at føre en almindelig (ukompliceret eller ureflekteret) tilværelse, der tilfredsstiller nævnte sult, som han følgelig (forgæves) søger at fornægte, for til sidst at vælge selvmordets vej ud af sin eksistentielle krise?

- Det siges, at man ikke kan elske andre, medmindre man elsker sig selv, ikke tilgive andre, medmindre man har tilgivet sig selv osv. - Og jeg tror, der er meget om snakken, samt at det i dag er vestens og andre førende kapitalistiske demokratiers allerstørste problem. - Thi inderst inde ved vi jo godt, at vi ikke er bedre end dem, vi bekæmper, bekrieger og udskælder for at være primitive og voldelige, dvs. de såkaldte terrorister og fjender af demokrati og menneskerettigheder etc. (naboer ikke at forglemme)! - De mange åndshovmodige betegnelser vi bruger om hele den islamiske verden er jo (ret beset) ikke andet end dårlige undskyldninger, der skal dække over vor egen primitivitet og utilstrækkelighed, vore egne (kun sporadisk erkendte) fejl og mangler etc.

Uden en sådan selverkendelse (der er blottet for gustne, pragmatiske overlæg og populistiske bortforklaringer) kan vi hverken tilgive os selv eller vore modstandere! - Lad os derfor feje for vor egen dør, før vi begynder at feje for andres! - Thi dem, vi måler os med og føler os bedre end, gør jo ikke noget, vi ikke selv gør og/eller har gjort. - Vi kalder dem fundamentalister, men de er såmænd hverken mere fanatiske (firkantede/unuancerede) eller psykopatiske (afstumpede), end vi selv er og var, både i dag og i middelalderen, dvs. på korstogenes tid. - I dag er vore begrundelser for at gå i krig (optræde imperialistisk) mere politiske eller ideologiske end religiøse, men intolerancen og uforsonligheden samt illusionen om at (være ene om at) kæmpe for en hellig (retfærdig) sag er den samme som tilforn.

Da jordens mennesker stadig er at ligne med sfinksen, dvs. stadig har mange dyriske træk i deres natur (eller som Jesus udtrykte det: er som øgleyngel) eller forhærdede tid-selgemytter, samtidig med at de også i nogen grad er blevet borgere i det efterfølgende, rigtige menneskerige, er de både underkastet dyrerigets og menneskerigets livsbetingelser. - Og derfor kommer deres dagligdag også til at forme sig som en kamp mellem nævnte rigers (næsten) i enhver henseende modstridende love. - Dyrerigets alfa og omega er den (for livets opretholdelse) bedst mulige fysiske placering eller tilstand, hvilket for dyrenes vedkommende vil sige: den største muskelstyrke og hurtighed, de skarpeste og kraftigste kløer, tænder og næb samt de bedste territorier etc. - For jordens mennesker er den højeste materielle position (i dyreriget) ensbetydende med: den største og mest veludrustede flåde og hær, de bedste sværd, buer, pile, stridsøkser, geværer, bomber, kanoner og missiler m.v. - Hvor disse forudsætninger forefindes, eksisterer den største materielle (eller fysiske) magt. - Og eftersom magt er en livsbetingelse i dyreriget, idet kun de stærke kan sejre eller vinde terræn, bliver magt i det dyriske (og til dels underbevidste/vanepregede) område af menneskets mentalitet (eller bevidsthed), det højeste ideal og dermed moralsk berettiget. - Nævnte moralske helte er altså de, der i kraft af deres klogskab og styrke har besejret de svage og gjort dem til trælle eller undersåtter, har erobret deres hus og underlagt sig deres hjemstavn og land etc. - Heraf følger, at de svage ikke har nogen ret, da ethvert retsbegreb (i nævnte bevidsthedslag) afhænger af et styrke- eller magtforhold. - I dyreriget er retten således underlagt magten (eller dennes slave, om man vil). - De, der ikke har nogen magt, har heller ingen ret, men er tværtimod underlagt dem, som sidder på magten, og som i kraft af denne hersker (regerer) og disponerer efter forgodtbefindende. - Hidtil har udviklingen formet sig som en kamp mellem mørkets dyriske (dræbende) livsprincip og de på jorden endnu ikke overalt accepterede (lyse) guddommelige love, der allerede i nogle århundreder har været under udvikling og tilstræbt at gøre retten til den altbeherkende livsbetingelse ved gradvist at detronisere magten. - Og det foreløbige resultat af magtens underminering er alle de realiteter, der adskiller os fra de væsener, vi normalt kalder dyr. - Men disse realiteter er stadig ikke af en sådan karakter, at jordens mennesker kan siges at være fuldt udviklede. - Ikke desto mindre er idéen om retsstaten (som blandt andre Platon og Solon har været med til at udforme) samt bestræbelserne på at realisere denne vision de hidtil mest organiserede forsøg på at gøre op med jungleloven (der jo bygger på magt). - Således er det (i hvert fald ud fra en ideel betragtning) statens fornemste opgave at støtte enhver borgers bestræbelser på at gøre magten til rettens slave, for derigennem at løse sfinksens gåde, dvs. bane vejen for det rigtige (på næstekærlighed baserede) menneskerige på jorden. - Men som bekendt er verdens regeringer og diverse statsdannelse som EU og FN langt fra i stand til at sikre enhver retfærdighed. - De er m.a.o. aldeles magtesløse på en lang række områder, hvor det dyriske livsprincip følgelig frit kan udfoldes, med det resultat at magten i vid udstrækning fremstår som ret i de pågældende væseners bevidsthed og hverdag.

- Eftersom magt i tidens løb er blevet ensbetydende med materielle værdier, og disse normalt erhverves for penge, er jagten på penge blevet et livsmål for verdens folkeslag overalt, hvor dyrerigets grundlov (der bedst kan beskrives med udtryk som live and let die og enhver er sig selv nærmest etc.) stadig er fremherskende. - Kampen for tilværelsen er med andre ord primært en kamp om penge, og det er via denne kamp om værdierne, at de i menneskeheden endnu eksisterende animalske tilbøjeligheder, der hylder magten frem for retten og får de stærke til at tryne de svage, de kloge til at udnytte de mindre kloge osv., har mulighed for at komme til udfoldelse og blive udlevet. - Men det er altså over for nævnte udnyttelse, at statsmagten har skabt præcedens for at gribe ind. - Ved således at tage teten er staten blevet den vigtigste samfundsregulerende instans, hvor det drejer sig om at tøjle og imødegå nogle af de værste og/eller groveste dyriske drifter etc.

- Imidlertid kan staten (ligesom alt andet) kun forandre sig på grundlag af erfaringer, der følgelig må gøres, før en udvikling kan finde sted. - Hver gang virkeligheden åbenbarer forhold, som (for alvor) krænker folks retsbevidsthed, vedtager statsmagten nye love, der skal hindre en gentagelse af de gjorte (dårlige) erfaringer. - Men da statsmagten altid er (nogle skridt) bagefter begivenhederne, vil der altid være områder (materielle såvel som mentale eller bevidsthedsmæssige), hvor den hverken via lovgivning eller oplysningskampagner har mulighed for (positivt) at påvirke samfundslivet. - Hvor et flertal af dettes aktører ikke i tilstrækkelig grad har erkendt deres egen medvirken som værende i modstrid med sand ret og moral, har staten kun få eller ingen muligheder for at intervenere.

- Da staten efterhånden har haft en vis succes med at bekæmpe og kriminalisere en lang række oprindelige (primitive) adfærdsformer som f.eks. simpelt (gement) tyveri og voldelige røverier (der jo i dag fordømmes af de fleste), har det uudlevede, dyriske driftsliv måttet bane sig nye veje, over for hvis (kaotiske) trafik staten endnu står relativt magtesløs, idet de pågældende strømninger og udviklingstendenser, der især manifesterer sig som handel (inden for erhvervs-/forretningslivet), kun i ringe grad erkendes som værende moralsk forkastelige (forkerte, skadelige eller uhensigtsmæssige). - Inden for forretningsverdenen kan jordens mennesker stadig få afløb for deres oprindelige (dyriske) drifter (på såkaldt socialt acceptabel vis). - Her er det nemlig stadig muligt at få fup, humbug, røveri og udplyndring til at ligne filantropi eller godgørenhed (ved hjælp af udsalg, tilbud, reklamer og strålende emballager m.v.).

- Da det maskerede tyveri, vi normalt kalder handel, generelt giver indtryk af godhed, idealisme og (hjemlig) illumineret (jule-)hygge, er shopping ligefrem blevet et autoriseret (lovbeskyttet) ideal for vores kollektive stræben (samvær og interaktion). - Og sådan vil det selvfølgelig vedblive med at være overalt, hvor de negative følger (bivirkninger) af nævnte forklædte realiteter ikke for alvor er gået op for folk. - I virkeligheden er forretningslivet (der i dag er ved at blive globaliseret) blot en snedigt camoufleret kamp mellem jordens mennesker om værdierne (eller det, vi normalt kalder samfundskagen). - Reelt er kampen om byttet blot overført til et andet plan, hvor de førende monopoler er de største og farligste rovdyr, eller de sidste dyr i fødekæden, mens aktionærer og andre spekulanter (som f.eks. bolig- og lånehajer) svarer helt til dyrerigets gribbe (ådselædere) og andre snyltere etc. - Uanset hvordan krigen om rovet former sig (om den foregår i dyreriget eller i sfinksens rige), er resultaterne de samme: Armod, elendighed, ruin, undertrykkelse, trældom og død for de slagte samt magt, luksus og overflod (rigdom) for sejrherrene. - Men for jordens mennesker har den daglige kamp for tilværelsen altså i tidens løb antaget form af handel, ligesom forretningsprincippet er blevet alfa og omega i kampen for at overleve.

I dag gennemsyrrer nævnte princip såvel den fysiske som mentale verden. - Således er alt efterhånden blevet forretning. - Verdens lande driver forretning. - Politiske partier opstår og flourer på basis af forretningsinteresser. - Enhver tvinges til at handle. - Selve livet er blevet en vare og jorden et sted, hvor alt er til fals, hvor intet længere anses for helligt, dvs. uvurderligt (uerstatteligt) etc.

Her skal det indskydes, at forretningsprincippet dybest set er sundt og nobelt og kun bliver fordækt eller forkert, hvor det bygger på strategien: køb/producer billigt og sælg dyrest muligt, hvilket i realiteten vil sige: hvor det (båret af egoistiske særinteresser) overflødiggør store befolkningsgrupper af sunde, arbejdsduelige individer (som altså enten forhindres i at klare/forsørge sig selv eller får mulighed for at betale sig fra denne forpligtelse). - Således er al handel, der indebærer, at noget betales med en pris, der ikke svarer til dets faktiske værdi, i realiteten livsødelæggende og uhensigtsmæssig. - Ligegyldigt om en vare afhændes til over- eller underpris, vil den fortjeneste, der således tilfalder enten sælgeren eller køberen, give et tilsvarende underskud i den samlede verdensøkonomi - et underskud, der er omvendt proportionalt med summen af privatformuer og værdier, der ikke er ydet noget (som helst) for, og som (i takt med at det vokser) forringer klodens livskvalitet og skaber endnu mere nød og elendighed. - Til et menneskes privatformue hører naturligvis ikke livsfornødenheder som mad, tøj og en bolig etc., medmindre der er tale om et unaturligt (til overdreven luksus eller frådseri grænsende) forbrug. - Men hvis en person f.eks. har 5 biler og kun behøver én, for at kunne opfylde sine (sociale) forpligtelser, er de resterende 4 reelt værdiløse, idet de hverken gavner den pågældende eller samfundet. - Noget lignende er tilfældet, når et individ f.eks. tjener én million kr. om året, og hans (sunde/normale) fornødenheder i samme periode kan erhverves for en fjerdedel af dette beløb. - Objektivt set er de resterende 750.000 kr. hverken til nytte for ham selv eller det øvrige samfund, på hvis budget de oven i købet udgør et underskud (minus). - Selvfølgelig kan man indvende, at vedkommendes privatformue kommer samfundet til gode, i den udstrækning han eventuelt beskæftiger andre og derved er med til at give disse mennesker brød på bordet og tag over hovedet. - Og selvfølgelig skal alt, hvad der således gavner samfundet, trækkes fra privatformuen, der (som den her er defineret) udelukkende har karakter af et unyttigt overskud eller en (i praksis) uanvendelig værdiophobning.

Skønt det ikke kan nægtes, at en person, der har en stor privatformue, kan give brød og arbejde til mange (og også tit gør det), er det en lige så uomtvistelig kendsgerning, at det endnu ikke er blevet kutyme, at det er med nævnte (ædle) formål, de formuende forvalter deres formuer. - Det er derimod almindeligt, at formuebesidderne (eller de såkaldte kapitalister) anser arbejdskraften for et uønsket, men desværre nødvendigt middel til privatformuens opretholdelse og forøgelse. - Da arbejdskraften således er et uundgåeligt onde, dvs. en udgift, man (for at sikre sig og klare sig i konkurrencen) bør begrænse mest muligt, er den del af privatformuen, der i form af beskæftigelse (eller arbejdspladser) kommer samfundet til gavn, forsvindende lille. - Lad os (igen) betragte et tidligere nævnt eksempel fra en lidt anden vinkel. - En mand beskæftiger 5 personer, hvilket giver ham en årsomsætning på 6 millioner kroner, hvoraf hans ansatte hver får 500.000 kr. - Til skatter, afgifter og andre driftsomkostninger anvendes 300.000 kr. - Og til hans egne livsfornødenheder medgår yderligere en halv million, hvorefter hans samlede udgifter udgør 3.300.000 kr. - I alt har han således et overskud på 2.700.000 kr., der (som en del af hans privatformue) går samfundets næse forbi. - Ved at udnytte sine 5 medarbejdere blev vor kapitalist altså i stand til at forringe samfundskapitalen med 2.700.000 kr., dvs. gøre det øvrige samfund et tilsvarende beløb fattigere!

- At det billede, jeg her har tegnet måske kan virke lidt forenklet (eller statisk, idet der ustandseligt foregår kapitalbevægelser, som forhindrer enhver formue i at ligge brak i længe tid ad gangen), ændrer ikke ved, at den (til enhver tid) eksisterende, samlede formuemasse er vokset støt og blevet koncentreret på færre og færre hænder lige siden kapitalismens start, hvorved verden som helhed er blevet tilsvarende forarmet, hvilket (som tidligere påpeget) også det voksende antal monopoler og butikskæder taler deres tydelige sprog om! - Da nævnte tendens kun i meget ringe grad modvirkes af arbejdskraftens evne til også at skabe nye værdier (udover dem, der blot reproduceres), er kapitalisternes beskæftigelse af andre mennesker ingenlunde gratis. - Ofte koster den langt mere, end samfundet formår at betale. - Thi hvilken virksomhed vil f.eks. bruge en opnået skattefordel til at skabe flere arbejdspladser i en situation, hvor investeringer i ny teknologi (og/eller outsourcing), der overflødiggør arbejdskraft, er mere profitabel? - Og overalt er resultatet af udviklingen (som allerede antydet) proletarisering, urbanisering og subsistensløshed etc. - I øvrigt bliver enhver forøgelse af den samlede formuemasse yderligere til skade for samfundet, idet den i sin egenskab af magt gør det endnu lettere for sine ejere at begrænse deres økonomiske forpligtelser over for samfundet, dvs. reducere deres udgifter til arbejds løn, skatter, afgifter, miljø og sikkerhed m.v. endnu mere osv., osv., osv. - Og da det primære formål med al handel og produktion altså er formueophobning, har kampen om værdierne (som det mest basale udtryk for menneskets selvopholdelsesdrift) i dag delt menneskeheden i to indbyrdes rivaliserende klasser, hvoraf den ene har bemægtiget sig værdierne som privatformue (eller privatejendom), mens den anden (stort set) ikke ejer noget, udover (for nogles vedkommende) hvad de behøver, for at kunne reproducere sig selv som arbejdskraft (med den specialiseringsgrad der nu er tale om) etc.

Da besiddelse af (og dermed råderet over) værdierne er ensbetydende med magt, er den klasse, der har tilegnet sig værdierne, den største materielle magtfaktor. - Denne går normalt under betegnelsen pengemagten. - Og da den klasse, der ikke ejer noget (særligt), består af den brede befolkning, udgør denne reelt det egentlige samfund. - I kraft af sit store antal medlemmer, udgør denne klasse også en magt, nemlig den (på ret baserede) samfunds- eller statsmagt i svøb, der hidtil har vist sig pengemagten underlegen. - Efter som pengemagtens repræsentanter ejer værdierne, hvilket jo også vil sige livsfornødenhederne samt midlerne til disses produktion, er samfundets øvrige medlemmer tvunget til at købe sig til nævnte fornødenheder. - Imidlertid er pengemagten kun interesseret i en sådan handel, hvis den derved kan opnå en yderligere fortjeneste, hvilket forudsætter at de pågældende varer sælges til en overpris, som køberne stort set kun har mulighed for at betale med deres arbejdskraft. - Og resultatet bliver, at alt udført arbejde købes af pengemagten til underpris, mens enhver vare af samme magt sælges til overpris, hvorved værdierne og livsfornødenhederne uvægerligt koncentrerer (ophobes) i pengemagtens lejr, mens de lige så stille (dvs. gradvist) glider det egentlige samfund af hænde, hvilket igen resulterer i lediggang, overflod og frådseri blandt de formuende samt fattigdom, elendighed og nød blandt de uformuende, for ikke at tale om privatiseringer af statsejendom m.v. - Men da fattigdom, elendighed og nød er ensbetydende med undergang, er den ene del af menneskeheden (via globaliseringen og nyliberalismen) ved at ødelægge den anden, hvorved det såkaldte verdenssamfund reelt underminerer sig selv. - Alt, hvad der går under betegnelserne lediggang, rigdom og frådseri (hvortil også megen såkaldt kultur hører) udgør m.a.o. (for et ret lille mindretal) en luksus (livslykke), som kun kan eksistere (bevares) i kraft af samfundets endeligt. - Men da livet er guddommeligt og evigt og dermed hævet over undergang, kan verden ikke dø. - Det kan kun dens samfundsformer/-systemer. - Den nuværende verdensorden er således døende: i færd med at destruere sig selv!

Da enhver, som ikke er født med en sølvske i munden (dvs. som arving til en formue etc.) pr. definition er et undertrykt væsen, en pengemagtens slave (eller inkarneret proletar), som via sit arbejde er nødt til at betale en overpris for sin eksistens og sine daglige fornødheder, og eftersom alt liv stræber mod lykke, udvikling og frihed, vil midlet hertil i første omgang være penge. - Thi med penge kan man gøre sig fri af pengemagtens undertrykkelse (eller slaveri). - I samme grad som man har penge, er man fri, dvs. højt (og bekvemt) placeret i det sociale hierarki, og jo mere bliver man også agtet, beundret og respekteret m.v. - At blive formuende er m.a.o. et ideal for jordens mennesker, hvorfor den primære hensigt med al opdragelse og undervisning er at kvalificere den enkelte (bedst muligt) til nævnte raffinerede kamp for tilværelsen. - Da man kun som formuende kan opnå (en vis) frihed fra fattigdom og undertrykkelse, er evnen til at erhverve penge (for de fleste) blevet en (med selvopholdelsesdriften uløseligt forbundet) livsbetingelse.

Men da kapitalist-/formuebesiddertilværelsen således er blevet et eftertragtellesværdigt mål for de fleste eller et mål, som næsten enhver opdrages til at forfølge, er de, der allerede har realiseret nævnte ideal, jo hverken værre eller bedre, end dem, for hvem det endnu aldrig er lykkedes, især fordi det næppe er med deres gode vilje, at de sidstnævnte er blevet tabere i kampen om værdierne, og deres sociale placering altså især skyldes påtvungne (forklarlige) omstændigheder, snarere end uegennytte og næstekærlighed. Da ethvert menneskes sociale placering afhænger af dets baggrund, opdragelse, uddannelse og opvækstbetingelser, og således i sidste instans beror på dets åndelige/etiske standard (habitus) eller aktuelle karma, er enhver social skævhed i realiteten et udviklingsproblem, der kun kan løses i takt med, at hele menneskeheden udvikler sig, og den kollektive bevidsthed gradvist højnes. Og da verden (lige så lidt som den enkelte) kan lægge en alen til sin vækst, er det umuligt at skabe lighed og retfærdighed fra den ene dag til den anden. - Det egentlige problem er altså, at vi endnu ikke har bevæget os helt ud af dyreriget, ikke er vokset rigtigt fra vores bestialske tilbøjeligheder, som vi derfor stadig (til dels) er nødt til at manifestere. Og derfor kan man strengt taget heller ikke bebrejde nogen noget, hverken samfundet, staten, regeringen eller pengemagten, hverken de rige eller fattige, hverken forbryderne eller de lovlydige, hverken drot eller tigger. Thi den nuværende verdens(u)orden vil nødvendigvis udtrykke og afspejle verdensbevidsthedens aktuelle (gennemsnits)niveau og udviklingsmæssigt svare helt til dette. - At verden på mange måder bløder og lider, ændrer ikke ved, at alt dybest set er såre godt, dvs. så godt, som hvert nyt øjeblik overhovedet tillader. Thi ganske som barnet, der ikke har lært at sky ilden, er nødt til at brænde sig grundigt, før det kan blive voksent, må også menneskene på deres vej fra dyreriget til det sande/rigtige menneskerige gøre de dermed forbundne, smertelige erfaringer. - I det mellemtilværende (sfinksens) rige er de (som barnet) på en lang række områder i færd med at brænde sig eftertrykkeligt, dvs. lære, at de burde have ageret anderledes, og dermed ved at udvikle sig! - De er m.a.o. ved at ændre mentalitet og adfærd, idet de er begyndt at indse, at det er saligere (mindre ubehageligt) at give, end at tage, bedre at vende den anden kind til, end at slå igen, bedre at tjene næsten, end blot sig selv og sine nærmeste. - Var vi ikke tvunget til at udvikle os, kunne vi slet ikke overleve på længere sigt: Vores individualitet (væsenskerne) ville (i stedet for at være en evig realitet) før eller siden dø. - Og mon ikke det er den dybere mening med Jesu lignelse om de betroede talenter: at hvis vi var nødt til at forblive dyr, så ville effekten af vores dyriske adfærd til sidst blive så smertefuld, at den ville udslette os helt eller bringe os til et punkt, hvor også evnen til at manifestere nævnte adfærd nødvendigvis måtte gå tabt, ganske som den dovne tjener i lignelsen endte med at miste alle sine talenter, fordi han forsømte at udvikle (forandre) disse, hvilket altså i længden er umuligt pga. smerten, som derfor er en camoufleret velsignelse!

- Når jordens mennesker er begyndt at indse, at de på mange områder har brændt sig og burde have ageret anderledes, skyldes det netop de lidelser, smerter og ulykker, deres (på jungleloven funderede) forkerte adfærd har forårsaget. - Ved (i samklang med vores selvopholdelsesdrift) at handle efter deviserne "hellere tage end give" samt "enhver er sig selv nærmest" er vi altså så småt begyndt at indse, at vores overlevelse og tryghed ikke længere er et spørgsmål om fysisk magt alene, da en sådan destruerer alt uden skelen til ret eller uret, og at kun en magt, der bygger på ret, kan forhindre krig, elendighed og ødelæggelse. - Det vil m.a.o. sige, at den viden, vi via vores negative erfaringer, er ved at tilægge os, fremover vil anspore os endnu mere til at basere fysisk magt på sand/virkelig ret og moral, dvs. på Guds universelle, altså sammenbindende kærlighed, som byder os at elske vores næste (fjender) og hinanden. - Efterhånden som magten må bøje sig for retten, vil den i bibelen omtalte store fred eller det guddommelige tusindårsrige blive en realitet.

Menneskehedens forsøg på at basere magten på retten har fundet sted, lige siden Adam og Eva tog den første bid af æblet (deres første, spæde skridt ud af dyreriget), og deres dødsskrig samtidig begyndte at få karakter af artikulerede bønner til et navnløst forsyn om at beskytte dem mod lemlæstelse og drab. - I dag har dette spirende opgør med magtens lemfældighed vokset sig meget større, og fremover vil det udvikle sig med rivende hast eller stedse accelererende fart. Men oprindeligt udspringer det altså af en dyrisk selvopholdelsesdrift, der beforder den stærkestes ret og betinger, at enhver er sig selv nærmest, idet der jo ikke eksisterer andre overlevelses-/beskyttelsesforanstaltninger i dyreriget end alles mere eller mindre snedige kamp mod alle. I dyreriget er retten latent: Reelt eksisterer kun magten. De dyr, der var bedst egnede til at klare sig på magtens betingelser og underlægge sig de øvrige væsener, blev den nuværende menneskeheds forfædre, dens Adam og Eva, som oprindeligt ikke kendte forskel på godt og ondt, men var helt besjælet af urinstinktet "enhver er sig selv nærmest". Og da dette i nævnte udviklingsfase var livets højeste lov, som de endnu var for uudviklede til at kunne overtræde, levede de dengang lykkeligt, i pagt med deres rige, som jo var dyreriget, og som for dem altså var en Edens Have! - Men da udviklingen til stadighed fører de levende væsener fremad og opad mod større lykke og fuldkommenhed, måtte den også i hine dage påvirke den nuværende menneskeheds forfædre. - Med disses syndefald eller ud drivelse fra dyreriget, begyndte rettens lys for første gang at skinne på magtens mørke. - Og i dette lys så Adam og Eva, at de var nøgne og skintede for første gang et fremmed rige (af en helt ny eller anden, dvs. overjordisk/guddommelig verden). - Med rettens tilsynekomst kom deres (vanlige) dyriske adfærd altså for første gang til at fremstå som syndig, hvorved de var blevet (rigtige) mennesker i svøb. - Og med deres langvarige løsrivelse fra dyrerigets harmoni er deres vanskeligheder og problemer vokset i antal og intensitet. - De er m.a.o. stadig (nu som for tusind år siden) på vej ud af Edens Have, dvs. ved at udvikle sig til rigtige mennesker (via sfinksens rige eller ingenmandsland), men har endnu ikke for alvor nået det vendepunkt, hvor længslen efter lyset overstiger sulten efter mørket (og dettes dyriske gerninger), og det omtalte syndefald må betegnes som totalt! - Men i takt med at Adam og Eva har nærmet sig nævnte skillevej, er deres dyriske tilbøjeligheder altså i stigende grad svundet ind (begyndt at degenerere), hvilket efterhånden har gjort deres lidelser og genvordigheder så uoverstigelige, at jorden på en måde er blevet "forbandet" (og Gud synes død, som Nietzsche udtrykte det). - Beatlessangen Yesterday (love was such an easy game to play. Now I need a place to hide away etc.) udtrykker noget tilsvarende, blot med lidt andre ord! - I dag er Adam og Eva hverken dyr eller mennesker, hverken fugl eller fisk. - Og da de hverken kan fungere ordentligt på dyre- eller menneskerigets betingelser, har de intet ordentligt ståsted i tilværelsen.

Eller sagt på en anden - frit efter bibelen og min hukommelse gengivet - måde: Fugle har reder og ræve har huler, men menneskesønnen har end ikke et sted (leje), hvor han kan hvile sit hoved. - Teologisk kan disharmonien mellem magtens (dyriske) og rettens (guddommelige) princip, der igen forårsager rodløshed, (indre) splid, (religiøse) anfægtelser og moralske skruper m.v., forklares (eller beskrives) som et pga. syndefaldet opstået fjendskab mellem slangens og kvindens sæd (yngel), et nag, som ifølge de hellige skrifter vil ende med, at mennesket knuser slangens hoved, dvs. overvinder sine primitive, dyriske drifter (eller magtforherligende mentalitet) og genopstår som et spirituelt (åndeliggjort) væsen etc. - Men derved vil dets hæl (igen ifølge bibelen) blive knust, hvilket betyder, at det vil blive udsat for smerte og lidelse m.v. - Den fod, der løftede det mod dyrerigets tinder (mod virkeliggørelsen af dette riges højeste idealer om storhed og magt), vil m.a.o. blive genstand for ødelæggelse (degeneration/forfald) osv. - Sagt på en anden måde, er altså de færdigheder, der engang var en livsbetingelse for os, i dag blevet vores akilleshæl, hvorfor vi (som dyr betragtet) er (en slags) haltende krøblinge eller sårede flygtninge mellem to riger. - Vi er hverken dyr eller rigtige (spirituelle) mennesker, men derimod fortabte gudesønner, som (figurligt) befinder sig i det ingenmandsland (på den slagmark), hvor kampen mellem godt og ondt, lys og mørke, stadig foregår.

Livet på jorden er således ikke længere paradisisk, hverken før eller efter at World Trade Center blev lagt i ruiner. - Den største materielle lykke, et menneske kan opnå, er velstand og overflod, men da en sådan lykke kun kan opretholdes via andre menneskers ulykke, elendighed og undergang (som verden i dag er skruet sammen), vil den konstant afføde splid, krige, konflikter, revolutioner, oprør, terror, revolter, lockouter, strejker og kriminalitet m.v., og derved i første omgang blive til ulykke eller skade for den samlede menneskehed eller verdenssamfundet som helhed. - Med et bibelsk udtryk må mennesket (manden) altså stadig (i vidt omfang) æde sit brød i sit ansigts sved. - Andre velkendte følger af dyrerigets begyndende undergang (degeneration) er: ulykkelige ægteskaber, utroskab, skilsmisser samt en lang række seksuelle afvigelser, dvs. uregelmæssigheder (i forhold til de traditionelle kønsroller/familiemønstre), som tilsammen bevirker, at kvinden (som skrevet står) må føde (opfostre) sine børn med smerte etc. - Pga. bandlysningen fra dyretilstandens lykkeland, hvortil der for jordens mennesker ikke er nogen umiddelbar vej tilbage, hviler den af Keruben udsagte dom over vore hoveder stadig som en forbandelse over jorden, idet vi som menneskehed betragtet, endnu ikke har evnet at løse sfinksens gåde, dvs. erstatte dyrerigets Tabte Paradis med et nyt, basalt anderledes og langt bedre Utopia.

Men det er altså via kampen mellem magtens (dyriske) mørke og rettens (guddommelige) lys, der indledes med det intelligens-/kundskabsudviklende syndefald, at Adam og Eva opnår kendskab til godt og ondt. - Ved at befordre magtens princip gennem brug af kløgt og viden (snarere end umiddelbar, rå, fysisk styrke) oplever de for alvor dens bagside (som de tidligere var lykkeligt uvidende om). - Ved (skønt kun i begrænset omfang) at anvende rettens forudsætninger (dvs. klogskab, intuition og visdom m.v.) på nævnte formastelige måde, forspiser de sig i første omgang på de forbudne frugter fra kundskabens træ (de frugter, som gør dem bevidste om det ondes natur og eksistens). - Og således ender uddrivelsen fra Edens Have og tabet af den lykke, som kendetegner dyreriget, med at blive så total, at ordet homo sapiens - det tænkende menneske - til sidst får en helt ny og langt mere flaterende betydning end tidligere, idet nævnte individ herefter primært anvender sine strålende åndsevner til at blotlægge rettens sande væsen og rækkevidde, til først at søge Guds rige (kærlighed/fred) og retfærdighed, for siden at erfare, at alt det andet, det materielle, (som skrevet står) vil blive det givet i tilgift!

Efterhånden som Adam og Eva begynder at opleve dyrerigets normer og love som ufuldkomne og primitive, vil deres antipati mod (mættelse af) nævnte rige og længsel (sult) efter det rigtige menneskerige vokse og fremskynde deres forvandling fra dyr til mennesker, og da denne forvandling altså (dybest set) er et resultat af deres egne ønsker og frie vilje, er ud drivelsen (fra Edens Have) ingen rigtig uddrivelse, lige så lidt som det åndelige mørke, nævnte forvandling afføder, er nogen rigtig forbandelse, men snarere må betegnes som livets (Den Almægtiges) egen tale til (undervisning af) Adam og Eva, som herigennem beriges med den viden, de kvalifikationer (forudsætninger), som siden gør dem i stand til at leve i pagt med det rigtige menneskeriges kærlighedsbud og dér fremstå som forvandlede, guddommelige væsener, hvis affektion ikke begrænser sig til magen/partneren, og som derfor ikke længere "tager til ægte" eller ser familien som det eneste saliggørende etc.

- At nævnte undervisning til tider kan være meget smertefuld, hænger sammen med, at tiltagende mættelse i princippet er det samme som voksende smerte, hvilket er indlysende, når man betænker, at selv en begrænset mættelse kan forårsage lede, afsky eller ubehag, dvs. en mildere (begyndende) smerte, hvorfor det, man i enhver udviklingsfase mættes af, ikke bare er de handlinger, man (her) manifesterer (der f.eks. enten kan være dræbende eller helende), men også de pågældende handlingers virkninger (konsekvenser), dvs. resultater eller frugter, som man i kraft af karmaloven (og sin interaktion med tilværelsen), uvægerligt må høste, for overhovedet at kunne opleve livet som en kontrastfrembydende realitet, der kan mærkes, sanses, forstås og erkendes etc.

Efterhånden som rettens lys med voksende styrke skinner ind over magtens (dyriske) mørke og afslører dettes sande natur (dvs. karakter af mørke), går også det paradisiske, som nævnte mørke beherskede, gradvist tabt, idet den dertil svarende dyriske selvopholdelsesdrift og de deraf affødte bestialske manifestationer lidt efter lidt begynder at fremstå som synder (eller forbrydelser), snarere end som idealisme og heltegerninger. - Det, der sker, er kort fortalt, at den på næstekærlighed baserede ret vinder terræn i forhold til den på selvopholdelsesdriften baserede magt, idet de levende væsener (som følge af deres lidelseserfaringer og tiltagende mættelse af mørkets gerninger) begynder at udvikle medfølelse med hinanden og indse, at medvæsenerne også har ret til livet. - Jf. den klassiske diskussion mellem psykologiens fædre Freud og Jung - om hvorvidt seksual-/kærlighedsdriften går forud for selvopholdelsesdriften (magtprincippet) eller omvendt. - Da førstnævnte drift er mest grundlæggende i det rigtige menneskerige, mens sidstnævnte er det i dyreriget, har de naturligvis begge ret! - Kun i sfinksens rige kan det være vanskeligt at vurdere, hvilken af de nævnte drifter der er mest basal.

- Men efterhånden som flere og flere altså prøver at vånde sig i smerte efter jagten, dvs. kampen (krigen) om magten (rovet), og forstår, at der ikke er nogen (endegyldige) vindere, men udelukkende tabere, opstår ønsket om at forbedre tilværelsen for alle gennem en fælles indsats, hvorved fundamentet for al moral, religion og idealisme samtidig skabes. - Således er ethvert trossamfunds aktuelle overbevisning baseret på dets medlemmers (til dato) højeste idealer, dvs. ædleste forestillinger om retfærdighed etc. og dermed udtryk for de pågældende medlemmers åndelige (etiske) standard, der (i takt med at de udvikler sig) gradvist højnes og i stigende grad bliver ensbetydende med næstekærlighed og interesse for medvæsenernes lykke, fremgang og ret til tilværelsen m.v.

- Noget tilsvarende gør sig gældende for enhver (idealistisk) organisation (sammenslutning/forening/bevægelse etc.) samt for ethvert politisk parti og enhver statsdannelse osv.

Før industrialiseringen, hvor samfærdsel og kommunikation i større stil var så godt som udelukket (dvs. særdeles vanskelig) havde hver verdensdel udviklet sin egen (specielle) religion og sit eget kulturelle særpræg, idet livsbetingelserne (de evolutionære forudsætninger) havde været (mere eller mindre) forskellige fra kontinent til kontinent. - Men efterhånden som udviklingen skred frem (i retning af internationalisme) har hver religions forkæmper ment, at deres særlige tro (livsstil) burde omfatte alle jordens lande og danne forbilledet for hele verden etc., mens de øvrige religioner, ideologier og samfundssystemer er blevet betragtet som hedenske (inferiøre), og deres tilhængere regnet for ugudelige (vilde/primitive barbarer eller undermennesker) etc. - Men eftersom det kun er i deres essens, at de pågældende overbevisninger er ens, og det altså udelukkende er deres grundindhold, der har international karakter, vil ingen af dem fremover kunne samle hele menneskeheden omkring sit budskab, især fordi deres repræsentanter siden middelalderen (i Vesten) har været (helt) ude af stand til at afdække og formidle nævnte budskabers dybere mening eller inderste kerneideer og i stedet har fordømt alt, hvad der var i modstrid med deres egne fordomsfulde, dogmatiske (og for mere forstands- end følelsesudviklede mennesker ulogiske) udlægninger, som synd (kætteri) osv., hvorfor nævnte fortolkninger (Guds lov) siden oplysningstiden (i stigende grad) er blevet betragtet som krøniker (ammestuehistorier) og udtryk for overtro etc.

- Jeg er således vildt uenig med Jesper Langballe (DF), når han i en af sine bøger påstår, at oplysningstiden har gjort mere skade end gavn. - Thi skønt hans synspunkter (pointer) i flere henseender er tankevækkende, så svarer det jo til at sige, at Adam og Eva burde have undladt at spise af Kundskabens Træ, idet vi alle ville have været meget lykkeligere, hvis vi var forblevet i plante- eller dyreriget osv.

- Men for at én religion skal kunne samle hele menneskeheden omkring sit budskab, må den være lige så interessant for videnskabens ypperste eksponenter som for den naiveste uvidenheds fortalere. - Den må kunne give fyldestgørende svar på alverdens erfaringer og oplevelser samt virke inspirerende på enhver befolkning, i nord, syd, øst og vest. - Den må ikke være partisk for dette eller hint, må ikke favorisere en særlig videnskab eller et bestemt erfaringsområde på bekostning af andre osv. - Den bør være åben over for enhver mulighed for udvikling og erkendelse etc. - Hvis den ikke skal spille fallit, dvs. blive en adskillende snarere end forenende faktor, må den både være af international og universel karakter. - Den kan således ikke være en kulturbestemt (af lokale/historiske forhold begrænset) idé (sagn, myte, beretning) om sandheden, men må være selve den umiskendelige sandhed, dvs. en for alle objektivt erkendbar realitet. - Ellers vil den så splid mellem religiøse og ateister, mellem frelste og fortabte. - Den vil skabe nationalisme i stedet for internationalisme, egoisme frem for næstekærlighed, og vil således blive årsag til ufred i stedet for varig fred, lykke og harmoni etc.

- Hvis én religion skal kunne samle den af trosretninger, landegrænser og etniske (kulturelle) forskelle splittede menneskeheden til "én hjord" må den være en realitet, der er ens for alle mennesker, uanset om disse er japanere eller europæere, naturfolk eller kulturmennesker, børn eller voksne, unge eller gamle osv. - Den må kunne afdække altings betydning og plads i Guds Skaberværk og således gøre alt og alle forståelige (give enhver mæle). - Den må være selve den evige Sandhed, den utilslørede oplevelse af Den Almægtiges egen immanens (tilstedeværelse) i alt, som på behørig vis kaster lys over enhver erfaring og afslører livets dybeste hensigt ved at give utvetydige, korrekte svar på alle de hidtil ubesvarede (små og store) religiøse, filosofiske og/eller eksistentielle spørgsmål etc.

Den kan hverken være en antagelse eller overbevisning, der har slået an og er blevet autoriseret, fordi den var jødisk, kristen, buddhistisk, hinduistisk, islamisk, nordisk, angelsaksisk, verdslig/sekulær, ateistisk, religiøs, ortodoks/dogmatisk, liberal/frisindet, vesterlandsk eller orientalsk etc. - Den kan ikke være en formodning (hypotese) eller tro, men udelukkende den visdom (dvs. suveræne, guddommelige viden), der følger med synet af altings Evige Fader (dvs. Almægtige Ophav). - At møde Gud (ansigt til ansigt), er at opleve Hans gerninger (manifestationer), dvs. alt livs udfoldelse (evolution), som værende helt i overensstemmelse med Hans alkærlige tanke (hensigt) og dermed kunne bekræfte, at "alt er såre godt" (ideelt). - At opleve tilværelsen fra så højt et udsigtspunkt, at alle dens foreteelser og fænomener, dens nød, elendighed og katastrofer såvel som dens lyse sider, fremstår som ligeværdige brikker i Vorherres store plan, vil m.a.o. fremover blive målet for hele verdens religiøse stræben (der med mellemrum er blevet næret af helgener som Muhammed, Gandhi, Jesus og Jomfru Maria). - Kun en religion, der for alvor kan besvare livets store (eksistentielle, psykologiske, kosmologiske, videnskabelige og filosofiske) spørgsmål vil fremover kunne samle den splittede menneskehed til "én Hjord" under "én Hyrde". - Religioner, der med moselovsagtige (gammeltestamentlige) begrundelser hylder øje-for-øje-og-tand-for-tand-princippet, eller som dømmes nogen til bål, brand og endegyldig fortælbelse, mens de (for evigt) ophøjer andre til guder (eller overmennesker), vil uvægerligt lide nederlag, idet de ikke er udtryk for perfekt tolerance, ikke yder alle fuld retfærdighed og ikke på tilfredsstillende vis evner at belyse spørgsmål som disse for enhver:

Hvem er jeg? Hvad er jeg her for? Hvad er meningen med mit liv og tilværelsen i øvrigt? Hvorfor tænder jeg på dit og ikke på dat? Det vil sige: Hvorfor er min sult, som den er på dette og hint område? - Og hvorfor må jeg (og nu taler jeg om mig selv personligt) f.eks. tage afstand fra religioner (ideologier/overbevisninger), der dømmes folk efter disses religiøse eller seksuelle præferencer, uden skelen til, om de pågældende personer er sympatiske, tolerante og næstekærlige, dvs. barmhjertige samaritanere? - Og hvorfor må jeg også forholde mig kritisk til folk, som (skønt de udviser politisk korrekthed og fremstår som tolerante, dvs. erklærede tilhængere af samtlige menneske-/frihedsrettigheder) primært meler deres egen kage ved f.eks. at involvere sig i våbenproduktion/-transport, økonomisk kriminalitet og udnyttelse af billig arbejdskraft, mens de med (deres) kæmpefirmaer i ryggen, skænker kulturhuse til samfundets elite eller stiller sig i spidsen for indsamlinger til folkegaver til kongehuset, i stedet for eksempelvis at bruge pengene på renovation af skoler og kloaker samt organisering af boliger til de hjemløse? - Og hvorfor finder jeg det ok, at Europa-Parlamentet underkender en kommissærkandidat, der mener, at homoseksualitet er en synd (og at kvinden bør blive hjemme og passe mand, børn og kødgryder), samtidig med at jeg anser den ståhej og ildhu, hvormed sådanne spørgsmål diskuteres (i bl.a. medierne) for at være helt ude af proportion med den (ringe) bevågenhed de mange EU-sager om inhabilitet, embedsmisbrug og korruption i tidens løb har fået? - Hvad nytter det, man er stueren, hvilket Poul Nyrup Rasmussen engang udtalte, at Pia Kjærsgaard (DF) aldrig blev, hvis man kun er ren i stuen? - Selvom jeg for det meste er uenig med P. K., tager jeg hatten af for hendes mod til at sige, hvad hun virkelig tænker (mener) og føler etc.

- Men som tiden går, vil alles evne til at se det gode (guddommelige), som gror i alting, gradvist udvikles (skønt meget kan synes forkert). Og efterhånden som Vorherre således kommer til syne i sit skaberværk, vil meningen med livet også i stigende grad gå op for jordens håbefulde mennesker. - Jesus selv var et eksempel på en (på religiøs viden snarere end tro baseret) perfekt tolerance, idet han (selv mens han hang på korset) formåede at bede for sine fjender med disse ord: "Fader, tilgiv dem. Thi de ved ikke, hvad de gør"!

Det kunne han næppe have gjort, hvis ikke han havde indset, at hans bødler helt enkelt var for uudviklede til at handle anderledes (dvs. mere human), end de gjorde. - Og hvad andet kan vi almindelige dødelige gøre (som enkeltpersoner og grupper), end at prøve at opføre os ordentligt og være gode eksempler for hinanden samt delagtiggøre omverdenen i vore tanker (refleksioner og erkendelser), og så ellers lade tiden (udviklingen) klare resten? - Næppe ret meget!

- Men for at jordens mennesker kan nå frem til en fælles erkendelse af de evige, guddommelige realiteter, er det nødvendigt, at deres oplevelser (erfaringer) er beslægtede, dvs. ligner hinanden eller er ens i princippet (om ikke i detaljen). - Og derfor søger Udviklingen (i dag med syvmileskridt) at tilvejebringe omtrent de samme livsbetingelser i hele verden (dvs. at udviske kontrasterne mellem nord, syd, øst og vest etc.), så længslen efter spirituel indsigt kan udmynte sig i de samme spørgsmål overalt på kloden og samle alle nationer om et fælles mål: det samme ufærdige Gudsriges opførelse eller fuldkommengørelse, dvs. en på både åndelig lykke og materiel velfærd baseret verdensfred (eller global harmoni) osv.

Som bekendt har den industrielle (teknologiske) revolution skabt de fysiske forudsætninger for nævnte udvikling, i kraft af hvilken (motoriserede) skibe, jernbaner og flyvemaskiner m.v. (allerede) har set dagens lys og reduceret afstandene mellem kontinenterne, så førhen adskilte kulturer har kunnet mødes og lære hinanden at kende, hvorved verden i én forstand er blevet mindre, mens den i en anden har åbnet sig og er blevet meget større! - Via skoler, universiteter og andre læresteder har oplysning og videnskabelig indsigt bredt sig til hele kloden i form af kultur og lærdom (vedrørende matematik, kemi, fysik, geografi, historie, arkitektur, astronomi og elektronik) m.v. - Og efterhånden som flere og flere kommer i berøring med de førende civilisationer, og disses ubehagelige erfaringer og lidelser også bliver hver mands eje, vil kravet om retfærdighed (lighed) samt ønsket om at genopdage de Evige Sandheder (den absolutte viden om tilværelsens udødelige love), blive verdensomspændende.

Men (i dag) er jordens mennesker altså overalt i gang med at gøre de samme erfaringer, opleve de samme realiteter, hvilket med tiden vil samle dem omkring det samme åndelige mål: at aflive enhver form for overtro, dvs. afdække den absolutte viden om universet eller Vorherres egen (store) plan med os alle (samt forklare hvilken rolle aktuelle, kulturelle og sociale fænomener som overflod, luksus, sult, laster, livsstilssygdomme, elendighed, ensomhed, terror, konkurrence og udnyttelse m.fl. spiller i nævnte sammenhæng) etc.

- Da verden (som påpeget) er blevet mindre pga. de moderne transportmidler, og landene tilmed via telefonens og computerteknologiens opdagelse, massemediernes fremkomst, samt en lang række (inter)nationale sammenslutninger (foreninger) som handelsselskaber og rejsebureauer m.fl., er blevet mere og mere sammenvoksede, har vi allerede i forrige århundrede (dvs. i løbet af 1900-tallet) været vidne til det såkaldte verdenssamfunds fødsel (eller dannelse). - Vi har altså set et internationalt verdensrige blive født, og i dag er landene (hvadenten vi kan lide det eller ej) så sammenknyttede via handel, traktater, forbund, statsdannelse og andre former for mellemfolkeligt samvirke, at en enkelt nations skæbne (tilbagegang eller fremskridt) ikke kan undgå at berøre de øvrige, dvs. få mærkbare konsekvenser for disse. - Verden med dens forskellige befolkninger (kulturer, religioner, trossamfund og sekter) er m.a.o. ved at fortætte sig til ét fast legeme, til ét rige, der omfatter alle klodens nationer!

Da den her skitserede udvikling i stigende grad bæres af uegennyttede (altruisme), vil enhver egoistisk foreteelse (dvs. bestræbelse eller handling, der skader helheden), før eller siden slå fejl eller komme til kort, ganske som dogmer, overtro og halve (politiske) sandheder gradvist går deres undergang i møde eller forsvinder som dug for solen, efterhånden som det bliver klart for enhver, at de bygger på uvidenhed eller ufuldstændig (primitiv/mangelfuld) viden! - Foreløbig er det mest iøjnefaldende resultat af Guds alkærlighed eller den voksende næstekærlighed (som allerede påpeget) det fænomen, vi normalt kalder staten eller statsmagten, der (som bekendt) har til opgave at garantere enhver retssikkerhed ved at opretholde de for alle i samfundet gældende love og forordninger, dvs. beskytte enhver mod lemfældige (vilkårlige) overgreb eller såkaldte uretfærdigheder etc.

- Men da jordens befolkninger stadig er ufuldkomne, er deres statsmagter (demokratier) naturligvis begrænset af de aktuelle forestillinger om rigtigt og forkert, ret og rimeligt, godt og ondt, etik og moral osv. - Og da mange af de grupper, personer og organisationer, som har størst indflydelse på de nationale parlamenter (og overstatslige instanser), tænker mere på deres egne særinteresser, end på helhedens ve og vel, er adskillige af de eksisterende stater og internationale statsdannelser (som tidligere påpeget) rene parodier på det, de (ideelt set) burde være. - Således er f.eks. EU i mange henseender kun på papiret et fredens og frihedens projekt, idet de gode intentioner, smukke idealer (flotte traktatudkast og hensigtserklæringer) samt den ensidige fokusering på diverse parlamentarikers og ansøgerlandes politiske korrekthed (eller stuerenhed) er blevet overhalet indenom af den barske, kyniske virkelighed, dvs. af den af pengemagten samt dennes lakajer og markedskræfterne dikterede (økonomiske og politiske) udvikling. - Men efterhånden som menneskeheden udvikler sig, vil både de nationale demokratier og overnationale statsdannelser udvikle sig i retning af at yde hvert eneste individ på jorden større og større beskyttelse (dvs. sikre at menneskerettighedsforskrifterne i stigende grad overholdes), og således i højere grad blive redskaber for den af Jesus anbefalede næstekærlighed, end den hidtil sete (af antikrist iscenesatte) dans omkring guldkalven, som bl.a. har udmøntet sig i sociale, konkurrenceforvridende (landbrugs)støtteordninger, der mere end noget andet afspejler medlemslandenes grådige karakter og selvished.

I den her skitserede sammenhæng er staten, fællesinteressen og altruismen af det gode, mens pengemagten, egeninteressen og egoismen repræsenterer det såkaldte onde, hvilket turde være indlysende, når man betænker, at sidstnævnte kategori er ensbetydende med: multinationale selskaber (monopoler); overpriser på alle varer og tjenesteydelser; undertrykkelse (udnyttelse), uvidenhed (analfabetisme) og fattigdom (nød), der igen afføder had, revolutioner, terror, krige, oprør, drab, ulykker og elendighed m.v., hvorimod statens kategori er ensbetydende med: indkomstudjævning, stadfæstelse af lov og ret for enhver; etablering af offentlige (gratis) goder som undervisning, sygesikring, social- og ældreforsorg samt politi- og retsvæsen m.v. Dertil kommer diverse klageinstanser og beskyttelsesforanstaltninger mod tyveri, svindel, humbug og udplyndring. Da antallet af samfundsgoder som smukke parker, kulturhuse, museer og vejanlæg ligeledes er stigende (når man ellers ser bort fra enkelte nationale tilbageslag), er staten overalt i fremgang, mens pengemagten generelt er på retur og ved hjælp af allehånde globale udskejelser samt korrupsion, bestikkelse og lobbyisme m.v. søger at klare sig, som den bedst kan, hvilket bl.a. vil sige ved at sælge det neoliberalistiske budskab til alle, der stadig er for nærsynede til at gennemskue det. - Ikke desto mindre er det, vi i dag er vidne til (for mig at se), begyndelsen på enden for det store dyr i åbenbaringen, hvorfor påstanden om, at blandingsøkonomien har sejret og er kommet for at blive (i mine øjne) er ganske absurd!

Naturligvis er ikke alle formuebesiddere eller kapitalister onde, skurkagtige, grådige, egoistiske, åndshovmodige, selvglade og/eller snobbede, dvs. blottet for social ansvarlighed (samfundssind) og altruistiske idealer, ligesom statsmagtens repræsentanter bestemt heller ikke altid hører til Guds bedste børn! - Men det ændrer ikke ved, at den magt, der repræsenterer særinteressen (dvs. pengemagten, som stadig er den stærkeste) generelt er trængt og på retur, mens den magt, der repræsenterer fællesinteressen (dvs. statsmagten, forstået som summen af samtlige verdens statsdannelse) er i vækst eller under udvikling. - Og som de, der har studeret statskundskab, ved, har enhver demokratisk institution (sammenslutning/forening), ethvert såkaldt råd (nævn), der ikke (blot) varetager snævre (privat)økonomiske interesser, men som også har et bredere samfundsmæssigt sigte, en tendens til at vokse, hvorfor sociale eksperimenter og demokratiske knopskydninger, baseret på multilateralt samarbejde snarere end konkurrence, flourerer overalt. Trods neoliberalisme, højredrejning og reaktion er statsmagten (som fællesbetegnelse for alle på ret frem for magt baserede bestræbelser) generelt i fremgang, dvs. i færd med at forene jordens mennesker (nationer), mens pengemagten er på tilbagetog og tvunget til at skabe sig lukrative eksiler i verdens lavtlønsregioner, for at bevare sin altødelæggende dominans. - Hvor retten, ligesom barnet og ynglingen, går sin manddom i møde, er uretten (dvs. magten), der for længst er blevet fuldvoksen i store dele af verden, her på vej mod sin alderdom og død!

Men som sagt findes der også gode (noble, anstændige) mennesker blandt pengemagtens repræsentanter, folk, der er mæcener (filantroper), og som donerer penge (gaver) til ædle formål (fonde/legater) eller stiller sig i spidsen for velgørende (humanitært) arbejde, der lindrer megen nød eller kompenserer for akutte sociale skævheder. - Men da sådanne initiativer ikke tager hånd om ondets rod og altså ikke fjerner årsagerne til nævnte ulykkelige omstændigheder, er de i realiteten kun (lokalbedøvende) symptombehandlinger eller (utilstrækkelige) plastre på syge udsnit af samfundslegemet, der i dag er blevet så tilplastret, at ethvert nyt forsøg på at udbedre skaderne billedligt talt risikerer at åbne nye sår og flænger, der i værste fald er umulige at lukke (behandle), hvorfor det eksisterende samfundslegeme (-system) nødvendigvis må dø, og et nyt og bedre opstå! - At der også blandt statsmagtens repræsentanter er personer, der er selviske (ubesindige og uædle) kan heller ikke undgås, så længe retten ikke for alvor har detroniseret magten. - Imidlertid vil enhver fortælle for krig, egoisme og fortsat udpining af verdens arbejdskraftsreserver og naturrigdomme (uanset om han er præsident, statsminister, udenrigsminister eller erhvervsleder, eller bærer flere lignende kasketter samtidig) ret hurtigt afsløre sig selv, dvs. fremstå for offentligheden (eftertiden) som forblændet af magtbegær og selviskhed. - I en vis forstand er sådanne mennesker repræsentanter for Antikrists (dyre)rige på jorden, men vil før eller siden (ligesom alle andre) blive omvendt. - Ifølge teologien er Antikrist hovmodig, men står uden at vide det for fald, idet han som dåren vandrer trygt, hvor engle ikke tør træde, og aldrig er i tvivl om sin egen godhed, fortræffelighed og ret. - Han velsigner våbnene, forherliger krigen, forgylder (penge)magten på bekostning af retten og påstår, at fred og frihed kan baseres på uretfærdighed, ulighed og materialisme. - Han puster sig op og søger samtidig at ligne Messias, dvs. virke god(gørende) og ædel, men er et skoleeksempel på en falsk profet. - Da han hverken er rigtigt klog eller rigtigt dum, løber han altid med en halv vind (med løgne eller halve sandheder). - Han er den indre grænsedrager i enhver og anerkender (som sådan) kun sin egen logik! - Men set fra en åndsvidenskabelig (kosmologisk) synsvinkel er han naturligvis blot en legemliggørelse af de naturlove, der stabiliserer udviklingen ved at bevogte tærsklen mellem lys og mørke (ånd og materie), så lysets fremmarch kommer til at ligne solens smukke opstigen og rolige gang over himlen i stedet for en (hæmningsløs) eksplosion, der med ét slag indhyller alt i et destruktivt lyshav!

Men hvor retten overalt er i sin vorden, er magten altså mange steder på retur, og efterhånden som tiden går, vil flere og flere kunne indse, hvori de egentlige forhindringer (for global lykke og fred) består, dvs. klart kunne adskille symptomerne fra de underliggende årsager til verdens problemer, ondet fra dettes rod, der kort kan beskrives som: de på grådighed (begærlighed) baserede egoistiske særinteresser, som pengemagten (de nuværende privatformuer og den eksisterende privilegiefordeling) er et resultat af.

- Skønt statsmagten i modsætning til pengemagten er eksponent for en højere retfærdighed, vil dens evne til at varetage fællesinteressen (almenvellet) afhænge af, i hvor høj grad den har opnået råderet over værdierne og tilegnet sig magten i samfundet. - Så længe retten primært har national karakter, og de eksisterende love og forfatninger altså (hver især) kun omfatter et enkelt folk eller land, hvis grænser tilmed er resultater af tidligere besættelser og territoriale uoverensstemmelser, der stadig giver anledning til konflikter og krige, kan den ikke hamle op med magten.

- I verdenssamfundet er nationalstaterne en slags individer, der hver har deres kvaliteter og mangler, og for hvem der endnu ikke eksisterer noget effektivt lov- og retsvæsen, ingen øvrighed, som alle er nødt til at rette sig efter, skønt USA forsøger at agere verdenspoliti, mens en række mere eller mindre handlingslammede og inkompetente statsdannelser som EU og FN ser på fra sidelinjen. - Men da der altså i dag (08.11.2004) hverken eksisterer nogen rigtig verdensregering eller noget rigtigt verdenspoliti, er hver enkelt nation jo helt afhængig af sin egen militære og økonomiske magt samt af styrken af de alliancer, den eventuelt har mulighed for at indgå i.

- Overført til nationalstatsniveau ville det svare til at genindføre junglelov og bandevælde, og resultatet ville naturligvis blive utryghed og ufred. - Enhver ville være nødt til at bære våben og omskabe sit hjem til en borg (fæstning). - Men er det ikke sådan, verdenssamfundet er indrettet? - Jo, her er nationerne som nævnt en slags individer, som må bevæbne sig med flåder og hære (dvs. alskens militært udstyr) samt ruste sig med højteknologi og konkurrencedygtig arbejdskraft, for at overleve. - Her må enhver selv hævde sin position og forsvare sin ret. - Her må alle bøje sig for de(n) stærkestes ret. - Her hører det til naturens (u)orden, at de svageste stater bliver udkonkurreret eller lagt i ruiner af store bøller som USA, bakket op af diverse medløberlande (som mit eget fædreland)! - Fastholder vi sammenligningen (af nationer med individer), hersker der i verden middelalderlige tilstande, idet magten her råder næsten uindskrænket over retten, samtidig med at udbygningen og grådigheden (dvs. kampen om rovet, der efterhånden ikke kender nogen grænser) udfolder sig under dække af idealisme (ulandsbistand) og storpolitiske bedrifter (initiativer), der beskrives med fine (men forplumrende) begreber som: international handel og konkurrence, arbejdskraftens frie bevægelighed, neoliberalisme, globalisering, outsourcing, fredsproces, omskoling og højteknologi m.fl.

- Kendsgerningen er imidlertid, at vi foran os har et enormt område, hvor dyriskheden kan udfolde sig relativt frit, hvor ilandene fremstår som suveræne vindere, mens ulandene er de ulykkelige tabere (eller underdogs), og det på næstekærlighed baserede, rigtige menneskerige stadig fortøner sig i horisonten! - I betragtning af, hvor primitiv (uudviklet) den eksisterende verdensorden er, samt hvilken perfektionsgrad det militære isenkram har nået, er det ikke underligt, at verden lider med en hidtil (dvs. før industrialiseringen) uset intensitet. - I princippet svarer det jo til at udruste skolebørn med moderne maskinpistoler og andre fuldautomatiske håndvåben!

- Men på længere sigt er målet altså at etablere en slags verdensøvrighed, der har underlagt sig magten (gjort denne til rettens lydige tjener) ved at overtage (dvs. internationalisere) såvel våbnene som klodens værdier (privatformuer, produktionsmidler og naturressourcer) og derved skabt et uigennemtrængeligt bolværk mod krig, uretfærdighed, ulighed og nød etc. - Det gælder m.a.o. om at etablere en international verdensdomstol, der kan forhå (og om nødvendigt tvinge) nationerne til at behandle hinanden ordentligt i enhver henseende, uanset om skurken er et såkaldt demokrati eller en såkaldt slyngelstat, et mindre land eller en stormagt osv. - At de nuværende overstatslige organer (heriblandt FN's Krigsforbryderdomstol) er helt utilstrækkelige, idet de hverken har den fornødne agt eller magt, turde være indlysende for enhver. - Thi de kan jo i mange tilfælde kun virke gennem mindre fredsbevarende operationer, begrænsede økonomiske sanktioner, venlige hensigts-erklæringer (henstillinger), ikke-angrebs-aftaler eller resolutioner, som (når det kommer til stykket) ofte er subjektive eller partiske!

Og resultatet er naturligvis, at nationalstaterne foreløbig er tvunget til at bevare deres militære styrker og dødbringende isenkram samt en himmelråbende inkonsekvent rets- og domspraksis, idet de generelt straffer og fordømmer drab, tortur og terror, mens de samme morderiske handlinger anses for glørværdige, når de begås mod udefra kommende (såkaldte) fjender, idet disse forinden er blevet dæmoniseret, dvs. fremstillet som værende ekstremt onde og farlige (med eller uden masseødelæggelsesvåben)! - Men på den ene side lærer nationalstaterne altså (via religion og undervisning) deres befolkninger, at det er forbryderisk og syndigt at dræbe, mens de på den anden (via militærtjeneste) lærer især deres unge borgere (dvs. ubefæstede sjæle), at i krig gælder ethvert beskidt kneb, hvadenten det drejer sig om anvendelse af maskingeværer, missiler, tortur, giftgas, napalm, terror, plyndringer, granater, miner eller klyngebomber m.v.

Men at samtlige de handlinger, samfundets børn opdrages til at betragte som forbryderiske, dvs. uetiske (forkerte) og strafbare, senere (i soldatertiden) bliver legale og ligefrem anses for heltegerninger, hvis de begås mod en såkaldt fjende, dvs. et andet lands borgere med det formål at ydmyge, underkue eller betvinge disse, er ikke ligefrem befordrende for nogen form for spirituel og kulturel udvikling blandt de unge værnepligtige mænd og kvinder. Tværtimod skaber det i første omgang blot nationalisme, rethaveriskhed, selvgodhed og egoisme, eller cementerer allerede eksisterende fordomme (fjendebilleder), hvilket umiddelbart begrænser det øvrige samfunds muligheder for at agere socialt, ansvarligt og næstekærligt etc.

- Men efterhånden som jordens lande hver især bevæger sig i retning af større national retssikkerhed (dvs. lighed for loven og lighed i det hele taget), mere autonomi, selvforsyning, kultur, lykke og frihed etc., vil også deres indbyrdes relationer udvikle sig og resultere i skabelsen af en rigtig, international verdensorden, et verdenssamfund (eller -øvrighed), som formår at beskytte ethvert land mod overgreb, krænkelser og økonomisk udbytning (eller ødelæggende international konkurrence), så ingen nation behøver at lægge et umenneskeligt præstationspres på sine indbyggere, endsige bevæbne sig til tænderne med en toptunet hær og flåde, ligesom borgerne i en civiliseret stat hverken behøver at bære knive eller revolvere m.v., men trygt kan færdes overalt, dvs. uden angst for at blive skudt eller stukket ned, for at miste stabilitet, styrke, terræn og udviklingsmuligheder, hvilket ikke blot vil sige materiel velstand, men også livskvalitet (eller såkaldt kvalitetstid) samt et sundt (naturligt) forbrug af såvel varige goder som daglige fornødenheder (der alle er resultater af en forureningsfri produktion og gennemført genanvendelse) osv.

Men hidtil har de (med oprettelsen af Folkeforbundet i 1920 indledte) internationale bestræbelser på at tøjle verdens økonomiske og militære magter vist sig helt utilstrækkelige, idet de relevante organer (sammenslutninger) og domstole hverken har haft den fornødne autoritet eller suverænitet, men kun formået at forholde sig akademisk (via resolutioner og hensigtserklæringer) til de af udviklingen skabte spørgsmål om mellemfolkelig lov og ret. - Således har det såkaldte verdenssamfund (som nævnt) i dag kun et lov- og retsvæsen, men intet politi, ingen rigtige magtmidler over for den køllesvingende primitivitet, flere af klodens nationer stadig udviser (enkeltvis og i flok). Thi det politisamarbejde, interpol varetager, er jo af en anden karakter, da det fortrinsvis beskytter den (lovformeligt) etablerede pengemagts position og transaktioner mod især international, organiseret mafiakriminalitet, dvs. bande-/forbryderkarteller og såkaldt terrorisme. - Men sådan må det nu engang være, da intet jo er fuldkomment, før det er færdigt, og jordens lande stadig ikke har overgivet deres krigsmaskineri (frivilligt) til en på ret og demokrati baseret verdensøvrighed, men kun så småt er begyndt af nedruste efter Berlinmurens fald og den kolde krigs afslutning.

Hvis man anskuer tingene i et lidt større perspektiv, dvs. ser bort fra diverse temporære tilbageslag eller højredrejninger, så er næstekærligheden (altruismen) imidlertid fortsat under udvikling overalt, både på højre- og venstrefløj, blandt høj og lav, rig og fattig etc., hvorfor de private foretagender stille og roligt (dvs. ganske gradvist og uden større, revolutionære sværdslag), vil blive overgivet til og/eller overtaget (udkonkurreret) af diverse nationale og internationale statsdannelser (der alle varetager fællesinteressen), efterhånden som tiden (verden) bliver moden til det, og de eksisterende, uretfærdige handelsrestriktioner og toldmure synker i grus sammen med kapitalismen! - Således vil folk fremover (via forpagtningsordninger og under behørig hensyntagen til deres evner og aspirationer) få mulighed for at prøve kræfter med virksomhedsdrift og -ledelse på ethvert niveau (superviseret af i forvejen kvalificerede mennesker) - dog aldrig for personlig vindings skyld, men udelukkende for at gøre tilværelsen mere interessant (spændende) ved at udvikle deres egne og deres medarbejders potentialer, dvs. åndelige, mentale og fysiske ressourcer til gavn for helheden. - Opskriften på at skabe en bedre verden for alle (hvor næstekærlighedens, altruismens og fællesinteressens koncept har erstattet hadets, egoismens og egeninteressens koncept) består bl.a. i hele tiden at tage (dvs. videreudvikle og realisere) det bedste (dvs. de mest progressive ideer og visioner) fra samtlige politiske partier og græsrodder, samtlige ideologier og religioner m.v. - Og til enhver, som måtte føle sig (personligt) ramt af noget, jeg her har skrevet, vil jeg blot sige, at måske har jeg af og til været lidt for hård i min kritik, lidt for enøjet etc., men det er på ingen måde ondt ment. - Nærværende bog er kun et oplæg til debat. - Og enhver må naturligvis mene og tro, hvad han/hun selv vil ...

Tilbage står blot at nævne nogle småting, jeg ikke tidligere har formået at indflette (hvor de egentlig burde placeres) i fremstillingen. - Det drejer sig bl.a. om nødvendigheden af at perfektionere den teknologi, vi allerede har udviklet, før vi kaster os over alt for mange nye, risikobetonede eksperimenter og forskningsområder. - Hvem synes f.eks. ikke, det er irriterende, at vi med hver eneste opdatering af Windows får at vide, at vi nu har fået et bedre og mere stabilt styresystem end det foregående, når folk overalt i verden stadig må bruge tid på at genstarte deres PC, hver gang denne går i sort eller (muse)markøren sætter sig fast på skærmen etc? - Og hvad med alt det tv-, video- og computerudstyr m.v., hvis betjeningsknapper (til stor irritation og tidsspilde for brugerne) skal aktiveres adskillige gange, før de virker efter hensigten? - Jeg tænker bl.a. på monitører, som bliver ved med at være tændte, efter at man igen og igen har forsøgt at slukke dem, for at mindske sit strømforbrug. - Det er da utåleligt!

- Iøvrigt synes jeg, alle tv-apparater (om muligt) bør udstyres med en "audiostat", der kan interpolere lyden efter en selvvalgt, maksimal lydstyrke, så man slipper for at regulere denne af hensyn til sig selv og eventuelle naboer, hver gang (f.eks.) en øredøvende Metro- eller Rema-100-reklame ruller hen over skærmen, eller man zapper mellem indslag af varierende lydniveau. - Og angående naturvidenskab har jeg det at tilføje, at hvis man fra officielt hold ønsker at få flere (sproglige/humanister) til at vælge de polytekniske uddannelser, så bør man i langt højere grad gøre disse grønne (miljørigtige eller økologiske) ved at basere de dertil svarende fag, håndværk og teknologier på genbrug og anvendelse af forureningsfrie (biologisk nedbrydelige og sundhedsfremmende) naturmaterialer. - Det er da for at undgå at gøre mere skade end gavn, at så mange fravælger naturfagene (ikke fordi der er for få intelligente mennesker), hvis nogen skulle være i tvivl! - Sagt på en anden måde, er alt for mange af dem, der normalt anses for intelligente og kreative, ganske enkelt for egoistiske eller socialt uansvarlige, idet de først og fremmest tænker på, om deres egne forsknings- og arbejdsområder er spændende/interessante og lukrative etc. - Desuden bør konsumer-smid-væk-kulturen overalt erstattes af målrettede bestræbelser på at udskifte såkaldt junk med mere solide eller holdbare (varige) forbrugsgoder. - En sådan politik gør det selvsagt svært at opretholde det eksisterende løn- og forbrugsslaveri. - Men hvis formålet bare er at erobre tilstrækkeligt store markedsandele, til at man kan nå at blive rig, før man sælger sit firma til et større, udenlandsk selskab, hvilket adskillige danske "gulddrenge" har gjort, kan det sagtens lade sig gøre at satse på gennemført funktionalitet og kvalitet, da en sådan i dag kan fremstilles billigere end nogensinde!

- Det siges ofte, at man ikke kan skrue tiden tilbage eller vende udviklingen - at de dage, hvor alle ville være tilfredse med at køre rundt i den samme folkevogn (det samme bilmærke) for længst er forbi (og aldrig kommer igen), samt at forestillingen om, at vaskemaskiner og andre "varige" forbrugsgoder skulle kunne forvandles til engangsinvesteringer eller anskaffelser for livet, er en urealistisk og uønskværdig utopi, der ikke kan forenes med menneskets trang til variation og fornyelse (for ikke at tale om profit) osv. - Imidlertid kan vi næppe i længden negligere ulemperne ved den fremherskende tendens til uophørligt at konsumere og smide væk. - Thi dels er nævnte kapitalistiske trend jo intet mindre end en katastrofe for klodens klima samt miljø- og naturressourcer; dels fastholder den (som allerede antydnet) verdens befolkninger i et ulykkeligt løn- og forbrugsslaveri, idet det store udbud af (forskellige) mærker inden for hver produktkategori bevirker, at det (generelt) er dyrere og mere besværligt at reparere defekte (ituslidte) varer, end at købe helt nye etc. - Ligesom det er et sundhedstegn, at cellerne i en organisme (ved bl.a. at skille sig af med deres affaldsstoffer på en hensigtsmæssig måde) formår at opretholde deres eget liv og autonomi, og ganske som et samfunds styrke afhænger af dets indbygges evne til at klare (forsørge) sig selv, dvs. til at finde gavnlige (fornuftige) nicher til alle etc., er forudsætningen for at skabe en bedre verden via udbygget samarbejde mellem klodens nationer naturligvis, at disse hver især (i alle tilfælde og i endnu højere grad end tidligere) bliver i stand til at klare, dvs. forsyne (forsørge) sig selv, og hverken baserer deres overlevelse (fremgang) på (vedvarende) modtagelse af (bistands)hjælp (import) eller på (en miljøøde-læggende) udkonkurrering af (eksport til) andre nationer osv. - Og nu til noget helt andet.

- Jeg hørte for nogle år siden i tv Lone Dybkjær hævde (vist som argument for at skærpe sprog- og IT-kravene i folkeskolen), at den voksende brug af tekniske (elektroniske) hjælpemidler gjorde det nødvendigt at ruste fremtidens borgere bedre til (f.eks.) at læse (og forstå) betjeningsvejledninger på engelsk. - Men da sådanne manualer som regel er oversat til dansk og flere andre sprog, er problemet i højere grad at skrive dem på en forståelig og

veldisponeret måde, så brugeren ikke skal uddrage den (normalt ret begrænsede) nødvendige information fra et sammensurium af tekniske specifikationer og mere eller mindre ligegyldige oplysninger, der på usammenhængende vis er spredt over mange afsnit (kapitler).

I dag går erhvervslivet glip af milliarder af kroner, fordi der i de små hjem sidder rigtig mange mennesker, som f.eks. afholder sig fra at købe video- og/eller DVD-afspillere af frygt for, at disse tekniske vidundere vil vise sig for besværlige (eller ligefrem umulige) at installere og/eller betjene. - Og jeg har derfor tit spurgt mig selv, hvorfor virksomhederne ikke ansætter (endnu flere) kompetente, ledige akademikere (der har sprog, humaniora og samfundsfag som specialer) til at sørge for, at deres PR- og produktinformationsarbejde bliver ordentligt gennemtænkt, tilrettelagt og udført etc. - Det er da synd for dem (når de nu så gerne vil tjene penge), at de ikke formår at drage fordel af nævnte arbejdskraftreserve, dvs. få øjnene op for dennes (uudnyttede) potentialer eller muligheder!

- Desuden bør det påpeges, at mange af de vanskeligheder (det drejer sig bl.a. om indlæringsproblemer, koncentrationsbesvær, ringe selvværd og nedtrykthed), som vi i dag forsøger at behandle os ud af ved brug af lykkepiller, antidepressive midler, kosmetiske operationer samt elektrochock og andre unaturlige tiltag, med fordel kan overvindes eller i betydelig grad afhjælpes med alternative behandlingsformer som akupunktur og naturlægemidler som Dr. Bach's blomstermedicin, der f.eks. indeholder remedier mod:

angst, depression, modløshed,

træthed, apati (resignation, ligegyldighed),

selvbebrejdelser (overdreven skyldfølelse)

paralysering (lammelse, chock, forstenethed, senilitet),

tvangstanker/-neuroser (obsessive-kompulsive tilstande),

irritabilitet (utålmodighed, stærk indre spænding),

rædsel (panik, overvældende frygt),

had (misundelse, jalousi, hævngherrighed),

modvilje (uforsønlighed, negativitet),

forkælelse (selvoptagethed, rethaveriskhed),

nostalgi (fortidslængsel, hjemve, sentimentalitet),

begrænset selvtillid (tendens til at forvente fiasko og indstille sig derpå),

tilbøjelighed til at begå de samme fejl igen og igen (svigtende opmærksomhed eller nedsat evne til at tage ved lære af egne erfaringer og oplevelser),

problemer med at finde sin mission (rette hylde) eller dharma i tilværelsen osv., osv., osv.

Til sidst vil jeg med nedenstående strofer fra en kendt sang ønske enhver alt godt.

.....

There's a time for us
some day a time for us
time together with time to spare
time to learn
time to care
some day
somewhere
we'll find a new way of living
we'll find a way of forgiving
somewhere

there's a place for us
a time and place for us
hold my hand
and we're half way there
hold my hand
and I'll take you there
somehow
some day
somewhere

Samfundskritiske debatindlæg (læserbreve, kronikker) etc.

Dødens købmænd

Jeg er enig med (filminstruktøren) Lars Von Trier, når han konstaterer, at Bush er et røvhul, men synes, det er vigtigt at tilføje, at USA's præsident først og fremmest er en marionet for amerikanske kapitalinteresser, hvilket især vil sige olie- og våbenindustrien i Guds eget land. - Vil man anvende røvhulsretorikken, må man konstatere, at det vrimler med røvhuller overalt, idet enhver der køber eller forfægter den opfattelse, at vi og vores allierede er "the good guys", der blot fører en hellig (retfærdig) krig mod afstumpede (psykopatiske) terrorister, i en eller anden grad (forstand) er røvhuller. - Enhver, der ikke (som Villy Søvndal har gjort det) tager skarpt afstand fra vores (private) salg af våben til USA er (i mine øjne) også et røvhul. - Om det også gælder verdens mange foregangsmænd for salg af kvinder, narko og svin, vil jeg lade læserne om at vurdere. - Så er det sagt!

Læserbrev om integration

Rikke Hvilshøj m.fl. har for nylig givet udtryk for det (i mine øjne) besynderlige synspunkt, at man ved ikke at anvende økonomiske incitamenter som f.eks. den såkaldte starthjælp og det nyligt foreslåede "forklædetillæg" skaber unødige barrierer for, at arbejdsløse kontanthjælpsmodtagere kan vinde fodfæste på arbejdsmarkedet.

Hun har (i samme åndedrag) hævdet, at nævnte økonomiske incitamenter er nødvendige, fordi der i servicesektoren findes masser af ubesatte jobs som f.eks. rengøringsjobs. - Spørgsmålet er imidlertid, om man ikke (ved i stor stil at tillade udlicitering og minuttyranni på serviceområdet) efterhånden har gjort de pågældende jobs så lidet attraktive, så dårligt betalte samt fysisk og psykisk nedslidende, at de fleste, der har mulighed for at fravælge dem, til enhver tid vil gøre det? - Og har man ikke netop derved skabt en barriere, der siger spar to til alt, hvad man ellers kan finde på at kalde barrierer for integration?

I øvrigt er det vel også liberal politik, at lade markedskræfterne regulere tingene. - Jeg mener: Hvis de, der vil "sælge" de pågældende jobs, ikke kan få dem afsat, dvs. besat, så skyldes det vel, at de som varer betragtet både er for dyre og af for ringe kvalitet?

Røg gebisset ud, Helle?

Nu kunne man jo være ond og stille det spørgsmål, om Helle Thorning Schmidts gebis røg ud, da hun forsøgte at bide sig fast i forhandlingsbordet, eller om hun måske havde fået gabt over mere, end hun kunne tygge sig igennem! Jeg er ikke tilhænger af hendes forhandlingslinie i forhold til regeringen og kan heller ikke få øje på nogen (socialdemokratisk) fornyelse i hendes ukritiske holdning til f.eks. udlicitering og andre af de (oprindeligt) borgerlige mærkesager, Socialdemokraterne siden Nyrups æra gradvist har annekteret fra højrefløjen i dansk politik, hvorfor jeg tvivler på, at resultatet af forhandlingerne bliver meget bedre af, at S sætter sit udviskede fingeraftryk på dem og eventuelt sluger endnu flere kameler, end de allerede har gjort. - Men ét må man lade Helle Thorning Schmidt: Hun har (endnu) ikke nedværdiget sig til offentligt at komme med udtalelser à la Lars

Løkke Rasmussens arrogante og hånlige bemærkninger om hende som følge af forhandlingsssammenbruddet. De var højst uklædelige, og desuden tegn på manglende politisk tæft fra en mand, der sit formidable snakketøj til trods, nu klart fremstår som en forhandlingspartner, der kun er det på skrømt! Den slags tæller ikke i min bog! Hans udsagn i tv om, at Socialdemokraterne hele tiden først fjerner sten på forhandlingsvejen og siden kaster grus i maskineriet på nye strækninger, er da også noget forvrøvlet sludder: Thi sådan må det da være, hvis der skal være tale om reelle forhandlinger mellem partier, der ikke er fuldstændigt enige på alle punkter. Hvad kræver manden? Total underkastelse eller næsegrus accept af regeringens forhandlingsoplæg? I givet fald er han jo vitterlig (ligesom resten af sit team) en Brutalis, som en af Enhedslistens folk engang har udtrykt det. Under alle omstændigheder har han med kommunalreformen stillet sig i spidsen for et projekt, der er lige så elitært og udemokratisk som EU, uanset om oppositionen, der jo repræsenterer ca. halvdelen af befolkningen, får nævneværdig indflydelse på det! - Og så er der Birthe Rønn Hornbech, der heller ikke kan finde ud af holde en anstændig tone i debatten, men tværtimod anvender en sprogbrug, der er en rejekælling værdig (og som leder tanken hen på Mimi Jakobsen, når hun var i sit sletteste lune): Jf. fru Rønn Hornbechs nylige udtalelse i tv om, at hendes privatøkonomiske forhold ikke "rager" Ole Sohn, idet hun kun står til ansvar over for sine vælgere. - Jo, det "rager" i høj grad både Ole Sohn og resten af offentligheden, hvad de mennesker, der (først og fremmest) burde tjene befolkningen, bedriver i det skjulte!

Jura fra den omvendte verden (skal man græde eller le)?

Anders Fogh Rasmussen har for nylig fjernet Connie Hedegaard fra Bilka-sagen med den begrundelse, at hun er inhabil i forhold til denne, hvilket professor i forvaltningsret Jens Peter Christensen har givet ham ret i. - Deres vurdering bestrides af Connie Hedegaard selv (i hvert fald formelt) samt af flere (andre) jurister, der har konkluderet, at hendes "politiske og principielle" udtalelser ikke gør hende inhabil. - Nu er alt jo relativt, og skønt hun (hårdt presset af sine politiske medspillere) på et tidspunkt modificerede sine udtalelser om, at byggeri der én gang var kendt ulovligt (af højesteret) ikke senere med hendes opbakning ville blive godkendt i modstrid med vedtagne lokalplaner og lignende demokratiske beslutninger, så er hun (efter mine begreber) foreløbig den mindst inhabile af de involverede parter, men jeg er selvfølgelig heller ikke professor i jura fra den omvendte verden. - Jeg mener: Hvis nogen er inhabil, så er det da statsmisteren! - For mig at se bliver Connie Hedegaard (som jeg har megen sympati for, men ikke desto mindre betragter som en kende naiv, både i denne sag og i sagen om de skrottede færger fra Scandlines) først for alvor inhabil, hvis hun ikke sætter sin stilling ind på at forsvare sit oprindelige synspunkt: at der i alle tilfælde bør være lighed for loven, men (blot modstræbende) finder sig i, at Anders Fogh Rasmussen har "suspenderet" hende!

Er der gået spin i Bilka-sagen?

Jeg er (for en gangs skyld) enig med Pia Christmas Møller (K), når hun (ifølge tekst-tv) siger: "Det er en farlig vej at betræde, når en anonym kildes påstand om inhabilitet kan få den konsekvens, at en minister flyttes ...". Svinebaron Christian Wedel-Neergaard (K) mener til gengæld, "at man må respektere, at der er rejst en mistanke om (Connie Hedegaards) inhabilitet, og at det derfor er naturligt, at hun pilles af sagen". - Hvem der oprin-

deligt har rejst den såkaldte mistanke, eller man burde måske snarere sige: spredt rygget (eller udbredt påstanden) om inhabilitet, er ikke nemt at blive klog på, hvis man blot henholder sig til fjernsynet og tekst-tv. - Men for mig at se er det en problematisk opfattelse, han og statsministeren åbenbart deler, en opfattelse, der tyder på, at ingen af dem evner at se forskel på ret og uret (rigtigt og forkert), men udelukkende tænker på at skabe de for pengemagten bedst mulige kompromiser mellem nævnte magts ønsker og den til enhver tid herskende, offentlige mening!

Der er m.a.o. efterhånden gået så meget selvsving i især statsministerens spin, at han som en vejrhane snurrer fuldstændigt friktionsløst i overensstemmelse med de folkestemningsmæssige vinde, der samtidig tjener storkapitalens interesser bedst, for nu at bruge et udmærket ord fra Enhedslistens vokabularium! - Ja, det er det, der ligger i begrebet spin (der jo betyder at snurre som en snurretop), et begreb, der tillige giver (eller i det mindste burde give) associationer til ord som marionet og lakaj, idet der i alle tilfælde er tale om et mærkbart tab af egendynamik samt en tydeligt reduceret evne til personlig og selvstændig stillingtagen! - At ethvert (manipulerende eller mindre gennemskueligt) forsøg på at vinde gehør for egne synspunkter, er spin, hvilket Jersilds seneste udsendelser om emnet gav indtryk af, er m.a.o. noget vrøvl, for ifølge den definition er næsten alt jo spin, men nævnte udsendelser er jo også blevet til, længe efter at Jersild holdt op med at lave ordentlig, samfundskritisk (dvs. reelt debatskabende) journalistik og hoppede med på den galaj, som de fleste af de journalister, der oftest kommer til orde i tv, øjensynligt befinder sig på: Fra at være journalister er de blevet politiske kommentatorer, der kloger sig på alt mellem himmel og jord, der har med taktikken i det politiske magtspil at gøre, samtidig med at de næsten aldrig forholder sig kritisk til den indholds- og holdningsmæssige side af sagen. - Ja, man skulle tro, Kierkegaard havde levet forgæves!

Hvorfor er der f.eks. endnu ingen, der (igen for alvor) er begyndt at sætte spørgsmålstejn ved Udlændinge Styrelsens habilitet. - Hver gang der i de forløbne mange år fra oppositionens og mediernes side har været rejst tvivl om dens afgørelser, har regeringens repræsentanter (især Haarder) givet udtryk for, at de havde fuld tillid til, at dens folk kunne håndtere de mange sager på betryggende vis, dvs. så der ikke skete brud på menneskerettighederne eller blev forskelsbehandlet etc. - Kan regeringen (i lyset af den verserende sag om bestikkelse og forfalskede opholdstilladelser m.v.) stadig mene det? - Og er det ikke et relevant spørgsmål (for medierne) at stille (uanset om man er radikal eller ej)? - Eller vil de virkelig vente med at forholde sig til det, indtil det eventuelt bliver stillet i folketinget?

Verden vil bedrages!

Man må undre sig såre, når man nu igen skal høre, at rigtig mange af især regeringens medlemmer stadig vægrer sig ved at offentliggøre alle forhold vedrørende deres privatøkonomiske interesser (dvs. indtægtskilder):

Da de pågældende alle er erklærede liberalister, dvs. tilhængere af markedsøkonomi eller fri konkurrence og foretagsomhed, burde de da være stolte af såvel hvor godt, samt på hvilke måder de har klaret sig i nævnte boldgade!

Kan nogen mon tro, deres vægring blot skyldes, at de kun har evnet at hævde sig middelmådigt og altså ikke kan kaldes overbevisende vindere? - Nej, er sagen ikke, at de enten

skammer sig over (nogle af) de transaktioner og interesser, de har aktier i og følgelig frygter offentlighedens dom, eller ganske enkelt ikke har rent mel i posen i juridisk forstand? - Døm selv, kære medborgere! - Og tænk godt over, hvem I stemmer ind til næste valg. - Jeg spørger også mig selv, hvad en mand med Mejdahls integritet vil i det selskab!

Hvis nok er nok, er et nej vel også et nej! (status efter Frankrigs nej til traktatudkastet)

Efter Frankrigs klare nej til traktatudkastet, der tyder på, at franskmændene som nogle af de første i Europa er begyndt at betragte EU som et mere liberalt end socialt projekt (og i modsætning til briterne finder denne skævvridning problematisk), er "kampen" mellem tilhængere og modstandere af Unionen igen blusset op. - Således har de fleste højrefløjspolitikere (heriblandt Anders Fogh Rasmussen og Helle Thorning Schmidt) allerede nu meldt ud, at afstemningerne i de øvrige lande ikke bør suspenderes. - De har begge anvendt den (for mig at se yderst problematiske) og ekstremt populistiske begrundelse, at franskmændene ikke suverænt skal have lov til at bestemme på Danmarks og de øvrige EU-landes vegne etc. - Imidlertid overser en sådan argumentation, der både er overfladisk og i betænkelig grad minder om regeringens (tidligere) mistænkeliggørelse af såkaldte smagsdommere og eksperter (der efter sigende ville bestemme på almindelige danskeres vegne), fuldstændig problemets kerne, der (som Pia Kjærsgaard har antydnet) er, at det fra starten har været uklart, hvad man i det hele taget stemte om, dvs. hvad betingelserne (præmisserne) for de indledte folkeafstemninger skulle være:

Godt nok har det (angivelig) ligget fast, at traktaten ikke kunne vedtages i den foreslåede form, medmindre samtlige landes befolkninger stemte ja. - Og således var der (fra EU-politikernes side) for en gangs skyld (i hvert fald tilsyneladende) lagt op til en imødekommelse af den kritik, ifølge hvilken EU er et udemokratisk og ufolkeligt projekt osv.

- Når jeg siger tilsyneladende, skyldes det, at det til gengæld (fra starten) har været uklart, både for de politiske fløjes repræsentanter og de involverede befolkninger, hvad der skulle ske, hvis f.eks. ét land stemte nej, efter at ét eller flere andre lande havde stemt ja, hvad der (som bekendt) er situationen i dag. - Svenning Dalgaards nylige udmelding om, at der i forhandlingsgrundlaget for traktatudkastet findes en passus (eller lignende), der muliggør genforhandling og/eller ratificering, hvis færre end 5 lande stemmer nej, er der næppe mange almindelige vælgere der tidligere har hørt om.

Tilbage står blot at konstatere, at uanset hvordan man vender og drejer tingene, er det umuligt at ratificere traktatudkastet via fortsatte folkeafstemninger, uden at forlade den oprindelige besværlige, men demokratiske kurs. - Og det gælder naturligvis også, hvis man modificerer udkastet under vejs, da det (som bl.a. Mette Fugl ganske rigtigt har påpeget) så fortsat vil være uklart, hvad der stemmes om, idet landene (i givet fald) skal sige enten ja eller nej til noget forskelligt! - Hvor svært kan det være?

- Hvis der i et forum, der er så stort som EU, for alvor skal være demokrati, er der kun én vej frem, og det er det lange, seje træk, som består i at lave et traktatudkast, der i enhver henseende er så godt, at intet medlemslands befolkning kan sige nej til det og så indlede en helt ny runde af folkeafstemninger, for at få det vedtaget, hvilket (efter alt at dømme) vil kræve en forudgående radikal omlægning af hele EU-politikken i mere social end liberal retning!

Endelig bør man ikke, som Dansk Folkeparti vist tidligere har foreslået, afholde samtlige folkeafstemninger på samme dag. Thi det vil blot øge risikoen for, at nationalstaternes regeringsledere lader valgdatoen afhænge af, hvornår meningsmålinger i samtlige lande tyder på, at et komfortabelt flertal for traktatudkastet kan hales i land!

På valgaftenen for Frankrigs nej hørte jeg i øvrigt Poul Nyrup Rasmussen sige (noget i retning af), at nævnte nej hang sammen med, at franskmændene ikke havde haft lejlighed til at diskutere "tilstrækkeligt dybtgående", hvad det europæiske projekt gik ud på, fordi man i Frankrig ikke havde afholdt lige så mange folkeafstemninger om EU-spørgsmål, som vi f.eks. har haft i Danmark. - Kan PNR virkelig mene, at Franskmændene kun diskuterer sådanne spørgsmål dybtgående i tiden omkring et valg? - Det er efter min mening at undervurdere det franske folk! - Mon ikke både den ekstremt høje franske arbejdsløshed samt det store tab af arbejdspladser til såkaldt billig arbejdskraft, for ikke at tale om den franske social- og arbejdsmarkedspolitik, har haft en langt større indflydelse på valgresultatet?

Også Helle Thorning Schmidt var på valgaftenen ude med interessante udmeldinger, idet hun i kampens hede fik indrømmet, at der (hvad tilslutning til EU angår) er (stor) forskel på Socialdemokratiet og så de socialdemokratiske vælgere. - Samtidig gjorde hun det klart, at hun selv er på partiets side og desuden enig med Anders Fogh Rasmussen i, at den danske folkeafstemning skal gennemføres med henblik på at ratificere traktaten. - Jamen det hænger jo ikke sammen, Helle! - Sagde du ikke i valgkampen om formandsskabet, at du var på vælgernes og befolkningens side imod systemet etc? - Nej, hvis du vil være populist, hvad der tydeligvis er din intention, så har du stadig meget at lære af statsministeren, hvis måde at manipulere sine mærkesager igennem på (nok for det fleste) er langt sværere at gennemskue! - Jeg er enig med Marianne Jelved i, at demokrati er en besværlig størrelse. - Til gengæld er vi nok ret uenige om, hvad demokrati er eller burde være: Jeg sætter nærdemokrati højere end repræsentativt demokrati. - Hun har det åbenbart omvendt, ligesom resten af det radikale pak! - Det sidste var blot et citat fra Matador og et forsøg på at være morsom! - I øvrigt burde Chirac, der (i mine øjne) er en skuespiller uden sidestykke, hvilket mange (nok især) yngre franskmænd (øjensynligt) også har indset, følge Anker Bøjes eksempel (jf. Tina-Turner-skandalen) og forlade taburetten!

Om slyngler og ungdomskriminelle (lømler)

Dansk Folkeparti har for nylig foreslået, at der (i forlængelse af den såkaldte lømmelpakke) oprettes en særlig ungdomsdomstol, der (ifølge Peter Skaarup) skal kunne idømme unge kriminelle (fortrinsvis indvandrere, går jeg ud fra) diverse, rigtigt trælse former for samfundstjeneste, som f.eks. "at vaske politibiler og rydde op på vore strande" etc., alt sammen som led i den af regeringskoalitionen iværksatte nul-tolerance-politik (eller konsekvens-pædagogik), der i årevis er blevet anvendt over for især de "svageste" i samfundet, heriblandt mange tvangsaktiverede bistandsklienter, som for en ussel løn har rendt og slået græs, klippet hæk og rensset tagrender for folk, der for de flestes vedkommende sagtens ville kunne betale en hjemmeservicemand eller en anden ordinært ansat en anstændig løn for dette arbejde, der m.a.o. primært har været en servicering af ejere frem for lejere af fast ejendom!

Samme dag kunne man høre en venstremænd (der vist også er landmand) udtale i tv, at når folk producerer for mange svin, eller landbruget gør sig skyld i dyrplageri, så kan det

skyldes, at de pågældende bønder er ensomme (ulykkelige) eller har ægteskabelige problemer osv. - Det er da meget muligt, og det kan da også godt tænkes, at flere af dem er modne til en eller anden form for terapi eller behandling (!), men hvis vi skal have amerikanske tilstande, hvor det næste vel bliver, at landets politimestre skal kunne udkommandere folk i fodlænker og fangedragter til at udføre diverse servicejobs i offentligt og privat regi, bør man så ikke (for at demonstrere konsekvens på alle fronter og opretholde lighed for loven) sørge for, at de forelåede sanktioner kan anvendes over for et langt bredere udsnit af befolkningen? - Jeg mener: Hvorfor skal f.eks. fartsyndere og handlende, der ikke overholder købeloven, eller som kalder varer, der slet ikke er det, for udsalgsvarer, fritages for de nævnte (ydmygende) former for straf? - Hvordan kan partier, der påstår at være socialt ansvarlige, kalde profitbørnehaver for frie børnehaver og mene, at kriminelle fra især middel- og overklassen, skal have særbehandling? - Hvorfor frede de mange (mere eller mindre korrumpereede mennesker), der er ansvarlige for, at EU (foreløbig) i højere grad er blevet et liberalt, end et socialt projekt (hvilket åbenbart så småt er ved at gå op for franskmændene). - Og hvorfor frede folk, der har den frækhed at kalde det en succeshistorie, hver gang de får held til aktivere nogen som slagteriarbejdere eller i lignende nedslidende jobs, som de aldrig selv kunne drømme om at påtage sig. - Nej, lav en slyngel-/lømmelpakke for hele befolkningen. - Det andet er da helt ude i hampen!

Om nationale tester i skolerne samt fortsatte folkeafstemninger om forfatningstraktaten

Ganske som nationale tester i folkeskolerne i bedste fald blot er spild af tid og ressourcer, fordi de højst kan fortælle, hvem og hvor mange der "falder igennem", men ikke hvorfor de pågældende gør det, er fortsatte folkeafstemninger om det foreliggende (eller et løbende revideret) traktatudkast det også! - Alene er de intet værd! - Men sammenholdt med diverse oplysninger, magthaverne har formået at hale ud af folk via videoovervågning og samkøring af personoplysningsregistre samt rundspørger, ExitPolls og opinionsundersøgelser, der (ligesom så meget andet nedrigt spin) primært er blevet iværksat i holdningsbearbejdningens mæssigt øjemed, dvs. med henblik på at manipulere med folk, kan de sikkert godt vise sig brugbare: Måske kunne man (ved også at udarbejde genetiske profiler af nationalstaterne) nå frem til en nøjagtig kortlægning af de karaktertræk, der kendetegner slyngelstater som Frankrig og Holland! - Kan hænde, det koncept, hvorefter FBI's forbryderprofiler er udarbejdet, kan anvendes. - Hvem ved? Men sådanne idéer har de høje herrer og "medlemmer af diverse, højreorienterede tænketanke", der ønsker at liberalisere økonomien og teknokratisere verden samt udnytte og ensrette (indoktrinere) dens befolkninger, nok allerede fostret en del af! Mon ikke? - Eller er jeg den eneste paranoiker på kloden?

Socialdemokratiet (én stor selvmodsigelse)!

Hatten af for Sandy Brincks sunde reaktion på Helle Thorning Schmidts valg af Morten Boje Hviid som medierådgiver (spindoktor) samt på hele det bagved stående team af kynikere, der blot går efter pengene, publicityen og magten. At Socialdemokratiets venstrefløj endnu ikke har gjort op med en partiformand, der har slået sig op på billige (populistiske) slogans som de velkendte "jeg kan slå Fogh, og jeg er imod systemet" kan kun skyldes, at den udelukkende har sin klassekampsretorik i munden! I stedet for at klæbe til taburetterne burde den tage konsekvensen af sine erklærede holdninger, dvs. bryde ud af partiet og danne et nyt parti. Thi Socialdemokratiet er i dag blevet så rummeligt, dvs. så

stor en selvmodsigelse, at næsten ingen af dets oprindelige kernevælgere kan tage det alvorligt. Skal det (igen) blive et agtværdigt parti, bør det tage konsekvent afstand fra udlistering, privatisering og minuttyranni (dvs. ethvert forsøg på at score profit på offentlig service) samt kæmpe indædt for grundlovsændringer, der indskrænker den såkaldte erhvervsret og private ejendomsret, for derved at begrænse erhvervslivets skalten og valten med de nationale arbejdspladser mest muligt. Hvis det skal overleve som andet end en klon af V og K, må det genvinde sin proportionssans og blive et lønarbejderparti. Ellers har det udspillet sin historiske rolle (som medskaber af velfærdssamfundet)! Det bør bekæmpe servicedirektivet (der muliggør løntrykkeri) samt forholde sig kritisk til det (vist af SF foreslåede) såkaldte værtslandsprincip, der blot vil give markedskræfterne større spillerum ved at legitimere arbejdskraftens frie bevægelighed samt forstærke "hjerneflugten" til de lande, som kan tilbyde de bedste overenskomster etc. Det bør også være udsøgt kritisk over for højrefløjens (og EU's) forsøg på at affærdige ethvert udslag af sund fornuft og moral som en såkaldt teknisk handelshindring osv., osv., osv. Hvor svært kan det være?

Hjemmehjælp (der forslår som en skrædder et vist sted)!

Eva Kjer Hansen synes "ikke, det er alarmerende", at man i hele 7 danske kommuner kun har råd til at gøre rent hos de ældre hver 3. uge. Skyldes det mon ond vilje eller mangel på fantasi? Ser vi bort fra dem, der både har penge og ressourcer til at betale sig til ekstra service, er der imidlertid en relativt stor gruppe af trætte (ensomme) gamle, for hvem det er et uoverstigeligt problem at skidtet gang på gang truer med at vokse dem over hovedet? Gad vidst, om Eva Kjer Hansen ville finde det alarmerende, hvis hun selv og hendes egen familie (mand og to piger) skulle leve under de samme (uhumske og sundhedsskadelige) betingelser? Hendes bemærkning afspejler magtens sædvanlige arrogance og er en hån mod mange ældre mennesker i landet.

Om uenigheden ml Krarup (DF) og MF'erne Emil Ammitzbøll og Morten Østergaard (R)

I Information (15.06.05) kritiserer de to sidstnævnte Krarup for hans manglende vilje til at føre en seriøs debat vedr. integration og stiller i forlængelse heraf spørgsmålet: "Hvorfor støtter du (Krarup) den danske deltagelse i demokratiseringen af Irak, når du blankt afviser, at muslimer kan forstå den adskillelse af religion og politik, der er demokratiets forudsætning"? Senere citeres Krarup for udtalelsen: "Uden Kristus er mennesket sin egen lov - og så er der ingen lov", hvorfor påstanden om, at demokratiet kun kan eksistere, hvor religion og politik holdes adskilt, vel må stå for hans radikale opponenteres regning? - Da Jesu kærlighedsbudskab (lovprisning af tolerance og tilgivelse m.v.) imidlertid næppe er uforeneligt med ægte demokrati, kan adskillelsen mellem religion og politik (for mig at se) kun forsvares med henvisning til, at kirkens repræsentanter siden middelalderen (i Vesten) har været (helt) ude af stand til at afdække såvel jøde- som kristendommens inderste kerneideer eller dybere mening og følgelig har fordømt alt, hvad der var i modstrid med deres egne fordomsfulde, dvs. alt for bostavelige og dogmatiske (samt for moderne forstandsmennesker ulogiske) udlægninger, som synd (kætteri) osv., hvorfor nævnte fortolkninger (Gud ske lov) siden oplysningstiden (i stigende grad) er blevet betragtet som krøniker (ammestuehistorier) og udtryk for overtro. - Man kan selvfølgelig mene (hvad Krarup åbenbart gør), at verden er gået for vidt, men hvis det (som skrevet står) er sandt, at ingen fugl falder til jorden, uden at det er Guds vilje, så er der vel også en dybere (guddommelig)

mening med, at menneskeheden nu er i færd med at forspise sig på frugterne fra kundskabens træ? - Kom igen, Søren Krarup!